

ЛОРЪН УАЙЗБЪРГЪР ДА ИМАШ СЪПРУГ ЗНАМЕНИТОСТ

Превод от английски: Деница Райкова, 2011

chitanka.info

1

ПИАНИСТЪТ

Когато вагоните на метрото най-после спряха със скърцане на станцията на Франклин стрийт, на Брук почти ѝ прилошаваше от нервност. Погледна си часовника за десети път в рамките на десет минути и се опита да си напомни, че това не беше краят на света: най-добрата ѝ приятелка, Нола, щеше да ѝ прости, *трябваше* да ѝ прости, макар Брук да беше непростимо закъсняла. Проправи си път към вратата през пълчищата пътуващи с метрото в пиковия час, като задържа инстинктивно дъха си сред толкова много тела и се остави да я изтласкат към стълбището. Вече на автопилот, Брук и спътниците ѝ до един извадиха мобилните телефони от чантите и джобовете на връхните си дрехи, подредиха се мълчаливо в права линия и, подобно на зомбита, замаршируваха като добре обучени войници нагоре по дясната страна на бетонните стълби, докато се взираха безизразно в мъничките екрани в дланите си.

— Да му се не види! — тя чу да се провиква една пълна жена далече напред и скоро разбра защо. Дъждът я връхлетя мощно и ненадейно в мига щом излезе от стълбите. Това, което само двацет минути по-рано беше мразовита, но достатъчно търпима мартенска вечер, се беше изродило в смразяващ, буен ужас, в който ветровете шибяха дъжда и напълно премахваха възможността да останеш сух.

— По дяволите! — допълни тя какофонията от ругатни, които хората крещяха навсякъде около нея, докато се мъчеха да измъкнат чадъри от куфарчетата си или да нагласят вестници върху главите си. Тъй като беше изтичала до вкъщи да се преоблече след работа, Брук нямаше нищо, освен миниатюрна (и, разбира се, изключително сладка) сребриста чантичка портмоне, за да се предпази от пороя. *Сбогом, прическа, помисли си тя, когато затича, за да измине трите пресечки до ресторанта. Ще ми липсваш, грим. Радвам се, че ви познавах, великолепни нови велурени ботуши, които ми изядоха половината седмична заплата.*

Брук беше подгизнала до кости, когато стигна до „Сото“ — мъничкото, непретенциозно квартално заведение, където двете с Нола се срещаха два-три пъти месечно. Спагетите не бяха най-добрите в града — навярно дори не и най-добрите на пресечката — а мястото изобщо не беше нещо специално, но „Сото“ имаше други, по-важни привлекателни черти: вино на разумна цена, което се поднасяше с цели гарафи, убийствено вкусно тирамису и невероятно привлекателен оберкелнер — италианец, който, просто защото те бяха толкова отдавнашни посетители, винаги запазваше на Брук и Нола най-уединената маса в дъното.

— Здравсти, Лука — поздрави го Брук, докато присвиваше рамене, за да смъкне вълненото си палто, като се опита да не пръска вода навсякъде. — Тя тук ли е вече?

Лука незабавно закри с длан телефонната слушалка и посочи с молив през рамо:

— Обичайното. Какъв е поводът за секси роклята, *saга mia*? Искаш ли първо да се изсушиш?

Тя приглади впитата си, черна рокля от жарсе с къси ръкави с двете си длани и се помоли Лука да е прав, че роклята е секси и тя изглежда добре. Беше започнала да възприема роклята като „униформата си за концерти“: в съчетание с обувки на ток, сандали или ботуши, в зависимост от времето, тя я обличаше за почти всички изяви на Джулиан.

— Вече съм толкова закъсняла. Тя намусена и бясна ли е? — попита Брук, като мачкаше с ръка един кичур от косата си, в опит да я спаси от неизбежното буйно накъдряне.

— Вече изпи половин гарафа и още не е оставила мобилния. По-добре отивай там.

Размениха си тройна целувка по бузите — в началото Брук възрази срещу пълния комплект от три целувки, но Лука настоя, — а после си пое дълбоко дъх и тръгна към масата им. Нола се беше настанила в нишата, самото на костюма ѝ беше метнато на задната пейка, а тъмносиният кашмирен пуловер без ръкави излагаше на показ стегнато оформени ръце и контрастираше приятно с великолепната ѝ маслинена кожа. Дългата ѝ до раменете, подстригана на степени коса беше стилна и секси, изрусените ѝ кичури проблясваха под меките светлини на ресторанта, а гримът ѝ изглеждаше свеж. Като я

погледнеше, никой не би се досетил, че Нола току-що беше приключила дванайсет часа работа на банково гише за обмяна на пари, крещейки в слушалки с микрофон.

Брук и Нола се срещнаха едва през втория семестър през последната си година в Корнел, макар че Брук — подобно на останалите студенти — знаеше коя е Нола и в еднаква степен бе ужасена и запленена от нея. В сравнение със състудентите ѝ, които носеха суитчъри с качулки и ботуши „Уг“, слабата като модел Нола предпочиташе ботуши с висок ток и блейзъри и никога, ама никога не си връзваше косата на конска опашка. Беше израснала в елитни подготвителни училища в Ню Йорк, Лондон, Хонконг и Дубай — места, където баща ѝ, инвестиционен банкир, беше работил, и се беше радвала на типичната свобода, която върви заедно с това, да си единствено дете на изключително заети родители.

Никой не можеше да проумее как в крайна сметка беше попаднала в „Корнел“, вместо в Кеймбридж, или Джорджтаун, или Сорбоната, но не беше нужно много въображение да видиш, че тя изобщо не се впечатляваше особено от това. Когато останалите оживено се втурнаха да се включват в женски клубове, да се срещат за обяд в „Айви Рум“ и да се напиват в различни барове из студентското градче, Нола странеше от другите. От време на време ставаше ясно нещо за живота ѝ — добре известната връзка с професора по археология, честите появи в кампуса на секси, загадъчни мъже, които изчезваха скоро след това, — но през повечето време Нола ходеше на лекции, постигаше отлични резултати по всички предмети, които записваше и отпрашваше обратно към Манхатън в мига щом дойдеше петък следобед. Когато двете момичета откриха, че им е възложено да проверят взаимно разказите си по време на свободноизбираем семинар по творческо писане в горния курс, Брук беше толкова уплашена, че едва можеше да говори. Нола, както обикновено, не изглеждаше особено доволна или разстроена, но когато седмица по-късно върна първата предадена от Брук работа — разказ за измислена героиня, която полага усилия да се адаптира към назначението си в Корпуса на мира в Конго — тя беше пълна със задълбочени, прозорливи коментари и предложения. После, на последната страница, след като беше надраскала подробните си и сериозни забележки, Нола беше написала: „P. S.: Ще обмислиш ли една сексуална сцена в Конго?“ и

Брук се беше разсмяла толкова силно, че трябваше да се извини и да излезе за малко от часа, за да се успокои.

След часа Нола покани Брук в малко кафене в мазето на една от университетските сгради — място, където никой от приятелите на Брук не ходеше никога — а след по-малко от две седмици Брук пътуваше до Ню Йорк с Нола за уикендите. Дори след всичките тези години, Нола беше твърде сдържана, но на Брук ѝ помагаше да знае, че приятелката ѝ плачеше по време на откъси от новините, които показваха войници, завръщащи се вкъщи от война, беше тайно обсебена от желанието някой ден да си има свършена къща с бяла дървена ограда в предградията, макар да говореше с открит насмешка за това, и изпитваше патологичен страх от малки, джафкащи кученца (с изключение на Уолтър, кучето на Брук).

— Идеално, идеално. Не, мисля, че ще е просто чудесно да седнем на бара — каза Нола в слушалката на телефона си, като завъртя очи към Брук. — Не, няма нужда да правим резервация за вечеря, нека просто да импровизираме. Окей, звучи добре. Ще се видим тогава. — Тя затвори телефона си с щракване и веднага грабна червеното вино, като допълни собствената си чаша, преди да си спомни за Брук и да напълни и нейната.

— Мразиш ли ме? — попита Брук, докато окачваше палтото си на стола до нея и мяташе мократа си чантичка портмоне до себе си. Отпи дълга, жадна глътка вино и се наслади на усещането как алкохолът се плъзга по езика ѝ.

— Защо? Само защото седя тук сама от трийсет минути?

— Знам, знам, наистина съжалявам. Адски гаден ден в работата. Двама от диетолозите на пълно работно време се обадиха днес да кажат, че са болни — което, ако питаш мен, звучи подозрително — и ние, останалите, трябваше да покрием техните смени. Разбира се, ако се срещаме някъде в моя квартал, може би щях да успея да пристигна навреме...

Нола вдигна ръка:

— Схванах. Наистина оценявам това, че измина целия път дотук. Вечерята в Мидтаун Уест просто не може да ме съблазни.

— С кого говори току-що? Това Даниел ли беше?

— Даниел? — Нола изглеждаше озадачена. Втренчи се в тавана, с вид, сякаш си блъска ума да се сети. — Даниел, Даниел... о! Не, приключих с него. Заведох го на едно служебно събиране миналата седмица и той се държа странно. Супер неловко. Не, това беше, за да уговоря утрешната среща от Match.com. Втора за тази седмица. Как станах толкова жалка? — въздъхна тя.

— Моля те. Не си...

— Не, наистина. Направо е жалка работа, че съм почти на трийсет и все още смятам гаджето си от колежа за единствената си „истинска“ връзка. Жалка работа е също и това, че съм регистрирана в безброй сайтове за уреждане на срещи и излизам на срещи с мъже от всичките. Но онова, което е най-достойно за съжаление — онова, което граничи с неппростимото — е колко охотно съм готова да призная това на всеки, който е склонен да слуша.

Брук отпи нова глътка:

— Аз едва ли съм „всеки, който е склонен да слуша“.

— Знаеш какво имам предвид — каза Нола. — Ако беше единствената, посветена в унизителното ми положение, бих могла да го преживея. Но имам чувството, че започвам да се нагаждам толкова много към...

— Хубава дума.

— Благодаря. Беше „думата на деня“ в специалния ми календар тази сутрин. Та, наистина, толкова съм се *нагодила* към унизителността на всичко това, че вече нямам задръжки. Едва вчера прекарах цели петнайсет минути, опитвайки се да обясня на един от най-старшите вицепрезиденти на „Голдманс“ разликата между мъжете в сайта Match, срещу онези на сайта на Nerve. Непростимо е.

— Е, каква е историята с този тип утре? — попита Брук, в опит да смени темата. Беше невъзможно да бъде постоянно в крак с отношенията на Нола с мъжете от седмица на седмица. Не само кой е мъжът — предизвикателство само по себе си — но и дали тя *отчаяно* искаше гадже за сериозна връзка, или *ненавиждаше* мисълта за обвързване, искаше единствено да бъде сама, необвързана и невероятна и да спи, с когото ѝ падне. Ситуацията се променяше невероятно бързо, неочаквано и в резултат Брук постоянно се опитваше да си спомни дали мъжът от текущата седмица беше „толкова невероятен“ или „пълна катастрофа“.

Нола сведе клепки и сви устни в нацупената гримаса, която си беше нейна запазена марка: онази, която успяваше да каже едновременно: „Крехка съм“, „Сладка съм“ и „Искам да ме отвлечеш“. Явно планираше дълъг отговор на въпроса.

— Запази го за мъжете, приятелко. На мен не ми действа — излъга Брук. Нола не притежаваше традиционна красота, но това не беше от особено значение. Обличаше се толкова прекрасно и излъчваше такава увереност, че мъжете и жените с еднаква сила попадаха под магията на обаянието ѝ.

— Този звучи обещаващо — каза тя с копнеж. — Сигурна съм, че е само въпрос на време да изкара на показ някакъв колосален недостатък, който ще развали отношенията ни, но дотогава, мисля, че е съвършен.

— Е, какво представлява? — настоя Брук.

— Ммм, да видим. Бил е в отбора по ски бягане в колежа, което преди всичко беше причината да кликна върху неговото име, и дори е изкарал два сезона като инструктор — първо в Парк сити, а после — в Зермат.

— Дотук — съвършено.

Нола кимна:

— Да. Близко метър и осемдесет висок, със стегнато телосложение — или поне така твърди, — пясъчноруса коса и зелени очи. Преместил се е в града само преди няколко месеца и не познава много хора.

— Ти ще промениш това.

— Да, предполагам... — Тя нацупи устни. — Но...

— Какъв е проблемът? — Брук доля чашите и на двете и кимна на сервитьора, когато той попита дали и двете ще желаят обичайните си поръчки.

— Ами въпросът с работата. В графата „професия“ посочва „човек на изкуството“. — Тя произнесе думата, сякаш казваше „порнограф“.

— Е, и?

— Какво „е, и“? Е, и какво, по дяволите, означава „Човек на изкуството“!

— Ъм, мисля, че би могло да значи много неща. Художник, скулптор, музикант, актьор, пие...

Нола допря ръка до челото си:

— Моля те. Може да означава само едно нещо и ние и двете го знаем: безработен.

— Сега всички са безработни. На практика е шик да си такъв.

— О, хайде. Мога да преживея безработицата, свързана с рецесията. Но *човек на изкуството*? Трудно ми е да го преглътна.

— Нола! Това е нелепо. Има много хора — купища, хиляди, вероятно милиони — които се издържат с изкуството си. Искам да кажа, виж Джулиан. Той е музикант. Нима не биваше изобщо да излизам с него?

Нола отвори уста да каже нещо, но размисли. За миг настъпи неловко мълчание.

— Какво щеше да кажеш? — попита Брук.

— Нищо, няма нищо. Права си.

— Не, наистина. Какво се канеше да кажеш току-що? Просто го кажи.

Нола въртеше чашата си с вино, като я държеше за столчето и имаше вид, сякаш предпочита да е, където и да било другаде, но не и там.

— Не казвам, че Джулиан не е истински талантлив, но...

— Но какво? — Брук се наведе толкова близо към нея, че Нола беше принудена да я погледне в очите.

— Но не съм сигурна, че бих го нарекла „музикант“. Когато се запознахте, беше нечий асистент. Сега *ти* го издържаш.

— Да, беше *стажант*, когато се запознахме — каза Брук, като почти не се опитваше да сдържи раздражението си. — Караше стаж в „Сони“, за да изучи музикалната индустрия, да види как работи тя. И познай какво? Преди всичко, единствено благодарение на отношенията, които си изгради там, някой изобщо му обърна внимание. Ако не беше стоял там всеки ден, опитвайки се да стане незаменим, мислиш ли, че шефът на А & R щеше да отдели два часа от времето си, за да гледа изпълнението му?

— Знам, просто въпросът е, че...

— Как можеш да кажеш, че ТОЙ не прави нищо? Наистина ли мислиш така? Не съм сигурна дали си даваш сметка за това, но той прекара последните осем месеца, заключен в звукозаписно студио в Мидтаун, готвейки албум. И не просто някакъв породен само от суета

проект, между другото. „Сони“ всъщност го *вписа* като човек на изкуството — ето я пак тази дума — и му плати аванс. Ако не смяташ това за истински работен ангажимент, наистина не знам какво да ти кажа.

Нола вдигна ръце, признавайки се за победена, и сведе глава.

— Да, разбира се. Права си.

— Не звучиш убедена. — Брук задъвка нокътя на палеца си. Цялото облекчение, което бе почувствала благодарение на виното, беше изчезнало.

Нола побутваше насам-натам с вилицата салатата в чинията си.

— Е, те не сключват ли купища договори за записи с всички, които показват дори капчица талант, като преценяват, че ще е нужен само един голям хит, за да им се изплати за по-дребните провали?

Брук се изненада от познанията на приятелката си за музикалната индустрия. Джулиан винаги обясняваше същата тази теория, когато омаловажаваше сделката си със „Сони“ и се опитваше, по свои думи, „да се справи с очакванията“ за това, какво всъщност означаваше една такава сделка. И все пак, изречено от Нола, това някак звучеше по-зле.

— „Капчица талант“? — Брук можа само да прошепне думите. — Това ли мислиш за него?

— *Разбира се*, че не мисля така за него. Не го приемай толкова лично. Просто е трудно, като твоя приятелка, да те гледам как се претрепваш от работа, за да го издържаш, вече от толкова много години. Особено когато вероятността от това да излезе нещо е толкова малка.

— Е, оценявам загрижеността ти за благополучието ми, но е добре да знаеш, че аз избрах да приема допълнителната консултантска работа в частното училище, за да помагам за издръжката ни. Не го правя от добро сърце, правя го, защото наистина вярвам в него и в таланта му и знам — дори ако, изглежда, никой друг не мисли така — че той има пред себе си блестяща кариера.

Брук беше изпаднала в неописуем екстаз — може би дори повече от Джулиан — когато той ѝ се обади с първоначалното предложение от „Сони“ осем месеца по-рано. Двеста и петдесет хиляди долара бяха повече пари, отколкото двамата общо бяха изкарвали през предишните пет години, а Джулиан щеше да има свободата да прави с тях каквото

поиска. Как можеше тя да предвиди, че такъв огромен прилив на пари ще ги вкара в още по-големи дългове, отколкото вече бяха затънали? От този аванс Джулиан трябваше да плати за времето, прекарано в студиото, да наеме скъпо платени продуценти и озвучители и да покрие изцяло цената на оборудването, пътуването и поддържащия си оркестър. Парите свършиха само за няколко месеца, дълго преди да успеят да похарчат дори един долар за наема, водата, електричеството, газта, или дори вечеря, с която да отпразнуват сделката. А след като тези средства бяха вкарани в употреба, за да помогнат на Джулиан да си създаде име, нямаше логика да не осъществят проекта докрай. Вече бяха похарчили трийсет хиляди долара от собствените си пари — общата сума на спестяванията им, която някога беше заделена за първоначална вноска за апартамент — и изразходваха все повече кредит с всеки изминал ден. Най-плашещата част от цялата работа бе онова, което Нола така безмилостно беше изрекла на глас: шансовете Джулиан някога да компенсира за изразходването на цялото това време и пари — дори с името на „Сони“ зад гърба си — бяха почти нищожни.

— Просто се надявам да знае какъв късметлия е със съпруга като теб — каза Нола, вече по-меко. — Мога да ти кажа, че аз със сигурност нямаше да бъда толкова отзивчива. Което вероятно е причината, поради която съм обречена да си остана необвързана завинаги...

За щастие спагетите им пристигнаха и разговорът се измести към по-безопасни теми: колко се пълнее от месния сос, дали Нола трябва да поиска повишение в службата, или не, каква силна неприязън храни Брук към роднините на съпруга си. Когато Брук посегна за сметката, без да си поръча тирамису, или дори кафе, на лицето на Нола се изписа загрижено изражение.

— Сърдита си ми, нали? — попита тя, като пхна кредитната си карта в кожената папка.

— Не — излъга Брук. — Просто имах дълъг ден.

— Къде ще ходиш сега? Няма ли да прием по едно питие след вечеря?

— Джулиан всъщност има... ще има участие — каза Брук, размислила в последния миг. Предпочиташе изобщо да не споменава изпълнението му, но ѝ се струваше странно да лъже Нола.

— О, забавно! — възкликна бодро Нола, като пресуши остатъка от виното си. — Искаш ли компания?

И двете знаеха, че всъщност не ѝ се ходи, което беше окей, защото Брук всъщност не искаше тя да ходи. Приятелката ѝ и съпругът ѝ се разбираха добре и това беше достатъчно. Тя оценяваше покровителственото отношение на Нола и знаеше, че е добронамерено, но беше трудно да си мислиш, че най-добрата ти приятелка постоянно преценява съпруга ти — а той винаги се разминаваше с очакванията ѝ.

— Всъщност Трент е в града — каза Брук. — Тук е по линия на някакъв обмен, така че ще се срещна с него там.

— А, добрият стар Трент. Как му се струва медицинския факултет?

— Всъщност завърши: сега е стажант. Джулиан казва, че обожава Ел Ей, което е учудващо — хората, родени и израснали в Ню Йорк, *никога* не харесват Ел Ей.

Нола се изправи и отново си облече сакото.

— Излиза ли с някоя? Ако си спомням правилно, той е адски отегчителен, но свършено мил и сладък...

— Току-що се сгоди, всъщност. За колежка гастроентероложка, момиче на име Фърн. Стажант Фърн, специалистката по гастроентерология. Предпочитам да не си представям за какво разговарят.

Нола отвратено сбърчи лице:

— Благодаря за нагледния пример. А като си помисля, че можеше да е изцяло твой...

— Мммм.

— Просто искам да се уверя, че още ми се признава подobaващо заслугата, задето те запознах със съпруга ти. Ако не беше излязла с въпросния Трент онази вечер, още щеше да си поредната екзалтирана почитателка на Джулиан.

Брук се засмя и целуна приятелката си по бузата. Изрови две двайсетачки от портмонето си и ги подаде на Нола:

— Трябва да бягам. Ако не се кача на влака в следващите трийсет секунди, ще закъснея. Да поговорим утре? — Тя си грабна палтото и чантичката, набързо помахна на Лука на излизане и изхвърча през вратата.

Дори следи всичките тези години, Брук потръпваше, когато си помислеше как тя и Джулиан без малко не се бяха разминали. Беше юни 2001 година, едва месец след като беше завършила колежа, и ѝ се струваше почти невъзможно да се приспособи към новата си шейсетчасова работна седмица, разделена почти поравно между дипломната ѝ работа по диетология, трупането на часове стаж и временната работа като барманка, която беше започнала, за да свързва двата края, в едно кафене в квартала. Макар да не хранеше илюзии, че няма да се затрудни да работи по дванайсет часа на ден за двайсет и две хиляди долара — или така си беше мислила — не беше успяла да предвиди общото напрежение от дългите работни дни, недостатъчната заплата, недостига на сън и логистичната страна на съжителството в апартамент с една спалня от шейсет и пет квадратни метра на Мъри Хил с Нола и още една тяхна приятелка. Именно затова, когато Нола я бе помолила да я придружи една неделя вечер на шоу с жива музика, тя направо беше отказала.

— Хайде, Брук, имаш нужда да излезеш от апартамента — беше настояла Нола, докато навличаше черно късо потниче. — Ще свири някакъв джаз квартет и се предполага, че са наистина добри, а Бени и Симон казаха, че ще ни запазят места. Пет долара куверт и по две питиета на цената на едно. Какво може да не ти харесва в това?

— Просто съм твърде уморена — въздъхна Брук, като прещракваше безучастно телевизионните канали, изтегната на сгъваемия диван във всекидневната на момичетата. — Тепърва ми предстои да пиша курсова работа, а след единайсет часа трябва да бъда на работа.

— О, спести си драматизма. Та ти си на двайсет и две, за бога. Млъквай и върви да се обличаш. Тръгваме в десет.

— Навън се лее порой и...

— Десет минути, нито секунда повече, или вече не си ми приятелка.

Когато момичетата стигнаха до „Руби’с“ в Ийст Вилидж и се настаниха на твърде малка маса заедно с приятели от училище, Брук вече съжаляваше за слабостта си. Защо винаги отстъпваше пред Нола? Защо, да му се не види, се беше свряла в някакъв задимен, претъпкан бар, докато пиеше силно разредена водка с тоник и чакаше да види

някакъв джазов квартет, за който никога не беше чувала? Та тя дори не си падаше особено по джаза. Или, като стана въпрос, по каквато и да е музика, изпълнявана на живо, освен ако случайно не беше концерт на Дейв Матюс или Брус Спрингстийн, където можеше весело да приглася на всички песни. Това определено не беше такава вечер. Кое то беше и причината, поради която почувства смесица от раздражение и облекчение, когато дългокраката блондинка на бара почука с лъжица по водна чаша.

— Хей, хора! Хей, всички: бихте ли ми обърнали внимание за минутка? — Тя избърса свободната си ръка в джинсите и търпеливо изчака тълпата да утихне. — Знам, че всички с нетърпение чакате да чуете „Гуземците“ тази вечер, но току-що получихме съобщение, че са попаднали в задръстване на скоростната магистрала за Лонг Айленд и няма да пристигнат навреме.

Последваха бурни недоволни възгласи и дюдюкане.

— Знам, знам, гадно е. Преобърнат трактор с ремарке, пълно спиране на движението, дрън, дрън, дрън.

— Какво ще кажете за една серия безплатни питиета за всички като извинение? — провикна се мъж на средна възраст, седнал в дъното, докато вдигаше питието си.

Барманката се засмя:

— Съжалявам. Но ако някой иска да излезе тук и да ни позабавлява... — Гледаше право към мъжа, който само поклати глава.

— Сериозно, имаме чудесно пиано. Някой свири ли? Стаята утихна, докато всички хвърляха погледи един към друг.

— Хей Брук, ти не свириш ли? — прошепна Нола достатъчно високо да я чуят на тяхната маса.

Брук забели очи:

— Изритаха ме от оркестъра в шести клас, защото не можах да се науча да чета ноти. Кого изхвърлят от оркестъра в прогимназията?

Барманката не се предаваше лесно:

— Хайде, хора! Навън се излива скапан порой, а всички сме в настроение да послушаме музика. Ще се предам и ще сервирам безплатни питиета за всички в стаята, ако някой може да ни позабавлява за няколко минути.

— Аз свиря малко.

Брук проследи посоката на гласа и откри, че той принадлежи на младеж с размъкнат и мърляв вид, който седеше сам на бара. Носеше джинси, обикновена бяла тениска и плетена шапка, макар да беше лято. Не го беше забелязала преди, но реши, би могъл — би могъл — да бъде доста сладък, ако вземе душ, избръсне се и си свали шапката.

— Разбира се... — Барманката направи широк жест с две ръце към пианото. — Как се казваш?

— Джулиан.

— Е, Джулиан, на твоє разположение е. — Тя отново зае мястото си зад бара, докато Джулиан се настани на пейката пред пианото. Той изсвири няколко ноти, докато налучка синхрона и ритъма, и слушателите твърде бързо загубиха интерес и се върнаха към разговорите си. Дори когато той тихо изсвири цяла песен (нещо, звучащо като балада, което Брук не разпозна), музиката беше по-скоро като фонен шум. Но след десет минути той изсвири уводните ноти на „Алелуя“ и запя текста с изненадващо ясен, силен глас. Стаята утихна.

Брук беше чувала песента преди, когато за кратко се беше увлякла по Ленард Коен и се беше влюбила в нея, но мразовитите тръпки, които обхванаха цялото ѝ тяло, бяха нещо съвсем ново. Огледа набързо стаята. Дали и други хора се чувстваха така? Ръцете на Джулиан се движеха без усилие по клавишите, докато по някакъв начин насищаше всяка дума със силно чувство. Тълпата реагира едва когато той изрече тихо последното провлечено „алелуя“: хората ръкопляскаха, подсвиркваха, пищяха и почти всички до един скочиха от местата си. Джулиан изглеждаше объркан, смутен и след почти незабележим поклон тръгна обратно към столчето си на бара.

— По дяволите, бива си го — промълви едно младо момиче на младежа, с когото беше на среща, на масата зад тях, с приковани в пианиста очи.

— Бис! — провикна се привлекателна жена, която стисна ръката на съпруга си. Съпругът кимна и повтори като ехо призива ѝ. След броени секунди поощрителните възгласи бяха станали двойно по-гръмки и цялата стая настояваше за втора песен.

Барманката сграбчи Джулиан за ръката и го задърпа обратно към микрофона.

— Наистина е удивителен, нали, хора? — извика тя, сияеща от гордост заради новото си откритие. — Какво ще кажете да убедим

Джулиан да ни изсвири още една песен?

Брук се обърна към Нола: от цяла вечност не се беше чувствала толкова развълнувана.

— Мислиш ли, че ще изсвири още нещо? Би ли повярвала някога, че един напълно неизвестен човек, който сядва в случаен бар през случайна неделна вечер — човек, дошъл да чуе нечие друго изпълнение — може да пее така?

Нола ѝ се усмихна и се наведе към нея, за да надвика шума на тълпата.

— Наистина е талантлив. Жалко, че изглежда така.

Брук се почувства, сякаш са ѝ нанесли лична обида.

— Изглежда как? Харесва ми цялата тази небрежна външност, която се опитва да постигне. А с глас като този, мисля, че един ден ще стане звезда.

— Никакъв шанс. Талантлив е, но такива са и милион други хора, които са по-общителни и многократно по-привлекателни.

— Сладък е — възрази Брук леко възмутено.

— Сладък, така, както е сладък някой, който от време на време има изпълнения в Ийст Вилидж. Не сладък като световноизвестна рок звезда.

Преди Брук да се впусне в защита на Джулиан, той се върна на пейката и засвири отново. Този път беше кавър на „Да се размърдаме“ и отново, по някакъв начин, той успя да звучи дори по-добре от Марвин Гей — по-плътен, по-секси глас, леко по-бавен ритъм и изражение на пълна концентрация върху лицето. Брук така се потопи в изживяването, че почти не забеляза, че приятелите ѝ бяха подновили бърбенето си, когато обещаната безплатна гарафа с бира стигна до масата им. Те си наляха, преглътнаха и си наляха още, но Брук не можеше да откъсне очи от разчорления младеж на пианото. Когато той излезе от бара двайсет минути по-късно, като кимна почтително с глава на надаващата одобрителни възгласи публика и се усмихна едва забележимо, Брук сериозно се замисли да го последва. Никога преди в живота си не беше правила нещо такова, но ѝ се струваше правилно.

— Дали да отида да се представя? — обърна се тя към всички на масата, като се наведе толкова напред, че разговорът да не може да продължи.

— На кого? — попита Нола.

— На Джулиан! — Това беше вбесяващо. Нима никой друг не осъзнаваше, че той вече беше излязъл навън и скоро щеше да изчезне завинаги?

— Джулиан пианистът ли? — попита Бени.

Нола завъртя очи и отпи голяма глътка бира.

— Какво смяташ да правиш? Да го проследиш и да му кажеш, че можеш да си затвориш очите за потенциалната възможност да се окаже бездомник, стига да те люби сладко върху пианото си?

Бени запя:

— „И тъй, девет часът е, в съб... неделя вечер, пристига обичайната тълпа...“

— „До мен седи опърпан мъж и гледа влюбено приятелката ни Брук.“ — завърши Нола през смях. Чукнаха се с халбите за бира.

— И двамата се държите вбесяващо — каза Брук, като се изправи.

— Невъзможно! Не смяташ да го последваш, нали? Бени, върви с нея. Този пианист може да е сериен убиец — каза Нола.

— Нямам намерение да го последвам — каза Брук. Но все пак си проправи път до бара и, след като заби нокти в дланите си и размисли поне пет пъти, най-накрая събра смелост да попита барманката дали знае още нещо за тайнствения изпълнител.

Жената не вдигна очи, докато забъркваше няколко коктейла „Мохито“.

— Виждала съм го тук преди, обикновено когато имаме някоя банда, която свири блус или класически рок, но той никога не говори с никого. Винаги е сам, ако това питате...

— Не, не, аз, въ... не, изобщо не е това. Просто съм любопитна — заекна Брук, чувствайки се като глупачка.

Беше тръгнала обратно към масата, когато барманката се обади:

— Каза ми, че редовно свири в един бар в Горен Ийст Сайд, някакво заведение на име „Трик’с“ или „Рик’с“, нещо от този род. Във вторниците. Надявам се това да ви е от полза.

Брук можеше да преброи на пръстите на едната си ръка всичките пъти, когато беше ходила да гледа изпълнения на живо. Никога не беше издирвала и следила някой непознат и с изключение на десетте или петнайсет минути, докато чакаше да пристигнат приятелите ѝ или човекът, с когото имаше любовна среща, не прекарваше много време

сама в барове. И въпреки всичко нищо от това не я спря да проведе половин дузина телефонни разговори, за да открие правилното място и, след още три седмици събиране на смелост, наистина да се качи на метрото в една убийствено гореща вторник вечер през юли и да влезе през входната врата на „Никс Бар енд Лаундж“.

Щом седна, намирайки едно от последните места в най-задния ъгъл, разбра, че си беше струвало. Барът беше един от стотици точно като него, редящи се от двете страни на Второ авеню, но тълпата бе изненадващо разнородна. Вместо обичайната за Горен Ийст Сайд тълпа от наскоро завършили колежани, които обичаха да обръщат по някоя бира, след като разхлабеха чисто новите си вратовръзки от „Брукс Брадърс“, групата тази вечер изглеждаше почти чудата смесица от студенти от Нюйоркския университет, които бяха направили дългия преход до жилищната част на града, двойки в трийсетте си години, които отпиваха мартини и се държаха за ръце, и пълчища от обути в маратонки „Конвърс“ модно облечени бохеми, които рядко можеха да се видят на такива големи тълпи извън Ийст Вилидж или Бруклин. Скоро барът на Ник беше невъзможно претъпкан, всяко място за сядане — заето, а зад масите стояха вероятно още петдесет-шейсет души, всичките — дошли само по една причина. Брук изпита шок, когато осъзна, че начинът, по който се беше почувствала, когато чу Джулиан да свири месец преди това в „Руби’с“, не беше неповторим и валиден само за нея. Десетки хора вече знаеха за Джулиан и бяха готови да пропътуват цялото разстояние от единия до другия край на града, за да видят изпълнението му.

Когато Джулиан седна пред пианото и започна пробните просвирвания, за да се увери, че звукът е наред, тълпата вече бе наелектризирана от очакване. Когато той засвири, стаята сякаш се нагоди към ритъма: някои хора се поклащаха съвсем леко, други бяха затворили очи, всички — наведени към сцената. Брук, която никога преди не беше разбирала какво означава да се изгубиш и потопиш в музиката, почувства как цялото ѝ тяло се отпуска. Независимо дали причината беше в червеното вино, или в сексапилното напяване, или в непознатото чувство да се намира в тълпа от напълно непознати хора, Брук бе прираствена.

През останалата част от лятото ходеше в бара на Ник всеки вторник. Никога не канеше друг да я придружи: когато

съквартирантите ѝ настояха да им каже къде ходи всяка седмица, тя измисли много правдоподобна история за приятели от училище, с които посещава литературен клуб. Просто като седеше там, докато го гледаше и слушаше музиката, започна да изпитва чувството, че го познава. Дотогава за нея музиката бе представлявала просто нещо странично и незначително, като бележка в полето на книга, начин за разсейване в рутината от задачи и задължения, забавна песен за танцуване на някое парти, начин за убиване на времето при дълги пътувания с кола. Но това? Това беше невероятно. Без да е придружена от нещо повече от един обикновен поздрав, музиката на Джулиан можеше да въздейства на настроението ѝ, да промени мнението ѝ, да я накара да почувства неща, които бяха напълно извън сферата на ежедневната ѝ рутина.

До онези вечери, които прекарваше сама в бара на Ник, всичките ѝ седмици бяха изглеждали еднакви: първо работата, после — толкова редките посещения с все същата група приятели от колежа и същите любопитни съквартиранти в баровете в ранните вечерни часове, когато напитките се продаваха с намаление. Беше достатъчно доволна, но на моменти ѝ се струваше задушавашо. Сега Джулиан беше изцяло неин и фактът, че никога не си бяха разменили нещо повече от един поглед, ни най-малко не я притесняваше. Беше напълно доволна просто да го гледа. Той правеше обиколки — малко неохотно, струваше ѝ се — след всяко изпълнение, като се ръкуваше с хората и скромно приемаше хвалебствията, с които го засипваха всички, но Брук нито веднъж дори и не помисли да го приближи.

Бяха минали две седмици от единайсети септември 2001 година, когато Нола я убеди да отиде на „сляпа среща“ с някакъв тип, когото беше срещнала на някакво служебно мероприятие. Всичките им приятели бяха „избягали“ от Ню Йорк сити, за да се видят с близки или да подновят отношенията с бившите си, а градът още беше затиснат от лютив дим и смазваща скръб. Нола се беше покрила някъде с някакъв нов тип, като нощуваше почти всяка вечер в апартамента му, и Брук се чувстваше несигурна и самотна.

— Сляпа среща? Наистина ли? — попита Брук, почти без да вдига поглед от компютъра си.

— Много е сладък — каза Нола една вечер, докато седяха една до друга на дивана и гледаха SNL. — Няма да е бъдещият ти съпруг, но

е невероятно мил и е доста сладък, и ще те заведе на някое хубаво място. Ако спреш да се държиш като такава студена кучка, може даже да се хване с теб.

— Нола!

— Просто ти казвам. Би могла да се възползваш, знаеш. И докато сме на тази тема — един душ и маникюр също няма да те убият.

Брук протегна ръце и забеляза, за първи път, изгризани чак до живеца нокти и раздърпани висящи кожички. Наистина изглеждаха отблъскващо.

— Какъв е — някой от отхвърлените ти обожатели? — попита тя.

Нола презрително изсумтя.

— Наистина е такъв! Определено си се хванала с него, разкарала си го, а сега го предаваш на мен. Това е ужасно, Нол. И, трябва да призная, изненадващо. Дори ти обикновено не си толкова лоша.

— Спести си го — каза Нола, като забели драматично очи. — Срегнах го преди две седмици на някакво служебно парти за набиране на средства, беше там с един от колегите ми.

— Значи наистина си се хванала с него.

— Не! Може и да съм се хванала с колегата си...

Брук изпъшка и покри очите си с ръка.

— ... но това не е важно. Помня, че приятелят му беше сладък и необвързан. Студент по медицина, май, но, честно казано, на този етап всъщност не си в положение да бъдеш придирчива по отношение на такива неща. Стига да диша...

— Благодаря, приятелко.

— Значи ще отидеш?

Брук отново се пресегна за дистанционното.

— Ако това ще те накара да млъкнеш точно сега, ще помисля по въпроса — каза тя.

Четири дни по-късно Брук се намери седнала в едно италианско кафене на открито на Макдугъл стрийт. Трент беше, както обеща Нола, наистина мил човек. Умерено сладък, изключително вежлив, хубаво облечен и адски отегчителен. Разговорът им беше по-блудкав от лингуините с домати и босилек, които той поръча и за двамата, а от искреното му и сериозно държание тя изпита непреодолимото желание да му забие вилица в очите. И въпреки това, по някаква причина, която

не разбираше, когато той предложи да се преместят в един бар наблизо, тя се съгласи.

— Наистина ли? — попита той: звучеше точно толкова изненадан, колкото се чувстваше тя.

— Да, защо не? — И наистина, помисли си тя, защо не? Не можеше да се каже, че имаше някакви перспективи или дори очакване да гледа някой филм с Нола по-късно същата вечер. На другия ден трябваше да се захване с писането на курсова работа от петнайсет страници, която трябваше да предаде след две седмици; освен това най-вълнуващите ѝ планове включваха прането, гимнастическия салон и четиричасова работна смяна в кафенето. За какво точно се беше втурнала да се прибира?

— Страхотно, знам точно подходящото място. — Трент мило настоя да плати сметката и най-накрая тръгнаха.

Бяха вървели само две пресечки, когато Трент прекоси улицата пред нея и отвори вратата на един пословично долнопробен бар в студентското градче на Нюйоркския университет. Това беше може би последното място в центъра на Манхатън, където някой би завел момиче, което не възнамерява да упои и изнасили още на първата среща, но Брук беше доволна, че отиват някъде, където е достатъчно шумно, за да избегнат всякакъв истински разговор. Щеше да изпие една бира, може би две, да послуша няколко хубави песни от осемдесетте години по джубокса и до полунощ вече да е под завивките — сама.

На очите ѝ им трябваха няколко секунди да се приспособят, макар че веднага разпозна гласа на Джулиан. Когато най-после се съсредоточи върху предната част на сцената, Брук се втренчи невярващо: той седеше в познатата си поза пред пианото, с летящи пръсти и притиснати към микрофона устни, като пееше любимата ѝ от оригиналните си песни:

Жената в стаята седи сама.

Сама във къща като гробница смълчана.

Мъжът богатствата и придобивките брои.

Каквото не спести, във килограми го пресмята.

Не беше сигурна колко време е стояла като вкопана на вратата, мигновено и изцяло погълната от изпълнението му, но беше достатъчно дълго, че Трент да отбележи:

— Страхотен е, нали? Ела, виждам две места ей там.

Той я хвана под ръка и Брук се остави да я издърпат през тълпата. Настани се на стола, към който посочи Трент, и едва беше оставила дамската си чанта на масата, когато песента свърши и Джулиан обяви, че ще си почине. Брук смътно си даваше сметка, че Трент ѝ говори, но заради шума на бара и факта, че постоянно следеше къде се намира Джулиан, тя не го чуваше какво казва.

Случи се толкова бързо, че тя едва можеше да го асимилира. В един миг Джулиан откачваше хармониката си от поставката ѝ върху пианото, а в следващия вече стоеше усмихнат на масата им. Както обикновено, беше с обикновена бяла тениска и джинси и плетена шапка: тази беше с цвят на патладжан. По лицето и горната част на ръцете му имаше тънък слой пот.

— Хей, друже, радвам се, че успя — каза Джулиан, като тупна Трент по рамото.

— Да, аз също. Май пропуснахме първото изпълнение. — Някой току-що беше станал от един стол до съседната маса и Трент го придърпа за Джулиан. — Отдъхни си.

Джулиан се поколеба, хвърли поглед към Брук с лека усмивка и седна.

— Джулиан Олтър — представи се той, като ѝ подаде ръка.

Брук тъкмо щеше да отговори, когато Трент я изпревари:

— Боже, такъв съм идиот! Кой ли ме е учил на обноски? Джулиан, това е моята, въ, това е Брук. Брук...

— Грийн — каза тя, доволна, че Трент е демонстрирал пред Джулиан колко малко се познават.

Тя и Джулиан се ръкуваха: жестът изглеждаше неловък в един претъпкан колежански бар, но Брук изпитваше единствено вълнение. Огледа го по-внимателно, докато той и Трент си разменяха шегички по адрес на някакъв тип, когото и двамата познаваха. Джулиан вероятно беше само с две години по-възрастен от нея, но нещо го правеше да изглежда по-знаещ, *опитен*, макар че Брук не можеше да определи точно какво. Носът му беше прекалено изпъкнал и брадичката — малко слабохарактерна, а бледата му кожа — дори още по-биеща на

очи сега, в самия край на лятото, когато всички останали цял сезон бяха трупали витамин Д. Очите му, макар и зелени, бяха незабележителни, дори мътни, с тънки бръчици, които се нагъваха около тях, когато се усмихнеше. Ако не го беше чувала да пее толкова много пъти, ако не го беше виждала да отмята глава назад и да пее текстовете с такъв богат и изпълнен със значение глас — ако просто се беше натъкнала на него по този начин, нахлузил плетена шапка и стиснал бира в ръка в шумен, анонимен бар, — никога нямаше да го погледне втори път, нито дори за миг да го сметне за привлекателен. Но тази вечер едва можеше да диша.

Двамата мъже бърбиха няколко минути, докато Брук се облегна назад в стола си и се загледа. Джулиан, а не Трент, забеляза, че тя няма питие.

— Мога ли да ви почерпя по една бира? — попита той, като се огледа наоколо за някоя сервитьорка.

Трент веднага стана:

— Аз ще ги взема. Току-що дойдохме тук и още никой не се е появил. Брук, какво ще искаш?

Тя промърмори първата марка бира, която ѝ дойде на ум, а Джулиан вдигна нещо, което приличаше на празна водна чаша:

— Би ли ми взел един спрайт?

Брук усети как я пробужда паника, когато Трент тръгна. За какво щяха да си говорят, за бога? За каквото и да е — напомни си тя, — за всичко, освен факта, че го беше преследвала из целия град.

Джулиан се обърна към нея и се усмихна:

— Трент е свестен тип, нали?

Брук сви рамене:

— Да, изглежда мил. Срецнахме се едва тази вечер. Почти не го познавам.

— А, винаги забавната „сляпа среща“. Мислиш ли, че ще излезеш пак с него?

— Не — каза Брук, без да влага каквато и да било емоция. Беше убедена, че е в шок: почти не си даваше сметка какво говори.

Джулиан се засмя и Брук се засмя заедно с него.

— Защо не? — попита той.

Брук сви рамене:

— Няма конкретна причина. Изглежда изключително вежлив, но малко скупен. — Не беше смятала да казва това, но не можеше да мисли ясно.

Лицето на Джулиан разцъфна в огромна усмивка, толкова лъчезарна и сияйна, че Брук забрави да изпитва смущение.

— Този, когото наричаш скупен, е мой братовчед. — Той се засмя.

— О, божичко, не исках да прозвучи така. Той изглежда наистина, въ, страхотен. Просто... — Колкото повече заекваше тя, толкова по-развеселен изглеждаше той.

— О, моля те. — Той я прекъсна, като положи широката си, топла длан върху ръката ѝ. — Ти си абсолютно, напълно права. Наистина е страхотен човек — честно казано, най-милият, когото съм срещал — но никой не го е описвал като душата на компанията.

За момент настъпи мълчание, докато Брук си блъскаше ума за нещо уместно, което да каже в следващия момент. Нямахше голямо значение какво е, стига да съумееше да запази в тайна факта, че е почитателка на Джулиан.

— Виждала съм те да свириш преди — съобщи тя, преди по рефлекс да се плесне шокирано с ръка по устата.

Той присви очи към нея:

— О, така ли? Къде?

— Всеки вторник вечер в бара на Ник. — Всякакъв шанс да не създаде откровено впечатление, че го преследва, току-що беше рухнал безвъзвратно.

— Наистина ли? — Той изглеждаше озадачен, но доволен.

Тя кимна.

— Защо?

За кратко Брук обмисляше дали да не излъже и да му каже, че най-добрата ѝ приятелка живее наблизо или че всяка седмица ходи там с приятели за времето малко преди затваряне, когато имаше намаление на питиетата, но по някаква причина, която и сама не проумяваше, реши да бъде напълно честна:

— Бях онази вечер в „Руби’с“, когато джазовият квартет отмени участието си и ти направи онова импровизирано представление. Помислих си, въ, помислих си, че си невероятен, затова попитах барманката за името ти и разбрах, че имаш редовно изпълнение. Сега

се опитвам да ходя винаги когато мога. — Тя се застави да вдигне поглед, убедена, че той се вира в нея с ужас и може би — със страх, но изражението на Джулиан не разкриваше нищо и когато той продължи да мълчи, това само засили решимостта ѝ да запълни мълчанието.

— И точно затова беше толкова странно, когато Трент ме доведе тук тази вечер... толкова странно съвпадение... — Тя остави думите си да заглъхнат неловко и мигновено съжали за всичко, което току-що беше разкрила.

Когато събра смелост отново да срещне погледа му, Джулиан клатеше глава.

— Сигурно си ужасен — каза тя с нервен смях. — Обещавам, че никога няма да цъфна в апартамента ти или в службата, където работиш през деня. Искам да кажа, че не знам къде ти е апартаментът и дали изобщо работиш нещо през деня. Разбира се, сигурна съм, че музиката е основното ти занимание, истинската ти работа, както и би трябвало...

Дланта му отново покри ръката ѝ и Джулиан срещна погледа ѝ.

— Виждам те там всяка седмица — каза той.

— Ъ, какво?

Той кимна и се усмихна отново, като този път поклати леко глава, сякаш за да каже: *Не мога да повярвам, че признавам това.*

— Да. Винаги седиш в далечния заден ъгъл, близо до билиардната маса, и винаги си сама. Миналата седмица носеше синя рокля и в долния ѝ край имаше пришити бели цветя или нещо от този род, четеше списание, но го остави веднага щом излязох на сцената.

Брук си спомни роклята с гол гръб, която майка ѝ беше подарила, за да си я сложи на обяда по случай дипломирането. Само преди четири месеца тя ѝ се беше струвала толкова стилна; да я носи из града, сега я накара да се почувства по момичешки повърхностна. Синият цвят наистина правеше червената ѝ коса да изглежда още по-огнена, така че това беше добре; но всъщност не подчертаваше бедрата или краката ѝ. Беше толкова вгълбена, в опитите да си спомни как беше изглеждала онази вечер, че забеляза, че Трент се е върнал на масата едва когато той побутна бутилка светла бира „Будвайзер“ към нея.

— Какво пропуснах? — попита той, като се плъзна в стола си. — Определено е претъпкано тази вечер. Джулиан, мой човек, наистина знаеш как да пълниш заведенията.

Джулиан чукна с чашата си бутилката на Трент и отпи дълга глътка.

— Благодаря, друже. Ще те откарам след шоуто. — Кимна на Брук с поглед, който — тя можеше да се закълне в това и се молеше да е така — бе доста многозначителен, и тръгна към сцената.

Тогава тя не знаеше, че той ще поиска от Трент разрешение да ѝ позвъни, или че при първия им телефонен разговор щеше да се почувства, сякаш лети, или че първата им среща щеше да бъде повратната нощ в живота ѝ. Никога не би предвидила, че ще се стоварят заедно в леглото по-малко от три седмици след куп маратонски срещи, които ѝ се бе искало никога да не свършват, или че ще спестяват пари в продължение на близо две години, за да прекосят страната заедно, или че ще се сгодят, докато слушат музика на живо в западнало малко заведение в Уест Вилидж с проста златна халка, която той беше платил изцяло със собствени пари, или че ще се оженят във величествен дом на родителите му край морето в Хамптънс, защото, всъщност, какво доказваха, като отхвърляха едно такова място? Всичко, в което беше сигурна онази вечер, беше, че отчаяно искаше да го види отново, че щеше да бъде в бара на Ник след две вечери, каквото ще да става, и че колкото и упорито да опитваше, не можеше да спре да се усмихва.

2

СТРАДА ЛИ ЕДИН — СТРАДАТ ВСИЧКИ

Брук пристъпи в коридора на отделението по патологична бременност в Медицинския център „Лангон“ към Нюйоркския университет и затвори завесата след себе си. Осем готови, оставаха още три. Затършува из оставащите папки: бременна тийнейджърка, бременна жена с гестационен диабет и майка — първескиня, която се мъчеше да кърми новородени близнаци. Брук си погледна часовника и направи няколко изчисления: ако всичко минеше така гладко, както очакваше, можеше всъщност да успее да си тръгне в някакъв приличен час.

— Госпожо Олтър? — Гласът на пациентката ѝ се обади иззад завесата.

Брук надникна обратно вътре.

— Да, Алиша? — Брук придърпа бялата си работна престилка плътно около гърдите и се зачуди как тази жена не трепери в тънкия си като хартия болничен халат.

Алиша закърши ръце и, забила поглед в покрития си с чаршаф скут, каза:

— Нали знаете, как казахте, че вземането на витамини преди раждането е наистина важно? Тоест, дори ако не съм ги вземала още от началото?

Брук кимна:

— Знам, че е трудно да видиш добрата страна на един тежък грип — каза тя, като се приближи до леглото на момичето, — но той поне те вкара тук и ще ни даде шанс да започнем да ти даваме витамини и да обсъдим план за остатъка от бременността ти.

— Да, та значи за това... има ли, ъм, някакви мостри, които може да ми дадете? — Алиша отказваше да я погледне в очите.

— О, мисля, че това не би трябвало да е проблем — каза Брук, усмихната заради пациентката си, но подразнена от себе си, защото беше пропуснала да попита дали Алиша може да си позволи

витамините преди раждането. — Да видим: имаш още шестнайсет седмици... ще оставя пълната доза в стаята на сестрите, става ли?

Алиша изглеждаше облекчена.

— Благодаря — каза тя тихо.

Брук стисна ръката на момичето над лакътя и отново излезе иззад завесата. След като взе витамините за Алиша, почти затича към мрачната стая за почивка на диетолозите на петия етаж малка като кутийка стая без прозорци с ламинирана пластмасова маса с четири стола, миниатюрен хладилник и малка стена, покрай която се редяха шкафчета. Ако побързаше, можеше да изгълта набързо нещо за хапване и чаша кафе и все пак да успее навреме за следващата си консултация. Облекчена, че намира стаята празна, а кафеварката — пълна, Брук извади от шкафчето си пластмасова кутия за храна с предварително нарязана на парчета ябълка и започна да ги маже с приготвено изцяло от естествени продукти фъстъчено масло от малки пакетчета. Точно когато устата ѝ беше пълна, мобилният ѝ телефон иззвъня.

— Наред ли е всичко? — попита тя, без да каже: „Ало“. Думите ѝ звучаха неясно заради храната.

Майка ѝ направи пауза.

— Разбира се, скъпа. Защо да не е?

— Защото, мамо, тук е доста напрегнато, а знаеш, че мразя да говоря в службата. — Интеркомът над главата ѝ заглуши втората част от изречението ѝ.

— Какво беше това? Не те чух.

Брук въздъхна:

— Нищо, няма значение. Какво става? — Тя си представи майка си в неизменните панталони в цвят каки и обувките с равна подметка, същият стил, в който се беше обличала цял живот, как крачи из дългата тясна кухня с подредените в една редица кухненски уреди на апартамента си във Филадельфия. Въпреки че запълваше дните си с безкраен поток от литературни и театрални клубове и работа на доброволни начала, на Брук пак ѝ се струваше, че напоследък майка ѝ има твърде много свободно време, по-голямата част от което запълваше, като се обаждаше на децата си и ги питаше защо не отговарят на обажданията ѝ. Макар да беше прекрасно, че майка ѝ

можеше да се радва на пенсионирането си, тя се беше държала много по-либерално с Брук, когато преподаваше от седем до три всеки ден.

— Изчакай само минутка... — Гласът на майка ѝ заглъхна и за миг бе заменен от този на Опра, преди и той да замлъкне рязко. — Готово.

— Леле, изключи Опра. Трябва да е наистина важно.

— Пак интервюира Дженифър Анистън. Вече ми е непоносимо да слушам. Съвзела се е от раздялата с Брад. Вълнува се да е на четирийсетото място по не знам си какво. Никога не се е чувствала по-добре. Наясно сме. Защо трябва да продължаваме да говорим за това?

Брук се засмя:

— Слушай, мамо, може ли да ти се обадя по-късно довечера? Останаха ми само петнайсет минути от почивката.

— О, разбира се, миличка. Напомни ми тогава да ти кажа за брат ти.

— Какво не е наред с Ранди?

— Напротив — най-последно нещо е наред с Ранди. Но знам, че си заето точно сега, затова нека просто да поговорим по-късно.

— Мамо...

— Беше неразумно от моя страна да се обаждам по средата на смяната ти. Дори не...

Брук въздъхна шумно и се усмихна тайно.

— Да те умолявам ли искаш?

— Скъпа, ако моментът е неподходящ, значи е неподходящ и толкова. Да поговорим, когато си по-спокойна.

— Добре, мамо, умолявам те да ми кажеш за Ранди. Буквално те умолявам. Моля те, кажи ми какво става с него. Моля те.

— Е, ако ще си толкова настоятелна... добре, ще ти кажа. Ранди и Мишел са бременни. Ето, успя да ме принудиш да ти кажа.

— Те са какво?

— Бременни, скъпа. Ще имат бебе. Тя е още в началото — Едва в седмата седмица, мисля, — но техният доктор казва, че всичко изглежда наред. Не е ли просто прекрасно?

Брук чу как на заден план телевизорът заработи отново, този път по-тихо, но тя още можеше да различи лесния за разпознаване смях на Опра.

— Прекрасно? — попита Брук, като остави пластмасовия си нож. — Не съм сигурна, че бих използвала точно тази дума. Та те излизат заедно само от шест месеца. Не са женени. Дори не живеят заедно.

— Откога си станала такава превзета моралистка, скъпа? — попита госпожа Грийн, като цъкна неодобрително с език. — Ако някога ми беше казала, че моята образована, изискана, трийсетгодишна дъщеря ще бъде такава традиционалистка, никога нямаше да повярвам.

— Майко, не съм сигурна, че е точно „традиционалистко“ да очаквам хората да се опитат да ограничат правенето на бебета до скрепените с брак отношения.

— О, Брук, отпусни се малко. Не всеки може — или би трябвало — да се ожени на двайсет и пет. Ранди е на трийсет и осем, а Мишел е почти на четирийсет. Наистина ли смяташ, че на този етап на някого му пука за някакъв си глупав малък юридически документ? Досега всички вече би трябвало да знаем, че това няма абсолютно никакво значение.

Умът на Брук кръжеше около безброй мисли: разводът на родителите ѝ преди почти десет години, когато баща ѝ напусна майка ѝ заради училищната сестра в гимназията, където преподаваха и двамата; как майка ѝ я накара да седне след годежа ѝ с Джулиан и ѝ каза, че в днешно време жените могат да бъдат напълно щастливи, без да се омъжват; пламенното желание на майка ѝ Брук да започне да създава семейство, едва след като напълно се утвърди в кариерата си. Беше интересно да види, че Ранди явно действаше по съвсем различни напътствия.

— Знаеш ли какво намирам за наистина забавно? — попита майка ѝ, без дори за миг да излезе от ритъм. — Мисълта, че може би — само може би — баща ти и Синтия също ще имат бебе. Нали знаеш, като се има предвид колко е млада тя. Тогава ще имаш брат и баща, които очакват бебета. Наистина, Брук, колко момичета могат да кажат това?

— Мамо...

— Сериозно, скъпа, не мислиш ли, че е доста иронично — е, добре, не съм сигурна, че „иронично“ е подходящата дума, но е доста любопитно съвпадение — че жената на баща ти е с една година по-млада от Мишел?

— Мамо! Моля те, престани. Знаеш, че татко и Синтия няма да имат никакви деца — та той скоро навършва шейсет и пет, за бога, а тя дори не иска... — Брук спря, усмихна се вътрешно и поклати глава. — Знаеш ли, може би си права, и татко и Синтия също ще решат да се пробват с бебе. Тогава Ранди и татко ще могат да се сближат покрай разписанията за хранене и времето за спане. Колко сладко.

Тя зачака реакцията и не остана разочарована. Майка ѝ изсумтя презрително:

— Моля те. Най-близкото съприкосновение на този човек с бебешка пелена, когато вие двамата бяхте бебета, беше гледането на реклами за „Памперс“. Мъжете не се променят, Брук.

Баща *ти* няма да има нищо общо с това дете, докато то не порасне достатъчно, за да изразява мнение по политически въпроси. Но наистина мисля, че за брат ти има надежда.

— Да, добре, да се надяваме. Ще му се обадя довечера да му честитя, но трябва да...

— Не! — изпищя госпожа Грийн. — Изобщо не сме водили този разговор. Обещах, че няма да ти казвам, така че се престори на изненадана, когато ти позвъни.

Брук въздъхна и се усмихна:

— Страхотна поверителност, мамо. Значи ли това, че казваш на Ранди всичко, когато те заклевам да пазиш тайна?

— Разбира се, че не. Казвам му само когато е интересно. Обичам те, скъпа. И помни — пази това в тайна.

— Обещавам. Имаш честната ми дума.

Брук затвори и погледна часовника си: пет без пет. Четири минути, за да отиде на следващата си консултация. Знаеше, че не бива да се обажда точно тогава, но просто не можеше да чака.

В мига щом набра номера, си спомни, че Ранди може да е останал след училище да тренира момчешкия отбор по футбол, но той вдигна мобилния си телефон още на първото позвъняване.

— Хей, здрасти, Бруки. Какво става?

— Какво става с мен? Абсолютно нищичко, по дяволите. Много по-уместен въпрос е: Какво става с теб!

— Божичко. Съобщих ѝ преди има-няма осем минути и тя се закле, че ще ме остави да ти кажа лично.

— Да, добре, аз пък се захлех, че няма да ти казвам, че ми е казала, така че както и да е. Поздравления, големи братко!

— Благодаря. И двамата сме много развълнувани. Малко стреснати — случи се много по-бързо, отколкото някой от нас очакваше — но развълнувани.

Брук почувства как дъхът ѝ засяда в гърлото:

— Какво имаш предвид с „по-бързо“? *Планирали* сте това?

Ранди се засмя. Тя го чу да казва: „Само минутка“ на някого на заден план, вероятно някой ученик, а после той каза: — Да, тя спря противозачатъчните миналия месец. Докторът каза, че ще са нужни най-малко два месеца цикълът ѝ да се регулира, преди изобщо да можем да разберем дали бременността е възможна, предвид възрастта ѝ. Просто никога не сме смятали, че ще стане веднага...

Беше нереално да слуша как големият ѝ брат — заклет ерген, който украсяваше къщата си със стари футболни трофеи и беше отделил повече пространство за билиардната си маса, отколкото за кухнята — да говори за регулирани цикли, противозачатъчни хапчета и лекарски мнения. Особено когато всички щяха да са готови да зложат на Брук и Джулиан като най-вероятни кандидати да оповестят такава голяма новина...

— Уау. Какво друго мога да кажа? Уау. — Тя наистина можеше да каже единствено това: тревожеше се, че Ранди ще чуе как гласът ѝ пресекува и ще го изтълкува погрешно.

Беше толкова развълнувана за Ранди, че почувства буца в гърлото си. Разбира се, той съумяваше да се грижи чудесно за себе си и винаги изглеждаше достатъчно щастлив, но Брук се тревожеше, че е толкова самотен. Той живееше в предградията, заобиколен от семейства, а на всичките му приятели от колежа отдавна им се бяха родили деца. Тя и Ранди всъщност не бяха достатъчно близки, за да говорят за това, но тя винаги се беше питала дали той иска всичко това или е доволен да живее сам и необвързан. Фактът, че сега чу вълнението в гласа му, потвърждаваше колко силно беше копнял за това и тя си помисли, че ще се разплаче.

— Да, наистина е върхът. Можеш ли да си ме представиш как уча мъничето да подава пасове? Ще му взема детска футболна топка от свинска кожа още от началото — никакви боклуци на „Нърф“ за моето

момче — и когато се научи да си служи както трябва с ръцете, ще е готов за истинска игра.

Брук се засмя:

— Значи очевидно не си обмислил явната възможност да имаш момиче, а?

— В училището има още три бременни учителки и всичките три ще имат момчета — каза той.

— Интересно. Но си наясно, че макар всички да споделяте една и съща работна среда, законът или физиката не изискват твоето бъдещо дете и техните бъдещи деца да са от един и същи пол, нали?

— Не съм сигурен за това...

Тя отново се засмя:

— Е, смятате ли да разберете? Или е твърде рано да задам този въпрос?

— Е, предвид факта, че знам, че ще имаме момче, не мисля, че наистина има значение, но Мишел иска да се изненада. Така че ще чакаме.

— О, това е забавно. Кога чакате мъничето?

— Двайсет и пети октомври. Бебе за Хелюин. Мисля, че това е добър късмет.

— Аз също — каза Брук. — Ще си го отбележа в календара още сега. Двайсет и пети октомври: Ще ставам леля.

— Хей, Брук, ами вие двамата? Ще бъде чудесно първите братовчеди да са близки по възраст. Някакъв шанс?

Тя знаеше, че на Ранди му е трудно да ѝ зададе такъв личен въпрос, затова внимаваше да не му се озъби, но той беше засегнал болно място. Когато тя и Джулиан се бяха оженили съответно на по дваайсет и пет и дваайсет и седем години, тя винаги беше смятала, че ще имат бебе някъде около трийсетия ѝ рожден ден. Но ето ги сега — вече отминали тази възраст, а дори нямаше изгледи скоро да започнат да се опитват. Тя беше засегнала темата пред Джулиан няколко пъти, достатъчно небрежно, че да не го притиска твърде много, но той бе отговарял също толкова небрежно. А именно че ще е страхотно да имат бебе „някой ден“, но че засега постъпват правилно, като се съсредоточават върху кариерите си. Затова, макар наистина да искаше бебе — всъщност не искаше нищо друго така силно, особено сега, когато чу новината на Ранди — тя възприе поведението на Джулиан:

— О, някой ден, разбира се — каза тя, като се опита да звучи безгрижно: тъкмо обратното на начина, по който се чувстваше. — Но сега не е точно подходящият момент за нас. Съсредоточаваме се върху работата, нали знаеш?

— Разбира се — каза Ранди и Брук се запита дали той знаеше истината. — Трябва да постъпите както е правилно за вас.

— Да, така че... слушай, съжалявам, че бързам, но почивката ми свърши и закъснявам за консултация.

— Не се тревожи, Брук. Благодаря за обаждането. И за вълнението.

— Ти майтапиш ли се с мен? Аз ти благодаря за невероятната новина. Оправи ми настроението за целия ден — за целия месец. Толкова се вълнувам за вас! Ще се обадя по-късно довечера да поздравя Мишел, окей?

Затвориха и Брук се отправи обратно към петия етаж. Не можеше да спре да клати изумено глава, докато вървеше. Вероятно приличаше на луда, но това едва ли щеше да привлече внимание в болницата. Ранди! Баща!

На Брук ѝ се искаше да се обади на Джулиан и да му съобщи новината, само че по-рано той беше прозвучал ужасно стресиран, а и наистина нямаше време. Заради факта че един от другите диетолози беше на почивка и необяснимо големия брой раждания тази сутрин — почти двойно повече от обичайното — денят ѝ сякаш се движеше със скорост, по-голяма от тази на светлината. Това беше добре: колкото повече се движеше, толкова по-малко време имаше да се поддава на изтощението. Освен това беше вълнуващо и предизвикателно, когато ги връхлетеше такъв наплив, и макар да се оплакваше на Джулиан и на майка си, тя тайно обожаваше това: всички най-различни пациенти от всяко обществено положение и професия, всички — намиращи се в болницата по най-разнообразни причини, но въпреки това нуждаещи се някой да предприше определена диета за конкретното им състояние.

Кофеинът ѝ подейства точно по план и Брук проведе последните си три консултации бързо и успешно. Точно бе успяла да смени работните си дрехи с джинси и пуловер, когато една от колежките ѝ в стаята за почивка, Ребека, съобщи, че шефката им иска да я види.

— Сега? — попита Брук, виждайки как вечерта ѝ започва да се разпада.

Вторниците и четвъртъците бяха свещени: те бяха единствените дни от седмицата, когато не трябваше веднага след като си тръгне от болницата, да се отправя към втората си работа във финансовия район на града: длъжността на хоноруван диетолог към академията „Хънтли“ — едно от най-елитните девически частни училища в Горен Ийст Сайд. Родителите на една възпитаничка на „Хънтли“, която беше починала на двайсет и няколко години от тежка анорексия, бяха създали в училището фонд за експериментална програма, в която на разположение на училището щеше да има диетолог, който да консултира момичетата по въпросите на здравословното хранене и поддържането на добрия телесен вид, двайсет часа седмично. Брук беше втората, която назначаваша в относително новата програма, и макар че отначало беше приела длъжността единствено като начин да допълва своите доходи и тези на Джулиан, беше открила, че се привързва все повече и повече към момичетата. Разбира се, гневът, смущението, неспирната обсебеност от храната понякога я изтощаваха, но тя винаги се опитваше да си напомня, че младите ѝ пациентки не познаваха нищо по-добро. Освен това тази работа имаше и предимството, че ѝ осигуряваше повече опит в работата с подрастващи — нещо, което ѝ липсваше.

Така че във вторниките и четвъртъците тя работеше само в болницата, от девет до шест. През другите три дни седмично разписанието ѝ приключваше по-рано, за да се съгласува с втората ѝ работа: тя работеше в Нюйоркския университет от седем сутринта до три следобед, а после хващаше два влака и един градски автобус, за да стигне до горния край на града, в „Хънтли“, където се срещаше с ученички — и понякога с родителите им — почти до седем. Без значение колко рано се заставяше да си ляга и независимо колко кафе поглъщаше, когато се събудеше, тя беше постоянно изтощена. Този начин на живот, с работата на две места, беше невероятно изтощителен, но по нейна преценка, трябваше да работи само още една година, преди да бъде както достатъчно квалифицирана, така и достатъчно опитна, за да открие собствена практика като диетолог-съветник по въпросите на храненето по време на бременност и след раждане — нещо, за което си мечтаеше още от първия си ден в университета и именно целта, към която се стремеше прилежно още оттогава.

Ребека кимна съчувствено:

— Попита дали можеш да се отбиеш, преди да си тръгнеш.

Брук бързо си събра нещата и се отправи обратно към петия етаж.

— Маргарет? — провикна се тя, като почука на вратата на кабинета. — Ребека каза, че си искала да ме видиш.

— Влизай, влизай — каза шефката ѝ, като размести някакви книжа върху бюрото си. — Съжалявам, че те задържам, но прецених, че винаги има време за добри новини.

Брук се отпусна в стола срещу Маргарет и зачака.

— Е, приключихме с изчисляването на всички оценки, дадени от пациентите на персонала, и съм щастлива да ти съобщя, че ти получи най-високите бележки сред всички диетолози.

— Наистина ли? — попита Брук, неспособна да повярва, че е излязла на първо място сред седем човека.

— Резултатите на останалите дори не се доближават до твоя. — Маргарет разсеяно намаза малко гланц върху устните си, премлясна леко и отново се взря в документите. — Деветдесет и един процента от твоите пациенти оцениха консултациите ти като „отлични“, а всичките останали девет процента са ги оценили като „добри“. Следващият с най-висок резултат от персонала имаше осемдесет и два процента „отлични“ оценки.

— Уау — възкликна Брук, като си даваше сметка, че би трябвало да се опита да се покаже малко по-скромна, но не можеше да сдържи усмивката си. — Това е страхотна новина. Толкова съм щастлива да я чуя.

— Ние също, Брук. Изключително сме доволни и исках да знаеш, че представянето ти не остава незабелязано. Ще продължим да ти възлагаме случаи в интензивното отделение, но, считано от следващата седмица, ще заместим всичките ти смени в психиатричното отделение със смени в неонатологията. Предполагам, че това те устройва?

— Да, чудесно ме устройва! — възкликна Брук.

— Както знаеш, ти си само трета по старшинство в персонала, но никой друг няма твоята подготовка и опит. Мисля, че идеално ще ти пасне.

Брук не се сдържа и засия. Най-после, онази допълнителна година на курсови работи по хранене на децата, подрастващите и

новородените, в университета, плюс незадължителните двойни стажове — и двете по педиатрия — се бяха изплатили.

— Маргарет, безкрайно съм ти благодарна за всичко. Това е просто най-прекрасната новина на света.

Шефката ѝ се засмя:

— Приятно изкарване на вечерта. Ще се видим утре.

Докато вървеше към метрото, Брук отправи към небето безмълвна благодарност — както за частичното повишение, така и — което беше дори още по-хубаво — за факта, че вече не се налагаше да се занимава с ужасните смени в психиатричното отделение.

Скочи от влака на спирката на Таймс Скуеър, бързо се провря през множествата от хора долу и стратегически излезе на улицата както обикновено при стълбите за Четирийсет и трета улица, която беше най-близо до апартамента им. Не минаваше и ден, без да усети колко ѝ липсваше старият им апартамент в Бруклин — беше обожавала почти всичко в Бруклин Хайтс и беше мразила почти всичко, свързано с Мидтаун Уест — но дори тя трябваше да признае, че тогава и за двамата пътуването с метрото не беше толкова адско изживяване.

Изненада се, когато Уолтър, трицветният ѝ шпаньол с черно петно, подобно на маска, над едното око, не излая, щом тя пъкна ключа си във вратата на апартамента. Нито пък изтича да я поздрави.

— Уолтър, Уолтър! Къде си? — Тя имитира звуци от целувка и зачака. Отнякъде в апартамента се чуваше музика.

— В дневната сме — провикна се Джулиан в отговор. Отговорът му беше придружен от френетичните пронизителни джафкания на Уолтър.

Брук пусна чантата си точно в рамката на вратата, изрита обувките си на токчета и забеляза, че кухнята беше значително почиста, отколкото я беше оставила.

— Хей! Не знаех, че ще се прибереш рано тази вечер — каза тя, като седна до Джулиан на кушетката. Наведе се да го целуне, но Уолтър ѝ препречи пътя и първо я близна по устата.

— Ммм, благодаря ти, Уолтър. Чувствам се толкова добре дошла.

Джулиан изключи звука на телевизора и се обърна да я погледне.

— И аз бих бил щастлив да ти оближа лицето, знаеш. Езикът ми вероятно не може да се мери с този на един шпаньол, но, хей, готов съм да опитам. — Той се ухили и Брук се удиви на пърхащото

усещане, което изпитваше, когато той се усмихнеше така, дори след всичките тези години.

— Изкушаващо, трябва да призная. — Тя се шмугна покрай Уолтър и почти успя да целуне Джулиан по изцапаната с вино уста. — По-рано прозвуча толкова стресирано, че предполагах, че ще се прибереш чак много по-късно. Наред ли е всичко?

Той стана и тръгна към кухнята, връщайки се с втора чаша за вино, която напълни и подаде на Брук.

— Всичко е наред. След като приключихме разговора по телефона днес следобед, си дадох сметка, че не сме имали и една вечер заедно почти от седмица. Тук съм, за да поправа това.

— Така ли? Наистина? — Тя си мислеше същото от дни насам, но не искаше да се оплаква, когато Джулиан беше на такъв важен етап от процеса на създаването на новия си албум.

Той кимна:

— Липсваш ми, Брук.

Тя обви ръце около врата му и го целуна отново.

— И ти ми липсваш. Толкова се радвам, че се прибра по-рано. Искаш ли да изтичаме навън за малко китайски спагети?

За да не натоварват твърде много бюджета си, тя и Джулиан си бяха поставили за цел да готвят възможно най-често, но и двамата се бяха съгласили, че евтиното ресторантче за китайски спагети на ъгъла всъщност не се брои за хранене навън.

— Имаш ли нещо против да си останем тук? С нетърпение очаквах да прекарам една тиха и спокойна вечер с теб днес. — Той отпи нова глътка вино.

— Разбира се, устройва ме. Ще ти предложи една сделка...

— О, не, започна се...

— Ще отида да се трепя над горещата печка, за да ти приготвя вкусно и питателно ядене, ако се съ согласиш да ми разтриваш краката и гърба трийсет минути.

— „Да се трепеш над горещата печка“? Можеш да приготвиш пържено пиле за кажи-речи две минути. Това не е честна сделка.

Брук сви рамене:

— Хубаво. В килера има мюсли, макар че прясното ни мляко май е свършило. Винаги можеш да си направиш пуканки.

Джулиан се обърна към Уолтър и каза:

— Не знаеш колко добре си живееш, момче. Теб тя не те кара да работиш в замяна на месни хапки.

— Цената току-що се вдигна до трийсет минути.

— Тя вече си беше трийсет минути — изхленчи Джулиан.

— Онова беше общо трийсет минути. Сега е трийсет минути за краката и още трийсет — за гърба.

Джулиан си даде вид, че претегля предложението.

— Четирийсет и пет минути и ще...

— Всякакви опити за пазарлък само добавят време към общата сума.

Той вдигна длани:

— Боя се, че няма сделка.

— Сериозно? Ще се погрижиш сам за себе си тази вечер? — попита тя и се ухили. Джулиан поемаше наравно с нея своя дял от чистенето, плащането на сметките и грижите за кучето, но беше пълна скръб в кухнята и го знаеше.

— В действителност, да. Всъщност ще се погрижа и за двама ни. Тази вечер ти сготвих вечеря.

— Ти какво?

— Чу ме. — Някъде в кухнята започна да писука таймер. — И тя е готова, докато ние тук си говорим. Моля, седнете — каза той важно, с престорен британски акцент.

— Седнала съм — каза тя, като се облегна назад на дивана и вдигна крака върху масичката за кафе.

— А, да — провикна се Джулиан бодро от миниатюрната им кухня. — Виждам, че си намерила пътя до официалната трапезария. Идеално.

— Мога ли да помогна?

Джулиан се върна, като крепеше съд от йенско стъкло с капак между две кухненски ръкохватки.

— Едно изпечено „зити“ за моята любима... — Канеше се да остави блюдото направо върху дървото, когато Брук изписка и скочи да извади един триножник. Джулиан започна да сипва вдигащите пара макарони.

Брук можа само да се ококори.

— Това ли е моментът, в който ще ми съобщиш, че по време на целия ни брак си имал връзка с друга жена и ми искаш прошка? —

попита тя.

Джулиан се ухили:

— Млъквай и яж.

Тя седна и си взе малко салата, докато Джулиан продължаваше да изсипва „зити“ в чинията ѝ.

— Скъпи, изглежда невероятно. Къде си се научил да правиш това? И защо не го правиш всяка вечер?

Той я погледна с глуповата усмивка:

— Може и да съм купил това „зити“ от магазина днес и само да съм го загреял във фурната. Възможно е. Но е купено и затоплено с любов.

Брук вдигна чашата си с вино и зачака Джулиан да я чукне със своята.

— Съвършено е — каза тя и наистина го мислеше. — Абсолютно, невероятно съвършено.

Докато се хранеха, Брук му разказа за Ранди и Мишел и беше доволна да види колко е щастлив, като дори стигна дотам, че предложи да пътуват до Пенсилвания и да наглеждат новата си племенница или племенник. Джулиан ѝ съобщи новостите около плановете на „Сони“ сега, когато албумът вече отиваше към завършване и ѝ разказа за новия мениджър, когото беше наел по препоръка на агента си.

— Очевидно, той е най-добрият от най-добрите. Наистина има репутацията на малко агресивен, но мисля, че вероятно именно това е необходимо качество у един мениджър.

— Как ти се стори, когато го интервюира?

Джулиан се позамисли над този въпрос:

— Не съм сигурен, че „интервюирам“ е подходящата дума. По-скоро той ми изложи целия си план. Твърди, че точно в момента се намираме на критична пресечна точка и е време да започнем наистина да „организираме действието“.

— Е, нямам търпение да се запозная с него — каза Брук.

— Да, определено притежава малко от онова типично холивудско угодническо поведение — нали се сещаш, когато ти се струва, че вечно се опитват да постигнат някакъв определен образ? — но ми харесва увереността му.

Джулиан изсипа остатъка от бутилката с вино поравно в чашите им и се облегна назад в стола си.

— Как вървят нещата в болницата? Бурен ден ли беше?

— Беше, но познай какво? Получих най-високите резултати в системата за оценяване от пациентите, най-високите от всички в персонала, и ще ми възложат още няколко смени в педиатрията. — Тя отпи отново от чашата си с вино: щеше да си струва главоболието на другата сутрин.

Лицето на Джулиан разцъфна в широка усмивка.

— Това е страхотна новина, Брук. Ни най-малко изненадваща, но наистина страхотна. Толкова се гордея с теб. — Той се наведе през масата и я целуна.

Брук изми съдовете, после си взе вана, докато Джулиан довърши някаква работа по новия уебсайт, който си правеше, и се срещна отново на дивана, всеки — облечен във фланелена пижама и тениска. Джулиан разстла късото декоративно одеяло направо върху краката им и грабна дистанционното.

— Филм? — попита той.

Брук хвърли поглед към часовника на телевизора: десет и петнайсет.

— Мисля, че е прекалено късно да пускаме филм сега, но какво ще кажеш за един епизод от „Анатомията на Грей“?

Той я погледна с ужас:

— Сериозно? Можеш ли с чиста съвест да ме накараш да гледам това, след като ти сготвих вечеря?

Тя се усмихна и поклати глава:

— Не съм сигурна, че „сготвих“ е честно определение, но си прав. Тази вечер ти избираш.

Джулиан превъртя каналите и включи на неотдавнашен епизод на „От местопрестъплението“.

— Ела тук, ще ти разтривам краката, докато гледаме.

Брук се извъртя, за да може да отпусне крака в скута му.

Идваше ѝ да замърка от щастие. На екрана детективите оглеждаха обезобразеното тяло на предполагаема проститутка, лежащо в някакво сметище за опасни отпадъци в околностите на Вегас, и Джулиан ги наблюдаваше в унес. Тя не си падаше по сериалите за загадъчни убийства, ориентирани към използването на специални джаджи в помощ на разследването, толкова, колкото Джулиан — той можеше по цяла нощ да гледа как детективите откриват убийци чрез

сканиране и лазерни устройства и проследяващи уреди, — но тази вечер нямаше нищо против. Беше доволна да седи тихо до съпруга си и да се отдаде на прекрасното усещане, докато той разтриваше ходилата ѝ.

— Обичам те — каза тя, като подпря глава на страничната облегалка на фотьойла му и затвори очи.

— И аз те обичам, Брук. Сега мълчи и ме остави да гледам. Но тя вече се беше унесла в сън.

Точно беше свършила с обличането, когато Джулиан влезе в спалнята им. Въпреки факта, че беше неделя, изглеждаше стресиран.

— Трябва да тръгваме веднага, иначе ще закъснеем — каза той, като грабна чифт маратонки от общия им дрешник. — Знаеш майка ми колко обича закъсненията.

— Знам, почти съм готова — каза тя, като се опита да пренебрегне факта, че още беше потна от почти петкилометровото си бягане преди час. Брук излезе след Джулиан от спалнята, пое вълненото палто, което ѝ подаде, и го последва надолу към улицата.

— Още не съм наясно защо баща ти и Синтия са в града днес — каза Джулиан, докато почти подтичваха от апартамента си към станцията на метрото на Таймс Скуеър. Влакът се появи в мига щом стъпиха на перона.

— Имат годишнина — отвърна Брук, като сви рамене. Беше неестествено студено за мартенска сутрин и тя отчаяно се нуждаеше от чаша чай от малкото кафене на ъгъла, но нямаха и миг за губене.

— И са решили да дойдат тук? В смразяващо студен ден през зимата?

Брук въздъхна:

— Предполагам, че е по-вълнуващо, отколкото Фили. Очевидно Синтия никога не е гледала „Цар Лъв“, а татко е сметнал, че това ще бъде добър повод да ни посетят. Просто се радвам, че ще им съобщиш новината лично...

Тя крадешком хвърли поглед към Джулиан и го видя как се усмихва, съвсем леко. Би трябвало да се гордее със себе си, помисли си тя. Току-що беше получил някои от най-добрите новини в кариерата си и го заслужаваше.

— Да, ами, мисля, че мога със сигурност да твърдя, че моите родители няма да проявят и капчица ентузиазъм, но може би твоите родители ще разберат — каза той.

— Баща ми вече разправя на всеки, който е готов да го слуша, че притежаваш таланта за писане на текстове на Боб Дилън и глас, който ще ги накара да се разплачат — каза тя през смях. — Той ще е страшно развълнуван, гарантирам.

Джулиан стисна ръката ѝ. Вълнението му бе осезаемо. Брук успя да се усмихне слабо, докато се прехвърляха на влака за Бруклин Бридж.

— Какво не е наред? — попита Джулиан.

— О, всичко е наред. Толкова се вълнувам, че ще им разкажеш всичко, че едва издържам. Само съм леко ужасена, че ще трябва да се справя с неловката ситуация от присъствието на двата комплекта родители в една и съща стая.

— Наистина ли мислиш, че ще е чак толкова лошо? Все пак всичките те са се срещали преди.

Брук въздъхна:

— Знам, но в действителност са се виждали само в големи групи: на сватбата ни, на празници. Но никога — в такъв тесен кръг. Единственото, за което баща ми иска да говори, е как ще се справят „Игълс“ следващия сезон. Синтия си умира от вълнение, че ще гледа „Цар Лъв“, за бога, и смята, че никое пътуване до града не е завършено без обяд в „Руската чайна“. После имаме твоите родители: най-ревностните, стряскащи кореняци нюйоркчани, които съм срещала, които вероятно мислят, че НФЛ^[1] е френска организация с идеална цел; които не са гледали мюзикъл още от шейсетте години; и не ядат нищо, освен ако не е приготвено от прочут главен готвач. Обясни ми: какво ще си кажат едни на други всички тези хора?

Джулиан стисна тила ѝ:

— Това е късна закуска, скъпа. Малко кафе, няколко геврека и се измитаме. Наистина мисля, че всичко ще бъде наред.

— Да, разбира се, докато татко и Синтия плещят нонстоп с типичния си маниакално жизнерадостен маниер, а твоите родители седят и ги преценяват с безмълвни, каменни изражения. Звучи като прелестна неделя сутрин.

— Синтия може да си говори по работа с родителите ми — предложи меко Джулиан. Направи гримасата, която казваше: *Дори и аз самият не го вярвам* и Брук започна да се смее.

— Каж ми, че не си изрекъл това — каза тя: очите ѝ започнаха да се насълзяват, когато се засмя по-силно. Излязоха на Седемдесет и седма улица и „Лекс“ и се отправиха към Парк авеню.

— Ами, вярно си е!

Националната футболна лига на САЩ.

— Толкова си сладък, знаеш ли? — попита Брук, като се наведе да го целуне по бузата. — Синтия е медицинска сестра в гимназия. Следи за стрептококови инфекции и раздава „Мотрин“ за спазми. Няма грам понятие дали за особено широка усмивка се препоръчва „Ботокс“ или „Ресталин“. Не съм сигурна къде се припокриват професионалните им преживявания.

Джулиан се престори на оскърбен:

— Мисля, че забравяш, че мама също беше определена за една от най-добрите в страната по отстраняването на разширени вени — каза той и се ухили. — Знаеш колко голямо постижение беше това.

— Да, разбира се. Голямо.

— Добре. Ясно ми е какво искаш да кажеш. Но баща ми може да разговаря с всеки. Знаеш колко е сговорчив. Ще накара Синтия направо да се влюби в него.

— Той е страхотен човек — съгласи се Брук. Сграбчи ръката му, когато приближиха жилищната сграда на семейство Олтър. — Но човекът е световноизвестен специалист по уголемяване на женски гърди. Напълно естествено е една жена да предположи, че той оглежда преценяващо гърдите ѝ и ги намира за незадоволителни.

— Брук, това е идиотско. Нима предполагаш, че всички зъболекари, които срещаш на светски събирания, зяпат зъбите ти?

— Да.

— Или че всеки психолог, когото срещнеш на парти, те анализира?

— Категорично, сто процента, извън всяко съмнение.

— Е, това е просто нелепо.

— Баща ти преглежда, опипва и преценява състоянието на женски бюстове по осем часа на ден. Не намеквам, че е някакъв

перверзен тип, но *инстинктивната* му реакция е да ги оглежда. Жените го усещат — това е всичко, което искам да кажа.

— Е, сега това поставя очевидния въпрос.

— Да? — попита тя, като хвърли поглед към часовника си, когато пред тях се показва покривът на сградата.

— Изпитваш ли чувството, че оглежда гърдите ти, когато те вижда? — Бедният Джулиан изглеждаше толкова съкрушен дори само при споменаването на това, че на Брук ѝ се прииска да го прегърне.

— Не, скъпи, разбира се, че не — прошепна тя, когато се наведе навътре към него и обгърна ръката му със своята. — Най-малкото, не и след всичките тези години. Той е наясно с положението и знае, че никога няма да сложи ръка върху тях, и мисля, че най-последно се е примирил с това.

— Те са свършени, Брук. Просто свършени — каза Джулиан автоматично.

— Знам. Точно затова баща ти предложи да ги оперира на изгодна цена, когато се сгодихме.

— Той предложи *партньора* си и то не защото смяташе, че имаш нужда от това...

— А защо — защото ти мислеше, че имам нужда от това ли? — Брук знаеше, че въпросът изобщо не е в това — бяха говорили за това сто пъти и тя знаеше, че доктор Олтър беше предложил услугите си единствено както един шивач би предложил намаление, за да ушие костюм по поръчка — но цялото това нещо все още я смущаваше.

— Брук...

— Съжалявам. Просто съм гладна. Гладна и нервна.

— Изобщо няма да е толкова лошо, колкото очакваш.

Портиерът поздрави Джулиан с вдигната длан с пет разперени пръста и тупване по гърба. Едва след като ги въведе в асансьора и те се издигаха бързо към осемнайсетия етаж, Брук си даде сметка, че не беше донесла нищо.

— Мисля, че трябва да изтичаме пак навън и да вземем някакви сладки, или цветя, или нещо такова — каза Брук, като дръпна настойчиво Джулиан за ръкава.

— Хайде, Брук, няма значение. Те са ми родители. Наистина не им пука.

— Тъхъ. Ако вярваш, че майка ти няма да забележи, когато се появим с празни ръце, се заблуждаваш.

— Носим себе си. Това е всичко, което има значение.

— Добре. Продължавай да си го повтаряш.

Джулиан почука и вратата се отвори със замах. От прага им се усмихваше Кармен — бавачка и икономка на семейство Олтър от трийсет години. В един особено интимен момент във връзката им, Джулиан бе доверил на Брук, че наричал Кармен „мама“ до петия си рожден ден, защото просто не познавал друго. Кармен на мига се хвърли на врата на Джулиан.

— Как е моето бебче? — попита го Кармен, след като се усмихна на Брук и я целуна набързо по бузата. — Жена ти храни ли те достатъчно?

Брук стисна ръката на Кармен, питайки се за хиляден път защо не можеше Кармен да е майка на Джулиан, и каза:

— Има ли вид на умиращ от глад, Кармен? В някои вечери трябва със сила да му изтръгвам вилицата от ръцете.

— Това е моето момче — каза тя, като го гледаше с гордост.

Остър пронизителен глас се разнесе от официалната дневна:

— Кармен, скъпа, прати децата тук, ако обичаш. И не забравяй да подрежеш стъблата, преди да сложиш цветята във ваза. Новата от Майкъл Арам, ако обичаш.

Кармен се огледа за цветята, но Брук просто протегна празните си ръце. Обърна се към Джулиан и го изгледа многозначително.

— Не го казвай — промърмори Джулиан.

— Чудесно. Няма да казвам „казах ти“, защото те обичам.

Джулиан я въведе в официалната дневна — Брук се беше надявала, че ще пропуснат цялата прелюдия с дневната и ще минат направо към храненето — и откри и двата комплекта родители седнали едни срещу други на еднакви, безлични, ултра модерни кушетки.

— Брук, Джулиан. — Майка му се усмихна, но не се изправи. — Толкова се радваме, че успяхте да се присъедините към нас.

Брук незабавно изтълкува това като нападка срещу закъснението им.

— Много съжалявам, че закъсняхме, Елизабет. Влаковете в метрото просто бяха толкова...

— Е, поне вече сте тук — каза доктор Олтър, обвинил доста женствено с двете си ръце голяма чаша с портокалов сок, точно както в представите на Брук обгръщаше в шепи всички гърди, които минаваха през ръцете му.

— Бруки! Джулиан! Какво става, хора? — Бащата на Брук скочи и обгърна и двамата в широка мечешка прегръдка. Явно се опитваше да обърне нещата в полза на семейство Олтър, но Брук не можеше да го вини истински.

— Здравсти, татко — каза тя, като отвърна на прегръдката му. Приблужи се и до Синтия, която седеше, притисната като в капан от всичките им тела на кушетката, и неловко я прегърна, като се наведе леко към нея. — Здравсти, Синтия. Радвам се да те видя.

— О, аз също, Брук. Толкова се вълнуваме, че сме тук! С баща ти тъкмо казахме, че почти не помним кога за последен път сме били в Ню Йорк.

Едва тогава Брук успя в действителност да забележи външния вид на Синтия. Тя носеше червен гащеризон като тези на пожарникарите, вероятно от полиестер, с бяла блуза, черни лачени обувки с равни подметки и троен наниз от изкуствени перли на шията, и завършваше целия ансамбъл със силно накъдрена и лакирана прическа с прибрана коса. Изглеждаше сякаш интервюира Хилари Клинтън относно речта ѝ за състоянието на страната, решена да се откроява в море от тъмни костюми. Брук знаеше, че тя само се опитва да се вмести в собствената си представа за това как се облича една състоятелна жена от Манхатън, но преценките ѝ бяха напълно погрешни, особено наред шикозния, обзаведен в азиатски стил апартамент на семейство Олтър. Майката на Джулиан — макар и двайсет години по-възрастна от Синтия — изглеждаше с десет години по-млада във впитите си, тъмни джинси и лекия като перце загръщащ се около тялото пуловер над туника без ръкави от еластична материя. Носеше изящни балетни пантофки с дискретно лого на „Шанел“ и единствените ѝ украшения бяха златна гривна и масивният ѝ диамантен пръстен. Кожата ѝ сияеше от здрав тен и лек грим, а косата ѝ се люлееше свободно надолу по гърба. Брук незабавно се почувства виновна: знаеше колко уплашена се чувства навярно Синтия — в края на краищата, Брук постоянно се чувстваше така в присъствието на свекърва си, — но беше и смутена, че е преценила толкова зле. Дори

бащата на Брук сякаш смутено осъзнаваше, че панталоните му в цвят каки и вратовръзката му са неуместни до тениската с яка и къс ръкав на доктор Олтър.

— Джулиан, скъпи, знам, че ти искаш „Блъди“. Брук, ще пиеш ли една „Мимоза“? — попита Елизабет Олтър. Въпросът беше прост, но подобно на всички други въпроси, които тази жена задаваше, изглеждаше като клопка.

— Всъщност, аз също с удоволствие бих изпила едно „Блъди Мери“.

— Разбира се. — Майката на Джулиан присви устни в неопределена гримаса на неодобрение спрямо избора на питие. До ден-днешен, Брук не беше сигурна дали неприязънта на свекърва ѝ към нея бе свързана с Джулиан и с факта, че Брук подкрепяше музикалните му амбиции, или жената не харесваше Брук изцяло заради самата нея.

Нямаха избор, освен да заемат двата останали стола — и двата с прави облегалки, дървени и неудобни — които се намираха един срещу друг, но бяха натикани между двете кушетки. Чувствайки се уязвима и смутена, Брук се опита да съживи разговора.

— Е, как мина седмицата ви? — попита тя семейство Олтър, като пое с усмивка от Кармен висока чаша с гъст коктейл „Блъди Мери“, увенчан с резенче лимон и стръкче целина. Едва се въздържа да не пресуши цялото питие на една глътка. — Напрегнато както винаги?

— Да, просто не мога дори да си представя как и двамата поддържате такава програма! — каза Синтия малко прекалено високо. — Брук ми разказа по колко много, тъ, процедури, правите и двамата на ден и, ами, това е достатъчно да докара всеки до изтощение! На мен и един наплив от стрептококови инфекции ми стига да ме довърши, но вие двамата! Боже, трябва да е наистина влудяващо!

Лицето на Елизабет Олтър разцъфна в широка, безкрайно снизходителна усмивка:

— Да, ами наистина успяваме да сме постоянно заети. Но това е толкова досадно, нали? Много бих искала да чуя какво става с децата. Брук? Джулиан?

Синтия се облегна назад, изтощена и силно смутена. Бедната жена вървеше през минно поле, в което беше безпомощна да се

ориентира. Тя разсеяно потри чело и внезапно придоби много уморен вид.

— Да, разбира се. Как я карате двамата?

Брук си бе научила достатъчно добре урока, за да споделя каквито и да е подробности за работата си. Макар че именно свекърва ѝ беше осигурила на Брук интервюто за работата в „Хънтли“, тя го бе сторила едва след като напълно се беше убедила, че Брук няма да промени решението си в полза на кариера в списанията, областта на модата, аукционните къщи или връзките с обществеността. Не разбираше защо, ако Брук просто трябва да използва дипломата си по диетология, не може поне да дава съвети във „Вог“ или да служи като личен консултант на нейния легион от приятели в Горен Ийст Сайд: всъщност, каквото и да е, малко по-бляскаво, отколкото, по нейните думи: „някакво си мърляво спешно отделение с бездомници и пияници“.

Джулиан беше достатъчно прозорлив, за да се намеси и да я спаси.

— Ами, всъщност, аз имам едно малко съобщение — каза той, като се прокашля.

Изведнъж, макар да се вълнуваше толкова много за Джулиан, че едва се сдържаше, Брук беше завладяна от паника. Улови се, че се моли той да не им каже за рекламното представяне, тъй като несъмнено щеше да бъде разочарован от реакцията им, а на нея ѝ беше омразна мисълта да го гледа как преживява това. Никой друг не пробуждаше у нея така силно това инстинктивно желание да закриля Джулиан, както родителите му: дори при самата мисъл какво щяха да кажат, на Брук ѝ се искаше да го грабне и да го отведе право вкъщи, където щеше да е защитен от тяхната посредственост и, по-лошо — от тяхното безразличие.

Всички изчакаха един миг, докато Кармен внесе нова кана прясно изстискан сок от грейпфрут, а после насочиха вниманието си отново към Джулиан.

— Току-що, въ, научих от новия си мениджър, Лио, че „Сони“ искат да ми направят рекламно представяне тази седмица. В четвъртък, всъщност.

Настъпи един миг тишина, когато всеки очакваше някой друг да каже нещо, и бащата на Брук проговори пръв:

— Е, може и да не знам точно какво е това рекламно представяне, но определено звучи като добра новина. Поздравления, синко! — заяви той, като се наведе през Синтия да потупа Джулиан по гърба.

Доктор Олтър, който придоби раздражено изражение при употребата на обръщението „синко“, се взря намръщено в кафето си, а после се обърна към Джулиан:

— Защо не обясниш на нас, простосмъртните невежи, какво означава това? — попита той.

— Да, означава ли това, че някой най-после ще чуе музиката ти? — попита майката на Джулиан, като подви крака под себе си като малко момиче и се усмихна на сина си. Всички умишлено пренебрегнаха ударението върху „най-после“ — всички, освен Джулиан, по чието лице пролича болката от удара, и Брук, която стана негов свидетел.

След всичките тези години Брук определено беше привикнала да чува родителите на Джулиан да казват ужасни неща, но това не я караше да ги мрази по-малко заради навика им. Когато тя и Джулиан започнаха най-напред да излизат заедно, той бавно ѝ беше разкрил колко дълбоко неодобрение хранят родителите му към него и към живота, който си беше избрал. Когато се сгодиха, тя беше видяла как възразиха срещу простичката златна халка, която Джулиан настоя да ѝ подари, вместо някоя от „семейните ценности на фамилията Олтър“, за които бе настоявала майка му. Дори когато Брук и Джулиан склониха да се оженят в дома на семейство Олтър в Хамптънс, неговите родители бяха ужасени от настояването на двойката сватбата да бъде малка, скромна и извън светския сезон. След като се ожениха и в годините оттогава насам, когато семейство Олтър се държаха по-свободно пред нея, по време на безбройните вечери, късни закуски и празниците тя виждаше точно колко ужасни могат да бъдат.

— Ами в общи линии означава, че са наясно, че албумът е почти завършен и досега наистина го харесват. Ще организират рекламни срещи с хора от бранша, един вид, ще ме запознаят с тях по време на моя изява в тесен кръг, а след това ще отчетат реакцията. — Джулиан, който обикновено беше толкова скромнен, че дори не споделяше с Брук, когато беше имал сполучлив ден в звукозаписното студио, не се сдържа и засия от гордост. Прииска ѝ се да го целуне на мига.

— Може и да не знам много за музикалната индустрия, но това звучи като огромен вот на доверие от тяхна страна — каза бащата на Брук, като вдигна чашата си.

Джулиан не можа да сдържи усмивката си:

— Така е — каза той, като се усмихна широко. — Точно в момента това вероятно е най-добрият сценарий. И се надявам...

Той млъкна, защото телефонът започна да звъни и майка му веднага започна да се оглежда за безжичен телефон.

— Ох, къде е този проклет телефон? Сигурно се обажда Л`Оливие, за да потвърди час за утре. Запомни си мисълта, скъпи. Ако не ги резервирам сега, няма да имам цветя за партито утре вечер. — И с тези думи тя измъкна присвитите си под тялото крака, смъкна се от кушетката и изчезна в кухнята.

— Знаеш я майка ти, с нейните цветя — каза доктор Олтър. Отпи от кафето си и не стана ясно дали беше чул съобщението на Джулиан, или не. — Поканили сме семействата Бенет и Камън на вечеря утре и тя се е побъркала от планове. За Бога, бихте си помислили, че решението дали да приготви пълнена писия или задушени ребра, е въпрос на национална сигурност. Ами цветята! Миналия уикенд прекара сигурно половината следобед с онези *fegelas* и още се колебае за цветята. Казах й хиляда пъти: никой не го е грижа за цветята, никой няма да забележи. Всички организират онези разточителни сватби и пръскат десетки хиляди долари за планини от орхидеи или каквото там, по дяволите, е на мода напоследък и кой изобщо поглежда проклетите буренаци? Такова колосално разсипничество, ако питаш мен. Похарчи парите за страхотна храна и пиячка — ето на това се радват истински хората. — Той отпи нова голяма глътка, огледа се из стаята и примижа. — Така, за какво говорехме?

Синтия елегантно се намеси и заглади неловкия момент:

— Не е ли това просто една от най-страхотните новини, които сме чували от цяла вечност! — възкликна тя с пресилен ентузиазъм. Бащата на Брук кимна развълнувано. — Къде точно ще се състои? Колко души са поканени? Решил ли си вече какво ще изсвириш? — Синтия го обсипа с въпроси и поне веднъж Брук не се подразни от този разпит. Това бяха все въпросите, които родителите на Джулиан би трябвало да зададат, но никога не биха го сторили, и Джулиан явно беше във възторг да бъде обект на такъв интерес.

— Ще бъде в един малък, наистина предназначен само за отбран кръг хора музикален клуб в центъра и моят агент каза, че ще поканят петдесетина души от бранша — хора, които се занимават с ангажиране на музиканти за участия по телевизията и радиото, изпълнителни директори на музикални компании, някои хора от MTV, такива неща. Най-вероятно от това няма да излезе нищо вълнуващо, но е добър знак, че компанията е доволна от албума.

— Рядко правят такива неща за дебютантите си — гордо заяви Брук. — Джулиан всъщност проявява прекалена скромност — това е много голямо постижение.

— Е, поне *това* е добра новина — заяви майка му, като зае отново мястото си на кушетката.

Устата на Джулиан се стегна и ръцете му се свиха в юмруци отстрани до тялото.

— Мамо, те вече от месеци подкрепят начина, по който се оформя албумът. Разбира се, старшите изпълнителни продуценти настояваха за по-голямо съсредоточаване върху изпълненията с китара, но оттогава насам се държат наистина страхотно. Затова не знам защо трябва да го казваш по този начин.

Елизабет Олтър погледна сина си и за миг изглеждаше обърквана.

— О, скъпи, говорех за Л'Оливие. Добра новина е, че имат достатъчно от калиите, които исках, а декораторът, когото харесвам най-много, е свободен да дойде и да ги подреди. Не бъди толкова докачлив.

Бащата на Брук хвърли поглед към нея, с изражение, което казваше: *Коя е тази жена?* Брук сви рамене. Тя, подобно на Джулиан, беше приела, че родителите му никога няма да се променят. Именно затова го подкрепи на сто процента, когато той отхвърли предложението им да купят на младоженците апартамент близо до техния в Горен Ийст Сайд. Именно затова предпочиташе да работи на две места, вместо да приеме „дажбата“, която веднъж бяха предложили да им отпускат, давайки си сметка за всички обвързващи последствия, които щяха да я съпътстват.

Когато Кармен събщи, че закуската е готова, Джулиан вече беше станал съвсем мълчалив и с напълно безжизнен поглед — Брук винаги го сравняваше с костенурка, свряла се в черупката си — а Синтия изглеждаше смачкана и изтощена в полиестерния си

гащеризон. Дори бащата на Брук, който все още героично се опитваше да намери неутрални теми за разговор („Можете ли да повярвате каква ужасна зима имаме тази година?“ и „Интересуваш ли се от бейзбол, Уилям? «Янките» изглеждат очевидният избор, но знам, че предпочитанията на човек към даден отбор невинаги се определят от произхода му...“), изглеждаше победен. При нормални обстоятелства Брук щеше да се почувства отговорна за нещастieto на всички — в края на краищата, всички бяха тук само заради нея и Джулиан, нали така? — но днес остави всичко да отмине. *Страда ли един, страдат всички*, помисли си тя и се извини, за да отиде до стаята за дамски тоалет, която веднага подмина, за да влезе в кухнята.

— Как вървят нещата там, миличка? — попита Кармен, докато сипваше кайсиев мармалад в скъпа сребърна купичка.

Брук протегна празната си чаша от „Блъди Мери“ и я придружи с умоляващ поглед.

— Толкова зле? — засмя се Кармен и направи знак на Брук да извади водката от фризера, докато тя приготви доматиения сок и соса „Табаско“. — Как се справят родителите ти? Синтия изглежда наистина свята жена.

— Ъхъ, чудесна е. Те са големи хора и сами направиха идиотския избор да дойдат на гости. Този, за когото се тревожа, е Джулиан.

— Не е нещо, което да не е виждал преди, скъпа. Никой не се справя с тях по-добре.

Брук въздъхна:

— Знам. Но е потиснат по цели дни след това.

Кармен пушна стръкче целина в гъстото „Блъди Мери“ и подаде питието на Брук:

— Подкрепление — обяви тя и целуна Брук по челото. — Сега се върни там и защити мъжа си.

Частта от късната закуска, която включваше истинското хранене, не беше и наполовина толкова лоша, колкото коктейлът. Майката на Джулиан изпадна в лека истерия заради пълнежа на палачинките, (въпреки че всички бяха във възторг от онези с шоколад, който Кармен беше разбила, Елизабет смяташе, че са прекалено „тлъста“ храна за истинско ядене), а доктор Олтър изчезна за известно време в кабинета си, но като резултат в продължение на повече от час никой от тях не обижда сина си. Сбогуванията бяха благословено безболезнени, но

когато тя и Джулиан качиха баща ѝ и Синтия в едно такси, Брук вече виждаше, че Джулиан е затворен и нещастен.

— Добре ли си, скъпи? Татко и Синтия толкова се развълнуваха. А аз едва...

— Не ми се говори за това, окей?

Вървяха мълчаливо няколко минути.

— Хей, имаме свободно време през целия останал ден. Без абсолютно нищо за правене. Искаш ли да отидем в някой музей, докато сме тук? — попита Брук, като го хвана за ръката и подръпна лекичко ръкава му, докато вървяха към метрото.

— Не, не мисля, че съм в настроение за неделните тълпи.

Тя се замисли за миг:

— Ти от доста време искаше да видиш онзи триизмерен филм в „Аймакс“. Нямам нищо против да дойда с теб — излъга тя. Отчаяните времена изискваха отчаяни мерки.

— Добре съм, Брук. Наистина — каза Джулиан тихо, като си сложи вълнения шал. Брук разбра, че сега той бе този, който лъжеше.

— Може ли да поканя Нола на рекламното представяне? Звучи толкова фантастично, а знаеш, че Нола не може да пропусне никаква възможност за нещо фантастично.

— Предполагам, но Лио каза, че ще бъде наистина нещо много малко, а вече поканих Трент. Той ще е в Ню Йорк на този обмен само още две седмици и работи като луд. Помислих си, че една вечер навън ще му дойде добре.

Говориха още за рекламното представяне и обсъждаха какво ще облече Джулиан, кои песни ще изсвири и в какъв ред. Брук се радваше, че успя да го измъкне от черупката му, и докато стигнат до апартамента си, Джулиан вече почти приличаше на себе си.

— Казвала ли съм ти колко се гордея с теб? — попита Брук, когато се качиха в асансьора, и двамата явно облекчени, че са си у дома.

— Да — каза Джулиан с лека усмивка.

— Е, влизай вътре, бебчо — каза Брук, като го дърпаше за ръка надолу по коридора. — Мисля, че е крайно време да ти покажа.

[1] Национална футболна лига на САЩ. — Б.пр. ↑

3

ПРЕД НЕГО ДЖОН МЕЙЪР Е ИСТИНСКИ АМАТЪОР

— Къде сме? — промърмори Брук, като излезе от таксито и се огледа из мрачната и пуста странична уличка в Западен Челси. Високите черни рокерски ботуши, които беше открила на разпродажба в края на сезона, непрекъснато се смъкваха по бедрата ѝ.

— В сърцето на района на галериите, Брук. Авенюто и ОАК №1 са точно зад ъгъла.

— Би трябвало да знам какви са тези места, нали?

Нола просто поклати глава:

— Е, поне изглеждаш добре. Джулиан ще се гордее, че има такава съблазнителна съпруга тази вечер.

Брук знаеше, че приятелката ѝ просто се опитва да бъде мила. Нола бе тази, която, както обикновено, изглеждаше зашеметяващо. Беше натъпкала сакото на костюма си и практичните пантофки в огромната си чанта от „Луи Вютон“ и ги бе заменила с масивна огърлица от няколко реда и чифт от онези високи до небето модели на „Лубутен“ с висок ток, които бяха нещо средно между боти и сандали — стил, който приблизително шест жени на планетата можеха да постигнат, без да ги вземат по погрешка за такива, които професионално упражняват ролята на „господарки“ в сексуалните си отношения. Дрехи и аксесоари, които щяха да изглеждат откровено долнопробно върху всеки друг — алено червило, мрежести чорапи в телесен цвят и черният дантелен сутиен, който надничаше през прозрачното ѝ късо потниче — върху Нола успяваха да изглеждат едновременно предизвикателно и закачливо. Впитата ѝ права пола, която като част от скъп костюм беше достатъчно подходяща за едно от най-консервативните работни места на Уолстрийт, сега излагаше на показ стегнатия ѝ задник и съвършените крака. Ако Нола беше, която и да е друга жена на земята, Брук щеше да я мрази от все сърце.

Брук погледна екранчето на миникомпютъра си „Блекбъри“.

— Между Десета и Единайсета. Точно тук сме, нали? Къде е това място? — С крайчеца на окото си мерна стрелкаща се сянка и изписка.

— О, отпусни се, Брук. Той се плаши от теб много повече, отколкото ти от него. — Нола махна пренебрежително с украсената си с пръстен с огромен камък ръка, омаловажавайки появата на плъха.

Брук побърза да пресече улицата, виждайки, че адресите с четни номера, които им трябваха, са от срещната страна.

— Лесно ти е да го кажеш. Можеш да му понижиш сърцето с едно настъпване с това токче. Моите неугледни ботуши с равна подметка ме излагат на повишен риск.

Нола се засмя и заподскача грациозно зад Брук.

— Ето, мисля, че е това — каза тя, като посочи единствената сграда на пресечката, която не изглеждаше определена за събаряне.

Момичетата тръгнаха по малко стълбище, което се спускаше от тротоара надолу към врата на сутерен без прозорци. Джулиан беше обяснил, че подобни рекламни представяния са постоянно в движение и хората от музикалния бизнес постоянно са в търсене на следващото хипарски изглеждащо място, за да предизвикат оживление, но въпреки това тя си беше представяла някой клуб, изглеждащ като умалена версия на кръчмата „При Джо“. Какво беше това? Нямахше опашка, разпростираща се навън към тротоара. Нямахше билборд, рекламиращ тазвечерния талант. Липсваше дори задължителното намусено момиче с тефтер с прикрепващи се страници, което сприхаво нарежда на всички да се дръпнат една крачка назад и да си чакат реда.

Брук почувства да я залива лека нервност, докато отвори с усилие тежката врата, подобна на онези, които водят към мазета или изби, пристъпи вътре и я обгърна топъл пашкул от полумрак, приглушен смях и тънкия, но непогрешим мирис на марихуана. Цялото място беше с размерите на просторна всекидневна и всичко — стените, канапетата, дори облицовката на малкия бар в ъгъла — беше обвито в скъпо виненочервено кадифе. Една-единствена лампа бе поставена върху пианото и хвърляше мека светлина върху празното високо столче. Стотици мънички свещи бяха увеличени от огледалната повърхност на плотовете на масите и тавана — вид, който някак

успяваше да бъде невероятно секси, напомняйки едва доловимо за осемдесетте години.

Хората в тълпата изглеждаха така, сякаш бяха измъкнати направо от коктейлно парти край някой басейн в Санта Барбара и пуснати в Ню Йорк Сити. Четирийсет-петдесет предимно млади и привлекателни хора се въртяха наоколо, като отпиваха от ниски чаши и изпускаха дълги, упойващи струйки дим. Почти всички мъже носеха джинси, а малцината, които още бяха облечени в костюмите си от деня, бяха зарязали вратовръзките си и бяха разкопчали най-горните копчета на ризите си. Почти никой от жените не носеше тънки остри токчета или някоя от онези къси, впити черни коктейлни рокли, които бяха нещо като униформа в Манхатън: вместо това те до една се разхождаха небрежно наоколо в красиви щамповани туники и подрънкващи мънистени обици и джинси, които им прилягаха толкова съвършено, че Брук почти закопня да смъкне черната си плетена рокля с права кройка още там, на мига. Някои имаха ленти за коса в стил „хипарски шик“ и прекрасна коса, спускаща се до кръста. Никой не изглеждаше ни най-малко смутен или стресиран — още нещо, твърде неправдоподобно за Манхатън — което, разбира се, накара Брук да се почувства двойно притеснена. Това беше нещо безкрайно различно от обичайната публика на Джулиан. Кой бяха всички тези хора и защо абсолютно всеки един от тях изглеждаше хиляда пъти по-добре от нея?

— Дишай — прошепна Нола в ухото ѝ.

— Ако аз съм толкова нервна, не мога да си представя как се чувства Джулиан.

— Хайде, да си намерим нещо за пиене. — Нола праметна русата си коса през рамо и протегна ръка на Брук, но преди да успеят да се придвижат през тълпата, Брук чу познат глас.

— Червено, бяло или нещо по-силно? — попита Трент, изникнал като по чудо до тях. Той беше един от малкото мъже в костюми и изглеждаше смутен. Вероятно се откъсваше от болницата за пръв път от седмици.

— Привет! — възкликна Брук, като го прегърна през врата. — Помниш Нола, нали?

Трент се усмихна:

— Разбира се, че да. — Той се обърна към Нола и я целуна по бузата. В тона му имаше нещо, което казваше: *Разбира се, че помня как*

се запознах с теб, защото по една случайност ти се прибра с приятеля ми онази нощ и той беше много впечатлен както от отзивчивостта ти, така и от изобретателността ти в спалнята. Но Трент беше прекалено дискретен, за да се шегува по този въпрос дори и след всичките тези години.

Същото не можеше да се каже за Нола.

— Как е Лиам? Боже, той наистина беше забавен — каза тя с огромна усмивка. — Искам да кажа, *наистина* забавен.

Трент и Нола си размениха многозначителни погледи и се засмяха.

Брук вдигна ръка:

— Добре. Трент, поздравления за годежа! Кога ще се запознаем с нея? — Не можеше да се застави да изрече името на Фърн: не вярваше, че ще успее да го каже, без да се засмее. Що за име беше *Фърн*?

— Като се има предвид, че почти никога не сме заедно на друго място, освен в болницата, вероятно едва на сватбата.

Барманът направи знак на Трент, който се обърна към момичетата.

— Червено, моля — казаха те в един глас и тримата загледаха как барманът налива от бутилка с калифорнийско каберне. Трент подаде на всяка по една чаша и пресуши своята на две бързи глътки.

Обърна се към Брук с глуповато изражение на лицето:

— Не излизам много.

Нола се извини, за да направи една обиколка наоколо.

Брук се усмихна на Трент:

— Е, разкажи ми за нея. Къде ще е сватбата?

— Ами, Фърн е от Тенеси и има огромно семейство, така че вероятно просто ще го направим в дома на родителите ѝ. Следващият февруари, мисля.

— Уау, бързо действате. Е, това е страхотна новина.

— Да, единственият начин да ни разпределят на едно и също място за работа в болницата, е да се оженим.

— Значи и двамата продължавате с гастроентерологията?

— Да, такъв е планът. Моите интереси са повече в областта на ендоскопските изследвания и тестовете — напоследък правят някои невероятни високотехнологични неща — но Фърн се интересува повече от болестта на Крон^[1] и коремната хирургия.

— Трент замълча за миг и сякаш се замисли върху това, а после разцъфна в широка усмивка: — Тя е страхотно момиче. Наистина мисля, че ще я харесаш.

— Хей, друже! — възкликна Джулиан, като тупна Трент по гърба. — Разбира се, че ще я харесаме. Та тя ще ти бъде *съпруга*. Не е ли щуро? — Джулиан се наведе и целуна Брук право по устните. Неговите имаха приятен вкус, като на шоколад с мента, и дори само видът му ѝ действаше успокояващо.

Трент се засмя:

— Не толкова щуро като факта, че моят стеснителен братовчед си има съпруга вече от пет години, но все пак да.

Именно във вечери като тази Брук се чувстваше неимоверно горда, че е съпруга на Джулиан. Той носеше „униформата“ си, неизменна дори след всичките тези години: бяла тениска, дънки „Леви’с“ и плетена шапка. Това облекло беше невероятно банално, но за Брук то се беше превърнало в олицетворение на чист и неподправен сексапил. Шапката беше запазена марка на Джулиан, най-близкото нещо до „характерен вид“, което притежаваше, но само Брук знаеше, че е и нещо повече от това. Съвсем наскоро, едва миналата година, Джулиан беше съкрушен да открие най-миниатюрното плешиво петно в историята на оредяването на косата. Брук се опита да го успокои, че едва се забелязва, но Джулиан не искаше и да чуе. И, честно казано, плешивината може би се бе увеличила лекичко, откакто той я бе посочил за пръв път, макар че Брук никога не би го признала.

Никой, който видеше всички онези пищни черни къдрици, надничачи изпод шапката, дори не би предположил какво се опитва да прикрие Джулиан под нея, а за Брук това само допълваше привлекателността на Джулиан, правеше го по-уязвим и естествен. Тя тайно се наслаждаваше на факта, че беше единствената, която можеше да вижда Джулиан без шапката, когато той я сваляше, щом се прибереше благополучно къщи и разлюлееше къдрите си само за нея. Ако няколко години по-рано някой бе казал на Брук, че ще смята увеличаващата се плешивост на трийсет и две годишния си съпруг за едно от най-привлекателните му качества, тя щеше да се изсмее невярващо, но именно това се беше случило.

— Как се чувстваш? Нервен ли си? — попита Брук, като оглеждаше лицето му за нещо, което да ѝ подсказва дали той се държи.

Цяла седмица бе представлявал истинска развалина — почти не се хранеше, изобщо не спеше, дори повърна по-рано днес следобед, — но когато Брук се опита да поговори с него за това, той напълно се беше отдръпнал и се беше затворил в черупката си. Брук искаше да го придружи до клуба тази вечер, но Джулиан настоя тя да отиде с Нола. Каза, че трябвало да обсъди някои неща с Лио, да отиде там по-рано, да се увери, че всичко е подготвено. Сигурно нещо беше подействало, защото изглеждаше малко по-отпуснат и спокоен.

— Готов съм — каза той с решителна усмивка. — Чувствам се добре.

Брук го целуна по бузата, знаейки, че е ужасно нервен, но горда с него, че успяваше да сдържи тази нервност.

— Изглеждаш добре. Изглеждаш готов. Ще бъдеш фантастичен тази вечер.

— Мислиш ли? — Той отпи от содата си и Брук забеляза, че кокалчетата му са побелели. Знаеше, че си умира за нещо по-силно, но той никога не пиеше преди участие.

— Уверена съм. Когато седиш пред пианото, мислиш единствено за музиката. Тази вечер не е по-различна от едно редовно изпълнение в бара на Ник. Тълпата винаги те обича, скъпи. Помни това. Просто бъди себе си и тук също ще те обикнат.

— Послушай я — каза непознат мъжки глас. Когато Брук се обърна, там стоеше един от най-привлекателните мъже, които някога беше виждала. Беше поне с петнайсет сантиметра по-висок от нея, което незабавно накара Брук да се почувства по момичешки крехка и изящна. За незнайно кой път ѝ се прииска Джулиан да беше толкова висок, колкото този загадъчен мъж, но прогони мисълта от главата си: на Джулиан вероятно му се искаше тялото на Брук да прилича повече на това на Нола, така че какво право имаше тя? Типът обгърна с ръка гърба на Брук и стисна лявото ѝ рамо, толкова близо до нея, че тя усети мириса на одеколона му. Мъжествен, дискретен и скъп. Изчерви се.

— Вие трябва да сте съпругата — каза той, като се наведе да я целуне по темето — жест, който ѝ се стори странно интимен и в същото време безразличен. Гласът му съвсем не беше толкова дълбок и плътен, колкото би очаквала Брук от някой с неговия висок ръст и очевидно добра и стегната форма.

— Лио, бих искал да те запозная с Брук — каза Джулиан. — Брук, това е Лио, моят нов невероятен мениджър.

Точно в този момент се приближи великолепна млада азиатка и Брук и Джулиан видяха как Лио ѝ намигна. Къде, по дяволите, беше Нола? Трябваше да я предупреди отрано — и да повтаря предупреждението често — че Лио е забранена територия. Нямаше да е лесно — Лио беше точно неин тип. Беше разкопчал розовата си официална риза с едно копче повече, отколкото повечето мъже биха се осмелили, и това подчертаваше прекрасния му тен — достатъчно тъмен, но дори без намек за солариум или аерозол. Панталоните му бяха с ниска талия и с европейска кройка, която правеше краката му да изглеждат слаби и стройни. Начинът му на обличане предполагаше, че косата му ще е пригладена назад със солидно количество гел, но той хитро оставяше гъстите си, тъмни къдрици да се веят свободно точно над очите. Единственият недостатък, който Брук успя да различи, беше един белег, който разделяше дясната му вежда в тъничка линия, по която нямаше косми, но всъщност работеше в негова полза, заличавайки всякакъв намек за женствено прекаляване с разкрасяването, или за съвършенство. Нямаше по тялото си дори грам тлъстина.

— За мен е удоволствие да се запознаем, Лио — каза Брук. — Чувала съм толкова много за теб.

Той явно не я чу.

— Добре, слушай — каза, като се обърна към Джулиан. — Току-що ми съобщиха, че твоето изпълнение е последно в програмата. Едно мина, едно остава, после си ти. — Лио надзърташе напрегнато над рамото на Джулиан, докато говореше.

— Това добра новина ли е? — попита Брук вежливо. Джулиан вече ѝ беше казал, че никой от другите музиканти, включени в програмата за изпълнения тази вечер, не е истински сериозен конкурент. Единият участник беше ритъм-енд-блус група, която според всички звучеше като модерен вариант на „Бойс ту мен“, а другият — изобилно татуирана кънтри певица, която се обличаше в набрани рокли с волани и носеше косата си на две плитки.

Тя погледна Лио и видя, че погледът му отново се беше зареял нанякъде. Брук го проследи и видя, че се е втренчил право в Нола. Или, по-точно, в обвития от тясната впита пола задник на Нола.

Отбеляза си наум да заплаши Нола, че ще я изгони, ако се приближи повече към него.

Лио се прокашля и отпи дълга глътка уиски. Нямахше истинска сцена, но пред пианото имаше един разчистен участък, където стояха четирима двайсет и няколко годишни афроамериканци, всеки — наведен към поставен в центъра микрофон. За миг звучеше като наистина добра колежанска акапелна група, но после трима от изпълнителите отстъпиха назад и оставиха основния певец да напява тихо за детството си в Хаити. Тълпата закима и взе да надава одобрителни възгласи.

— Слушай, Джулиан — каза Лио. — Просто забрави къде си и защо си тук и прави, каквото си знаеш. Ясно?

Джулиан кимна и ожесточено затропа с крак.

— Ясно.

Лио посочи към пространството в дъното на стаята.

— Да те подготвим.

Брук се изправи на пръсти и целуна Джулиан по устата. Стисна ръка му и каза:

— Ще бъда там през цялото време, но забрави за всички ни. Просто затвори очи и свири от все сърце.

Той я стрелна с признателен поглед, но не можа да се застави да каже нищо. Лио го отведе и преди Брук да успее да си допие виното, един от хората от отдела за артистите и репертоара към компанията представи Джулиан по микрофона.

Брук отново се огледа за Нола и я забеляза да говори с група хора пред бара. Това момиче познаваше всички. Щастлива, че Трент е там, Брук го остави да я отведе до малко оградено пространство с няколко дивана, където ѝ даде знак да седне. Тя се настани на края на един тапициран с кадифе диван и нервно прибра косата си на опашка. Затършува из чантата си за ластик за коса, но не можа да намери.

— Ето — каза красивата млада азиатка, на която Лио беше намигнал по-рано. Тя смъкна кафява гумена лента от китката си и я подаде на Брук. — Имам един милион такива.

Брук се поколеба за миг, несигурна как да постъпи, и момичето се усмихна:

— Наистина, няма проблем. Няма нищо по-дразнещо от това да не можеш да махнеш косата от лицето си. Макар че ако имах вашата

коса, никога нямаше да я връзвам назад.

— Благодаря — каза Брук, като прие лентата и веднага я уви около конската си опашка. Канеше се да каже още нещо, може би нещо самоиронично за това, как не би пожелала на никого да има червена коса, но в този момент Джулиан зае мястото си пред пианото и тя чу гласа му, малко неуверен, да благодари на всички, че са дошли.

Момичето отпи голяма глътка от бутилката бира, която държеше, и попита:

— Чували ли сте го преди?

Брук можа само да кимне и да се помоли момичето да млъкне. Не искаше да изпусне дори един миг, а беше изцяло заета да се пита дали и някой друг можеше да долови лекото потрепване в гласа на Джулиан.

— Защото ако не сте, наистина ви чака невероятно преживяване. Той е най-сексапилният певец, когото съм виждала.

Това привлече вниманието ѝ.

— Какво? — попита тя, като се обърна към момичето.

— Джулиан Олтър — каза момичето, като махна с ръка към пианото. — Чувала съм го няколко пъти в различни клубове из града. Има няколко редовни изпълнения. И, казвам ви, той е невероятно добър. Пред него Джон Мейър е истински аматьор.

Джулиан беше започнал да свири „За изгубения“ — прочувствена песен за малко момче, което изгубва по-големия си брат, и тя почувства как Трент хвърля поглед в нейната посока — той вероятно беше единственият друг човек в цялата стая, който знаеше какво в действителност бе вдъхновило тази песен. Самият Джулиан беше единствено дете, но Брук знаеше, че той често си спомня за брат си, който беше починал от синдром на внезапна детска смърт, преди да се роди Джулиан. И до ден-днешен семейство Олтър никога не говореха за Джеймс, но Джулиан беше преминал през един етап, в който се питаше, понякога стигайки до маниакалност, какъв ли щеше да е Джеймс днес, колко ли различен щеше да е животът с по-голям брат.

Ръцете му се задвижиха по клавишите на пианото, засвирвайки първите омайващи ноти, които накрая щяха да се извисят до мощно кресчендо, но Брук не можеше да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху момичето до себе си. Едновременно изпитваше желание

да го прегърне и да го зашлеви. Беше смущаващо да слуша как това невероятно привлекателно момиче говори възторжено колко сексапилен е Джулиан — въпреки че бяха заедно от толкова време, Брук така и не свикна с този аспект — но толкова рядко се случваше да чуе напълно искрено и неподправено мнение.

— Така ли смятате? — попита Брук, внезапно изпълнена с отчаян копнеж момичето да се съгласи.

— О, определено. Поне дузина пъти се опитвах да кажа на шефа ми, но „Сони“ го докопаха първи. — Вниманието на момичето към Брук започна да избледнява, когато гласът на Джулиан се усили, и когато той наклони глава и запя неподправената, наситена с емоция хорова част, то вече се беше съсредоточило единствено върху него. Брук се запита дали е забелязало венчалната халка на Джулиан през мъглата от обожание.

Брук се обърна да гледа и едва се сдържа да не заприглася. Знаеше наизуст всяка дума.

*Казват, че Тексас е обетованата земя,
възмъжават момчетата на пътя в прахта.
Заслепени, унили, сами в любовта,
с белези по ръцете, с разбити тела.*

*Той беше майчин блян и шепа пясък от брега,
братко мой, ти се изплъзна с втората вълна.
Две успоредни линии, те нивга не ще се пресекат.
Това е песен за изгубения брат.*

*Сама жената в стаята седи,
сама между безмълвни като гроб стени.
Мъжът богатствата и придобивките брои
и мери тежестта на туй, което не спести.*

*Той беше бащин блян и шепа пясък от брега,
братко мой, ти се изплъзна с втората вълна.
Две успоредни линии, те нивга не ще се пресекат.
Това е песен за изгубения брат.*

*В съня си чувам гласовете зад вратата
И спомням си как казват, че не ще се върнеш ти.
Не би повярвал колко тихо стана,
и как неясен срам в сърцето ми се настани.*

*Той беше братов блян и шепа пясък,
братко мой, ти се изплъзна с втората вълна.
Две успоредни линии, те нивга не ще се пресекат.
Това е песен за изгубения брат.*

Той завърши песента под звука на бурни аплодисменти — искрени, ентузиазирани аплодисменти — и без усилие подхвана втората. Беше влязъл в ритъм и нямаше дори най-малка следа от нервност. Само онази позната лъскавина по горната част на ръцете му над лактите и съсредоточено сбърченото чело, докато пееше думите, на чието усъвършенстване беше посветил месеци, понякога години. Втората песен свърши в един миг, а после и третата и преди Брук да осъзнае какво става, тълпата надаваше възторжени възгласи и настояваше за изпълнение на бис. Джулиан изглеждаше доволен и малко смутен — инструкциите да извири три песни за по-малко от дванайсет минути бяха пределно ясни — но сигурно беше получил зелена светлина от някого зад кулисите, защото се усмихна, кимна и с лекота подхвана една от по-жизнерадостните си песни. Тълпата ревна одобрително.

Когато той бутна назад пейката на пианото и се поклони скромно, атмосферата в стаята се беше променила. Не бяха само бурните одобрителни възгласи, ръкопляскането и подсвиркването — усещаше се онова наелектризирано чувство, че си част от нещо важно. Брук стоеше права, обкръжена от всички страни от почитатели на съпруга си, когато се приближи Лио. Той навъсено поздрави момичето, което беше дало на Брук лентичката за коса, по име — Уми — но тя незабавно завъртя очи и си тръгна. Преди Брук да успее да смели това, Лио я сграбчи за ръката малко прекалено здраво и се наведе навътре към нея толкова плътно, че за един съвсем кратък миг тя се запита дали не смята да я целуне.

— Пригответи се, Брук. Пригответи се за едно адски щуро изпълнение. Тази вечер е само началото и ще бъде истинско безумие.

[1] Хронично възпалително заболяване, свързано с появата на язвени изменения на храносмилателния канал. — Б.пр. ↑

4

НАЗДРАВЕ ЗА СЪБЛАЗНИТЕЛНИТЕ ЧЕРВЕНОКОСИ ЖЕНИ

— Кайли, скъпа, не знам как да ти го кажа по друг начин: нямаш нужда от отслабване. Погледни статистиката си, виж тази диаграма. Напълно съвършена си така, както си в момента.

— Никой друг тук не изглежда като мен — каза Кайли, като сведе очи. Момичето разсеяно въртеше безжизнено увисналата си кестенява коса в кръг около показалеца си: методично увиваше и въртеше, увиваше и въртеше. Лицето ѝ беше изпълнено с тревога.

— Какво искаш да кажеш? — попита Брук, макар че знаеше точно какво има предвид Кайли.

— Просто... никога не съм се чувствала дебела, докато не дойдох тук. В държавното училище си бях съвсем нормална, може би дори минавах за кльоцава! А после започва тази година и ме натикват на това странно място, защото се предполага, че е много изискано и специално, и изведнъж се оказвам направо тлъста. — Гласът на момичето се прекърши на последната дума и Брук едва се сдържа да не я прегърне.

— О, миличка, не си нищо подобно! Ела тук, погледни тази графика. Тегло от петдесет и седем килограма при ръст от сто петдесет и два сантиметра е напълно в здравословните норми. — Брук протегна ламинираната диаграма, показваща огромния обхват на нормалните килограми, но Кайли почти не я погледна.

Брук знаеше, че това не е особено утешително, предвид всичките зашеметяващо слаби момичета в паралелката на деветокласничката Кайли. Кайли беше стипендиантка от Бронкс, дъщеря на електротехник, занимаващ се с поправка на климатични инсталации, който я отглеждаше сам, след като майка ѝ загинала в автомобилна катастрофа. Бащата очевидно правеше нещата както трябва, като се имаха предвид отличните оценки на момичето в средното училище,

успешното представяне в отбора по хокей на трева и според това, което Брук беше чула от други учители, умението ѝ да свири на цигулка, далеч превъзхождащо това на връстниците ѝ; и въпреки всичко, ето че тук беше неговата прекрасна, културна и възпитана дъщеря и единственото, което беше в състояние да види, бе, че не се вписва в средата си.

Кайли подръпна края на карираната си пола, падаща върху бедра, които бяха силни и мускулести, но ни най-малко дебели, и каза:

— Предполагам, че просто имам лоши гени. Мама също беше с истински наднормено тегло.

— Липсва ли ти? — попита Брук и Кайли успя само да кимне: очите ѝ се наливаха със сълзи.

— Тя все ми повтаряше, че съм идеална точно както съм си, но се питам какво щеше да каже, ако можеше да види момичетата тук. Те са съвършени. Косата им е съвършена и гримът им е съвършен, и телата им също са съвършени, и макар че всички имаме абсолютно една и съща униформа, дори начинът, по който те я *носят*, е съвършен.

Това беше един от аспектите на работата ѝ, който най-малко беше очаквала, но беше започнала да цени неизразимо много: тази комбинация между диетолог и довереник. В университета бяха учили, че всеки, който редовно влиза в контакт с тийнейджъри и просто е готов да ги изслушва, може да играе важна роля като загрижен, съпричастен възрастен, но Брук разбра какво имаха предвид, едва когато започна работа в „Хънтли“.

Брук прекара още няколко минути в обяснения, че макар навярно да не ѝ се струва така, Кайли се вмества напълно в границите на здравословното телесно тегло. Беше трудно да я убеди, особено предвид факта, че мускулестото, атлетично тяло на момичето беше по-широко от това на връстниците му, но тя се опита. *Само ако можех да превъртя бързо лентата и да я превода през гимназиалните години и да я пратя право в колежа, помисли си Брук. Тогава щеше да осъзнае, че нищо от тези деветокласни глупости няма значение в дългосрочен план.*

Но Брук знаеше от опит, че това е невъзможно. Тя също бе преминала през смущаващото положение да е по-пълничка от нормалното през цялото време в гимназията и в „Корнел“, чак до университета, когато се подложи на драстична диета и отслабна с

почти девет килограма. Не успя обаче да задържи резултата и си върна близо седем от тях почти веднага. Сега, въпреки предимно здравословното хранене и всеотдайната си програма за тичане, Брук също беше във външните граници на здравословния обхват от килограми за нейния ръст и, точно като Кайли, остро си даваше сметка за този факт. Чувстваше се като лицемерка дори само като се опитваше да каже на Кайли да не се тревожи, когато самата тя мислеше за това всеки ден.

— Ти си съвършена, Кайли. Знам, че невинаги ти се струва така, особено когато си заобиколена от момичета с толкова много предимства, но ми повярвай, когато ти казвам, че си абсолютно прекрасна. Ще си създадеш приятелства тук, ще намериш момичетата, с които имаш общи неща, и ще се почувстваш по-уютно. А после, преди да си се усетила, ще целунеш за сбогом тестовете за SAT и абитуриентския бал, и някое задръстено гадже от Далтън, и ще се втурнеш към някой фантастичен колеж, където всеки е съвършен по свой собствен начин, точно по избрания от него начин. И страшно ще ти хареса. Мога честно да ти обещаая това.

Телефонът на Брук иззвъня — специалния тон на пиано, който беше сложила само за номера на Джулиан. Той никога не се обаждаше, когато тя беше на работа, тъй като знаеше, че тя няма да може да отговори, и дори свеждаше текстовите си съобщения до минимум. Тя веднага разбра, че нещо не е наред.

— Извини ме, Кайли. Ще отнеме само минута. — Тя се завъртя в стола си, колкото можа, за да си осигури някакво усамотение в малкия кабинет. — Здравсти. Наред ли е всичко? Точно в момента съм с пациент.

— Брук, няма да повярваш това, но... — Той млъкна и си пое дъх, дълбоко и драматично.

— Джулиан, сериозно, ако не е спешно, трябва да ти се обадя отново.

— Лио се обади току-що. Един от главните организатори на ангажименти от „Лено“ е бил на рекламното представяне миналата седмица. Искат да участвам с изпълнение в шоуто.

— Не!

— Вярно е! Стопроцентово сигурно е. Другата седмица, във вторник вечерта. Записът е в пет. Ще бъда музикалният изпълнител в

шоуто, вероятно веднага след интервюта. Можеш ли да повярваш?

— О, боже мой.

— Кажи нещо друго, Брук.

За момент тя забрави къде се намира.

— Не мога да повярвам. Искам да кажа, разбира се, че мога да повярвам, но просто е невероятно. — Чу Джулиан да се смее и си помисли от колко отдавна не се беше случвало. — Кога се прибиращ вкъщи довечера? *Трябва* да празнуваме. Имам нещо предвид?

— Включва ли любимото ми мрежесто неглиже?

Брук се усмихна в слушалката.

— Мислех си по-скоро за нещо от рода на онази бутилка „Дом Периньон“, която ни подариха и която все не можем да си намерим повод да отворим.

— Мрежестото неглиже. Поводът тази вечер заслужава шампанско и мрежесто неглиже. Да се срещнем вкъщи в осем? Аз ще се погрижа за вечерята.

— Няма нужда да се занимаваш с вечерята. Нека да взема нещо. Или можем да излезем? Защо да не отидем някъде и наистина да го отпразнуваме?

— Остави на мен — каза Джулиан. — Моля те? Имам нещо предвид.

В сърцето на Брук се надигна вълнение. Може би сега той щеше да е в състояние да намали времето, което прекарваше в студиото, и да прекарва повече време вкъщи. Почувства познатите тръпки на вълнение и очакване, които бе изпитвала в по-ранните дни на брака им, преди всичко да се превърне в рутина.

— Абсолютно. Ще се видим в осем. И, Джулиан? Нямам търпение.

— Нито пък аз. — Той издаде звук като от целувка в телефонната слушалка — нещо, което не беше правил от години — и затвори. За първи път от цели пет минути, Брук си спомни къде се намира.

— Уау, звучи като нещо фантастично — рече Кайли ухилено. — Голяма любовна среща довечера?

Брук неизменно се изпълваше с удивление от осъзнаването колко млади бяха всъщност тези момичета, въпреки цялата си нахакана увереност и обезпокоително добрата си осведоменост относно всичко — от екстремните диети до най-добрите техники за правене на

„свирки“. (Брук беше прочела един изключително подробен списък с напътствия, когато едно от момичетата забрави джобния си компютър — толкова подробен, всъщност, че тя за кратко обмисляше да си вземе някои бележки, преди да си даде сметка, че да приема съвети по отношение на секса от първокурсничка в гимназията, беше ужасяващо на твърде много нива.)

— Голяма любовна среща с моя съпруг. — Брук я поправи, като се опитваше да запази поне малко професионализъм. — Много съжалявам за прекъсването. Сега, да се върнем към това, което...

— Звучеше доста вълнуващо — каза Кайли. Тя отпусна хватката върху косата си точно колкото да загризе една стърчаща кожичка на нокътя на десния си показалец. — Какво се е случило?

Брук беше толкова облекчена да види как момичето се усмихва, че каза:

— Да, всъщност е наистина вълнуващо. Съпругът ми е музикант. Току-що му се обадиха хора от „Лено“, които го канят да участва в шоуто. — Брук долови в гласа си прилив на гордост и макар да знаеше, че е непрофесионално и дори глупаво да споделя новината със своята пациентка — тийнейджърка, беше твърде щастлива, за да я е грижа.

Кайли рязко вдигна глава: сега вниманието ѝ беше напълно съсредоточено.

— Ще участва в „Лено“?

Брук кимна и размести някакви книжа по бюрото си в неуспешен опит да скрие удоволствието си.

— Това е най-готиното шибано нещо, което съм чувала! — възкликна момичето. Конската му опашка се люшна, сякаш за да подчертае думите ѝ.

— Кайли!

— Съжалявам, но си е така! Как се казва той и кога ще участва в шоуто? Искам да съм сигурна, че ще го видя.

— Следващия вторник вечер. Казва се Джулиан Олтър.

— Това е толкова шиб... — невероятно готино. Поздравления, госпожо Олтър. Съпругът ви трябва да е наистина невероятен, щом го искат от „Лено“. Ще отидете с него в Ел Ей, нали?

— Какво? — попита Брук. Не беше имала дори секунда да помисли за подробностите по организирането и протичането на събитието, но и Джулиан също не ги бе споменал.

— „Лено“ не се ли снима в Ел Ей? Вие, един вид, трябва да го придружите.

— Разбира се, че ще го придружа — отвърна Брук автоматично, макар да изпитваше разяждащо, неловко чувство под лъжичката, че пропускът на Джулиан да я покани не беше просто детайл, изгубил се в цялото вълнение.

На Брук тепърва ѝ оставаха още десет минути с Кайли, а след това — цял час с едно момиче от отбора по гимнастика на „Хънтли“, върху чието самочувствие навикът на тренъора да претегля участничките преди всяко състезание оказваше катастрофален ефект, но тя знаеше, че няма да е в състояние да се съсредоточи дори секунда повече. Преценявайки, че вече бе проявила неуместно поведение, като бе прекалила със споделянето и беше използвала времето на сеанса им да говори за личния си живот, Брук се обърна отново към Кайли:

— Съжалявам, че постъпвам така, миличка, но се налага да съкратя сеанса ни този следобед. Ще се върна в петък и ще уведомя преподавателя ти в шестия час, че не сме успели да приключим, така че можем да насрочим нов пълен сеанс за тогава. Става ли така?

Кайли кимна:

— Ама, разбира се, че да, госпожо Олтър. Това е голяма новина за вас. Предайте поздравленията ми на съпруга си, окей?

Брук ѝ се усмихна:

— Благодаря, ще го направя. И, Кайли? Ще продължим да говорим за това. Не мога да одобря това, че отслабваш, но ако искаш да обсъдим един по-здравословен режим на хранене, с радост ще те посъветвам. Това добре ли ти звучи?

Кайли кимна и на Брук ѝ се стори, че дори забеляза лека усмивка, преди момичето да излезе от кабинета ѝ. Макар че тя не изглеждаше ни най-малко разстроена от съкращаването на сеанса, Брук беше залята от чувство за вина. Не беше лесно да накара тези момичета да се разкрият, а на нея почти ѝ се струваше, че започва да постига известен напредък с Кайли.

Обещавайки си, че ще се оправи с всички в петък, Брук изпрати бърз имейл на Ронда, шефката си, като съобщи, че внезапно ѝ е прилошало, хвърли всичките си неща в голяма брезентова чанта и скочи право на задната седалка на едно такси с работещ на празни

обороти двигател. По дяволите: ако „Лено“ не беше достатъчна причина да се поразпусне, нищо не беше.

Въпреки факта, че беше пиковият час, прекосяването на парка при Осемдесет и шеста улица не беше непоносимо, а трафикът по основния път към Уест Сайд се движеше с чевръстите трийсет и два километра в час (направо мечта за това време на вечерта) и Брук беше във възторг, когато се озова в апартамента си в шест и трийсет. Слезе на етаж и остави Уолтър да я ближе по лицето няколко минути, а после внимателно замени себе си с дебело усукана, допълнително наситена с миризми играчка от волски жили — любимата на Уолтър. След като си наля чаша пино гриджо от една отворена бутилка в хладилника и отпи дълга дълбока глътка, Брук обмисли за миг идеята дали да не пусне новината на Джулиан като обновяване в статуса във Фейсбук, но бързо я отхвърли, не искаше да съобщава нищо, без първо да се допита до него.

Първият ъпдейт на статуса на главната ѝ страница, за нейна неприятна изненада, беше от Лио. Очевидно, той беше свързал акаунта си в Туитър със страницата си във Фейсбук и въпреки факта, че обикновено нямаше нито една пикантна новина за споделяне, той се възползваше с пълна сила от възможността за постоянно обновяване на страницата.

Лио Уолш... Сексапилният Джулиан Олтър ще разтърси шоуто на Лено другия четвъртък. Дръж се Ел Ей, идваме...

Дори от самото свързване на новината със съпруга ѝ на Брук ѝ прилоша, както и от онова, което се посочваше там, че Джулиан определено планира пътуване до Лос Анжелис, Лио определено щеше да го придружи и само Брук още не беше поканена.

Тя взе душ, избърсна краката и подмишниците си, изми си зъбите, изчисти ги с конец и се подсуши с кърпа. Беше ли странно да предположи, че ще придружи Джулиан в Лос Анжелис за записа? Нямаше понятие дали Джулиан иска тя да е там, за да го подкрепи, или смяташе, че това е делово пътуване и е редно да пътува с мениджъра, а не със съпругата си.

Докато нанасяше одобрен от Джулиан овлажняващ крем без мирис върху прясно избръснатите си крака — той не можеше да понася миризмата на ароматизирани продукти — Брук гледаше как Уолтър я наблюдава.

— Сбърка ли татко, като нае Лио? — попита го тя с висок и тънък глас.

Уолтър вдигна глава от пухкавото килимче за баня, от което козината му винаги замирисваше на плесен, размаха опашка и джафна.

— Това „не“ ли значи?

Уолтър джафна отново.

— Или „да“?

Ново джафкане.

— Благодаря за прозорливия отговор, Уолтър. Със сигурност ще се окаже ценен.

Той я възнагради с близване по глезена и отново се отпусна на килимчето.

Един бърз поглед към часовника показва, че е осем без десет, затова, след като си даде минутка да се настрои, Брук измъкна купчина черен измачкан плат от дъното на чекмеджето си за бельо. За последен път беше носила това облекло преди повече от година, когато беше обвинила Джулиан, че вече не проявява интерес към секса, а той беше отишъл право до чекмеджето, беше измъкнал това боди и беше казал нещо от рода на: „Истинско престъпление е да притежаваш това и да не го носиш“. Това веднага беше разчупило напрежението и Брук помнеше как си го сложи и затанцува с преувеличени движения на стриптийзборка из спалнята им под шумните аплодисменти и възгласи на Джулиан.

Някъде по пътя, това боди започна да символизира сексуалния им живот. Беше го купила през първата или втората година от брака им, след една дискусия, по време на която Джулиан призна, сякаш това беше някаква скандална, срамна тайна, че просто обожава жени във впито черно бельо... и може би не обожава всичките онези момчешки шорти в ярки цветове и раирани потничета като онези на състезателките по бягане, с които Брук си лягаше всяка нощ и беше готова да се закълне, че са секси със своя момичешко — тийнейджърски вид. Макар че ни най-малко не можеше да си го позволи по онова време, Брук незабавно се впусна в лудешко купуване

на бельо и, след по-малко от два дни, се беше сдобила с невероятно мека черна шемизета от жарсе с ефирно тънки презрамки от „Блумингдейлс“; къса надиплена черна нощничка от „Виктория“ с Сикрет“ и къса черна памучна нощна риза с надпис „Сочна компаньонка“, плеснат с големи букви отзад. Всички те, една след друга, всяка нощ бяха посрещани с почти нулев ентузиазъм от рода на: „Ммм, тази е сладичка“, преди Джулиан да се върне към списанието си. Когато дори късата съблазнителна нощничка не породя дори искрица интерес, Брук се обади на Нола още на другата сутрин.

— Освободи си съботния следобед — беше заявила Нола. — Отиваме на пазар.

— Аз вече отидох да пазарувам и похарчих цяло състояние — изхленчи Брук, като размесваше купчинката си с касови бележки, все едно бяха отровни карти за игра.

— Може ли да се върнем за миг малко назад, ако обичаш? Съпругът ти казва, че иска да те види в секси черно бельо, а ти се прибиращ вкъщи с нощна риза от „Джуси“? Ти сериозно ли говориш?

— Какво? Той не спомена нищо конкретно. Каза, че харесва черното, а не ярките цветове. Това е изцяло черно, късо и впито. Нощната риза от „Джуси“ дори е обшита с фалшиви диаманти. Какво нередно има в това?

— Няма нищо нередно в това... ако си второкурсничка в колежа и си се вманиачила да изглеждаш сладка на първото си преспиване в сградата на неговото братство. Независимо дали ги харесва, или не, вече си голяма. И това, което Джулиан се опитва да ти каже, е, че иска да изглеждаш като жена. Съблазнителна, секси жена.

Брук въздъхна:

— Добре, добре. Оставям се в твоите ръце. По кое време в събота?

— По обед на ъгъла на Спринг и Мърсър. Ще щурмуваме „Кики Де Монпарнас“, „Ла Перла“ и „Агент провокатор“. Цялата операция ще отнеме по-малко от час и ще бъдеш оборудвана точно с каквото ти трябва. Ще се видим тогава.

Макар че цяла седмица беше очаквала пазарната експедиция с нетърпение, тя се оказа ужасен провал. В целия си блясък на банкова служителка с огромна заплата и солидни премии, Нола не бе казала на Брук, че колкото по-малко материя се съдържа в дадена част от

комплект луксозно бельо, толкова по-скъпа е тя. Брук беше изумена да открие, че униформата на френска камериерка, по която Нола се прехласна в „Кики“, струваше шестстотин и петдесет долара, а една семпла черна шемизета — не чак толкова различна от нейната версия от „Блумингдейлс“ — беше триста седемдесет и пет. Къде, да му се не види, беше тръгнала тя — някаква си дипломантка! — когато един-единствен чифт черни дантелени прашки струваше сто и петнайсет долара, сто трийсет и пет, ако искаше варианта без чатал? След два от трите магазина, тя заяви твърдо на Нола, че макар да оценява помощта ѝ, този следобед покупки няма да има. Едва на следващата седмица, когато се озова в отделената със завеса задна стая на „Рикис“ да купува разни дреболии за моминското парти на друга своя приятелка, Брук неочаквано се натъкна на решението.

Там, от пода до тавана между вибраторите и книжните чинии с изображения на пениси, се издигаше цяла стена с изложени индивидуално опаковани „комплекти — фантазе“. Бяха в плоски, подобни на пощенски пликове пакети, които ѝ напомниха за опаковките на чорапогащите, но на снимките отпред имаше красиви жени във всевъзможни секси тоалети: френска камериерка, ученичка, пожарникарка, затворничка, мажоретка и каубойка, почти всички до един — къси, впити и черни. Най-хубавото от всичко — най-скъпият сред тях струваше трийсет и девет и деветдесет и девет, а цената, отбелязана на повечето от пакетите, беше по-малко от дваисет и пет долара. Тя започна да оглежда снимките, като се опитваше да си представи какво ще хареса най-много Джулиан, когато един продавач със синя коса и плътно положена очна линия отметна настрани мънистените завеси и се приближи право към нея.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той.

Брук бързо отклони вниманието си към няколко сламки за пиене с форма на пениси и поклати глава.

— Ще се радвам да ви препоръчам нещо — забъбри той. — За тоалетите, секс — играчките, каквото и да е. Да ви кажа кои се продават най-добре.

— Благодаря. Просто избирам някои от тези глупави дреболии за моминско парти — каза тя бързо, вече бясна на себе си, задето се е смутила.

— Тъхъ. Е, просто ми кажете.

Той се стрелна обратно в главната част на магазина и Брук незабавно се впусна в действие. Знаейки, че ще изгуби смелост, ако той се върне — или някой друг влезе в стаята — тя грабна първия комплект без специални мотиви и го метна в кошницата си за пазаруване. Почти изтича до касата, като на път за там хвърли в кошницата шише шампоан, туристически пакет книжни кърпички и няколко допълнителни бръснарски ножчета, само за да отвлече вниманието на касиерката. Едва когато вече беше на път към къщи, седнала в най-последния вагон на метрото, като по чудо изолирана от останалите хора, тя си позволи да надзърне в чантата.

На снимката се виждаше червенокоса жена, която не изглеждаше драстично различна от Брук — с изключение на дългите поне метър крака — облечена в дълго, мрежесто боди с висока яка и дълги ръкави. Жената предизвикателно издаваше напред бедрото си и гледаше право в камерата, но въпреки цялата ѝ драматична поза, излъчването ѝ беше секси и уверено, а не просто противно и курвенско. *Това мога да го направя*, помисли си Брук и още същата вечер, когато излезе от банята, облечена в онова боди и с обувки на ток, Джулиан едва не падна от леглото.

През годините Брук се беше издокарвала със станалия вече прословут гащеризон на някои от рождените дни на Джулиан, за годишнините им и от време на време за някоя почивка в топло време, но напоследък, подобно на всички стари останки от сексуалния им живот преди този период на изтощение, той беше изтикан на дъното на чекмеджето. Когато разгъна материята и вмъкна в дрехата първо бедрата, а после и ръцете си, тя знаеше, че бодито ще предаде посланието високо и ясно: *Толкова се гордея с теб заради това удивително постижение, сега ела тук, за да мога да ти покажа*. Нищо че гащеризонът в универсален размер се впиваше стегнато в бедрата ѝ и придаваше странна форма на горната част на ръцете ѝ: въпреки всичко тя се чувстваш секси. Точно беше освободила косата си от конската опашка и се бе облегнала върху завивките, когато стационарният телефон извънтя. Сигурна, че се обажда Джулиан да каже, че е на път за къщи, Брук вдигна на първото позвъняване.

— Рук? Миличка, чуваш ли ме? — Гласът на майка ѝ отекна в слушалката.

Брук си пое дълбоко въздух и се запита защо тази жена притежаваше свръхестествено умение да се обажда във възможно най-неподходящите моменти.

— Здравсти, мамо. Чувам те.

— О, хубаво. Надявах се да те хвана. Слушай, трябва да си вземеш календара и да ми посочиш дата, когато да се видим. Знам, че мразиш да правиш предварителни планове, но се опитвам да направя някои уговорки за...

— Мамо! Хей, съжалявам, че те прекъсвам, но точно сега: моментът не е особено подходящ. Джулиан ще се прибере всеки миг и закъснявам да се приготвя — излъга тя.

— Ще излизате да празнувате ли? Такава невероятна новина. И двамата сигурно сте ужасно щастливи.

Брук отвори уста да каже нещо, а после си спомни, че още не беше споделила с майка си добрата новина на Джулиан.

— Откъде разбра? — попита тя.

— Ранди, скъпа. Видял е обновена информация на страницата за феновете на Джулиан — така ли се казва? Ще ми се да можех да кажа, че дъщеря ми лично се е обадила да ми каже, но за щастие Ранди си спомни за скъпата си стара майка.

— Ммм, да, правилно. Фейсбук. Почти забравих. Така че да, и двамата сме много развълнувани.

— Е, как ще празнувате двамата довечера? На вечеря ли ще излезте?

Брук хвърли поглед надолу към обвитото си в мрежеста материя тяло: сякаш за да подчертае нелепостта на подобна ситуация — да говориш с майка си, докато носиш мрежесто боди без чатал — едното от зърната на гърдите ѝ се показва през тъканта.

— Хм, мисля, че Джулиан ще донесе нещо за вечеря. Вече имаме бутилка хубаво шампанско, така че вероятно ще е това.

— Звучи прекрасно. Целуни го от мен. И веднага щом имаш свободен миг, наистина трябва да ми определиш ден за среща...

— Тъхъ, добре, мамо. Ще ти се обадя утре.

— Защото ще отнеме само секунда и...

— Мамо...

— Окей. Обичам те, Руки.

— И аз те обичам, мамо. — Чу вратата да се отваря, точно докато затваряше телефона.

Знаеше, че той ще си свали палтото и ще поздрави Уолтър, което щеше да ѝ даде време точно колкото да смъкне целофанената опаковка и да развърти теленото капаче около тапата. Беше се сетила да донесе две високи тесни чаши за шампанско, които сложи на нощната си масичка, преди да се изтегне, подобно на котка, върху оправеното легло. Нервността ѝ трая само миг, точно докато Джулиан отвори вратата.

— Познай кой ще отседне в „Шато Мармон“? — каза той, ухилен до уши.

— Кой? — Тя седна в леглото, забравила за миг как е облечена.

— Моя милост — рече той и Брук на мига почувства как я залива тревога.

— Няма начин — продума тя. Това беше всичко, което успя да каже.

— О, да. В апартамент. Откъдето ще ме вземат с лимузина и ще ме закарат в студиото на Ен Би Си за записа на „Лено“.

Тя се застави да се съсредоточи върху неговата добра новина и да си напомни, че това няма нищо общо с нея.

— Боже, Джулиан, това е удивително! Непрекъснато споменават това място в „Ласт Найт“, „Ю Ес Уикли“ и още къде ли не. Кейт Хъдсън току-що даде продължило цяла нощ парти в бунгалата. Джей Ло и Марк Антъни се сблъскали с Бен Афлек край басейна и се твърди, че Марк Антъни направил страшна сцена. Белуши е взел свръхдоза там, за бога. Това място е абсолютно легендарно.

— И познай какво още? — попита Джулиан, като седна до нея на леглото и прокара ръка по обвитото ѝ с мрежеста материя бедро.

— Какво?

— Моята безкрайно съблазнителна съпруга ще ме придружи, стига да обещае, че ще вземе със себе си тази дрешка — каза той, като се наведе към нея да я целуне.

— Престани! — изпищя тя.

— Разбира се, само ако иска.

— Шегуваш се.

— Не. Говорих със Самара, моя нов говорител — веждите му се стрелнаха нагоре и той ѝ се ухили — и тя каза, че няма проблем, стига

да платим за самолетния ти билет. Лио смяташе, че ще е по-добре, ако заминем сами, за да не се разсейвам, но аз му казах, че никога не бих могъл да направя нещо толкова важно без теб. Така че какво ще кажеш?

Тя пренебрегна споменаването на Лио.

— Мисля, че това е адски щуро и невероятно! — възкликна тя, като се хвърли на врата му. — Мисля, че нямам търпение да се гушна с теб до бара и да купонясваме по цяла нощ в бунгалата.

— Наистина ли е така? — попита Джулиан, като я бутна отново на възглавниците и се намести, все още напълно облечен, върху нея.

— По дяволите, да. От всичко, което съм чела, напълно можем да очакваме басейни, пълни с шампанско „Кристал“, извисяващи се планини от кокаин, повече изневеряващи на половинките си знаменитости, отколкото в агенция за елитни компаньонки, и достатъчно клюки на час, за да напълнят десет таблоида. О, също и оргии. Това никога не съм го чела, но съм сигурна, че има такива. Вероятно направо в ресторанта.

Уолтър скочи на леглото и, вирнал муцуна във въздуха, започна да вие.

— Това наистина звучи невероятно, нали, Уолтър? — попита Джулиан, като целуна Брук по шията.

Уолтър зави в отговор и Брук се засмя.

Джулиан топна пръст в чашата си с шампанско, допря го до устните на Брук и я целуна отново.

— Какво ще кажеш за малко упражнения? — попита той.

Брук го целуна в отговор и смъкна ризата му, сърцето ѝ се изпълни с чувството за възможност.

— Ще кажа, че от много, много време не съм чувала толкова дяволски добра идея.

— Мога ли да ви донеса още една диетична кока-кола? — предложи обувият в бермуди сервитьор, като се провря с рамото напред до шезлонга на Брук, препречвайки слънцето. На пряка слънчева светлина ѝ се струваше прилично топло и макар тя да смяташе, че температурите от двацет и няколко градуса са малко

прекалено хладни за бански костюм от две части, останалите край басейна явно не бяха на същото мнение.

Тя хвърли поглед към около половин дузината хора, които отпиваха от изкусителни коктейли около басейна, напомни си, че макар да бе едва средата на един вторник следобед, това все пак беше нещо като ваканция и каза:

— С удоволствие бих изпила едно „Блъди Мери“, ако обичате. С допълнително подправки и две стръкчета целина.

Високо, слабо и гъвкаво момиче, което, ако се съди по зашеметяващата му фигура, определено беше модел, се гмурна елегантно в басейна. Брук я наблюдаваше как успя да се добере отстрани до басейна, плувайки с трогателен „кучешки стил“, като полагаше огромни усилия да запази косата си суха и как извика на мъжа с нея нещо на испански. Без да вдига поглед от лаптопа си, мъжът ѝ отговори на френски. Момичето се нацупи, мъжът изсумтя и след трийсетина секунди вървеше към басейна с огромните ѝ очила „Шанел“ в ръка. Брук можеше да се закълне, че когато момичето му отговори, то го направи на руски.

Телефонът ѝ иззвъня.

— Ало? — каза тя тихо, макар че, изглежда, на никого не му пукаше.

— Руки? Как вървят нещата там?

— Здравсти, татко. Няма да лъжа — всичко е направо дяволски страхотно.

— Джулиан свири ли вече?

— Двамата с Лио тръгнаха и предполагам, че скоро ще са в Бърбанк. Мисля, че истинският запис започва чак в пет, или в пет и трийсет. Звучеше сякаш ще е един доста дълъг следобед, така че ги чакам в хотела.

Сервитърът се върна с питието ѝ: коктейлът „Блъди Мери“ беше в чаша, точно толкова висока и тънка като жените, които беше зърнала досега в Лос Анжелис. Той остави чашата на масата до нея, заедно с малък разделен на три части поднос с лека закуска: мариновани маслини, смесени ядки и печен зеленчуков чипс. На Брук ѝ идваше да го разцелува.

— Как е мястото? Бас държа, че е доста модно.

Брук отпи първо малка глътка, а после — нова, огромна. *Дявол да го вземе, това си го биваше.*

— Да, наистина е такава. Би трябвало да видиш хората, които седят край басейна. Един от друг по-прекрасни.

— Знаеш ли, че Джим Морисън се е опитал да скочи от покрива там? И че членовете на „Лед Цепелин“ са минавали с мотоциклетите си през фойето? Според онова, което съм чувал, тук е точно мястото за музикантите с лошо поведение.

— Откъде се сдобиваш с информацията, татко? От „Гугъл“? — засмя се Брук.

— Брук, моля те! Не ме обиждай, като намекваш...

— „Уикипедия“?

Пауза.

— Може би.

Побъбриха още няколко минути, докато Брук гледаше как невероятно красивото създание в басейна изпищя, когато приятелят ѝ скочи вътре и се опита да я наплиска. Баща ѝ искаше да ѝ разкаже всичко за уж изненадващото парти, което Синтия планираше за него след няколко месеца, колко твърдо решена беше да отпразнува шейсет и петия му рожден ден, тъй като това беше и годината на пенсионирането му, но на Брук ѝ беше трудно да се съсредоточи. В края на краищата, жената — дете току-що се беше изкачила по стълбичката на басейна и беше излязла от водата, а Брук явно не беше единствената, която забеляза, че когато бе мокър, белият ѝ бански костюм от две части беше напълно прозрачен. Хвърли поглед надолу към собствените си хавлиени панталони и се запита какво би направила тя, за да изглежда така добре в бански костюм от две части, било то дори само за час. Глътна корема си и продължи да гледа.

Второ „Блъди Мери“ си проправи път от гърлото до стомаха ѝ също така лесно, както първото, и тя скоро беше така щастливо замаяна от алкохола, че почти не позна Бенисио Дел Торо, когато той изникна от едно бунгало край басейна и се стовари в един шезлонг точно срещу нея. За нещастие не си свали нито джинсите, нито тениската, но Брук беше доволна да го зяпа през слънчевите си очила. Самата зона около басейна не беше нищо особено — беше виждала много по-впечатляващи басейни в обикновени домове в предградията — но притежаваше дискретен, сдържан сексапил, който ѝ беше трудно

да определи. Въпреки че се намираше само на няколкостотин метра над булевард „Сънсет“, всичко ѝ се струваше скрито, сякаш беше изваяно от напомнящи за джунгла извисяващи се дървета, обградени от всички страни от растения в огромни теракотени саксии и чадъри на черни и бели райета.

Можеше цял следобед да си седи край басейна и да пресушава един след друг коктейли „Блъди Мери“, но когато слънцето се спусна по-ниско в небето и въздухът стана по-мразовит, тя си прибра книгата и iPod-а и се отпрати към стаята. При едно бързо кръгче из фоайето на път към асансьора успя да зърне издокараната в джинси Лиан Раймс, седнала на едно питие заедно с по-възрастна, добре облечена жена, и Брук едва се сдържа да не измъкне мобилния си телефон „Блекбъри“ и да изпрати снимка на Нола.

Когато се върна в стаята им — апартамент с една спалня в главната сграда, с великолепни гледки към възвишенията — беше възхитена да открие огромна подаръчна кошница с бележка, която гласеше: „Добре дошъл, Джулиан! От твоите приятели в «Сони»“. Вътре имаше по една бутилка „Въов Клико“ и „Патрон“; една кутия от онези мънички, странно оцветени шоколадови трюфели; всевъзможни енергийни блокчета и закуски; достатъчно минерална вода с плодов вкус и добавени витамини за цял хранителен магазин; и дузина луксозни ръчно месени кексчета „Спринкълс“. Тя засне цялото изобилие, разпростряно върху масичката за кафе, и изпрати снимката на Джулиан с надпис: „Те те обичат“, а после се нахвърли на пиршеството, унищожавайки едно червеникавокафяво кексче с глазура за по-малко от десет секунди.

Накрая я събуди стационарният телефон в стаята.

— Брук? Жива ли си? — По безжичния телефон отекна гласът на Джулиан.

— Жива съм — успя да каже тя, като се огледа наоколо да си спомни къде се намира, изненадана да открие, че беше под завивките, само по бельо, а в стаята цареше пълна тъмнина. По възглавницата ѝ бяха разпръснати трохи от кексчета.

— Звънях ти на мобилния през последния половин час. Къде си? Наред ли е всичко?

Тя се изправи рязко и погледна часовника. Седем и трийсет. Беше спала почти три часа.

— Трябва да е от второто „Блъди Мери“ — промърмори тя на себе си, но Джулиан започна да се смее.

— Оставям те сама за един следобед и ти се напиваш?

— Не беше така! Но както и да е, как беше записът? Как мина?

В кратката пауза, която последва, през ума на Брук светкавично преминаха всички неща, които можеха да са се объркали, но Джулиан отново се засмя. Беше повече от смях — звучеше направо зашеметен от радост.

— Рук, беше невероятно! Успях безспорно, беше просто невероятен успех, а поддържащият оркестър беше безкрайно по-добър, отколкото очаквах с толкова малко упражнения. — Брук чу други гласове в колата, а Джулиан сниши своя до шепот: — Когато песента свърши, Джей се приближи до мен, прегърна ме през раменете, обърна ме към камерите и каза, че било невероятно и че иска да се връщам всяка вечер.

— Не!

— Направи го! Публиката ръкопляскаше като луда, а после, когато целият запис приключи и се мотаехме зад кулисите, Джей даже ми благодари; каза, че нямал търпение да чуе целия албум!

— Джулиан, това е невероятно. Поздравления! Това е нещо огромно!

— Знам. Просто изпитвам такова облекчение. Слушай, ще се приберем в хотела след двайсетина минути. Ще ме чакаш ли във вътрешния двор за едно питие?

Дори от самата мисъл за алкохол главата ѝ започна да пулсира малко по-силно — кога за последен път беше имала махмурлук по вечерно време? — но тя веднага седна в леглото.

— Трябва да се преоблека. Ще те чакам долу веднага щом се приготвя — каза тя, но връзката вече беше прекъснала.

Измъкването от топлите, меки чаршафи не беше лесна работа, но три таблетки „Адвил“ и няколко мига под силния душ свършиха работа. Тя бързо навлече чифт тесни като гамаша впити панталони, с които краката ѝ изглеждаха тънки и стройни, копринено потниче и блейзър, но при по-внимателен оглед стана ясно, че в джинсите задникът ѝ изглежда ужасно. Ако навличането на проклетите неща бе трудна работа, то опитът да ги смъкне беше истински ад и Брук за малко не се изрита с коляно в лицето, докато се опитваше да ги смъкне

надолу по краката си, сантиметър след мъчителен сантиметър. Стомахът ѝ се присвиваше, а краката ѝ се размятаха и въпреки това джинсите едва поддадоха. Дали на девойката с белите бикини някога ѝ се налагаше да понася подобни унизителни упражнения? Брук с отвращение запрати джинсите през стаята. Единствената дреха, останала в куфара ѝ, беше една рокля с гол гръб. Беше твърде, студено за нея, но съчетавайки я с блейзъра, памучен шал и чифт ботуши с равна подметка, Брук трябваше да се примири.

Не е чак ужасно, помисли си тя, докато се оглеждаше преценяващо за последен път. По-голямата част от косата ѝ беше достатъчно изсъхнала, за да не пострада от излагането на въздух и — дори Брук трябваше да го признае — изглеждаше твърде дяволски добре, при положение че не изискваше никакви усилия. Беше си сложила малко очна линия и няколко точки от блестящия течен руж, който Нола беше тикнала в ръката ѝ няколко седмици преди това и любезно беше настояла Брук да го използва. Грабна си телефона и чантата и затича. В асансьора си сложи гланц за устни. Нави ръкавите на блейзъра, докато вървеше през фойето. Тръсна и разроши косата си за последно и почти се чувстваше свежа и красива, когато видя Джулиан да говори разпалено на голяма група хора на една първокласна маса във вътрешния двор.

— Бруки! — Той се изправи и помахаше.

Тя видя усмивката му от близо метър и половина разстояние и всяка частица смущение изчезна, когато затича към него.

— Поздравления! — възкликна, като метна ръце около шията му.

— Благодаря, бейби — прошепна той в ухото ѝ. А после, повисоко. — Ела и кажи „здравей“. Мисля, че още не си се запознала с всички.

— Привет! — изчурулика тя, като помахаше към масата. — Аз съм Брук.

Групата се беше събрала около проста дървена маса, сместена сред почти създаващ усещане за интимност заслон от цъфтящи дървета. Малки „островчета“ с места за сядане бяха разпръснати из засадения с пицна растителност вътрешен двор и повечето бяха пълни със загорели от слънцето, смеещи се хора, но въпреки това цялото пространство някак създаваше усещане за спокойствие и липса на припряност. Малки факли припламваха в тъмнината. Чаени свещи

смекчаваха чертите на всички. Подрънкваха високи чаши, а от високоговорители, скрити в дърветата, се носеше тиха музика и ако човек леко напрегнеше слух, можеше да чуе постоянния, нестроен шум на булевард „Сънсет“ някъде в далечината. Макар че никога не беше ходила в Тоскана, Брук си представяше, че сигурно именно така изглежда някой провинциален ресторант някъде в Кианти.

Почувства ръката на Джулиан отзад на кръста си, докато я побутваше леко към стола, който беше издърпал за нея. Така погълната от вълшебната гледка на вътрешния двор, цял осветен през нощта, тя почти забрави защо беше там. Хвърли бърз поглед наоколо и видя Лио, който отвърна на погледа ѝ с изненадващо сърдито изражение; жена на трийсет и няколко години — може би четирийсет и няколко, силно напопана с ботокс? — с великолепна маслинена кожа и смолисточерна коса, която сигурно беше новият агент на Джулиан за връзки с обществеността, Самара; и познато изглеждащ мъж, когото не можеше да назове, който... *О, боже, това да не е... възможно ли е това да е...*

— Вече познаваш Лио — тъкмо казваше Джулиан, докато Лио се хилеше самодоволно. — А това тук е прекрасната Самара. Всички вече ми казаха, че тя е най-добрата, но сега мога да го потвърдя без всякаква сянка на съмнение.

Самара се усмихна и подаде ръка на Брук през масата.

— За мен е удоволствие — каза отсечено, макар че усмивката ѝ изглеждаше достатъчно топла.

— Чувала съм толкова много за вас — каза Брук, като се ръкуваше със Самара и се опитваше да съсредоточи вниманието си върху нея, а не върху четвъртия сътрапезник. — Вярно е, когато разбра, че вие ще го представлявате, Джулиан се прибра у дома и каза: „Всички казват, че тя е най-добрата“.

— О, това е толкова мило от ваша страна — каза Самара с пренебрежително махване на ръка. — Но той прави така, че нещата вървят лесно. Днес беше истински професионалист.

— И двете трябва да престанете — каза Джулиан и Брук моментално разбра, че е доволен. — Брук, бих искал да те запозная и с Джон. Джон, това е съпругата ми, Брук.

Мили боже. Наистина беше той. Брук нямаше понятие защо, или как се беше случило, но точно там, седнал на масата на съпруга ѝ,

с чаша бира в ръка и напълно спокойно и отпуснато изражение, беше Джон Бон Джоуви. Какво се предполагаше да каже тя? Или да направи? Къде, по дяволите, беше Нола, когато имаше нужда от нея? Брук си блъскаше ума какво да каже Стига да не беше нещо ужасяващо от рода на „Аз съм ваша голяма почитателка“, или „Наистина ви се възхищавам и ви уважавам за това, че сте женен за една и съща жена през всичките тези години“, вероятно щеше да се справи чудесно, но не всеки ден се случваше да седне на питие с някоя суперзвезда...

— Хей — каза Джон, като кимна в посока на Брук. — Адски готина коса имате. Цветът истински ли е?

Ръката на Брук незабавно се стрелна към вълнистите ѝ букли и без да гледа, знаеше, че в момента цветът на лицето ѝ е съвсем същият като този на косата ѝ. Червеният цвят на косата ѝ беше толкова чист, с такъв наситен пигмент, че човек, или абсолютно се влюбваше в него, или недвусмислено го намразваше. Тя го обожаваше. Джулиан го обожаваше. А очевидно, също и Бон Джоуви, *Нола!*, изкрепя мислено тя. *Трябва да чуеш това на мига!*

— Да, истински е — каза тя, като завъртя очи, давайки си вид, че цветът я отвращава. — Извор на многобройни жестоки шеги в детството, но започвам да свиквам с него. — С крайчеца на окото си видя Джулиан да ѝ се усмихва. Брук се надяваше, че единствено той знае колко фалшива беше скромността ѝ точно в този момент.

— Е, мисля, че е адски възхитителен — заяви Джон и вдигна високата си, издължена чаша за бира. — Наздраве за нат... — Той млькна рязко и по лицето му премина възхитително смутено изражение. На Брук ѝ се прииска да му каже, че може да я нарича „натурална червенокосо“ по всяко време.

— Наздраве за съблазнителните червенокоси жени и първите изяви в „Лено“. Поздравления, мой човек. Това е голяма работа. — Джон вдигна чашата си и всички я чукнаха със своите. Високата тясна чаша за шампанско на Брук я докосна последна и тя се зачуди дали имаше някакъв начин да отмъкне чашата със себе си вкъщи.

— Наздраве! — провикнаха се всички. — Поздравления!

— Е, как беше? — обърна се Брук към Джулиан, щастлива да му даде пролука отново да блесне пред всичките тези хора. — Разкажи ми всичко.

— Беше съвършен — заяви Самара с редкия си, професионален тон. — Изпълнението му беше след интервютата на наистина солидни гости. — Тя направи пауза. — Мисля, че Хю Джакмън беше очарователен. А ти?

— Да, биваше си го. А също и онова пиленце от „Модерно семейство“ — каза Джулиан с кимване.

— Извадихме късмет с това — двама всепризнати интересни и прочути гости, нищо от рода на децата — чудо, или илюзионистите, или дресьорите на животни — каза Самара. — Повярвайте, нищо не е по-ужасно от това да си изложен на високомерните погледи на цяло студио, пълно с шимпанзета.

Всички се засмяха. До масата дойде сервитьор и Лио поръча за цялата група, без да се допита до никого. При нормални обстоятелства Брук мразеше хората да правят така, но дори тя не можеше да възрази на избора му: още една бутилка шампанско, коктейли с текила за всички и няколко блюда с леки закуски: всичко от брускети с гарнирани с трюфели манатарки до моцарела от биволско мляко и салата от рукола. Докато пристигне и първото ястие от хапки с рачешко месо в пюре от авокадо, Брук си беше възвърнала по-ранното оживление и беше обзета от почти еуфорично вълнение. Джулиан — нейният Джулиан, същият, който спеше с чорапи всяка нощ — току-що се беше изявил в шоуто „Тази вечер“. Бяха настанени в апартамент в прословутия „Шато Мармон“, ядяха и пиеха като богати кралски особи. Един от най-прочутите музиканти на двайсети век беше заявил, че обожава косата ѝ. Разбира се, сватбата ѝ беше най-хубавият ден от живота ѝ (не беше ли задължително да казваш това, независимо от всичко?), но много бързо се очертаваше този да се класира на второ място.

Мобилният ѝ телефон изпищя пронизително от оставената ѝ на земята чанта — остър звън като от будилник, който беше избрала за събуждане, за да е сигурна, че няма да се успи отново.

— Защо не вдигнеш? — попита Джулиан с пълна уста, докато Брук се взираше в телефона. Не искаше да отговаря, но се разтревожи, че нещо не е наред, у дома вече минаваше полунощ.

— Здравсти, мамо — каза тя колкото можеше по-тихо. — Насред вечерята сме. Наред ли е всичко?

— Брук! Джулиан е в ефир точно в момента и е невероятен! Изглежда възхитително, а оркестърът свири съвършено и, боже мой, просто ти идва да го изядеш. Мисля, че това е най-доброто му представяне досега. — Думите на майка ѝ се изсипваха в трескав безпорядък и Брук едва успяваше да сглоби изреченията.

Хвърли поглед към часовника си. Девет и двацет калифорнийско време, което означаваше, че шоуто „Тази вечер“ се въртеше в същия този миг по цялото Източно крайбрежие.

— Наистина ли? Добре ли изглежда? — попита Брук.

Това привлече вниманието на всички.

— Разбира се, сега се излъчва на Източното крайбрежие — каза Самара, като измъкна мобилния си телефон „Блекбъри“. Разбира се, той вибрираше със силата на перална машина.

— Удивително — казваше майката на Брук в слушалката. — Изглежда абсолютно зашеметяващо. А Джей му направи наистина хубаво представяне. Чакай — той тъкмо завършва песента.

— Мамо, ще ти се обадя по-късно, става ли? — Точно в момента се държа наистина грубо.

— Добре, миличка. Тук е късно, така че ми се обади сутринта. И поздрави Джулиан от мен.

Брук натисна копчето за прекъсване на разговора, но телефонът ѝ моментално иззвъня отново. Нола. Тя хвърли поглед около масата и забеляза, че с изключение на Джон, който се беше запътил да поздрави друга група, всички останали също говореха по телефоните си.

— Хей, може ли да ти се обадя по-късно? Тъкмо се храним.

— Той е абсурдно добър! — изпищя Нола.

Брук се усмихна. Нола никога преди не беше проявявала такова въодушевление за някое от изпълненията на Джулиан: нищо, дори подобно на това.

— Знам.

— По дяволите, Брук. Още малко и ще се изгърся от стола. Когато той наистина се отпусне и запее последната строфа или както там му се казва, със затворени очи и отметната назад глава по този начин... Мили боже, тръпки ме побиха.

— Казах ти. Той наистина е добър.

Брук дочу как Джулиан благодари на някого със смутена, но горда усмивка. Лио крещеше нещо за това, че Джулиан бил „адски

невероятен“, а Самара обясняваше, че ще провери кога е свободен Джулиан и ще се обади отново на сутринта. Телефонът на Брук беше на път да се пръсне от входящи текстови съобщения и имейли: малки предупредителни знаци изникваха върху екрана още докато говореше с Нола.

— Виж, точно сега трябва да бягам, тук е истинска лудница. Ще останеш ли будна още един час? — Тя сниши глас до едва доловим шепот. — Вечерям в „Шато“ с Джон Бон Джоуви. И той очевидно обожава червенокоси жени.

— Млъквай. Затваряй. Си. Устата. По. Дяволите! — изсъска Нола в телефонната слушалка. — Първо, кога, да му се не види, най-добрата ми приятелка стана толкова невероятно прочута? Вечеря в „Шато“? Ти майтапиш ли се с мен? И второ... трябва да затворя още в тази секунда, за да имам време да си резервирам полет до Ел Ей, а после да си боядисам косата червена.

Брук се засмя.

— Сериозно, Брук, не се изненадвай, ако цъфна там рано-рано утре сутринта, с червена коса и всичко останало, и се тръшна на дивана ти. Смятай се за предупреждена.

— Обичам те, Нол. Ще ти позвъня след малко.

Тя затвори, но нямаше значение. Телефоните на всички продължаваха да звънят, бръмчат и пеят и всички продължаваха да отговарят, нетърпеливи да чуят следващата поредица от хвалебствия и ласкателства. Досега „печелившият“ имейл за вечерта идваше от майката на Джулиан, адресиран и до двамата, който гласеше просто: *С баща ти те видяхме в „Лено“ тази вечер. Макар да не бяхме впечатлени от останалите гости, които интервюира, си помислихме, че твоето представяне е много добро. Разбира се, с възможностите и подкрепата, които си имал още от детството, знаехме, че всичко е възможно. Поздравления за постижението ти!* Брук и Джулиан го прочетоха едновременно на различни устройства и се разсмяха толкова силно, че не можаха да продумат в продължение на много минути.

Едва след още час положението се успокои, а дотогава Джон се беше върнал при тях, Самара беше уредила ангажименти на Джулиан в още две шоупрограми, а Лио беше поръчал третата им бутилка шампанско. Джулиан просто седеше облегнат назад в стола си: изглеждаше еднакво зашеметен и приповдигнат.

— Толкова съм ви благодарен, хора — каза накрая, като вдигна високата си тясна чаша и кимна на всеки от тях, — дори не мога да намеря нужните думи, но това, това е, въ, просто най-удивителната вечер на всички времена.

Лио се прокашля и вдигна собствената си чаша.

— Съжалявам, мой човек, но мисля, че тук грешиш — каза той, като намигна на останалите. — Тази вечер е само началото.

5

ЩЕ ПРИПАДАТ ПО ТЕБ

Нямаше още десет и трийсет в късната майска сутрин, а тексаската жега вече беше смазваща. Тениската на Джулиан вече бе подгизнала от пот, а Брук поглъщаше на един дъх цели литри вода, убедена, че и двамата са сериозно обезводнени. Беше се опитала да излезе да тича тази сутрин, но се беше предала след десет минути, когато се почувства едновременно замаяна, умираща от глад и обзета от позиви за повръщане. Когато Джулиан беше предложил вероятно за пръв път през петте години на брака им да прекарат няколко часа в пазаруване, тя се качи в грозната зелена кола под наем със скоростта на светлината. Пазаруването означаваше климатик и тя щеше да приеме.

Минаха бързо през жилищния квартал в съседство с хотела, последван от дълга отсечка от магистралата, а после, след близо двайсет минути, няколко мили надолу по лъкатушец селски път, който в някои части беше покрит с паваж, а в други — с не много повече от пръст и чакъл. През цялото пътуване Брук умоляваше Джулиан да ѝ каже къде отиват и всеки път той се усмихваше по-широко и отказваше да ѝ отговори.

— Би ли ти минало през ума, че можеш да видиш такъв пейзаж само на десет минути извън Остин? — попита Брук, докато минаваха покрай поля със слънчогледи, а — от другата страна — порутен хамбар.

— Никога. Изглежда направо като излязло от филм за селище на тексаски собственици на ранчо, така, както си ги представяме ние, а не като предградие на голям космополитен град. Но предполагам, че точно затова снимат филми тук.

— Да, никой в службата няма да повярва, че „Светлините в петък вечер“ е заснет тук.

Джулиан се обърна да я погледне:

— Наред ли е всичко в работата? Напоследък не си споменавала много за това.

— В общи линии, да. Имам една пациентка в „Хънтли“, първокурсничка, която е убедена, че е отвратително дебела, макар че е съвсем близо до нормалното тегло. Стипендиантка, с напълно различен произход от повечето от тези момичета. Вероятно има чувството, че не се вписва сред тях в милион различни отношения, но най-трудният проблем за нея е този с теглото ѝ.

— Какво можеш да направиш за нея?

Тя въздъхна:

— Знаеш, не чак толкова много. Освен да я изслушвам и успокоявам, просто трябва да я държа под око и да се погрижа нищо да не излезе от контрол. Напълно сигурна съм, че не става въпрос за сериозно хранително разстройство, но е плашещо, когато някой е толкова обсебен от теглото си, особено когато този някой е тийнейджърка. При положение че лятната ваканция започва другия месец, се тревожа за нея.

— А всичко в болницата?

— Наред е. Маргарет не обезумя от радост, че си вземам тези два свободни дни, но какво да се прави?

Той се обърна да я погледне:

— Наистина ли два дни са чак такъв голям проблем?

— Не и в отделния случай, но си взех три дни за Ел Ей и „Лено“, онзи половин ден за поредицата ти от последователни интервюта в Ню Йорк и един ден, за да отида на снимките за обложката на албума ти. И всичко това беше в последните шест седмици. Но както и да е, почти не съм те виждала оттогава — нямаше да го пропусна за нищо на света.

— Рук, не мисля, че е честно да твърдиш, че почти не сме се виждали. Просто нещата вървяха доста трескаво — в добрия смисъл.

Тя не беше съгласна — никой не можеше да каже, че да се зърнат за час тук или там, докато Джулиан минаваше през апартамента им на всеки няколко дни, означаваше, че се виждат наистина — но наистина не беше имала намерение да звучи толкова критично.

— Не исках да кажа това, кълна се — изрече тя с най-успокоителния си тон. — Виж, сега сме заедно, така че нека просто се наслаждаваме на това, става ли?

Седяха мълчаливо няколко минути, докато Брук докосна челото си с връхчетата на пръстите си и каза:

— Не мога да повярвам, че ще се срещна с Тим Ригинс.

— Кой от всичките е той?

— О, моля те. Престани веднага.

— Това треньорът ли е? Или куотърбекът? Почвам да се обърквам — каза Джулиан с усмивка. Все едно Тим Ригинс не беше всеизвестен.

— Тъхъ, няма значение. Когато се появи на партито тази вечер и всички жени в стаята припаднат от страст, ще разбереш. Вярвай ми.

Джулиан плесна с длан по волана в пристъп на престорено възмущение:

— Не се ли предполага да припаднат заради мен? Искам да кажа, аз ще съм рокзвездата.

Брук се наведе през преградата на шофьорското място и го целуна по бузата.

— Разбира се, че ще припаднат по теб, скъпи. Ако могат да спрат да зяпат Ригинс за достатъчно време, че да те забележат, ще припаднат като луди.

— Сега наистина няма да ти кажа къде отиваме — заяви Джулиан.

Бе сбърчил чело в опит да се съсредоточи, докато се мъчеше да избягва дупките, осеяли пътя на всеки десетина стъпки, повечето — пълни с вода от гръмотевичните бури предната нощ. Съпругът ѝ просто не бе привикнал да шофира. За кратко Брук си помисли, че всъщност отиват на пешеходен излет или на разходка сред природата, или на някаква експедиция с риболов или спускане със салове по реката, но бързо си напомни, че съпругът ѝ си беше нюйоркчанин до мозъка на костите и представата му за общуване с природата бе ежеседмичното поливане на едно дръвче — бонзай, което стоеше на нощното му шкафче. Познанията му за дивия свят бяха ограничени: можеше да различи малък плъх от голяма мишка на всеки перон на метрото и изглежда, притежаваше инстинктивен усет кои от котките, обитаващи кварталните кръчми, са приятелски настроени и кои ще започнат да съскат и драскат, ако се приближиш твърде много. Като изключим това, обичаше да пази обувките си чисти, да спи на закрито и дръзваше да излезе навън — например, до Сентрал парк за летните представления от програмата „Сцена на открито“ или до езерото с лодките, когато техни приятели организираха партита там — само

когато бе „въоръжен“ с цели шепи „Кларитин“ и напълно зареден мобилен телефон. Мразеше, когато Брук го наричаше „градско чедо“, но никога не успяваше убедително да отрече обвинението.

Разпрострелият се на огромна площ, грозен комплекс сякаш се издигаше направо от изсечен гъсталак и рекламираше присъствието си с ослепително проблясващ неонов надпис: „Каубойски облекла «Самотна звезда»“. Имаше две сгради, ненапълно свързани помежду си, но с общ непавиран паркинг и отвън стояха две коли, чиито двигатели работеха на празни обороти.

— Пристигнахме — каза Джулиан, като се отдалечи от един черен път и свърна по друг.

— Шегуваш се. Кажи ми, че се шегуваш.

— Какво? Пазаруване, точно както казах.

Брук погледна към схлупените постройките и няколкото пикала, скупчени пред тях. Джулиан излезе от колата, заобиколи до пасажерското място и подаде ръка на Брук, за да ѝ помогне да прескочи калните локви с леките си сандали.

— Когато спомена за пазаруване, си представях нещо по-подобно на „Нийманс“.

Първото, което Брук забеляза след благословения силен порив на студен въздух от климатичната инсталация, беше хубаво младо момиче в тесни впити джинси; карирана риза с къс ръкав по тялото и каубойски ботуши. Момичето моментално се приближи и каза:

— Добро утро! Само ми кажете, ако ви трябва помощ!

Брук се усмихна и кимна. Джулиан се ухили. Брук го тупна с юмрук по ръката. Остра натрапчива мелодия на китара се носеше от високоговорители в тавана.

— Всъщност, с удоволствие бихме приели малко помощ — каза Джулиан на блондинката.

Момичето плесна с ръце и постави едната на рамото на Джулиан, а другата — на това на Брук.

— Ами добре тогава, да се залавяме за работа. Какво търсим днес?

— Да, какво всъщност търсим днес? — попита Брук.

— Търсим тоалет в каубойски стил за съпругата ми, за да го облече за едно парти — каза Джулиан, като отказваше да погледне Брук в очите.

Продавачката се усмихна и каза:

— Е, това е страхотно! Знам точно какво ви трябва!

— Джулиан, приготвила съм си целия тоалет за довечера. Онази черна рокля, която облякох, за да ме видиш, сещаш ли се? Със сладурската чантичка, която Ранди и Мишел ми подариха за рождения ден? Помниш ли?

Той започна да кърши ръце:

— Знам... просто работата е там, че станах рано тази сутрин и наваксвах с четенето на имейли. Най-накрая дойде ред да отворя онзи прикачен файл с поканата за партито довечера и видях, че изискванията за облеклото представляват нещо, наречено „Каубойска висша мода“.

— О, боже мой.

— Не се паникьосвай! Виж, знаех, че ще изпаднеш в паника, но...

— Аз си донесох черна рокля без презрамки и златисти сандали! — изпищя Брук толкова високо, че няколко други клиенти се обърнаха да погледнат.

— Знам, Брук. Затова веднага пуснах имейл на Самара и я попитах дали може да ми съобщи допълнителни подробности. Кое то тя и направи. Много изчерпателно.

— Така ли? — Брук вдигна глава изненадана, но леко умилостивена.

— Да. — Джулиан извади своя iPhone и „прелисти“ списъка за секунда, а после докосна екрана и започна да чете. „Хей, скъпи“ — тя нарича така всички, — „хората от «Светлини в петък вечер» планираха парти с каубойски костюми, за да останат верни на тексаските си корени. Не се страхувайте да се развихрите с пълна сила — довечера всички ще се покажат с каубойски шапки, ботуши, гамаши с токи и много тесни секси джинси. Кажете на Брук, че ѝ трябва един страхотен чифт ултракъси дънкови шорти. Треньорът Тейлър лично ще избере победителката, така че нека всичко е тип-топ. Нямам търпение да...“ — Гласът на Джулиан заглъхна, когато се спря, преди да прочете на глас следващото изречение. — Останалото са досадни подробности по програмата. Това беше важната част. Така че... ето защо сме тук. Не се ли радваш?

— Ами, радвам се, че разбра, преди да стигнем там довечера...
— Забеляза, че Джулиан изглеждаше нервен, жадуващ да получи одобрението ѝ. — Определено съм ти признателна, че ме спаси от тази участ. Благодаря, че си направи целия този труд.

— Не е кой знае какъв труд — каза Джулиан, облекчението му бе очевидно.

— Днес трябваше да репетираш.

— Още има време, затова дойдохме по-рано. Просто се радвам, че си тук с мен и така нататък. — Той ѝ лепна сладка бърза целувка, вдигна ръка и помахна леко на продавачката. Тя дотича при тях, усмихната до уши.

— Готови ли сме? — попита момичето.

— Готови сме — казаха Брук и Джулиан в един глас.

Когато най-после си тръгнаха близо час по-късно, Брук беше поруменяла от вълнение. Пазаруването се беше оказало хиляда пъти по-хубаво, отколкото си представяше: освежаващо съчетание от чувство на наслада от одобрението на Джулиан, когато тя пробваше безумно къси шорти и впити потничета и секси ботуши, и чистото, неподправено „греховно“ забавление да си играе на маскиране. Продавачката, Манди, опитно беше насочила Брук към идеалния тоалет за парти: изрязана джинсова пола, когато Брук се почувства твърде неловко в шортите; карирана риза, съвсем същата като онази, която носеше самата тя, съблазнително завързана на възел над пъпа ѝ (но, в случая на Брук, съчетана с късо бяло потниче, за да не ѝ се налага да разкрива меката плът на корема си; массивна месингова тока във формата на шерифска звезда; каубойска шапка с извити и извърнати нагоре краища и закачлива панделка, която се завързваше под брадичката; и чифт от най-ретро изглеждащите каубойски ботуши с шевове отстрани, които Брук беше виждала). Манди предложи Брук да носи косата си на ниско сплетени плитки и ѝ връчи червена карирана кърпа, която да върже на врата си. „И не забравяй да наблегнеш сериозно на очната спирала“, каза Манди, като размаха пръст. „Каубойките обичат огнения поглед“. Макар че Джулиан нямаше да се появи в пълен костюм за изпълнението си, Манди му показа как да увие пакет цигари в ръкавите на тениската си и го „оборудва“ със съответния мъжки вариант на каубойската шапка на Брук.

Смяха се по целия път на връщане към хотела. Когато Джулиан се наведе да я целуне и ѝ каза, че ще се върне в шест, за да вземе душ, на Брук ѝ се прииска да го помоли да остане, но си събра пазарските торби и го целуна в отговор.

— Късмет — пожела му тя. — Днес се забавлявах страхотно. — И не можа да се сдържи и се ухили, когато Джулиан отвърна, че също се е забавлявал.

Той вече закъсняваше да се върне в стаята и трябваше да побърза да вземе душ и да се облече, а тя го усети как започна да се изнервя, когато се качиха в чакащата лимузина.

— Нервен ли си? — попита Брук.

— Да, малко, предполагам.

— Просто помни: от всички песни във вселената, са избрали твоята. Абсолютно всеки път, когато някой включи телевизора, за да гледа епизод на шоуто, ще чува твоята песен. Невероятно е, Джулиан. Наистина е невероятно.

Джулиан сложи длан върху нейната:

— Мисля, че ще си изкараме страхотно. А ти изглеждаш като модел. Камерите ще полудеят.

Брук едва беше успяла да изрече въпроса си — „Какви камери?“, — когато колата спря пред входа на „Хула Хът“ — прочут местен вертеп, който се славеше с репутацията, че предлага най-добрите местни специалитети на север от границата — и бяха посрещнати от поне дузина папараци.

— О, божичко, нима ще ни снимат? — попита Брук, внезапно ужасена от тази възможност, която беше пропуснала да обмисли. Вдигна поглед и забеляза дълга тясна пътека с щамповани изображения на крави — тексаската версия на червен килим, предположи тя. Няколко стъпки по-надолу, между улицата и вратата на ресторанта, зърна двама от членовете на екипа, които позираха пред камерите.

— Чакай там, ще ти отворя вратата — каза Джулиан, като излезе от своята страна и заобиколи до нейната врата. Отвори я и се наведе навътре, за да подаде ръка на Брук. — Не се тревожи, не им пука особено за нас.

Брук с облекчение откри, че той беше абсолютно прав. Отначало фотографите ги връхлетяха като рояк, нетърпеливи да видят дали не са

някои важни личности, след това се отдръпнаха на заден план толкова бързо, колкото се и появиха. Само един от фотографите ги помоли да позират за снимка пред големия черен подиум с логото на „Светлините в петък вечер“ и Ен Би Си до вратата. След като неохотно беше заснел няколко кадъра, той ги помоли да кажат имената си по букви пред микрофона на един касетофон, а после си тръгна. Те се отправиха към вратата, Брук — стиснала ръката на Джулиан, когато забеляза Самара в другия край на стаята. Брук хвърли един поглед на елегантно семплата копринена рокля, „гладиаторски“ сандали и подрънкващи обици с висулки и се почувства нелепо. Защо Брук беше облечена като за вечеринка с американски народни танци, когато това момиче имаше вид, сякаш току-що е слязло от самолетна писта? Ами ако се беше получило някакво ужасно объркване и Брук щеше да е единствената в пълен каубойски костюм тази вечер? Почувства как дишането ѝ се забавя и я залива паника.

Едва тогава се осмели да хвърли поглед из останалата част от стаята. Докъдето поглед стига, се виждаха къси дънкови шорти и огромни каубойски шапки.

Тя прие плодов на вид коктейл от един поднос, който „мина“ в тяхната посока и щастливо се впусна в следващия час на представяния и светски разговори, пиене и смях. Беше едно от онези редки партита, на които всички присъстващи сякаш бяха искрено развълнувани да присъстват — не само участниците и снимачният екип, които очевидно се познаваха добре и се разбираха чудесно, но и всичките им съпрузи и приятели и второстепенни знаменитости, с които някои от актьорите излизаха или които агентите им за връзки с обществеността бяха изнудили да дойдат, за да си направят реклама. Брук забеляза Дерек Джетър да се мотае над огромна чиния с начос и се опита да си спомни за кое от момичетата в „Светлините на петък вечер“ е сгоден, а Джулиан съобщи, че е зърнал полуголата Тейлър Суифт да се изживява като душа на компанията на терасата. В по-голямата си част обаче партито представляваше просто буйна развеселена тълпа в кожени каубойски панталони, карирани ризи, срязани джинси, която пиеше бира, похапваше и правеше импровизации по музиката от осемдесетте, която звучеше по високоговорителите. Брук никога не се беше чувствала толкова освободена по време на някое от изпълненията на Джулиан и тя се потопи в него, наслаждавайки се на онова толкова

рядко чувство да бъде превъзбудена и изпълнена с енергия, очарователна и просто на линия. Когато Джулиан и неговият оркестър се качиха на импровизираната сцена, Брук вече беше част от всеобщото веселие, оставила се на една група от сценаристи на шоуто да я въвлекат в импровизирана дегустация на коктейли „Маргарита“. Едва тогава осъзна, че ако не се брой гледането на записа от появата в „Лено“, още не беше виждала Джулиан да свири с новия си поддържащ оркестър.

Брук ги оглеждаше изучаващо, докато те се качваха на сцената да се съберат и да настроят инструментите си, и беше донякъде изненадана да открие, че изглеждаха по-малко като рокбанда и повече — като група от двацет и няколко годишни младежи, които са били най-добри приятели в елитното си училище с пансион в Нова Англия. Барабанистът, Уес, имаше задължителната дълга коса, само че неговата не висеше на мазни кичури около лицето. Кичурите на Уес с цвят на махагон бяха гъсти, вълнисти и буйни — коса, каквато всъщност само едно момиче заслужаваше. Носеше спортна зелена риза с поло яка, с чисти, изгладени джинси и класически сиви маратонки „Ню Баланс“. Изглеждаше като човек, който е разнасял стиковете за голф в лятното училище — не за да печели пари, а за да „си изгради характер“ — и след това се е хванал отново на работа едва когато е дошло време да постъпи в юридическата фирма на баща си. Водещият китарист беше най-възрастният от групата, вероятно в началото на трийсетте, и макар да нямаше същия вид на възпитаник на подготвително училище като Уес, протритите му стари памучни панталони в цвят каки, черните маратонки „Конвърс“ и логото на „Найк“, трудно можеха да минат за бунтарски. За разлика от колегата си на барабаните, Нейт не се вписваше в нито един от стереотипите за водещ китарист — беше як и набит и имаше стеснителна усмивка и сведен поглед. Брук си спомни колко шокиран беше Джулиан, когато чу Нейт на прослушването, след като го беше огледал преценяващо, когато той най-напред се качи на сцената. „Този тип се качва на сцената и веднага просто разбираш, че той е хлапето, което цял живот е било тормозено. Той, един вид, се страхува от собствената си сянка. А после той започва да свири и, човече, просто е невероятен. Изпълнението му сякаш не беше от този свят“. Триото се завършваше от Зак, басиста, който приличаше повече на музикант, отколкото останалите, но чиято дръзко оформена на

шипове коса, верижката като онези, които служат за прикрепване на портфейла към колана, и дискретно положената очна линия, всъщност му придаваха по-позьорски вид. Той беше единственият член на бандата, когото Джулиан не обичаше, но от „Сони“ сметнаха, че първият му избор на басист — момиче — ще го засенчи, а Джулиан не беше в настроение да спори. Тази банда от привидно неподходящи си членове бе причудлива група, но никой не можеше да каже, че не е интригуваща. Брук огледа стаята и забеляза, че всички бяха притихнали.

Джулиан не представи себе си или песента, както правеше обикновено, когато имаше изпълнение: само кимна на колегите си от оркестъра и запя собствена версия на „Страдащо разбито сърце“. Решението беше рисковано, но блестящо пресметнато. Беше избрал позната, сантиментална и старомодна песен, беше я променил така, че да звучи сериозно, почти задълбочено, и накрая беше създал напълно нова и свежа версия, която беше заговорнически закачлива и иронична. Тя казваше: *Вие очаквахте да излезем тук и да изпеем една сериозна версия на песента, която избрахте за откриването на шоуто, или може би нещо от бъдещия албум, но ние не сме дошли тук, за да се приемаме твърде насериозно.* Тълпата се смееше, подвикваше и пригласяше, а когато песента свърши, избухна в бесни аплодисменти.

Брук ръкопляскаше заедно с всички останали и се наслаждаваше на всички, които чуваше да казват около нея колко талантлив е Джулиан, как могат да го слушат цяла нощ. Изобщо не беше изненадана да чуе как се вълнуваха всички около нея: как можеха да не се чувстват така? Но чувството никога, никога не остаряваше. Сега, когато Джулиан се приближи смутено до стойката на микрофона и хвърли огромна, възхитителна усмивка към публиката, Брук почувства как цялата стая му се усмихва в отговор.

— Здравсти на всички — каза той, като докосна с пресилен жест периферията на каубойската си шапка. — Благодаря ви, че приехте този млад янки в града.

Тълпата започна да вика и да ръкопляска. Брук видя как Тим Ригинс вдигна бутилката си с бира към Джулиан и се опита да не изпищи. Дерек Джетър сви двете си длани около устата и се провикна. Няколко сервитьорки, същите, с които Брук беше дегустирала маргарити по-рано, се подредиха в редица пред сцената и започнаха да

подсвиркват към оркестъра. Джулиан възнагради всички с нова убийствена усмивка.

— Мисля, че говоря от името на всички ни, когато казвам каква гордост и чест е за мен, че превърнахте моята песен във ваша песен. — Последваха още възгласи и подсвиркване, но Джулиан вдигна ръка. — И нямам търпение да я изпея тази вечер, тук с всички вас. Но се надявам, че няма да имате нищо против да ми дадете само още няколко минути, преди да изсвирия „За изгубения“. Точно сега бих искал да изпея нещо малко за прекрасната си съпруга, Брук. Напоследък тя е наистина добър и верен приятел — вярвайте ми, наистина добър и верен приятел — а отдавна не съм ѝ изказвал благодарността си. Руки, тази песен е за теб.

Когато чу прякора си, Брук почувства как се изчервява и за частица от секундата се изненада неприятно, че Джулиан я беше нарекъл така пред хората. Но още преди да има време да го осъзнае, чу началните акорди на „Луда любов“ от Ван Морисън — първата песен, на която бяха танцували на сватбата си — и в миг беше омаяна от изпълнението му. Джулиан гледаше право към нея, докато оставяше песента да набира сила и въздействие, и едва когато подхвана хоровата част и отметна глава назад, за да изпее проточено думите, Брук рязко се изтръгна от взаимната им съкровена наслада и забеляза, че абсолютно всички в стаята са се втренчили в нея. И не само това. Мъжете в стаята пристъпваха от крак на крак, отпиваха дълги глътки бира и гледаха как оркестърът настройва инструментите си — жените бяха тези, които се взираха в Брук с изражения на неподправена завист и възхищение. Чувството беше нереално: със сигурност бе ставала свидетел на доста прояви на обожание към Джулиан по време на другите му изпълнения, но никога преди не беше усещала светлината на прожекторите така пряко насочена към нея самата. Усмихна се, затанцува леко и загледа Джулиан, докато той ѝ изнасяше серенада, и по някакъв начин, въпреки факта, че негови свидетели ставаха стотици души, това ѝ се струваше като един от най-интимните моменти, които бяха споделяли някога. Един от най-хубавите, които можеше да си спомни.

Когато Джулиан най-сетне подхвана „За изгубения“, Брук беше сигурна, че цялата стая е влюбена в него. Енергията беше осезаема и наситена, но някъде на половината от песента Брук почувства още по-

силна тръпка на вълнение. Хората започнаха да се движа наоколо, да се обръщат, да гледат, да шепнат. Неколцина изпружиха шии. Един дори посочи с пръст. Нещо се случваше, но Брук не можеше да види през тълпата, докато... *Чакай... можеше ли това наистина да е...*

Лайла Лоусън? О, със сигурност беше тя и макар че, ако ще и животът ѝ да зависеше от това, Брук не можеше да проумее какво прави Лайла Лоусън на парти по случай премиерата на новия сезон на „Светлините в петък вечер“, тя беше там... и изглеждаше страхотно. По роклята — бюстие с гол гръб с флорални мотиви и каубойските ботуши, които носеше Лайла, Брук не можеше да прецени дали е облечена специално за партито, или не, но нямаше как да се отрече, че момичето изглеждаше стегнато и поддържано, щастливо и много, много прочуто. Цялата стая я наблюдаваше, когато тя поздрави Самара със силна прегръдка, а после си проправи път до предните редици на тълпата, недалеч от подножието на сцената, където стоеше Брук.

Случи се преди някой — включително Джулиан — изобщо да проумее какво става. Само две секунди след като свършиха песента и бяха залети от пороя аплодисменти, Лайла измарширува нагоре по страничните стълби на сцената, приближи се с едри уверени крачки до Джулиан и обви ръце около него в здрава прегръдка. Усмихна се и, след като го целуна по бузата и обви двете си длани около горната част на ръката му, се обърна с лице към тълпата. Изглеждаше, сякаш буквално виси от него, загледана нагоре към него с блестяща бяла усмивка и изражение на неподправено обожание. До този момент Джулиан беше застинал невярващо, но някакъв механизъм сигурно се беше задействал — след броени секунди той отвърщаше с пълна сила на изпълнения с обожание поглед.

Лайла се наведе към микрофона, сякаш ѝ принадлежеше и извика:

— Не е ли невероятен? Хайде всички — да чуем аплодисментите ви за Джулиан Олтър!

Стаята полудя. Всички фотографи, които преди не им бяха обръщали внимание, обезумяха. Блъскаха се да заемат добра позиция, бясно правейки снимка след снимка, светкавиците на фотоапаратите и камерите проблясваха, сякаш беше нощта на „Оскарите“. Всичко свърши почти толкова бързо, колкото беше започнало. Лайла се наведе да прошепне нещо в ухото на Джулиан, а после се оттегли тичешком от

сцената. Брук предположи, че ще остане за едно-две питиета, но младата изгряваща звезда се запъти право към външната врата.

Десет минути по-късно Джулиан отново беше до нея, цял в пот и широко усмихнат: обичайната руменина, която избиваше по лицето му след представление, беше усилена от вълнението. Целуна я и ѝ отпрати поглед, който казваше: „Нямам търпение да поговоря с теб за това“ и стисна силно ръката ѝ, докато обикаляше стаята, приемайки поздравленията и потупването по гърба с добродушен смях.

Не останаха насаме дори за секунда почти до един сутринта, когато Самара и Лио им пожелаха „лека нощ“ и се отправиха към хотелските си стаи (Лио, разбира се — придружен от нова приятелка, с която се беше запознал на партито). В мига щом вратата се затвори зад тях, Джулиан се обърна към Брук и каза:

— Можеш ли да повярваш, че Лайла Лоусън скочи на сцената с мен?

— Ако не го бях видяла с очите си, никога нямаше да го повярвам. Все още не съм сигурна, че го вярвам. — Брук изрита ботушите си и рухна на леглото.

— Лайла Лоусън, по дяволите. Нереално е. Какво, за бога, правеше тя там?

— Представа си нямам, но нека ти кажа: това момиче знае да се движи. Видя ли я как танцуваше до теб, как направо вибрираше и размяташе бедра? Беше хипнотизиращо. Сякаш в мига, щом някой сложи микрофон в ръцете ѝ, тя просто не може да се сдържи.

На вратата се почука.

Джулиан погледна Брук, която сви рамене. Той отиде да отвори и в стаята без покана влетя Лио. Брук за малко не се разсмя на глас: ризата му беше разкопчана до пъпа, а от вътрешната страна на яката му имаше петно от нещо, което подозрително приличаше на червило.

— Хей, слушай — обърна се той към Джулиан, без дори да се извини за прекъсването. — Знам, че това идва в последната минута, но Самара току-що ми каза, че ти е уредила няколко неща за утре в Ел Ей. Тази сцена с Лайла беше направо гениална, по дяволите, и хората са обезумели по нея. Ще тръгнем за летището в девет, окей?

— Утре ли? — успя да каже Джулиан, изглеждаше толкова изненадан, колкото се чувстваше Брук.

— Точно в девет, във фойето. Погрижихме се за всички полети. Вероятно ще те върнем в Ню Йорк след три-четири дни. Страшен беше тая вечер, пич. Ще се видим сутринта — каза той и изхвърча като светкавица от стаята. Брук отправи безмълвна благодарност към момичето, което го чакаше в леглото тази нощ.

— Е — каза Брук, когато вратата се затръшна зад Лио.

— Е. Предполагам, че заминавам за Ел Ей утре.

— Добре — каза Брук, защото не знаеше какво друго да каже. Щеше да се наложи да отмени плановете им за вечеря тази вечер с приятели на Джулиан от колежа, пристигнали от покрайнините на града. А той нямаше да може да я придружи на партито в музея, на което ги беше поканила Нола; същото, в чийто комитет от младши служители беше включена, а билетите бяха стрували едно малко състояние.

На вратата отново се почука.

Брук изпъшка:

— Сега пък какво?

Този път беше Самара и беше толкова въодушевена, колкото Брук не я беше виждала никога. Тя също влезе направо, без да поздрави, сведе поглед към подвързания си с кожа тефтер и заяви:

— И така, тази случайност със снимката на Лоусън свърши дори по-добра работа, отколкото се надявах — абсолютно всички са научили за нея. Всички.

И Брук, и Джулиан просто се взираха в нея.

— Вече ми се обадиха от сто места да искат интервюта и снимки. Брук, обмислям една молба за специална дописка, посветена на теб, нещо от рода на „Коя е госпожа Джулиан Олтър?“, така че остани на линия за нея. Джулиан, ще имаме доста ангажименти за теб плътно през цялата следваща седмица. Това е страхотна новина, просто абсолютно фантастични резултати и ти казвам: всички в „Сони“ са наелектризирани от вълнение.

— Еха! — възкликна Джулиан.

— Страхотно — добави немощно Брук.

— Папараците всъщност вече дебнат във фойето, така че бъдете готови да се изправите пред тях сутринта. Мога да ви препоръчам някои хора, с които можете да се консултирате относно спазването на правото на личен живот и сигурността: всичките са страхотни.

— О, не мисля, че ще е необходимо — каза Брук.

— Аха. Съобщете ми, ако трябва. Междувременно, предлагам и двамата да започнете да се регистрирате в хотелите под различни имена и да внимавате много какво пишете в имейлите си до всички.

— Хм, това наистина ли...

Самара прекъсна рязко Джулиан и затвори шумно бележника си. Срещата беше официално приключена.

— Брук, Джулиан — тя изрече имената и на двамата бавно и с усмивка, от която Брук я побиха мразовити тръпки, — добре дошли на партито.

6

МОЖЕШЕ ДА Е ДОКТОР

— Как искате: да сложа тези зад съществуващите щори или първо да сваля другите? — попита служителят от фирмата за монтирането на щори, като посочи зад гърба си, към спалнята на Брук и Джулиан.

Не беше особено важно решение, но на Брук ѝ бе изключително неприятно, че се налага да го взема сама. Джулиан беше някъде в тихоокеанския северозапад — тези дни ѝ беше трудно да бъде в крак с графика му — и напоследък не ѝ бе от особена помощ в нищо, свързано с домакинството.

— Не знам: как постъпват повечето хора?

Човекът сви рамене. Изражението му казваше: „Така или иначе, изобщо не ме е грижа, просто изберете едно от двете, за да мога да се разкарам отгук и да се наслаждавам на съботния си ден“. Брук знаеше точно как се чувства той.

— Хм, предлагам да ги сложите зад другите щори? Във всеки случай тези може би изглеждат по-добре.

Той изсумтя и изчезна. Уолтър го последва предателски по петите. Брук се върна към книгата си, но изпита облекчение, когато телефонът иззвъня.

— Здравсти татко, какво става? — Струваше ѝ се, че не бяха говорили цяла вечност, когато разговаряха, той искаше да говори само за Джулиан.

— О, Брук? Здравсти, Синтия е.

— Привет, Синтия! На екрана се изписа името на татко. Как си? Някакъв шанс да дойдете в Ню Йорк?

Синтия направи опит да се засмее:

— Вероятно не толкова скоро. Последният път беше... уморително. Винаги си добре дошла, нали знаеш.

— Да, наистина знам. — Прозвуча по-грубо, отколкото беше възнамерявала, макар че беше малко оскърбително да я канят да

гостува на родния си баща в собствения си дом от детинството. Синтия сигурно беше доловила това, защото бързо се извини, с което накара Брук незабавно да почувства вина, че се държеше толкова ненужно заядливо.

— И аз съжалявам — каза Брук с въздишка. — Просто в момента положението тук е малко объркано.

— Не мога дори да си представя! Слушай, знам, че сигурно не е възможно, но смятам, че трябва да попитам. За добра кауза е, знаеш.

Брук вдиша шумно и задържа дъха си. Ето че се започваше — напълно неочакваната страна на близостта с някого, току-що сдобил се със слава — той беше прочут сега, нали? — онази част, за която, изглежда, никой не те предупреждаваше.

— Не знам дали ти е известно, или не, но съм един от съпредседателите на „Женското дружество в Темпъл Бет Шалом“.

Брук зачака, но Синтия не продължи.

— Аха, мисля, че знам това — каза Брук, като се опита да изрази възможно най-малко ентузиазъм.

— Е, след няколко седмици ще бъде нашият благотворителен обяд със специално поканени говорители и този, когото бяхме включили в програмата, току-що ни се обади да отмени ангажимента. Сещаш ли се, онази жена, която пише готварските книги с кашер рецепти? Всъщност, не мисля, че са стриктно „кашер“ сами по себе си, просто са в този стил. Тя е написала една книга с рецепти за Пасха, една за Ханука, трета само за деца.

— Ммм.

— Е, както и да е, по нейните твърдения, се оказва, че тя трябва да претърпи някаква операция на палеца на крака другата седмица и няма да може да ходи известно време, макар че мен ако питаш, вероятно става дума за липосукция.

Брук се застави с усилие на волята да бъде търпелива. Синтия беше сваятна жена и само се опитваше да събере пари за хората, които имаха по-малко късмет. Пое си дъх дълбоко и бавно, като внимаваше да не позволи на Синтия да я чуе.

— Може би наистина е за операция на ставата на палеца. Или може би просто не ѝ се пътува от Шейкър Хайтс до Фили. Не знам. Освен това, коя съм аз, че да съдя? Ако някой дойде и ми предложи

безплатна липосукция на корема точно сега, вероятно бих пожертвала родната си майка. — Пауза. — Боже, това прозвуча ужасно, нали?

На Брук ѝ идваше сама да си оскубе косата. Вместо това се насили да се засмее:

— Сигурна съм, че не си единствената, но ти нямаш нужда от това. Изглеждаш страхотно.

— О, прекалено си мила!

Брук изчака няколко секунди Синтия да си спомни защо се беше обадила.

— О! Та, както и да е, знам, че Джулиан вероятно е безумно зает тези дни, но ако има някакъв начин да успее да се появи на нашия обяд, ще бъде толкова страхотно.

— Да се появи?

— Да, ами, да се появи или да направи едно изпълнение, всъщност каквото пожелае. Може би да изпее онази песен, с която е прочут? Обядът започва в единайсет с търг на сляпо в салона и няколко леки индийски предястия, а после всички ще се преместим в главната зала, където Гладис и аз ще говорим за работата, която Женското дружество е свършило до този момент през годината, общото състояние на членството в Бет Шалом, ще съобщим няколко дати на предстоящи...

— Схванах, добре. Значи бихте искали той да... представи нещо? На дамски благотворителен обяд? Знаеш, че песента е за мъртвия му брат, нали? Мислиш ли, че подобно нещо ще се хареса на всички?

За щастие, Синтия не се обиди от думите ѝ.

— Подобно нещо? О, Брук, просто ще са във възторг.

Два месеца по-рано Брук нямаше да повярва, ако някой ѝ беше казал, че ще води този разговор; сега, след като към нея вече се бях обърнали директорката в „Хънтли“, една съученичка от гимназията, бивша колежка и не една, а две братовчедки — до една изявяващи желание Джулиан да изпее, да подпише или да изпрати нещо — тя вече не се изненадваше от нищо. Като теглим чертата, това вероятно беше най-доброто предложение досега. Опита се да си представи как Джулиан пее акустична версия на „За изгубения“ на подиума в Темпъл Бет Шалом пред група от петстотин еврейски майки и баби, след като е бил гордо представен от равина и председателката на женското дружество. След това всички жени щяха да се обърнат една към друга

и да казват неща от рода на: „Е, не е лекар, но поне може да си изкарва хляба с тази работа“ и: „Чух, че му предложили да изкара предварителните курсове и да запише да следва медицина, но той така и не се наел. Толкова жалко“. После щяха да му налетят като рояк и, забелязвайки венчалната му халка, щяха да искат да узнаят всичко за съпругата му. И тя ли е добро еврейско момиче? Имат ли деца? Не — защо не? И по-важното: кога планират да започнат с опитите? Щяха да цъкат с езици и да се тюхкат, че той със сигурност ще си пасне много по-добре с тяхната дъщеря или племенница, или дъщерята на приятелката им. Въпреки факта, че живеят в района около предградията на Филадельфия, състоящ се от процъфтяващи малки градчета, а Джулиан е израснал в Манхатън, поне дузина от присъстващите жени щяха да изнамерят някаква родствена връзка с родителите или бабите и дядовците на Джулиан, или и двете. Вечерта Джулиан щеше да се прибере у дома като човек, изпаднал в шок след участие в бойни действия, ветеран от война, която само малцина разбираха, и Брук нямаше да може да каже, или направи нищо, за да го утеши.

— Е, нека да говоря с него. Знам, че ще е поласкан, задето сте се сетили за него, и съм убедена, че просто ще е във възторг да го направи, но съм почти сигурна, че програмата му за следващите няколко седмици е изцяло запълнена.

— Виж, ако наистина мислиш, че ще го направи с удоволствие, мога да говоря с останалите от дружеството евентуално да изместим датата. Може би бихме могли...

— О, не бих искала да го правите — каза Брук възможно най-бързо. Никога преди не беше виждала тази страна на Синтия и не беше напълно сигурна как да я възприема. — Той е невероятно непредсказуем тези дни. Непрекъснато приема ангажименти, а после се налага да ги отмени. Мрази да постъпва така, но просто вече не разполага сам с времето си, нали знаеш?

— Разбира се — промърмори Синтия и Брук се опита да не мисли колко ироничен беше фактът, че излизаше пред Синтия със същото извинение, което сега Джулиан използваше пред самата нея.

Някъде на заден план се чу звънецът. Синтия се извини, а Брук отправи към посетителя ѝ телепатична благодарност. Прочете още две глави от книгата си — нехудожествен разказ за отвлечането на Итън

Пац, който я бе убедил, че всеки стряскащо изглеждащ тип на улицата е потенциален педофил — и изпрати до вратата работника, дошъл да инсталира допълнителните щори, след като той приключи с работата си.

Започваше все повече да свиква да бъде сама. При положение че Джулиан отсъстваше толкова много, Брук често се шегуваше, че усещането е същото като в някогашните ѝ дни на неомъжена жена, само че с много по-малко социални контакти. Сега тя тръгна надолу по криволичещото Девето авеню и когато мина покрай италианската пекарна на ъгъла, с написаната на ръка табела „Сладкарница“ и домашно ушитите завеси, нямаше начин да се сдържи да не влезе. Беше възхитително заведение с бар за кафе в европейски стил, където хората си поръчваха капучино сутрин и еспreso през останалата част от деня и ги пиеха на крак.

Тя огледа масивната витрина с изложени хлебни изделия и почти усети вкуса на маслените сладки и кроасаните с пълнеж от конфитюр и тарталетите със сирене и боровинки отгоре. Разбира се, нямаше спор, че ако бе принудена да избере само едно нещо, щеше да се наложи да си тръгне с едно съблазнително препълнено с пълнеж „каноли“ в „греховната“ му пържена обвивка. Първо щеше да оближе сметаната от върха, а после, след глътка кафе, за да прочисти небцето си, щеше да си позволи по една истинска хапка от двата края, спирайки, за да се наслади...

— Казвайте! — обади се собственичката италианка, прекъсвайки хранителните фантазии на Брук.

— Голямо безкофеиново кафе с обезмаслено мляко, моля, и едно от онези — каза Брук с въздишка, като посочи към бишкотите без глазура, без пълнеж и без каквато и да е друга украса, клямнали печално върху един поднос до касата. Знаеше, че бадемовата бишкота ще е вкусна и хрупкава точно колкото трябва, но беше мизерен заместител на едно каноли. Въпреки това нямаше голям избор. Беше качила близо два килограма след уикенда им в Остин и дори от самата мисъл за това ѝ идваше да се разпищи. Няколкото допълнителни грама тлъстина щяха да са почти незабележими върху тялото на всяка средностатистическа жена, но върху нея — вече не просто диетоложка, а диетоложка, омъжена за прочут човек — това беше напълно неприемливо. След завръщането си от Остин веднага беше започнала

хранителен дневник и го беше придружила със строга диета, включваща по хиляда и триста калории на ден. Никое от двете все още нямаше впечатляващ ефект, но тя беше твърдо решена.

Брук плати покупката си и се мотаеше около бара за кафе, когато чу името си.

— Брук! Хей, насам!

Обърна се и видя Хедър, една от другите консултантки в „Хънтли“. Кабинетите им бяха почти един до друг в един и същи край на коридора и макар че понякога се срещаха, за да обсъждат някоя обща пациентка, напоследък се виждаха по-често от обичайното заради Кайли. Именно Хедър първа забеляза колко обсебена е Кайли от теглото си и ѝ предложи да се срещне с Брук: сега и двете се тревожеха за момичето. И въпреки това, колкото и често да се срещаха в училище през последните няколко месеца, всъщност не бяха приятелки и Брук се почувства малко неловко да види колежката си в кафене в събота.

— Привет! — възкликна Брук, като се плъзна в малък дървен стол до Хедър. — Дори не съм те виждала тук. Как си?

Хедър въздъхна:

— Добре съм! Безкрайно радостна, че е уикендът — поне това мога да ти кажа със сигурност. Можеш ли да повярваш, че имаме само още две седмици училище, преди да излезем в почивка за три месеца.

— Знам: вече не мога да чакам — каза Брук и реши да не споменава, че ще продължава да работи на пълен работен ден в болницата.

Хедър обаче си спомни.

— Да, аз ще давам доста частни уроци това лято, но поне мога сама да определя тези часове. Не знам дали беше заради ужасната зима, или просто вече стигам до пълно изтощение, но нямам търпение.

— Разбирам те — каза Брук, чувствайки се леко неловко, че всъщност наистина нямаха много други теми за разговор.

Хедър сякаш прочете мислите ѝ:

— Странно е да се видим извън училище, нали?

— Наистина! Постоянно ме гони някаква параноя, че ще се сблъскам с някое от момичетата на улицата или в някой ресторант. Помниш ли какво беше, когато бяхме деца и се натъкнехме на някого

от учителите си в мола, и изведнъж ни спохождаше зашеметяващото осъзнаване, че те си имат живот и извън класната стая?

Хедър се засмя:

— Напълно вярно. За щастие не се движим в едни и същи кръгове.

Брук въздъхна:

— Откачено е, нали? — А после: — Имах наистина ползотворна среща с Кайли в края на миналата седмица. Все още не мога спокойно да ѝ позволя да свали някой килограм, но се съгласих, че можем да започнем да ѝ съставяме хранителен дневник, за да видим къде може да се храни с по-здравословни и питателни храни. Изглеждаше доволна от това.

— Радвам се да го чуя. Мисля, и двете знаем, че нейният проблем не е теглото, а напълно разбираемото чувство, че не се вписва сред съученичките си, които са от друга социално-икономическа вселена. За нещастие, това често се наблюдава при стипендианти, но те почти винаги си намират мястото.

Брук беше несъгласна до известна степен — на този етап вече беше работила с доста тийнейджърки и според нея Кайли беше прекалено обсебена от мисълта за теглото си — но не искаше да започва този разговор сега. Вместо това се усмихна и каза:

— Само ни погледни — говорим си за работа в събота. Срам и позор за нас!

Хедър отпи от кафето си.

— Знам. Само за това мога да мисля. Всъщност си мисля да се прехвърля в по-долните класове през следващите една-две години. Просто ми пасват по-добре. Ами ти? Мислила ли си колко ще останеш?

Брук се вгледа в лицето на Хедър, търсейки някакъв знак, че тя непряко пита за Джулиан. Дали момичето по някакъв начин намекваше, че Брук може да напусне сега, когато Джулиан изкарваше пари като музикант? Беше ли ѝ казвала някога Брук, че именно затова, преди всичко, беше приела работата? Реши, че се държи твърде параноично; че ако самата тя не говореше за Джулиан по обикновен, нормален начин, едва ли може да очаква някой друг да го прави.

— Всъщност, не знам. Точно в момента положението е, хм, доста неустановено.

Хедър я погледна съчувствено, но беше достатъчно вежлива да не настоява. Брук осъзна, че това беше първият път от три или четири седмици насам, в който някой — който и да е — не беше попитал веднага за Джулиан. Беше признателна на Хедър и нетърпелива да насочи разговора отново към някоя не толкова неловка тема. Хвърли поглед наоколо, докато умът ѝ търсеше какво да каже, а после се спря на:

— Е, какво си наумила днес? — Отхапа бързо от бишкотата си, за да не ѝ се налага да говори още няколко секунди.

— Не кой знае какво, всъщност. Приятелят ми замина при семейството си този уикенд, така че съм сама. Просто се мотая, предполагам.

— Хубаво. Обожавам тези уикенди — излъга Брук. Успя да се съдържи и да не заяви, че бързо се превръща в местния експерт по най-добрите начини да прекараш уикенда, когато важният човек в живота ти е някъде другаде. — Какво четеш?

— О, това ли? — каза Хедър, като посочи към захлупеното с кориците надолу списание до лакътя си, без да го вдигне. — Нищо особено. Някакъв тъп клюкарски парцал. Нищо интересно.

Брук незабавно разбра, че беше онзи брой на „Ласт Найт“. Запита се дали Хедър знаеше, че е изостанала с две седмици от клюките.

— Ахх — каза тя с пресилено жизнерадостен тон, знаеше, че не звучи ни най-малко правдоподобно. — Прословутата снимка.

Хедър склочи ръце и заби поглед в скута си, сякаш току-що я бяха хванали в някаква ужасна лъжа. Отвори уста да каже нещо, премисли, а после каза:

— Да, снимката е доста странна.

— Странна? Какво искаш да кажеш?

— О, аз, тъъ, нищо не исках да кажа с това. Джулиан изглежда страхотно!

— Не, знам какво имаш предвид. Има нещо нередно в нея. — Брук не беше сигурна защо върти на шиш това момиче, което едва познаваше, но изведнъж ѝ се стори изключително важно да узнае какво мисли Хедър.

— Не е това. Мисля, че просто е била направена в точно в една фатална частица от секундата, когато той, един вид, я е зяпал по този

начин.

Значи това беше. И други хора бяха правили подобни коментари. Бяха подхвърлени думи от рода на „възторжен“ и „изпълнен с обожание“. А всичко това беше напълно нелепо.

— Да, съпругът ми смята, че Лайла Лоусън е страхотна. Кое го превръща в абсолютно същия като сто процента от останалите истински американски мъже — засмя се Брук, полагайки всички усилия да прозвучи небрежно.

— Абсолютно! — Хедър кимна, ентусиазирано изразявайки съгласието си. — Обзалагам се, че е страхотно за кариерата му — доста ще подобри имиджа му.

Брук се усмихна:

— Определено може да се каже така. Само за една нощ тази снимка промени... ами, всичко.

Хедър изглеждаше отрезвена от това признание. Погледна Брук и каза:

— Знам, че всичко това е толкова вълнуващо, но дори не мога да си представя колко ти е трудно. Обзалагам се, че никой не може да говори за нищо друго. Сигурно всяка секунда от всеки ден е посветена изцяло на Джулиан.

Това завари Брук неподготвена. Никой — нито Ранди или родителите ѝ, нито дори Нола — не бе възприемал новооткритата слава на Джулиан иначе, освен като нещо абсолютно прекрасно. Тя погледна Хедър с благодарност.

— Да, но съм сигурна, че всичко ще отmine. Така става, когато няма други новини, нали знаеш? Скоро ще преминем към следващото нещо.

— Трябва да сте напълно безкомпромисни по отношение на личния си живот. Сецаш ли се за моята приятелка от колежа, Амбър? Един ден се омъжва с обикновена църковна церемония за гаджето си от гимназията, а по-малко от година след това чисто новият ѝ съпруг печели „Американ Айдъл“. Ето на това се казва тотален катаклизъм.

— Приятелката ти за Томи ли е омъжена? От един от по-ранните сезони?

Хедър кимна. Брук подсвирна.

— Боже, май дори не знаех, че е женен.

— Да, ами, разбира се, че няма да знаеш. Той е с ново момиче буквално всяка седмица, така е, още от деня, в който спечели. Горката Амбър беше толкова млада — само на двайсет и една — и толкова наивна, че не искаше да го напусне, независимо с колко момичета беше свързан. Мислеше си, че ако успее само да поизчака, той ще се укроти и всичко може да си стане пак както преди.

— Е, какво стана?

— Ъх, беше ужасно. Той продължаваше да чука всичко живо, което му падне, и ставаше все по-дързък и безочлив в това отношение. Помниш ли онези снимки, на които плуваше чисто гол с онази моделка — онези, на които бяха закрили гениталиите, но се виждаше всичко останало?

Брук кимна. Дори сред постоянни приток на папарашки снимки, тя си спомняше тези като особено скандални.

— Е, нещата продължиха така повече от година, без никакви признаци за спиране. Положението толкова се влоши, че баща ѝ отлетя да се срещне с Томи, докато той беше на турне, и се появи в хотелската му стая. Каза му, че има на разположение двайсет и четири часа, за да подаде документи за развод, или, в противен случай, ще си изпати. Знаеше, че Амбър никога няма да го направи сама — тя беше добро момиче и още не можеше да осъзнае в действителност всичко, което се случваше — и Томи го направи. Не съм сигурна, че е бил особено солиден и достоен за доверие човек, преди да стане известен, но сега несъмнено е ужасен задник.

Брук се опита да запази неутрално изражение, но ѝ идваше да се пресегне и да зашлеви Хедър.

— Защо ми казваш това? — попита тя с най-спокойния тон, който успя да докара. — Джулиан изобщо не е такъв.

Хедър се плесна с ръка през устата.

— Не исках да намеквам, че Джулиан изобщо прилича по нещо на Томи. Разбира се, че изобщо не е като него. Единствената причина, поради която започнах цялата тази история, е, че малко след развода им, Амбър разпрати имейл до всичките си приятели и близки, с молба да престанат да ѝ пращат по имейла снимки или връзки към сайтове, вестникарски изрезки, пратени с обикновена поща, или да ѝ се обаждат с последни новини за това, което става с Томи. Спомням си, че навремето това ми се стори малко странно — един вид, наистина ли

толкова много хора ѝ изпращат интервюта, които са прочели във връзка с бившия ѝ съпруг? — но след като един ден тя ми показва съобщенията в електронната си поща, проумях напълно. Никой не се опитваше да я нарани: просто бяха силно нетактични. Някак бяха решили, че ще иска да знае. Във всеки случай, оттогава тя напълно възстанови живота си и вероятно разбира по-добре от всички колко, въ, смазваща може да бъде славата и всички тези неща.

— Да, тази част не е точно прекрасна. — Брук пресуши последните остатъци от кафето си с мляко и избърса пяната от устните си. — Вероятно нямаше да повярвам, ако ми го беше казала преди няколко седмици, но, за бога... току-що прекарах тази сутрин в монтиране на затъмняващи щори. Преди няколко вечери тръгнах от банята към хладилника, увита в хавлия, и изведнъж като обезумели започнаха да щракат светкавици на фотоапарати. Върху една кола точно под прозореца ни седеше фотограф, очевидно с надеждата да успее да щракне тайно някоя снимка на Джулиан. Беше най-стряскащото нещо, което съм виждала.

— О, колко ужасно! Ти какво направи?

— Обадох се на номера за неспешни случаи на местното полицейско управление и казах, че отвън има някакъв мъж, който се опитва да ме снима разсъблечена. Казаха нещо от рода на „Добре дошли в Ню Йорк“ и ми препоръчаха да спусна щорите. — Умишлено изпусна да спомене как първо се беше обадила на Джулиан, чийто единствен отговор беше да ѝ каже, че реагира пресилено и трябва да се справя с тези неща, без „винаги“ да му се обажда паникьосано за „всичко“. Хедър видимо потръпна.

— Това е толкова стряскащо. Надявам се, че имате аларма или нещо от този род?

— Да, това е следващото в списъка. — Брук тайно се надяваше, че ще се преместят, преди това да стане необходимо — едва снощи по телефона Джулиан смътно бе споменал нещо за „издигане“ в нов апартамент — но тя не беше сигурна, че това наистина ще се случи.

— Извини ме за секунда. Само ще изтичам до тоалетната — каза Хедър, като взе дамската си чанта от облегалката на стола.

Брук загледа как Хедър изчезва зад вратата на дамската тоалетна. В мига щом чу изщракването на ключалката, грабна списанието. Беше минал час, може би по-малко, откакто беше видяла снимката за

последен път, но не можа да се сдържи и обърна направо на четиринайсети страница. Очите ѝ преминаха автоматично по долния ляв ъгъл на страницата, където снимката бе сместена невинно между една фотография на Аштън, сграбчил стегнатия задник на Деми, и друга на Сури, кацнала на раменете на Том, докато Кейт и Пош зяпаха отстрани.

Брук разтвори списанието върху масата и се наведе над него да види по-добре. Беше точно толкова разстройващо, колкото и шейсет минути по-рано. Ако просто беше хвърлила бърз поглед на снимката и ако на нея случайно не се виждаха съпругът ѝ и световноизвестна млада изгряваща звезда, нямаше да намери в нея нищо заслужаващо внимание. Виждаха се вдигнатите ръце на първите две редици от хора в долната част на кадъра. Джулиан беше вдигнал победоносно дясната си ръка в юмрук и стискаше микрофона, сякаш той беше сабя с някакви специални магически сили. Брук я побиваха тръпки всеки път, щом погледнеше Джулиан в тази поза, почти не можеше да повярва колко много приличаше той на истинска рокзвезда.

Лайла носеше шокиращо къса рокля с гол гръб, която със същия успех можеше да е детски гащеризон, и бели кожени каубойски ботуши с капси. Беше загоряла, гримирана и изпъната почти до смърт, а изражението, с което се взираше в Джулиан, беше изпълнено с неподправена радост. Беше отвратително, далеч по-разстройващо обаче бе изражението на Джулиан. Възхищението, обожанието, изражението, което казваше: *О, боже мой, ти си най-невероятното създание, което съм виждал* беше неоспоримо, залепено на лицето му в ослепително ярки цветове благодарение на професионалния фотоапарат „Никон“. Беше изражение, каквото една съпруга би се надявала да види два пъти в живота си: на сватбения си ден и може би — в деня, когато се роди първото ѝ дете. Беше точно от онези погледи, които никога не искаш съпругът ти да отправя към друга жена на страниците на голямо списание.

Брук чу как някой пусна водата в мивката зад дървената врата. Бързо затвори броя на „Ласт Найт“ и го остави с корицата надолу пред стола на Хедър. Когато Хедър се върна, тя погледна Брук и хвърли поглед към списанието, очите ѝ сякаш казаха: *Вероятно не биваше да го оставям там*. На Брук ѝ се искаше да ѝ каже, че всичко е наред, че бавно започва да свиква с всичко това, но, разбира се, не каза нищо.

Вместо това изтърси първото, което ѝ дойде на ума, за да заглади неловката ситуация.

— Беше толкова страхотно да те видя. Толкова е жалко, че всяка седмица прекарваме толкова много часове в онова училище, а никога не се виждаме навън. Ще трябва да поработим по въпроса! Може би да планираме една късна закуска през уикенда или дори вечеря...

— Звучи страхотно. Забавлявай се довечера, окей? — Хедър ѝ помахаше леко на излизане. — Ще се видим другата седмица в Хънтли.

Брук помахаша в отговор, но Хедър вече беше излязла на тротоара. Самата Брук се приготвяше да си тръгва, като се опитваше да не се пита дали не беше споделила твърде много, или твърде недостатъчно, или не беше направила нещо друго, за да изплаши Хедър, когато телефонът ѝ иззвъня. На екранчето се изписа името на приятелката ѝ от университета, Неха.

— Привет! — възкликна Брук, докато хвърляше няколко долара на плота и излизаше навън. — Как си?

— Брук! Просто се обаждам да ти кажа едно „здрости“. Струва ми се, че не сме говорили от цяла вечност.

— Да, наистина. Как е в Бостън? Харесва ли ти клиниката, за която работиш? И кога, по дяволите, ще дойдеш на гости?

Момичетата се бяха видели за последен път вероятно преди шест месеца, когато Неха и съпругът ѝ, Рохан, бяха в Ню Йорк за Коледа. В университета бяха близки приятелки, живеяха само на няколко пресечки една от друга в Бруклин, но беше по-трудно да поддържат връзка, откакто Неха и Рохан се преместиха в Бостън преди две години.

— Да, клиниката доста ми харесва — всъщност е много по-добре, отколкото очаквах — но наистина съм готова да се преместя отново в Ню Йорк. Бостън е хубав, но просто не е същото.

— Наистина ли мислите да се върнете? Кога? О, разкажи ми всичко!

Неха се засмя:

— Не и в скоро време. И двамата трябва да си намерим работа, ала за мен вероятно ще е по-лесно, отколкото за Рохан. Но ще се отбием на гости за Деня на благодарността, тъй като и двамата имаме почивни дни. С Джулиан тук ли ще бъдете?

— Обикновено ходим при баща ми в Пенсилвания, но той казваше, че тази година може да отидат при семейството на мащехата ми. Така че има шанс просто да преглътнем разочарованието и да поканим гости в Ню Йорк. Ако го направим, ще дойдете ли? Моля те? — Брук знаеше, че семействата и на двамата живеят в Индия и никой не празнува специално Деня на благодарността, но щяха да са истинска глътка свеж въздух след цялото напрегнато време, което прекарваше със семейството си.

— Разбира се, че ще дойдем! Но може ли да се върнем назад само за малко, ако обичаш? Можеш ли да повярваш какво става в живота ти точно сега? Щипеш ли се всеки ден, за да се увериш, че не сънуваш? Това просто е най-щурото нещо на света. Какво е чувството да имаш съпруг знаменитост?

Брук си пое дълбоко въздух. Помисли си да бъде честна с Неха, да ѝ разкаже до каква степен онази снимка бе преобърнала света им надолу с главата, колко двойствени чувства изпитваше относно всичко, което се случваше, но внезапно всичко ѝ се стори твърде изтощително. Без да знае как всъщност да се справи със ситуацията, тя просто се засмя леко и каза:

— Удивително е, Неха. Това е просто най-страхотното нещо на света.

НЯМАШЕ НИЩО ПО-УЖАСНО от това да е на работа в неделя. Като една от по-старшите диетоложки, на Брук от години не ѝ се беше налагало да понася редовни неделни смени и почти беше забравила колко са противни. Беше прекрасна късна юнска сутрин: всичките ѝ познати се наслаждаваха на късна закуска навън, правеха си пикник в Сентръл парк или бяха излезли на сутрешния си джогинг покрай река Хъдсън. Група тийнейджърки в дънкови къси панталони и сандали седяха, бърбяха си и отпиваха от млечни коктейли в кафене на една пресечка от болницата и Брук едва се сдържа да не смъкне бялата си престилка и ужасните обувки с дървена подметка и да се присъедини към тях за няколко палачинки. Точно се готвеше да влезе в болницата, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

Втрени се в дисплея и се зачуди дали да отговори на обаждането от непознатия номер, започващ със 718, който показваше, че обаждането идва от външно предградие, но сигурно се беше замислила за твърде дълго, защото телефонът превключи на гласова

поща. Когато обажданият се не остави съобщение, а позвъни втори път, Брук се разтревожи.

— АЛО, Брук на телефона — каза тя, на мига убедена, че е допуснала грешка и тайнственият непознат, който се обаждаше, ще се окаже репортер.

— Госпожо Олтър? — изписка един боязлив глас отсреща. — Обажда се Кайли. От Хънтли.

— Кайли! Как си? Наред ли е всичко?

Само преди две седмици, по време на последния им сеанс преди от училището да разпуснат учениците за лятото, състоянието на Кайли като че ли се беше влошило. Беше зарязала хранителния си дневник, който дотогава водеше прилежно, и беше заявила решимостта си да прекара цялото лято на изтощителен режим от тренировки и различни диети за бързо отслабване. Изглежда, никой от опитите да я разубеди, не беше подействал. Брук беше успяла единствено да докара момичето до сълзи и до изявлението, че „никой не разбира какво е да си бедна и дебела на място, където всички останали са красиви и богати“. Брук толкова се разтревожи, че даде на Кайли номера на мобилния си телефон и настоя момичето да ѝ се обажда, когато пожелае през лятото, независимо дали всичко е наред. Определено го беше казала сериозно, но въпреки това се изненада да чуе младата си пациентка на другия край на линията.

— Да, добре съм...

— Какво става? Как минаха двете ти свободни седмици? Момичето се разплака. Силни, задъхани вдишвания, между които от време на време се промъкваше по някое: „Съжалявам“.

— Кайли? Говори. Кажи ми какво има.

— Ах, госпожо О., всичко е такава катастрофа! Работя в „Тако Бел“ и получавам по едно безплатно ядене на всяка смяна, а баща ми казва, че трябва да ям безплатната храна, така че го правя. Но после се прибирам у дома и баба ми е приготвила цялата тази мазна храна, и отивам на гости на приятелите си от старото училище и там е пълно с купища пържено пиле, и буритос, и сладки и аз ям от всичко това, защото просто съм толкова гладна. Във ваканция съм само от няколко седмици, а вече съм качила почти четири килограма!

Близо четири килограма за три седмици наистина звучеше тревожно, но Брук запази мек и спокоен тон:

— Сигурна съм, че не си, миличка. Просто трябва да си спомниш за какво говорихме: порции от месо с големината на дланта ти, листни зелени салати и зеленчуци, колкото искаш, стига да внимаваш със заливката; сладки в умерено количество. Точно сега не съм си вкъщи, но мога да проверя менюто на „Тако Бел“ и да ти предложи някои поздравословни алтернативи, ако искаш. Важното е да не изпадаш в паника. Ти си млада и здрава — излизай на разходка с приятелите си или ритай топка в парка. Не е дошъл краят на света, Кайли, обещавам ти.

— Не мога да се върна в училище догодина, ако изглеждам така. Вече съм прехвърлила границата! Преди бях просто в по-високите стойности на нормалното и това беше достатъчно лошо, но сега съм наистина дебела! — Звучеше почти истерично.

— Кайли, дори не се доближаваш до определението за „дебела“ — каза Брук. — И тази есен ще имаш прекрасна учебна година. Слушай, ще се поразровя малко по-късно тази вечер и ще ти се обадя с информацията, става ли? Моля те, не се тревожи толкова, миличка.

Кайли подсмръкна.

— Съжалявам, че ви досаждам — каза тя тихо.

— Изобщо не ми досаждаш! Дадох ти номера си, за да го използваш, и се радвам, че го направи. Това ме кара да се чувствам популярна. — Брук се усмихна.

Затвориха и Брук си изпрати напомняне по електронната поща да провери хранителната информация за ресторантите за бързо хранене и да я препрати на Кайли. Качи се до стаята за почивка в болницата с няколко минути закъснение и когато пристигна, там беше само колежката ѝ Ребека.

— Какво правиш днес тук? — попита я тя.

— О, наваксам няколко пропуснати смени. За нещастие, размяната беше „три смени за двойна в неделя“.

— Оу. Тежки условия. Но си струваше, а?

Брук се засмя печално.

— Да, мисля, че се претрепах от работа, но наистина беше страхотно да видя Джулиан да свири в „Бонару“. — Тя сложи чантата си и кутията с обяда си в шкафчето и последва Ребека в коридора. — Случайно да знаеш дали Маргарет е тук днес?

— Ето ме! — пропя зад тях жизнерадостен глас. Шефката на Брук носеше черни официални памучни панталони, светлосиня блуза и черни мокасини, а над всичко това — съвършено колосана и изгладена бяла престилка, върху която бяха избродирани името и длъжността ѝ.

— Здравей, Маргарет — казаха Ребека и Брук в един глас, а след това Ребека се измъкна, като заяви, че закъснява за първата си пациентка.

— Брук, защо не дойдеш с мен в кабинета ми за минутка? Можем да поговорим там.

Кошмар. Трябваше да си спомни, че Маргарет почти винаги се появяваше за кратко в неделните сутрини, просто за да се увери, че нещата вървят гладко.

— Тъъ, всичко е наред — заекна Брук. — Аз, тъ, просто се питах дали ще успея да ти кажа „здрассти“.

Шефката ѝ вече беше тръгнала надолу по дългия коридор към кабинета си.

— Хайде, идвай — подвикна тя на Брук, която нямаше избор, освен да я последва. Маргарет сигурно бе доловила, че Брук се кани да помоли за още почивни дни.

Кабинетът на Маргарет се намираще надолу по тъмен коридор, до хранилището за консумативи и на същия етаж с родилното отделение, което означаваше, че е твърде вероятно разговорът да бъде прекъсван от време на време от случайно достигнал до тях писък или вик. Единственото предимство беше, че докато минаваха, успя да хвърли поглед към стаята с бебетата. Може би малко по-късно щеше да ѝ остане свободен миг да влезе там и да подържи едно-две бебета...

— Влизай направо — каза Маргарет, като отвори рязко вратата и включи лампите. — Хвана ме в идеалния момент.

Брук предпазливо влезе зад гърба на шефката си и я изчака да разчисти една купчина книжа от стола за посетители, преди да се настани в стола си.

— На какво дължа тази чест? — усмихна се Маргарет, но Брук умееше да чете между редовете. Винаги се бяха радвали на непринудени, естествени отношения, но напоследък Брук беше започнала да долавя напрежение между тях.

Насили се да се усмихне и се помоли това да не е неблагоприятно начало на един разговор, чието добро протичане наистина ѝ беше необходимо.

— О, сигурна съм, че едва ли може да се нарече „чест“. Просто исках да поговоря с теб за...

Маргарет се усмихна:

— Доста голяма чест е, като се има предвид, че не те виждам често напоследък. Радвам се, че си тук, защото трябва да обсъдя нещо с теб.

Брук си пое дълбоко дъх и си напомни да запази спокойствие.

— Брук, знаеш колко съм привързана към теб и от само себе си се разбира, че съм изключително доволна от представянето ти през всичките години, в които работиш тук. И, разбира се, същото важи и за пациентите ти, както доказват и онези страхотни оценки преди няколко месеца.

— Благодаря — каза Брук, несигурна как да отговори, но убедена, че това не води към нищо добро.

— Именно затова за мен е разстройващо, че след като беше оценена на второ място по грижи за пациентите, сега си вторият човек с най-лоша оценка в цялата програма. Само оценката на Пери е по-лоша от твоята.

Не беше нужно да довършва. Най-после бяха уведомени какво става с Пери и всички изпитаха облекчение, че не е нещо по-лошо. Очевидно беше претърпяла помятане в късен етап от бременността си преди шест месеца, което обясняваше някои от отсъствията ѝ. Сега, отново бременна, я бяха задължили да остане на легло през второто тримесечие. Това означаваше, че останалите регистрирани диетолози на пълно работно време в персонала трябваше да работят извънредно, за да покриват смените на Пери — срещу което, предвид обстоятелствата, никой нямаше възражения. Брук правеше всичко по силите си, за да покрива допълнителния си работен ден всяка седмица и допълнителния уикенд на повикване, който сега беше веднъж на всеки пет седмици, вместо на всеки шест, но заради опитите да бъде в крак с програмата за пътуванията на Джулиан — за да сподели вълнението с него — това беше почти непоносимо.

Не обяснявай, не се извинявай, просто я увери, че ще подобрши представянето си, каза си Брук. Една приятелка психоложка ѝ беше

казала веднъж, че жените се чувстват длъжни да поднасят дълги обяснения и извинения винаги когато трябва да съобщават лоши новини и че е много по-печеливш ход да заявиш новината, без да се извиняваш или оправдаваш. Брук често работеше по въпроса, без особен успех.

— Толкова съжалявам! — изтърси тя, преди да успее да се спре. — Напоследък имам много, ъм, семейни проблеми и полагам всички усилия да се справя с тях. Наистина се надявам, че нещата ще се успокоят скоро.

Маргарет повдигна вежда и се взря внимателно в Брук:

— Смяташ ли, че не съм наясно какво става? — попита тя.

— О, не, разбира се, че не. Просто има толкова много...

— Човек трябва да живее в пещера, за да не е наясно. — Тя се усмихна и Брук се почувства малко по-добре. — Но трябва да управлявам персонал и започвам да се тревожа. През последните шест седмици си взела седем почивни дни — а това е дори без да броим трите дни отпуск по болест от първата част на годината — а предполагам, че си тук, за да помолиш за още време. Права ли съм?

Брук бързо обмисли вариантите си. След като реши, че няма такива, просто кимна.

— Кога и за колко време?

— След три седмици, само съботата. Знам, че по разписание съм на работа целия уикенд, но Ребека ще се смени с мен и аз ще поема нейния уикенд след три седмици. Така че, ъъ, технически е само един ден.

— Само един ден.

— Да. Става дума за, важно, хм, семейно събитие, иначе нямаше дори да те моля. — Отбеляза си на ум да отбягва още по-старателно от обикновено камерите на партито за рождения ден на Кристен Стюарт в Маями следващия уикенд, където Джулиан беше поканен да изпълни четири песни. Когато се беше опитал да изклинчи от поканата да се появи на партито за рождения ден на някаква си млада „старлетка“, Лио бе започнал да го умолява. Брук нямаше как да не се почувства малко гадно заради Джулиан, най-малкото, което можеше да направи, беше да бъде там, за да го подкрепи.

Маргарет отвори уста да каже нещо, а после размисли. Потупа с молива напуканата си долна устна и се взря в Брук.

— Даваш си сметка, че вече изчерпваш общия брой на дните от отпуската си за тази година, а е едва юни?

Брук кимна.

Маргарет почука с молива си по бюрото. *Туп-туп-туп*, почукваше моливът в унисон с пулсиращото главоболие на Брук.

— И не е нужно да ти напомням, че вземането на отпуск по болест, за да присъстваш на парти със съпруга си, вече не може да се повтаря, нали? Съжалявам, Брук, но не мога да ти оказвам специално отношение.

Оу. Брук беше направила това само веднъж преди и беше сигурна, че Маргарет не знае, но определено бе възнамерявала да се възползва от десетте си останали дни отпуск по болест, след като тези от полагаемата ѝ се отпуска свършеха. Сега, когато това явно не стоеше като вариант, Брук положи всички усилия да остане невъзмутима и каза:

— Разбира се, че не.

— Е, добре тогава. Съботата е твоя. Има ли нещо друго?

— Нищо друго. Благодаря ти за разбирането. — Брук отново нахлузи обувките си с дървена подметка под бюрото на Маргарет и се изправи. Помаха леко и изчезна през вратата на кабинета, преди Маргарет да успее да каже нещо друго.

ПРЕДАДЕНА ОТ ТАЙФА ТИЙНЕЙДЖЪРИ

Брук влезе в „Лъки'с Нейл Дизайн“ на Девето авеню и откри майка си, вече седнала и зачетена в брой на „Ласт Найт“. Тъй като Джулиан отсъстваше толкова често, майката на Брук доброволно беше предложила да дойде в града, да заведе Брук на маникюр и педикюр след работа, да донесе суши за вечеря и да остане да пренощува, а на сутринта да тръгне обратно за Фили.

— Здравсти — каза Брук, като се наведе да я целуне. — Съжалявам, че закъснях. Влакът беше ужасно бавен днес.

— О, няма нищо, скъпа, навреме си. Тъкмо дойдох и наваксвах с клюките около знаменитостите. — Тя протегна броя на „Ласт Найт“. — Няма нищо за Джулиан или за теб, така че не се тревожи.

— Благодаря, но вече го прочетох — каза Брук, като потопи краката си в топлата сапунена вода. — Появява се в пощенската кутия един ден по-рано, отколкото по вестникарските будки. Мисля, че можеш официално да ме наречеш „авторитет по въпроса“.

Майка ѝ се засмя:

— Може би, щом си такъв експерт, можеш да обясниш тези телевизионни звезди. Доста ми е трудно да съм в крак с живота на всичките.

Госпожа Грийн въздъхна и обърна страницата: показва се разпростряна на две страници снимка на артистите — тийнейджъри от най-новия вампирски филм. — Липсват ми старите времена, когато на Парис Хилтън можеше да се разчита, че ще се появи по бельо на публично място, а Джордж Клуни се измъкваше с поредната сервитюрка на коктейли. Чувствам се, сякаш съм предадена от тайфа тийнейджърки.

Телефонът на Брук иззвъня. Помисли си да го остави да превключи на гласова поща, но със слабата надежда, че може да е Джулиан, все пак го изрови от чантата си.

— Привет! Надявах се, че може да си ти. Кое време е там? — Тя си погледна часовника. — Какво, да му се не види, те е прихванало да се обаждаш сега? Не се ли подготвяш за довечера?

Макар че това беше петото, или шестото „солово“ пътуване на Джулиан до Лос Анжелис след партито на „Светлините на петък вечер“, Брук все още не можеше да свикне с часовата разлика. По времето, когато Джулиан се събуждаше на Западното крайбрежие, Брук вече беше приключила едночасовата си обедна почивка и се беше върнала на работа за остатъка от следобеда. Обаждаше се на Джулиан в мига щом се прибереше къщи вечер, когато той обикновено беше точно на сред някоя среща, а после, той вечно беше някъде навън на вечеря, когато тя си лягаше, и никога не успяваше да каже нещо повече от едно прошепнато „лека нощ“ на фона на шума от подрънкването на чаши и гласове на смеещи се хора. Разликата беше само три часа, но за хора, които имаха толкова разминаващи се работни разписания, със същия успех можеха да общуват от двете страни на международната линия за смяна на датата. Брук се опитваше да бъде търпелива, но едва миналата седмица, бяха минали три вечери, в които си бяха разменили само няколко текстови съобщения и едно припряно: „Ще ти позвъня по-късно“.

— Брук, тук е истинска лудница, случват се всевъзможни неща. — Звучеше странно, сякаш стоеше буден вече от дни.

— Хубави неща, надявам се?

— Повече от хубави! Искях да ти се обадя снощи, но докато се прибера в хотела, вече беше четири сутринта твое време.

Педикюристката свърши с изрязването на кожичките и придърпа дясното ходило на Брук в скута си. Изстиска яркозелен сапун върху парче пемза и го прокара грубо по чувствителната средна част на ходилото. Брук изписка.

— Оу! Е, добре ще ми дойде някоя хубава новина. Какво става?

— Официално е. Заминавам на турне.

— Какво? Не! Мислех, че каза, че шансовете това да стане, преди да излезе албумът, са съвсем малки до никакви. Че звукозаписните компании всъщност вече не ги спонсорират истински.

За миг настъпи пауза. Джулиан звучеше раздразнен, когато каза:

— Знам, че казах така, но това е различно. Ще се присъединя към „Маруун 5“ в средата на турнето им. Водещият певец на първия

им концерт е претърпял някакъв срив, затова Лио се свърза с някои от неговите хора в „Лайв Нейшън“ и познай кой получи мястото? Предполага се, че има шанс това да стане второто подгрыващо изпълнение, ако групата тръгне на турне отделно, но дори и това да не стане, рискът е минимален.

— О, Джулиан, поздравления! — Брук се опита да прецени собствения си тон, за да се увери, че звучи развълнувана, а не съкрушена. Заради странния начин, по който се взираше в нея майка ѝ, беше трудно да разбере дали успява.

— Да, доста е безумно. Ще прекараме тази седмица в репетиции, а после потегляме. Албумът ще излезе през първите няколко седмици, което е невероятно добър момент. И, Рук? Те говорят за истински пари.

— Така ли? — попита тя.

— Истински пари. Процент от всички продажби на билети. Които ще скочат още по-високо, ако станем втора подгрываща група. Като се има предвид, че местата за „Маруун 5“ се разпродават в места като Медисън Скуеър Гардън... това е безумна сума пари. И е направо жестоко — гласът му се сниши, — сякаш хората непрекъснато ме гледат. Разпознават ме.

Педикюристката размаза по кожата топъл крем и започна да масажира прасците на Брук. В този момент най-силното желание на Брук бе да натисне копчето за прекратяване на разговора на мобилния си телефон, да наклони назад облегалката на масажния си стол и да се наслаждава на разтриването на стъпалата. Изпитваше единствено нервност. Знаеше, че трябваше да попита за феновете и за пресата, но успя да каже единствено:

— Значи, репетициите започват тази седмица? Няма ли да се прибереш с късния полет тази вечер? Мислех, че ще те видя утре сутринта преди работа.

— Брук.

— Какво?

— Моля те, недей. Не го прави.

— Да не правя какво? Да питам кога ще се прибереш?

— Моля те, не ми разваляй това преживяване. Наистина, наистина съм развълнуван — това е вероятно най-значимото събитие, откакто излезе албумът миналата година. По-значимо, може би. В

общия мащаб на цялата ми кариера, наистина ли още шест-седем дни са от чак толкова голямо значение?

Шест-седем дни, докато се прибере вкъщи — може би, но как стоеше въпросът със заминаването му на турне? Дори само при мисълта за това тя се паникьоса от ужас. Как щяха да се справят с това? Можеха ли? Но в същия този миг тя си спомни онази вечер преди години в Шийпсхед Бей, когато се появиха само четирима души и Джулиан едва можа да сдържи сълзите си. Да не говорим за всичките часове, през които вече се беше наложило да са разделени по време на трескавите си работни разписания, целия стрес заради парите и времето и мъчителните въпроси от типа: „Какво би станало, ако...?“, които си задаваха, когато някой от двамата беше в особено мрачно настроение. Тази жертва беше именно за това, именно за настоящия момент.

Старият Джулиан щеше да попита за Кайли. Когато Брук му бе разказала подробно за истеричното обаждане на момичето по телефона предишния месец и за това, как беше проучила алтернативите на менюто в заведенията за бързо хранене и ги беше изпратила по имейла на младата си пациентка, Джулиан я беше прегърнал и ѝ беше казал колко е горд. Съвсем наскоро, миналата седмица, Брук беше изпратила имейл на Кайли, за да провери как е, и се беше разтревожила, когато не получи отговор. Ден по-късно ѝ написа нов и Кайли отговори, че започвала някакво прочистване на организма, за което била прочела в някакво списание и била сигурна, че това е отговорът, който търсела. Брук едва не скочи през екрана на компютъра.

Тези проклетни прочиствания! Те бяха рисковани за възрастните, но бяха истинска катастрофа за все още подрастващите тийнейджъри, които изглеждаха трайно привлечени от придружаващите ги свидетелства и обещания за бързи и чудодейни резултати, дадени от разни знаменитости. Брук веднага се беше обадила на Кайли да ѝ прочете едно конско — вече го знаеше наизуст, тъй като прочистванията, постите и диетите със сокове бяха толкова предпочитани методи в Хънтли — и с облекчение откри, че Кайли, за разлика от повечето си съученички, всъщност беше възприемчива към думите ѝ. Обеща да ѝ се обажда веднъж седмично през цялото лято и се надяваше, че стига да се върне към редовните им сеанси, щом

учебните занятия се подновят, може наистина да помогне на това момиче.

Но Джулиан не попита за Кайли, или за работата на Брук в болницата, нито за Ранди, или дори Уолтър и Брук си замълча. Предпочете да не напомня на Джулиан, че си е бил вкъщи само няколко вечери през последните няколко седмици и че беше прекарал повечето от тях, или на телефона, или в студиото, в сякаш безкрайни разговори с Лио, или Самара. И, най-трудното от всичко, застави се да не пита за датите на турнето му, или да разпитва колко време ще бъде на път.

Почти останала без дъх от усилието, което изискваше всичко това, тя каза:

— Не, Джулиан, важното е единствено да се справиш с това. Новината е наистина страхотна.

— Благодаря, скъпа. Ще ти се обадя по-късно днес, когато разполагам с повече подробности, окей? Обичам те, Руки — каза той с такава нежност, каквато не беше чувала в гласа му от доста време. Джулиан беше започнал да ѝ казва „Рук“, когато най-напред започнаха да излизат и обръщението по естествен път беше преминало в „Руки“. Семейството и приятелите ѝ бяха започнали сами да използват обръщението, след като дочуха Джулиан да я нарича така, и макар че Брук често забелваше очи, или показваше престорено недоволство, изпитваше необяснима признателност към Джулиан, задето ѝ беше дал това нежно галено име. Опита се да се съсредоточи върху това, а не върху факта, че той беше затворил, без дори да я попита как е.

Маникюристката нанесе първия слой лак и Брук си помисли, че цветът изглежда прекалено крещящ и ярък. Помисли си да каже нещо, но реши, че не си струва усилието. Ноктите на краката на майка ѝ бяха боядисани в съвършен нюанс на бяло-розово — цвят, който изглеждаше едновременно шик и естествен.

— Джулиан май имаше добри новини? — попита госпожа Грийн, като захлупи списанието с кориците нагоре в скута си.

— Определено — каза Брук, като се надяваше, че гласът ѝ звучи по-бодро и весело, отколкото се чувстваше. — От „Сони“ го изпращат на нещо като подгрыващо турне. Тази седмица репетира в Лос Анжелис, а след това ще открият концерта на „Маруун 5“, така че това

ще им даде шанс да се упражняват пред публика, преди сами да тръгнат на турне. Това е голям вот на доверие от страна на „Маруун 5“.

— Но това означава, че той ще се задържа у дома още по-малко.

— Да. Ще остане там през останалата част от тази седмица да репетира. После може би ще се прибере вкъщи за няколко дни, а след това заминава отново.

— Ти как го приемаш?

— Това е, кажи-речи, най-добрата новина, която можеха да му съобщят.

Майка ѝ се усмихна, докато пъхаше готовите си крака в хартиените джапанки, предоставени от салона.

— Не отговори на въпроса ми.

Телефонът на Брук избръмча.

— Звънецът ме спаси — подметна тя весело.

Беше текстово съобщение от Джулиан. Гласеше: „Забравих да ти кажа: искат да си взема нови дрехи! Твърдят, че сегашният ми вид не става. Тотален кошмар!“.

Брук се разсмя на глас.

— Какво има? — попита майка ѝ.

— Може би все пак има справедливост. Предполагам, че агентът за връзки с обществеността, или хората от маркетинга, или някой друг, твърди, че „обликът“ на Джулиан не върши работа. Искат от него да си купи нови дрехи.

— В какво го искат облечен? Доста ми е трудно да си представя Джулиан в яке в стил „милитъри“ като Майкъл Джексън, или с панталони като на Ем Си Хамър. — Изглеждаше горда с препратките към попкултурата, които успя да отпрати.

— Ти майтапиш ли се? Омъжена съм за него от пет години и мога да преброя на пръстите на двете си ръце случаите, в които съм го виждала облечен в друго, освен джинси и бяла тениска. Направо ще се бори срещу това. Ама сериозно.

— Да му помогнем тогава! — заяви майка ѝ. Подаде кредитната си карта на жената, която ѝ връчи сметката. Брук се опита да грабне портмонето си, но майка ѝ я спря с махване на ръка.

— Повярвай ми, абсолютно няма начин Джулиан да се съгласи на нов „облик“. По-скоро ще предпочете да умре, отколкото да отиде да пазарува, и е по-привързан към „униформата“ си от джинси и бяла

тениска, отколкото някои мъже — към детето си. Не мисля, че в „Сони“ знаят с какво си имат работа, но определено няма да го убедят да започне да се облича като Джъстин Тимбърлейк.

— Брук, сладурче, може да се окаже забавно. Тъй като Джулиан никога няма да си купи нещо сам, нека отидем да напазаруваме вместо него. — Брук последва майка си навън и право към стълбите на метрото. — Ще му купим дрехи, каквито той вече има, само че по-хубави. Имам блестяща идея.

Два влака и две спирки по-късно, двете жени излязоха на изхода на Петдесет и девета улица и влязоха в „Блумингдейлс“ откъм приземния етаж. Майката на Брук уверено тръгна начело към отдела за мъжки облекла.

Вдигна чифт класически модни джинси с тясна кройка, ушити така, че да могат да се пъхат в ботушите. Не твърде тъмни, не прекалено светли, раздърпани точно колкото трябва и без никакви дразнещи кръпки, ципове, дупки, разкъсани места или странни джобове. Брук опипа тъканта. Беше изненадващо лека и мека, може би дори по-мека от любимите „Леви’с“ на Джулиан.

— Уау — възкликна Брук, като ги пое от майка си. — Мисля, че направо ще се влюби в тези. Как го направи?

Майка ѝ се усмихна:

— Обличах ви доста добре, когато бяхте по-малки. Предполагам, че още имам дарба за това.

Едва тогава Брук забеляза етикета с цената.

— Двеста и петдесет долара? Джинсите „Леви’с“ на Джулиан струват четирийсет кинта. Не мога да му взема тези.

Майка ѝ ги изтръгна от ръката ѝ.

— О, да, можеш, и още как. И ще го направиш. Ще му вземеш тези, а също и още два чифта, които ще намерим. После ще се упътим направо към отдела за дрехи и ще му вземем най-меките, най-добре прилягащи бели тениски, които успеем да намерим, а те вероятно ще са по седемдесет долара едната и това е напълно в реда на нещата. Ще ти помогна да покриеш цената.

Брук се втренчи онемяла в майка си, но госпожа Грийн само кимна:

— Това е важно. По всевъзможни причини, но особено защото мисля, че е изключително важно точно сега да си на разположение, за

да му помагаш и да го подкрепяш.

Отегченият продавач най-сетне се приближи с ленива и бавна походка. Майката на Брук го отпрати с махване на ръка.

— Нима намекваш, че не съм достатъчно отзивчива спрямо него? Че не му помагам? Защо работя на две места вече от четири години, ако не съм напълно и изцяло готова да го подкрепя? Какво общо имат с това няколко чифта джинси? — Брук долови, че гласът ѝ стана почти истеричен, но не можеше да се сдържи.

— Ела тук — каза майка ѝ, като разтвори обятия. — Ела тук и дай да те прегърна.

Дали заради съчувственото ѝ изражение, или просто от непознатото чувство на прегръдката, в мига, щом почувства как ръцете на майка ѝ я обгръщат, Брук захълца. Не беше сигурна защо плаче. Ако не се броеше съобщението на Джулиан, че няма да се прибере още една седмица, нищо всъщност не беше толкова трагично — всъщност всичко бе наистина страхотно — но щом започна, тя вече не можеше да спре. Майка ѝ я прегърна по-силно и приглади косата ѝ, като мърмореше утешителни безсмислени думи, както бе правила, когато Брук беше малка.

— Тъкмо сега се случват много промени — каза тя.

— Но всичките са хубави.

— Това не значи, че не е стряскащо, Брук, миличка. Знам, че не е нужно аз да ти го изтъквам, но Джулиан е на ръба да се превърне в прочут в цялата страна музикант. Когато онзи албум излезе, целият ви живот ще бъде обърнат надолу с главата. Всичко досега е само замявката.

— Но това е именно целта, към която се стремим от толкова много години.

— Разбира се, че е. — Госпожа Грийн първо потупа Брук по ръката, а после обгърна лицето ѝ с длан. — Но това не значи, че не е наистина натоварващо. Той вече отсъства много от къщи, дневните ви разписания са хвърлени в безпорядък, а на сцената се появяват всевъзможни нови хора — оказват съдействие, дават мнения, месят се в делата ви. Това вероятно само ще засили както хубавите, така и лошите преживявания, така че искам да си подготвена.

Брук се усмихна и вдигна джинсите.

— И се подготвям, като му купувам по-скъпи джинси, отколкото нося аз? Сериозно? — Майка ѝ винаги си беше падала по дрехите повече от нея, но дори тя не харчеше безразсъдно или разточително.

— Точно така. През следващите няколко месеца ще бъдеш част от много неща, единствено поради факта че той ще пътува, а ти ще работиш тук. Той вероятно няма да разполага с огромен контрол върху собствения си живот, а и ти също. Ще бъде тежко. Но аз те познавам, Рук, познавам и Джулиан. Ще се справите с това и щом всичко влезе в по-нормално русло, ще бъдете страхотни. И моля те, прости ми, задето се меся в брака ти — едва ли съм експерт в тази област, както всички знаем, — но докато това бурно и безумно време отmine, ти можеш да го направиш по-лесно, като се ангажираш по всеки възможен начин. Помагай на Джулиан да измисля маркетингови идеи. Буди се посред нощ, когато той се обажда, независимо колко си уморена — той ще се обажда повече, ако знае, че искаш да го чуваш. Купувай му луксозни и модни нови дрехи, когато му казват, че има нужда от тях, но той не знае откъде да започне. Прати цената по дяволите! Ако този албум се продава и наполовина така добре, както предричат всички, този малък лудешки набег по магазините няма да се равнява дори на едно писукане върху радарния екран.

— Трябваше да го чуеш как говори колко ще спечели по време на онова турне. Не ме бива много по математика, но мисля, че говори за шестцифрени числа.

Майка ѝ се усмихна:

— Вие двамата го заслужавате, знаеш ли? И двамата работите вече от толкова време. Ще се отдадете на абсолютно разточително харчене, ще купувате всевъзможни луксозни неща, за чието съществуване не сте и подозирали, и ще обожавате всяка минута от това. Колкото до мен, с настоящите думи официално изразявам доброволната си готовност да те придружавам на експедициите за пръскане на пари, като официална собственичка на кредитната карта и носач на пазарските чанти. Несъмнено между тогавашния и настоящия момент ще трябва да се примириш с доста глупости. Но ти си готова за това, скъпа. Знам, че си.

Когато най-после си тръгнаха от магазина час и половина по-късно, трябваше с общи усилия да завлекат до вкъщи всички нови дрехи. Заедно бяха избрали четири чифта сини дънки и един чифт

избелели черни, плюс един чифт тесни и впити панталони от рипсено кадифе, напомнящо за деним, за които госпожа Грийн убеди Брук, че са достатъчно близо до дънките, за да получат одобрението на Джулиан. Прокарваха пръсти през огромни купища бели дизайнерски тениски, като сравняваха мекотата на жарсето с египетския памук и спореха дали едната материя не е прекалено прозрачна, или другата — твърде обикновена, преди да изберат дузина от тях в различни стилове и от различни тъкани. Когато стигнаха на главния етаж, се разделиха и майка ѝ се запъти да купи на Джулиан няколко козметични продукта на „Кийл“, като се кълнеше, че никога не е срещала мъж, който да не обожава техния крем за бръснене и афтършейв. Брук се съмняваше, че той би използвал нещо друго, освен старомодния „Жилет“ в аерозолен флакон, който се продаваше за по два долара в „Дуейн Рийд“, но оценяваше ентусиазма на майка си. Проправи си път до отдела за аксесоари, където внимателно избра четири плетени шапки, всичките в убити цветове — една черна на дискретни черни ивици — като потриваше всяка в лицето си, за да се увери, че не е запарваща или бодлива.

Общата сума от пазарската им експедиция възлезе на зашеметяващите две хиляди двеста и шейсет долара: най-голямата сума, която някога беше харчила наведнъж — като се броят и покупките на мебели — в целия ѝ живот. Дъхът ѝ секна при мисълта да напише чека за кредитната си карта, но тя се застави да остане съсредоточена върху онова, което бе важно в момента: Джулиан беше на ръба на важен пробив в кариерата си и тя дължеше, и на двама им да го подкрепя стопроцентово. Плюс това беше доволна, че беше останала вярна на личния му стил, беше зачела неизменния му вкус — вечните джинси, бяла тениска и плетена шапка, а не се беше опитала да му натрапи някакъв нов имидж. Отдавна не беше имала такъв зашеметяващ следобед. Въпреки че дрехите не бяха за нея, това изобщо не правеше избирането и купуването им по-малко забавно.

Когато следващата неделя Джулиан се обади да каже, че е в таксито на път за вкъщи от летището, Брук вече беше извън себе си от възлнение. Отначало беше подредила новите покупки в дневната, като покри дивана с джинси, а столовете в трапезарията — с тениски и окачи плетените шапки по лампите и рафтовете за книги из стаята като украси по елха, но само броени минути преди времето, когато

Джулиан трябваше да пристигне, тя размисли и отново събра всичко. Бързо сгъна дрехите и ги върна в съответните им пазарски торби, които тикна в задния ъгъл на общия им дрешник, като си представи колко по-забавно щеше да бъде да разглеждат дрехите една по една. Когато чу как предната врата се отвори и Уолтър започна да лае, изтича от спалнята и се хвърли на врата на Джулиан.

— Бейби — прошепна той, като зарови лице в шията ѝ и вдиша дълбоко. — Боже мой, липсваше ми.

Изглеждаше по-слаб, дори още по-изпит от обикновено. Джулиан беше по-тежък от Брук с цели девет килограма, но тя така и не успяваше да разбере как е възможно. Бяха съвсем еднакви на ръст, а тя винаги имаше чувството, че го обгръща, че го смазва. Огледа го от горе до долу, наведе се и притисна устни към неговите.

— Толкова много ми липсваше. Как беше полетът? А таксито? Гладен ли си? Имам малко спагети, които мога да затопля.

Уолтър лаеше толкова силно, че им беше почти невъзможно да се чуват. Нямахте да се укроти, докато не получеше подобаващ поздрав, затова Джулиан се стовари на дивана и потупа мястото до себе си, но Уолтър вече беше скочил на гърдите му и започна бурно да облизва лицето му с език.

— Ей, спокойно, бъди добро момче — каза Джулиан със смях. — Леле, ама че лош кучи дъх. Никой ли не ти четка зъбите, Уолтър Олтър?

— Чакаше татко си — провикна се Брук весело откъм кухнята, където наливаше вино за себе си и Джулиан.

Когато се върна в дневната, Джулиан беше в банята. Вратата беше леко отворена и Брук го видя, застанал пред тоалетната чиния. Уолтър застана в краката на Джулиан и омаяно го загледа как пикае.

— Имам изненада за теб — пропя Брук. — Нещо, в което направо ще се влюбяюююбиш.

Джулиан си вдигна ципа, прокара надве-натри ръцете си под крана и отиде при нея на дивана.

— И аз имам изненада за теб — каза той. — И мисля, че страшно ще ти хареса.

— Наистина ли? Купил си ми подарък? — Брук знаеше, че звучи като дете, но кой не обичаше подаръци?

Джулиан се усмихна:

— Е, ами, да. Предполагам, че можеш да го наречеш „подарък“. Той е един вид и за двама ни, но мисля, че на теб ще ти хареса дори повече, отколкото на мен. Ти давай първа. Каква е твоята изненада?

— Не, ти пръв. — Брук изобщо не смяташе да рискува нещо да засенчи нейното представяне на дрехите: искаше пълното внимание на Джулиан за това изпълнение.

Джулиан я погледна и се ухили. Изправи се, отиде обратно във фойето и се върна с куфар на колелца, който Брук не разпозна. Беше черен, дълъг и тесен „Тъми“ и невероятно огромен. Той го дотъркаля право до нея и махна с ръка.

— Купил си ми куфар? — попита тя, леко смутена. Не можеше да се отрече, че е великолепен, но не беше точно каквото Брук очакваше. Плюс това, изглеждаше претъпкан до пръсване.

— Отвори го — каза Джулиан.

Брук колебливо се наведе и леко дръпна ципа. Той не поддаде. Тя дръпна малко по-силно, но все още без резултат.

— Ето — каза Джулиан, като обърна масивния куфар на една страна и рязко отвори ципа. Отметна капака и се показаха... купища подредени едни върху други дрехи. Брук беше по-объркана от всякога.

— Приличат на, въ, дрехи — каза тя, като се питаше защо Джулиан изглежда толкова щастлив.

— Да, дрехи са, но не просто някакви си дрехи. Ти, скъпа моя Брук, виждаш новия и подобрен имидж на своя съпруг, изготвен под грижите на чисто новата му, предоставена от „Сони“ стилистка. Не е ли фантастично?

Джулиан гледаше очаквателно Брук, но на нея ѝ трябваше време да схване какво имаше той предвид.

— Да не искаш да кажеш, че някаква стилистка ти е осигурила нов гардероб?

Джулиан кимна:

— Напълно и изцяло нов — „свеж и изцяло неповторим и уникален облик“ бяха думите, с които го описа сладураната. И, Рук, нека ти кажа, това момиче си знаеше работата. Отне само няколко часа и не трябваше да правя нищо, освен да седя в огромна частна пробна в „Барнис“, а всичките тези момичета и гейове непрекъснато внасяха закачалки, пълни с дрехи. „Сглобиха“, един вид, комплекти от дрехи и разни неща и ми показаха кое с кое да нося. Изпихме по няколко бири,

пробвах всичките тези откачени дрехи и всички преценяваха кое става и кое — не, а след като всичко приключи, си излязох с всичките тези неща. — Той посочи куфара. — Само погледни някои от тези неща — невероятни са.

Той пъкна ръце в купчините, издърпа наръч дрехи и го метна на дивана между тях. На Брук ѝ се прииска да му изкрещи да внимава повече, да гледа да не измачка гънките и купчините, но дори тя си даваше сметка колко е нелепо. Наведе се и вдигна мъховозелен кашмирен суитчър с качулка. Беше с „вафлена плетка“ и на допир беше меко като бебешко одеялце. Цената, обозначена на етикета, беше 495 долара.

— Не е ли сладко? — попита Джулиан с вълнение, което обикновено пазеше само за музикални инструменти или нови електронни джаджи.

— Ти никога не носиш суитчъри с качулка — беше всичко, което Брук успя да каже.

— Да, но какъв по-добър момент от сегашния, за да започна? — каза Джулиан, като се ухили отново. — Мисля, че бих могъл да свикна с един суитчър с качулка за петстотин долара. Почувства ли колко е мек? Ето, погледни тези. — Той ѝ подхвърли меко кожено яке и чифт черни кожени ботуши с марката на Джон Варватос, които бяха нещо средно между мотоциклетистки и каубойски ботуши. Брук не беше съвсем сигурна какви са, но дори тя разбра, че са страхотни. — Не са ли готини?

Брук отново кимна. Изплашена, че ще се заплаче, ако не направи нещо, тя се наведе навътре към куфара и придърпа в скута си нова купчина дрехи. Имаше купища дизайнерски и модни тениски във всевъзможни цветове. Тя забеляза чифт мокасини „Гучи“ — от онези с лъскавата гладка „официална“ подметка и без издайническото лого — и чифт бели маратонки на „Прада“. Имаше шапки, безброй шапки: плетени шапки като онези, които той винаги носеше, но също и кашмирени, и панамени шапки, и бели меки шапки. Десетина шапки в различни стилове и цветове, всяка — различна, но стилна по свой собствен неповторим начин. Безброй невероятно тънки кашмирени пуловери с остро деколте, италиански блейзъри с кройка, която правеше тялото да изглежда слабо и стройно, излъчващи усещането за небрежна елегантност, и джинси. Толкова много джинси от всички

възможни кройки, цветовете и нюанси, че Джулиан вероятно можеше да носи нов чифт всеки ден в продължение на две седмици, без да се наложи да ги повтаря. Брук се застави да разгъне и погледне всеки от тях, докато откри — както и знаеше, че ще стане — същия чифт, който майка ѝ най-напред беше избрала в „Блумингдейлс“ онзи ден; същите джинси, които самата Брук беше преценила като съвършени още от началото.

Опита се да промърмори: „Уау“, но от гърлото ѝ излезе само сподавен звук.

— Не е ли невероятно? — попита Джулиан, гласът му ставаше все по-развълнуван, докато тя тършуваше из дрехите. — Не си ли щастлива, скъпа? Най-после ще изглеждам като възрастен. Наистина скъпо облечен голям човек. Имаш ли представа колко им е струвало всичко това? Просто предположи.

Не ѝ беше нужно да предполага, само като гледаше качеството и самото количество на дрехите, да се досети, че „Сони“ бяха похарчили не по-малко от десет хиляди долара. И въпреки това, не искаше да разваля удоволствието на Джулиан.

— Не знам: две хиляди? Може би три? Това е истинска лудост! — възкликна тя с цялото въодушевление, което успя да докара.

Той се засмя:

— Знам, вероятно и аз щях да предположа именно това. Осемнайсет бона. Можеш ли изобщо да повярваш? Осемнайсет шибани бона за дрехи.

Тя потърка между дланите си един от кашмиррените пуловери.

— Устройва ли те това, че променят облика ти, обаче? Възражаваш ли, че ще носиш напълно различни неща?

Тя затаи дъх, докато той, изглежда, се замисли за миг върху въпроса ѝ.

— Не, не мога да бъда такъв — каза той. — Време е да продължа нататък, нали знаеш? Старата „униформа“ вършеше работа за известно време, но аз започвам наново. Трябва да възприема новия облик и се надявам, че с него ще дойде и новата кариера. Трябва да кажа, че и самият аз съм доста изненадан, но напълно ме устройва. — Той се усмихна дяволито. — Освен това, ако трябва да направиш нещо, по-добре да го направиш както трябва, нали знаеш? Е, не си ли невероятно щастлива?

Тя се насили да се усмихне отново:

— Толкова съм щастлива. Просто е изумително, че са готови да инвестират в теб по този начин.

Той рязко смъкна старата си, степана шапка и си сложи бялата мека шапка с лека цветна лента с втъкани в нея бели конци. Скочи да се погледне в огледалото в коридора и се завъртя няколко пъти, възхищавайки се на образа си от различни ъгли.

— Е, каква е твоята новина? — провикна се. — Ако си спомням правилно, не съм единственият тук, който има изненада тази вечер.

Брук се усмихна на себе си — тъжна усмивка въпреки факта, че никой не можеше да я види.

— Нищо особено — извика в отговор, като се надяваше, че гласът ѝ звучи по-весело, отколкото се чувстваше.

— О, хайде, имаше нещо, което искаше да ми покажеш, нали?

Тя сгъна ръце в скута си и се втренчи в преливащия куфар.

— Нищо и наполовина толкова вълнуващо като това, скъпи. Нека сега се насладим на това, а аз ще запазя изненадата си за някоя друга вечер.

Той се приближи до нея, както си беше с меката шапка и я целуна по бузата.

— Звучи добре, Руки. Ще разопаковам цялата си нова плячка. Искаш ли да ми помогнеш? — Той повлече всичко към спалнята.

— Идвам след минута — провикна се Брук, като се молеше той да не забележи пазарските пликосе в дрешника.

Джулиан се върна в дневната миг по-късно и седна до нея на дивана.

— Сигурна ли си, че всичко е наред, скъпа? Станало ли е нещо?

Тя се усмихна отново и поклати глава, като призова със силата на волята си буцата в гърлото си да се махне.

— Всичко е страхотно — излъга тя, като стисна ръката му. — Абсолютно нищо лошо не се е случило.

8

СЛАБОТО МИ СЪРЦЕ НЕ МОЖЕ ДА ПОНЕСЕ ОЩЕ ЕДНА ТРОЙКА

— Погрешно ли е, че изпитвам ужас от това? — попита Брук, докато влизаше в улицата на Ранди и Мишел.

— Наистина не сме ги виждали от доста време — промърмори Джулиан, докато натискаше ожесточено копчетата на телефона си.

— Не, партито. Ужасявам се от партито. Всички тези хора от детството ми, които до един ще ни разпитват за живота ни и ще ми разказват за децата си, с всяко от което някога съм била приятелка, но които сега са ме задминали в постиженията си във всички възможни отношения.

— Гарантирам, че никое от децата им не е сключило толкова добър брак като теб.

С крайчеца на окото си тя го видя, че се усмихва.

— Ха! Можеше и да се съглася с теб, преди да се сблъскам с майката на Саша Филипс в града преди шест месеца. Саша беше като пчелата майка на кошера в шести клас, онази, която можеше да накара всички да ти се нахвърлят дружно, само с едно щракване на закопчалката на гривната си и която, по една случайност, имаше най-еластичните къси чорапи и най-ослепително белите кожени маратонки „Кедс“.

— Това обяснение води ли донякъде?

— Та, значи, преди да успея да се покрия някъде, виждам майката на Саша в „Сенчъри 21“, в отдела за домашни потреби...

— Брук...

— И тя ме приклепва в ъгъла точно между завесите за душ и хавлиените кърпи и започва да се хвали, че Саша сега е омъжена за някакъв тип, когото „гласели“ да стане „много влиятелна личност“ в добре известна италианска „бизнес фамилия“, намигване, намигване. Как този тип — този наистина добър улов — можел да има всяка жена

на земята, а бил просто зашеметен от нейната прелестна Саша. Която, между другото, сега е мащеха на четирите му деца. Тя се хвали! Справи се толкова умело, че когато си тръгнах оттам, почти ми беше криво, че не си в мафията и нямаш един куп дечица от предишна съпруга.

Той се засмя.

— Никога не си ми казвала това.

— Не исках да излагам живота ти на риск.

— Ще се справим заедно с това. Малко предястия, нещичко за вечеря, една наздравица и после се спасяваме. Окей?

— Щом казваш. — Тя свърна в автомобилната алея на жилищната сграда на Ранди, номер 88, и веднага забеляза, че обожаваният му двуместен нисан 350Z не се виждаше никъде. Канеше се да каже на Джулиан нещо по въпроса, но телефонът му иззвъня за хиляден път през последните два часа и той вече беше излязъл от колата.

— Ще се върна за чантите ни, окей? — провикна се тя към него, но той беше в края на автомобилната алея, притиснал телефона към ухото си, кимайки ожесточено. — Добре, страхотно тогава — промърмори тя полугласно и се отправи към предната врата. Канеше се да тръгне нагоре по стълбите, когато Ранди рязко отвори вратата, втурна се навън и я обгърна в прегръдка.

— Хей, Руки! Толкова е хубаво да ви видя и двамата. Мишел ей сега ще излезе. Къде е Джулиан?

— Говори по телефона. Да ти кажа честно, „Ти Мобайл“ няма да са особено щастливи, че му предложиха неограничен план, когато видят сметката.

И двамата загледаха как Джулиан се усмихна, прибра телефона си в джоба и се върна при отворения багажник.

— Трябва ли ти помощ с тези чанти? — провикна се Ранди.

— Не, добре съм — извика Джулиан, като преметна с лекота и двете през рамо. — Добре изглеждаш, човече. Отслабна ли?

Ранди потупа корема си, позагубил малко от обичайната си закръгленост.

— Господжата ме държи на строга диета — заяви той с непогрешима гордост. Преди година Брук нямаше да го повярва, но

Ранди очевидно бе приятно развълнуван да има истинска зряла връзка, вероятно мебелирано жилище и бебе на път.

— Може да се наложи да стане по-строга — каза Брук, като едновременно с това се дръпна встрани, за да не може да я шляпне.

— Много приказваш. Признавам, че трябва да сваля някое и друго килце, но ти си диетолог — твоето оправдание какво е? Не се ли предполага, че трябва да изглеждаш, един вид, като истинска анорексичка? — Ранди протегна ръка към нея от другата страна на тротоара и разроши косата ѝ.

— Уау, коментар по адрес на теглото ми и обида към професията ми в едно и също изречение. Днес си във върхова форма.

— О, хайде, стига, знаеш, че само се майтапя. Изглеждаш страхотно.

— Аха. Може би е добре да сваля два-три килограма, но на Мишел ѝ предстои доста работа — каза тя ухилено.

— Повярвай ми, работя по него — провикна се Мишел, докато предпазливо слизаше по стълбите. Коремът ѝ сякаш се простираше на метър пред нея, въпреки че ѝ оставаха още седем седмици, а по лицето ѝ мигновено изби пот в смазващата августовска жега. Въпреки всичко това тя изглеждаше щастлива, почти възторжена. Брук винаги си беше мислила, че всичките тези приказки за сиянието, което излъчват бременните жени, са просто мит, но нямаше как да се отрече, че част от тях се отнасяше за Мишел.

— Аз също работя по Брук — каза Джулиан, като целуна Мишел по бузата.

— Брук си е прелестна точно както си е — незабавно отвърна Мишел, понесеният удар пролича в изражението ѝ.

Брук се обърна да застане с лице към Джулиан, забравила, че Мишел и Ранди наблюдават целия разговор.

— Какво каза току-що?

Джулиан сви рамене:

— Нищо, Рук. Беше шега. Просто шега.

— Ти „работиш по мен“? Това ли беше? Какво, опитваш се да удържиш противната ми дебелина в разумни граници?

— Брук, може ли да поговорим за това друг път? Знаеш, че просто се шегувах.

— Не, искам да поговорим за това точно сега. Какво точно искаше да кажеш с това?

Джулиан се озова до нея за секунда, мигновено разкаян.

— Рук, съвсем определено беше просто шега. Знаеш, че обичам начина, по който изглеждаш, и не бих променил нищичко. Просто, въ, не искам ти да се чувстваш неудобно.

Ранди посегна да хване ръката на Мишел и обяви:

— Ние ще подредим всичко вътре. Ето, дайте да взема тези чанти. Влизайте, когато сте готови.

Брук ги изчака да затворят остъклената врата.

— Защо, точно, да се чувствам неудобно? Не съм супермодел, знам, но пък кой ли е?

— Не, знам, просто въпросът е, че... — Той подритна площадката пред вратата с маратонката си „Конвърс“, а после седна.

— Въпросът е, че какво?

— Нищо. Знаеш, че те смятам за прелестна. Просто Лио си мислеше, че може да се чувстваш неудобно по отношение на публичността и, нали знаеш, такива неща.

Той я погледна, изпълнен с очакване, но тя беше твърде зашеметена да каже нещо.

— Брук...

Тя измъкна дъвка от дамската си чанта и заби поглед в земята.

— Руки, ела тук. За бога, не биваше да го казвам. Изобщо нямах предвид това...

Тя замълча и го зачака да обясни какво всъщност беше искал да каже, но последва само мълчание.

— Хайде, да влизаме вътре — каза тя, като се опитваше да попречи на сълзите да изпълнят очите ѝ. В известен смисъл щеше да е по-лесно да не знае какво всъщност имаше предвид той.

— Не, чакай малко. Ела тук — каза той, като я придърпа да седне до него и взе двете ѝ ръце в своите.

— Скъпа, съжалявам, че казах това. С Лио не те обсъждаме нонстоп и знам, че всички тези глупости за моя „имидж“ са само и единствено това — глупости, но всичко това направо ме подлудява, а точно сега трябва да го слушам. Албумът току-що излезе и се опитвам да не позволя всичко това да ме стряска, но по какъвто и начин да мисля за това, се изпълвам с ужас. Ако — по-вероятно — всичко това е

било просто прилив на много голям късмет и огледала, и от него няма да излезе нищо — става още по-ужасяващо. Вчера си седях в безопасното си малко звукозаписно студио и свирех музиката, която обичам, напълно способен да се преструвам, че сме само аз и едно пиано и никой друг, и изведнъж се сещам за всичките тези други неща: телевизионни изяви, вечери с продуценти, интервюта. Просто не съм подготвен. И ако това означава, че напоследък се държа като задник, то наистина, наистина съжалявам.

Брук искаше да каже милион неща — колко много ѝ липсваше той сега, когато отсъстваше толкова често, колко нервна беше заради всичките им спорове напоследък, постоянните възходи и спадове; колко развълнувана беше, че той всъщност се беше „открехнал“ малко и я допускаше в душата си — но вместо да го подтикне още повече, да зададе всичките си въпроси или да изложи на показ всичките си чувства, тя се застави да оцени мъничката стъпка, която Джулиан току-що беше направил. Тя стисна ръцете му и го целуна по бузата.

— Благодаря ти — каза, като го погледна в очите за пръв път през целия ден.

— Аз ти благодаря — отвърна той и веднага я целуна по бузата.

Оставила все още неизречени много неща и обзета от витаещо усещане за неловкост, Брук стисна ръката на съпруга си и му се остави да я изправи на крака, и да я придружи вътре. Щеше да направи всичко по силите си да забрави забележката за теглото си.

Ранди и Мишел ги чакаха в кухнята, където Мишел подготвяше поднос с неща, от които всеки сам да си направи сандвич — резени пуешко, ростбиф, ръжен хляб, пикантен доматиен дресинг, домати, маруля и мариновани зеленчуци. Имаше тенекиени кутийки с вишневата газирана напитка на доктор Браун и литър газирана минерална вода със зелен лимон. Мишел връчи картонени чинии на всички и им даде знак да започват.

— Е, в колко часа започва веселбата? — попита Брук, като си взе няколко парчета пуешко, без хляб. Надяваше се, че както Ранди, така и Джулиан ще забележат и ще се почувстват виновни.

— Партието започва в седем, но Синтия ни иска там в шест, за да помогнем за подреждането. — Мишел се движеше изненадващо грациозно, предвид огромните си размери.

— Мислиш ли, че той ще се изненада? — попита Брук.

— Не мога да повярвам, че баща ти навършва шейсет и пет. — Джулиан намаза доматино пюре върху парче хляб.

— Не мога да повярвам, че най-после се пенсионира — каза Ранди. — Странно е, но от почти петнайсет години насам този септември за първи път няма да започнем учебната година заедно.

Брук последва всички останали в трапезарията и остави чинията си и една кутийка със содата на доктор Браун до брат си.

— О, ще ти липсва, нали? С кого ще си ядеш обяда? Телефонът на Джулиан извънтя и той се извини, за да отговори.

— Джулиан изглежда относително спокоен, като се има предвид, че албумът току-що излезе — каза Ранди, като отхапа огромна хапка от още по-голям сандвич.

— Може и да изглежда такъв, но не е. Телефонът му се скъсва да звъни и той постоянно говори с разни хора, но все още никой не е напълно сигурен в нищо. Мисля, че по-късно днес, или ще разберем утре? Казва, че всички се надяват албумът да дебютира в първата двайсетица, но предполагам, че човек никога не може да е сигурен — каза Брук.

— Невероятно е — каза Мишел, като гризеше парче ръжен хляб. — Искам да кажа, мислила ли си някога, че ще казваш, че албумът на Джулиан ще дебютира в първата двайсетица! Хората цял живот се опитват да постигнат това, а този е едва първият му...

Брук преглътна содата си и си избърса устата:

— Все още не се е случило... просто не искам да урочасвам работата. Но да, това е вероятно най-щурото нещо на света.

— Всъщност не е най-щурото нещо на света — каза Джулиан, като се върна в стаята с една от онези усмивки, които бяха негова „запазена марка“. Усмивката му беше толкова огромна, че накара Брук да забрави предишното напрежение между тях.

Мишел вдигна ръка:

— Не бъди толкова скромен, Джулиан. Ако си говорим обективно, събитие от рода на това, първият ти албум да дебютира сред първите двайсет, наистина е най-щурото нещо на света.

— Всъщност, фактът, че албумът ти е на четвърто място в класацията, е най-щурото нещо на света — каза Джулиан тихо, а после разцъфна в поредната зашеметяваща усмивка.

— Какво? — попита Брук и устата ѝ увисна.

— Това беше Лио. Каза, че не е официално, но албумът е на път да се изкачи на четвърто място. На четвърто място! Дори не мога да го възприема.

Брук изскочи от стола си право в обятията на Джулиан.

— О, боже мой, о, боже мой, о, боже мой — повтаряше тя отново и отново. Мишел нададе лек писък и след като прегърна и Брук, и Джулиан, отиде да донесе специална бутилка уиски, за да вдигнат наздравица в чест на Джулиан.

Ранди се върна с три високи чаши с кафява течност и една с портокалов сок за Мишел.

— За Джулиан — обяви той, като вдигна чашата си. Всички се чукнаха и отпиха от чашите си. Брук направи гримаса и остави своята на масата, но и Ранди, и Джулиан пресушиха своите на една глътка.

Ранди тупна Джулиан по гърба.

— Знаеш, щастлив съм заради теб и заради успеха ти, и тъй нататък, и тъй нататък, но, човече, трябва да кажа — адски шибано готино е да имаш рокзвезда в семейството.

— О, хайде, хора, това не е...

Брук перна Джулиан по рамото.

— Прави са, скъпи. Ти си звезда. Колко души могат да кажат, че са дебютирали на четвърто място в музикалните класации? Четирима? Петима? Десетима? Искам да кажа, като например, „Бийтълс“ и Мадона, и Бионсе, и... Джулиан Олтър? Това е невероятно щуро!

Празнуваха, говориха и обсипваха Джулиан с въпроси още четирийсет и пет минути, а после Мишел обяви, че е време да се приготвят и че ще тръгнат към ресторанта след час. В мига щом Мишел им подаде купчина хавлиени кърпи и затвори вратата на стаята за гости зад гърба си, Брук сграбчи Джулиан в толкова силна прегръдка, че накрая и двамата паднаха заедно на леглото.

— Бейби, това се случва. Наистина, безспорно се случва — каза тя, като го целуна по челото, а после — по клепачите, бузите и устните.

Джулиан отвърна на целувката ѝ, а после се подпря на лакът.

— Знаеш ли какво още значи това?

— Че вече официално си знаменитост? — Тя го целуна по шията.

— Означава, че най-накрая можеш да напуснеш „Хънтли“. По дяволите, можеш да напуснеш и двете си работи, ако искаш.

Тя се дръпна назад и го погледна:

— Защо ми е да го правя?

— Ами, първо, работиш като бясна през последните две години и мисля, че заслужаваш да си отдъхнеш. А положението започва да се стабилизира финансово. С процента, който получавам от турнето на „Маруун 5“, частните партита, за които Лио ми намира ангажименти, а сега и печалбите от този албум — е, просто мисля, че би трябвало малко да се отпуснеш и да се насладиш на това.

Всичко, което каза, бе съвършено логично, но по причини, които не можеше напълно да определи, Брук почувства как се наежва.

— Не го правя само заради парите, знаеш ли. Момичетата имат нужда от мен.

— Моментът е идеален, Брук. Учебната година започва чак след две седмици, затова съм сигурен, че могат да намерят кого да назначат на твое място. Тогава, дори ако решиш да останеш в болницата, вероятно ще имаш известно свободно време.

— „Ако“ реша да остана в болницата? Джулиан, това е кариерата ми. Именно затова отидох в университета и макар че може би не е толкова важно, колкото да дебютираш на четвърто място в класациите, по една случайност го обичам.

— Знам, че го обичаш. Просто си помислих, че може би ще искаш известно време да го обичаш от разстояние. — Той я смушка и се усмихна.

Тя го погледна с присвити очи:

— Какво намекваш?

Той се опита да я придърпа отново върху себе си, но Брук се изви и се отдръпна. Джулиан въздъхна:

— Нищо ужасно не намеквам, Брук. Може би ако не беше толкова стресирана от работните си часове и разписанието си, щеше да ти е приятно да можеш да си вземеш малко почивка. Може би да пътуваш повече с мен, да идваш на събитията?

Тя мълчеше.

— Разстроена ли си? — попита той, като посегна да хване ръката ѝ.

— Не съм разстроена — излъга тя. — Чувствам се, сякаш правя огромно усилие да намеря баланс между работата си и всичко, което става с теб. Отидохме в „Лено“ заедно, а също и на партито на

„Светлините в петък вечер“ и на партито за рождения ден на Кристен Стюарт в Маями и Бонару. Отбивам се до студиото във вечерите, когато работиш до късно. Не знам какво друго мога да направя, но съм напълно сигурна, че отговорът не е да зарежа кариерата си и да те следвам в пътуванията ти. Не мисля, че това ще ти хареса, независимо колко забавно може да е в началото, а и, честно казано, не мисля, че бих уважавала себе си за това, че го правя.

— Просто си помисли за това — каза той, като смъкна ризата си и тръгна към банята. — Обещай ми, че ще си помислиш.

Шумът на течащия душ заглуши отговора ѝ. Брук реши да изхвърли въпроса от ума си за тази вечер, не се налагаше да решават нищо, а това, че просто не бяха точно на едно и също мнение, не означаваше, че нещо не е наред.

Брук си свали дрехите, отметна завесата на душа и се покатери вътре.

— На какво дължа тази чест? — попита Джулиан, примижал. Цялото му лице беше покрито със сапун.

— На факта, че имаме по-малко от половин час да се приготвим — каза Брук, като развъртя докрай крана за топлата вода.

Джулиан изскимтя:

— Покажи малко милост!

Тя се плъзна покрай него, наслаждавайки се на усещането, когато покритите му със сапун гърди се допряха до нейните, и веднага се шмугна нетърпеливо под потока от гореща вода.

— Ааах. Прекрасно е.

Джулиан се нацупи престорено и се оттегли в далечния край на ваната. Брук се засмя.

— Хайде, ела тук — каза тя, макар да знаеше, че той не може да търпи нищо по-горещо от хладка вода. — Има повече от достатъчно за двама ни.

Тя изстиска малко шампоан в дланта си, смени отново температурата на водата до поносимо топла и целуна Джулиан по бузата.

— Ето, скъпи. — Плъзна се отново покрай него и се усмихна, когато той предпазливо пристъпи под струята. Тя сложи шампоан върху косата си и загледа как Джулиан се наслаждава на почти хладката вода.

Това беше един от стотиците, може би хиляди дребни детайли, които знаеха един за друг, и това знание винаги правеше Брук щастлива. Обичаше да мисли, че вероятно е единственият човек на земята, който знаеше, че Джулиан мрази да се потапя в много гореща вода — вани, душеве, джакузита, горещи извори, той грижливо избягваше всички тях — но можеше да издържа безропотно на задушни, влажни температури; че беше също и самопровъзгласил се „пияч на гореща вода“, стига да сложиш пред него чаша вряло горещо кафе или купичка със супа с вдигаща се от нея пара, Джулиан можеше да излее съдържанието ѝ в гърлото си, без дори първо да отпие за проба; че беше впечатляващо издръжлив на болка, както свидетелстваше онзи случай, когато си бе счупил глезена и бе реагирал само с едно бързо изречено: „По дяволите!“, но скимтеше и се гърчеше като малко момиче всеки път, когато Брук се опиташе да отскубне някое заблудено стърчащо косъмче от веждата му. Дори сега, докато той се сапунисваше, Брук знаеше, че е щастлив, задето има обикновен сапун вместо течен и че стига да не беше с аромат на лавандула или, още по-лошо, грейпфрут, той беше готов да използва каквото му даде.

Тя се наведе да го целуне по небръснатата буза и една струя вода я пръсна право в очите.

— Така ти се пада — каза Джулиан и я потупа по задника. — Това ще те научи да не се заяждаш с изпълнители на четвърто място в класациите.

— Какво мисли Мистър Номер Четири за едно любене набързо?

Джулиан отвърна на целувката ѝ, но после излезе изпод душа.

— Нямам намерение да обяснявам на баща ти, че сме закъснели за партито по случай рождения му ден, защото дъщеря му ми е скочила под душа.

Брук се засмя:

— Ама че си бъзльо.

Когато пристигнаха, Синтия вече беше в ресторанта, суетейки се из залата за частни празненства в трескав вихър от енергия и заповеди. Бяха в „Понзу“, който, според Синтия, беше новият най-хипарски обзаведен ресторант в югоизточна Пенсилвания. Според Ранди, заведението използваше думите „Азиатски фюжън“, за да опише свръхамбициозния си опит да се справи с предлагането на блюда на основата на суши и терияки от Япония, вдъхновени от вьетнамската

кухня пролетни рулца, пържени спагети по тайландски, които малцина тайландци биха разпознали, и „запазената марка“ — ястие с риба и броколи, което не се различаваше от евтината си версия в китайския ресторант. Изглежда, никой не възразяваше срещу липсата на истински блюда в стил „фюжън“, така че четиримата си замълчаха и веднага се заловиха за работа.

Мъжете окачиха два масивни, еднакви транспаранта, на които пишеше „Честит 65-и рожден ден!“ и „Честито пенсиониране“, докато Брук и Мишел подредиха цветята. Синтия беше донесла стъклени вазы, осигурени от ресторанта, достатъчно, за да подредят по две на всяка маса. Бяха свършили само с първата партида, когато Мишел каза:

— Мислили ли сте какво ще правите с всичките тези пари?

От изненада Брук за малко не изпусна ножицата. Тя и Мишел никога преди не бяха говорили за лични неща, а един разговор за финансовия потенциал на Джулиан изглеждаше напълно неуместен.

— О, знаеш ли, все още имаме купища студентски заеми и всевъзможни сметки за плащане. Не е толкова секси, колкото изглежда. — Тя сви рамене.

Мишел смени една роза с божур и наклони глава настрани, като оглеждаше работата си.

— Хайде, Брук, не се шегувай. Та вие направо ще се търкаляте в пари!

Брук нямаше представа какво да отговори на това, така че просто се засмя неловко.

Всички приятели на баща ѝ и Синтия се появиха точно в шест и се заразхождаха наоколо, като дъвчеха ордъоври и отпиваха вино. Когато бащата на Брук пристигна за онова, за което прекрасно знаеше, че е неговото „парти — изненада“, тълпата изглеждаше подобаващо развеселена. Доказаха го, когато метрдотелът придружи господин Грийн до задната стая и всички извикаха: „Изненада!“ и „Поздравления!“, а баща ѝ изпълни целия цикъл от реакции на хората, преструващи се на изненадани от своите съвсем не изненадващи „партита — изненади“. Той пие чашата с червено вино, която Синтия му подаде, и я обърна наведнъж в решителен опит да се наслаждава на партито, макар Брук да знаеше, че би предпочел да си е у дома, подготвящ се за неделния мач, който бележеше началото на сезона.

За щастие, Синтия планираше да произнасят тостовете по време на коктейла. Брук ставаше нервна, когато трябваше да говори пред публика и не искаше да прекара цялата вечер, ужасявайки се от своите две минути. Една и половина водка с тоник улесни доста нещата и тя успя да произнесе предварително планираната си реч без засечка. На слушателите, изглежда, особено им хареса историята, която Брук разказа за първия път, когато една сутрин тя и Ранди отишли на гости на баща си след развода му и го намерили в кухнята да тъпче във фурната купища стари списания и платени сметки, тъй като нямало дори и ъгълче останало място за складиране и не искал печката „да стои на пусто“. Ранди и Синтия последваха примера ѝ и въпреки едно неловко споменаване от страна на Синтия за „мигновената близост, която почувствали още при първата си среща“ — по една случайност, по времето, когато бащата на Брук още бил женен за майка ѝ — всичко минало без засечка.

— Хей, всички, мога ли да задържа вниманието ви само за още минутка? — помоли господин Грийн, като се надигна от мястото си в средата на дълга банкетна маса.

Стаята утихна.

— Искам да изкажа на всички вас огромната си благодарност, че дойдохте. Специално бих искал да благодаря на прекрасната си съпруга, задето планира това парти за съботен, вместо за неделен ден — тя най-после знае разликата между колежанския и професионалния футбол — и да изкажа благодарности на всичките си четири прекрасни деца за това, че са тук тази вечер: заради вас всичко си струва.

Всички изръкопляскаха. Брук се изчерви, а Ранди завъртя очи. Когато Брук хвърли поглед към Джулиан, той беше зает да натиска клавишите на телефона си под масата.

— И едно последно нещо. Някои от вас може би вече знаят, че си имаме изгряваща звезда в семейството...

Това привлече вниманието на Джулиан.

— Ами, просто съм безкрайно развълнуван да съобщя, че албумът на Джулиан ще изгрее на четвърто място в класацията на „Билборд“ другата седмица! — Из стаята се разнесоха приветствени възгласи и ръкопляскания. — Моля, вдигнете чаши за моя зет, Джулиан Олтър, задето постигна почти невъзможното. Знаем, че говоря

от името на всички, когато казвам колко невероятно много се гордеем с теб.

Брук загледа как баща ѝ се приближи и прегърна изненадания ѝ, но явно възхитен съпруг, и почувства прилив на признателност към баща си. Цял живот Джулиан чакаше родният му баща да каже именно такова нещо и ако то нямаше да дойде от него, Брук беше щастлива, че Джулиан ще го чуе от нейния баща. Джулиан благодари на баща ѝ и бързо си седна отново на мястото и макар да бе очевидно объркан, че е станал център на вниманието, Брук забеляза колко е доволен. Тя се пресегна и стисна ръката му, а в отговор той я стисна двойно по-силно.

Сервитьорите тъкмо бяха започнали да изнасят предястията, когато Джулиан се наведе към Брук и я помоли да отидат за минута в главната зала на ресторанта да поговорят насаме.

— Това да не е начинът ти да ме вкараш в тоалетната? — прошепна тя, когато го последва. — Можеш ли да си представиш скандала? Само се надявам, ако някой ни хване, да е майката на Саша...

Джулиан я въведе в коридора, където бяха тоалетните, и Брук рязко дръпна ръката му.

— Всъщност само се шегувах — каза тя.

— Рук, току-що ми се обади Лио — каза Джулиан, като се облегна на една пейка.

— О, така ли?

— В момента той е в Ел Ей и предполагам, че провежда куп срещи от мое име. — Джулиан имаше вид, сякаш иска да каже още нещо, но млъкна.

— И? Нещо вълнуващо?

След тези думи Джулиан вече не можеше да се сдържи. Върху лицето му разцъфна огромна усмивка и макар че стомахът на Брук незабавно се сви от предчувствие, че вълнуващото нещо ще е новина, която няма да ѝ хареса, тя последва примера му и се усмихна в отговор.

— Какво? Какво има? — попита тя.

— Ами, всъщност... — Гласът на Джулиан заглъхна и очите му се разшириха. — Той каза, че „Венити Феър“ иска да ме включи заедно с група обещаващи млади хора на изкуството за корицата на

октомврийския или ноемврийския брой. Корица, можеш ли да повярваш?

Брук обви ръце около шията му.

Джулиан бързо я докосна с устни и се отдръпна пръв.

— И познай какво? Ани Лейбовиц ще заснеме фотосесията.

— Шегуваш се!

Той се ухили:

— Нищо подобно. Ще бъде за мен и още четирима хора на изкуството. От различни сфери на изкуството, мисля. Лио мислеше, че вероятно ще включат по един музикант, художник, писател — нещо такова. И познай къде ще го снимат? В „Шато“.

— Разбира се, че ще е там. Ще станем от постоянното присъствие там. — Тя вече изчисляваше мислено как може да пропусне възможно най-малко работни дни и въпреки това да го придружи. На дневен ред бе също и въпросът какви дрехи да си приготви...

— Брук. — Гласът на Джулиан не издаваше нищо, но изражението му беше измъчено.

— Какво не е наред?

— Съжалявам, че ти причинявам това, но трябва да тръгна веднага. Лио ми е резервирал полет в шест часа, който излита от летище „Кенеди“ утре сутринта, а все още трябва да се върна в Ню Йорк и да взема някои неща от студиото.

— Тръгваш сега! — изпелтечи тя, осъзнавайки, че единичният билет на Джулиан вече е резервиран, и макар че полагаше усилия да изглежда сериозен, той не можеше да сдържи вълнението си.

Вместо това той я прегърна и я почеса по гърба.

— Знам, че е неприятно, миличка. Съжалявам, че това става толкова набързо, в последната минута, съжалявам и че трябва да си тръгна наред с партито на баща ти, но...

— Преди.

— Какво?

— Не си тръгваш по средата на партито, тръгваш си преди още да сме яли.

Той мълчеше. За миг тя се запита дали нямаше да ѝ каже, че всичко е една голяма шега, че не му се налага да върви никъде.

— Как ще се прибереш вкъщи? — попита накрая тя, с нотка на примирение в гласа.

Той я придърпа в прегръдка.

— Повиках си такси до гарата, така че не е нужно никой да си тръгва. Така ще разполагаш с колата, за да се прибереш утре. Така става ли?

— Разбира се.

— Брук? Обичам те, скъпа. И ще те изведа да отпразнуваме всичко веднага щом се върна. Всичко това са все хубави неща, нали знаеш?

Брук се насили да се усмихне заради него.

— Знам, че е така. И се вълнувам за теб.

— Мисля, че се връщам във вторник, но не съм напълно сигурен — каза той, като я целуна нежно по устните. — Остави всички планове на мен, става ли? Искане ми се да направим нещо специално.

— И аз бих искала същото.

— Ще ме изчакаш ли тук? — помоли той. — Само ще изтичам обратно вътре и набързо ще кажа „довиждане“ на баща ти. Не искам да привличам към себе си вниманието на всички...

— Честно казано, мисля, че ще е по-добре, ако просто си тръгнеш — каза Брук и забеляза облекчението му. — Аз ще обясня какво е станало. Те ще разберат.

— Благодаря ти.

Тя кимна:

— Хайде, ще те изпратя до входа.

Тръгнаха заедно, хванати за ръце, надолу по стълбите и успяха да се измъкнат до паркинга, без да се сблъскат с никого от гостите на партито, или с близките ѝ. Брук отново увери Джулиан, че така е по-добре, че тя ще обясни всичко на баща си и Синтия, и ще благодари на Ранди и Мишел за гостоприемството, и че всичко това е за предпочитане пред една голяма прощална сцена, в която щеше да му се наложи да обяснява стотици пъти. Той се опита да изглежда сериозен, когато я целуна за довиждане и ѝ прошепна, че я обича, но в мига, в който таксито се показва, той затича към него като възбуден голдън ретривър, който гони топка за тенис. Брук си напомни да му се усмихне широко и да му помахва весело, но таксито потегли, преди

Джулиан да успее да се обърне и да помахна в отговор. Брук се отправи обратно вътре, сама.

Хвърли поглед към часовника си и се зачуди дали има време да потича малко след последния си сеанс с пациент и преди да отиде при Нола. Започна да обмисля как да го осъществи, точно когато си спомни, че навън беше почти трийсет и четири градуса и само безумец би хукнал нанякъде в такава жега.

На вратата се почука. Това беше първият ѝ сеанс с Кайли от началото на новата учебна година и Брук нямаше търпение да види момичето. Имейлите на Кайли звучаха все по-положително и по-положително, и Брук беше убедена, че тя наистина е на път да се приспособи към училището. Но когато вратата се отвори, влезе Хедър.

— Хей, какво става? Благодаря отново за кафето тази сутрин.

— О, удоволствието беше мое. Слушай, само исках да ти кажа, че Кайли няма да дойде за сеанса си днес. Вкъщи си е, с някакво стомашно разстройство.

Брук хвърли поглед към списъка с отсъстващите за деня на бюрото си.

— Наистина ли? Защото не е в списъка днес.

— Да, знам. Беше в кабинета ми по-рано днес и изглеждаше ужасно, затова я изпратих при сестрата, а сестрата я изпратила вкъщи. Сигурна съм, че не е нищо сериозно, но просто исках да ти съобщя.

— Благодаря, оценявам го.

Хедър се обърна да си върви, но Брук се провикна:

— Как ти се видя? Освен че се е чувствала зле.

Хедър сякаш се позамисли.

— Знаеш, трудно е да се каже. Беше едва първата ни среща след миналата година и тя не се държа особено открито. Чух някакви приказки от другите момичета, че Кайли се е сприятелила с Уитни Вайс, което ме смути по очевидни причини, но Кайли не повдигна въпроса. Ще кажа, че определено изглежда, сякаш е отслабнала значително.

Брук рязко вдигна глава:

— Колко килограма, според теб, се броят за значително отслабване?

— Не знам... девет, може би десет килограма? Всъщност изглеждаше страхотно. Изглеждаше наистина доволна от себе си. — Хедър забеляза, че Брук изглежда разтревожена. — Защо? Това лошо ли е?

— Не, непременно, но това са доста килограми, за да ги свалиш за толкова кратко време. А и цялото това приятелство с Уитни... Нека просто да кажем, че като се съчетаят двете неща, съзирам сигнал за опасност.

Хедър кимна:

— Е, мисля, че на този етап ще я видиш преди мен, но ме дръж в течение, окей?

Брук си взе довиждане с Хедър и се облегна назад в стола си. Десет килограма всъщност беше огромна загуба на тегло в рамките на два месеца и половина, а връзката с Уитни не звучеше успокояващо. Уитни беше изключително слабо момиче, което беше качило два-три килограма, след като престана да играе хокей на трева миналата година, и кльощавата ѝ майка веднага бе цъфнала в кабинета на Брук, настоявайки да научи името на ползващ се с добра репутация „лагер за дебелини“, както грубо се изрази. Всичките пламенни възражения на Брук, че това е напълно нормално, дори желателно, напълняване за едно подрастващо четиринайсетгодишно момиче, не доведоха до резултат и Уитни бе изпратена в шикозен лагер в северната част на щата да „се отърве“ от него. Както можеше да се предвиди, оттогава момичето беше започнало да показва признаци на булимия — нещо, на което Кайли със сигурност не трябваше да бъде излагана. Брук си отбеляза наум да се обади на бащата на Кайли след първия си сеанс с нея и да разбере дали е забелязал нещо необичайно в поведението ѝ.

Тя си отбеляза някои неща за по-ранните си сеанси, а после си тръгна, задушавачката пелена на ранната септемврийска влага я блъсна като стена, докато всякакви намерения да вземе метрото се изпариха в небитието. Сякаш някой ангел отгоре бе прочел мислите ѝ, или вероятно, някой шофьор на такси от Бангладеш бе забелязал неистовото ѝ ръкомахане, едно такси спря точно пред входа на училището да остави клиент и Брук се стовари на охлаждащата от климатик задна седалка.

— Ъгълът на „Дуейн“ и „Хъдсън“, ако обичате — каза тя, като приближи краката си към струята студен въздух, която идваше от

отдушника. Прекара цялото пътуване с облегната назад глава и затворени очи. Точно преди таксито да спре пред жилищната сграда на Нола, дойде текстово съобщение от Джулиан.

„Току-що получих имейл от Джон Траволта! Пише, че «обожава» новия албум и ме поздрави за него“, гласеше то.

Брук можеше да долови вълнението на Джулиан през екрана. „Джон Траволта?“, написа в отговор тя. „Няма начин! Просто невероятно.“

„Написал го е на агента си, а агентът го препратил на Лио“, отговори Джулиан.

„Поздравления! Наистина страхотно. Това е паметно събитие, написа тя, а после: «Сега съм при Нола. Обади се, когато можеш. Обич и целувки»“.

Жилището на Нола с една спалня се намиреше в самия край на дълъг коридор и гледаше към шикозно кафене с изнесени отвън маси. Брук мина право през открехнатата и подпряна, за да не се затвори, врата, стовари чантата си, като едновременно с това изрита обувките си и се насочи право към кухнята.

— Тук съм! — извика тя, докато си вземаше кутия диетична кока-кола от хладилника. Любимото ѝ виновно удоволствие и то толкова, каквото си позволяваше единствено в апартамента на Нола.

— В хладилника има диетична кола. Вземи една и за мен! — изкрещя Нола от спалнята. — Почти свърших с приготвянето на багажа. Идвам веднага.

Брук отвори двете кутии и се върна да подаде едната на Нола, която седеше сред огромна купчина от дрехи, обувки, козметика, електронни джаджи и пътеводители.

— Как, да му се не види, очакват от мен да побера всичко това в една раница? — процеди тя, като се опита да натъпче една кръгла четка в предния джоб на раницата и когато не успя, я запрати през стаята. — Какво съм си мислила, като се записах за това?

— Нямам представа — каза Брук, като оглеждаше безпорядъка. — Всъщност самата аз се питам точно това вече от близо две седмици.

— Така става, когато все нямаш подходящо време за почивка, а си нямаш и гадже — вземаш подобни решения. Шестнайсет дни с единайсет непознати в Югоизточна Азия? Сериозно, Брук, обвинявам теб за това.

Брук се засмя:

— Добър опит. Казах ти, че това е най-лошата идея, която съм чувала някога, още в мига, щом я подхвърли, но ти беше много твърдо решена.

Нола се надигна, отпи глътка диетична кока-кола и тръгна към дневната.

— Моята история би трябвало да служи като поучителен разказ за всички необвързани жени. Никакви импулсивни, решени в последната минута групови пътувания. Виетнам никъде няма да отиде, мамка му — закъде се бях разбързала толкова?

— О, хайде, ще бъде забавно. Освен това може би в групата ти дори ще има някой сладък тип.

— Аха. Ще има, и още как. Определено не и куп германци на средна възраст, или увлечени по будизма хипита, или, може би, само лесбийки. Не! Ще е направо фрашкано с възхитителни, подходящи мъже на възраст от трийсет до трийсет и пет години.

— Харесва ми позитивната ти нагласа! — каза ухилено Брук.

Нещо привлече погледа на Нола и тя се отправи към прозореца на дневната. Брук хвърли поглед навън и не видя нищо необичайно.

— Виждаш ли, там на първата маса най-вляво? Натали Портман? Дегизирана с онази малка каубойска шапка и слънчеви очила, сякаш отличителното ѝ излъчване не блести ослепително право през тях? — каза Нола.

Брук погледна отново, като този път забеляза момичето с шапката, когато то отпи от чашата си с вино и се разсмя на нещо, казано от сътрапезника ѝ.

— Ммм, да. Май наистина е тя.

— Разбира се, че е тя! И изглежда адски фантастично. Не мога да проумея защо не я мразя. Би трябвало, но не я мразя. — Нола наклони глава настрана, но все така не откъсваше очи от прозореца.

— Защо трябва да я мразиш? — попита Брук. — Тя всъщност изглежда като една от по-нормалните.

— Още по-основателна причина да я мразя. Не само е безумно привлекателна — включително, когато е с напълно гола глава — но и освен това е възпитаничка на Харвард. Говори петнайсетина езика, пътувала е по цял свят, насърчавайки хората да подкрепят микрофинансирането, и е толкова влюбена в околната среда, че отказва

да носи кожени обувки. И на всичко отгоре, всички, които са работили с нея или дори само са седели до нея в самолета, се кълнат, че тя е най-страхотният, най-земен човек, когото са срещали. Сега, кажи ми, моля те, как е възможно да не мразиш някой такъв човек?

Нола най-после се оттегли от наблюдателницата си на прозореца и Брук я последва. Двете се тръснаха на разположени едно срещу друго двойни канапета и всяка се обърна на една страна, за да застане с лице към другата.

Брук отпи голяма глътка и сви рамене, като си мислеше за фотографа пред апартамента им.

— Това е добре за Натали Портман, предполагам.

Нола поклати бавно глава на една страна, после на друга.

— Боже мой, бива си те.

— Какво казах? Не разбирам. Обсебена ли трябва да съм от нея? Да ревнувам от нея? Та тя дори не е истинска.

— Разбира се, че е истинска! Седи точно отсреща и изглежда зашеметяващо.

Брук покри челото си с длан и изпъшка.

— А сега ние я дебнем, което не ме кара да се чувствам точно страхотно. Остави я на мира.

— Чувстваш се малко неловко, че нарушаваме личното пространство на Натали? — попита Нола по-внимателно.

— Да, предполагам. Странно е, тази част от мен, която чете онези списания от години, гледала е всички филми с нейно участие и може да посочи всяка рокля, която Натали е носила по време на церемониите за връчване на награди, ме кара да искам да седя на онзи прозорец и да я зяпам цяла вечер. После идва онази част от мен...

Нола насочи дистанционното към телевизора и превъртя каналите, докато намери програмата с алтернативен рок. Подпря се на лакът:

— Чувам те. Какво още става? Защо си се сдухала толкова?

Брук въздъхна:

— Трябваше да помоля за още един почивен ден за следващия уикенд в Маями и нека просто да кажем, че Маргарет не беше обзета точно от радостна тръпка.

— Не може да очаква хората от персонала ѝ да нямат личен живот.

Брук изсумтя:

— Вероятно не е нечестно да очаква да се появяваме сегиз-тогиз.

— Твърде строга си към себе си. Може ли да сменя темата с нещо по-забавно? Не се обиждай.

— Какво — партито този уикенд?

— Поканена ли съм? — ухили се Нола. — Мога да ти бъда наместо кавалер.

— Майтапиш ли се? С огромно удоволствие, но не мислех, че това е вариант.

— Какво, да не мислиш, че бих предпочела да съм в Ню Йорк и да се наливам с питиета заедно с някакъв загубеняк, когато мога да си похапвам хайвер със съпругата на новоизлюпена рокзвезда?

— Дадено. Сигурна съм, че Джулиан ще си умре от кеф, задето няма да се наложи да ме бави цяла вечер. — Телефонът на Брук завибрира върху масичката за кафе. — За вълка говорим...

— Привет! — каза тя в слушалката. — С Нола тъкмо говорехме за партито този уикенд.

— Брук? Познай какво? Току-що говорих с Лио, който се е чул с вицепрезидента на „Сони“. Казаха, че първоначалният брой на продажбите на албума далеч надхвърля техните очаквания.

Брук чуваше на заден план музика и неопределен шум, но не можеше да си спомни къде беше Джулиан този следобед. Може би в Атланта? Или тази вечер свиреха в Чарлстън? Да, определено беше това. Атланта беше снощи — спомни си, че говори с Джулиан, когато той се обади около един сутринта и звучеше пиян, но в добро настроение като цяло. Беше се обадил от „Риц“ в Бъкхед.

— Никой все още не иска да се обвързва с конкретни твърдения, тъй като от седмицата, посветена на излъчването на записите в ефир, остават още три дни, но седмицата за проследяването на продажбите приключи днес и се твърди, че вървят с отлично темпо.

Предишната вечер Брук беше прекарала два часа в четене на подробна информация за всички други певци и групи, които бяха издали албуми в последните две седмици, но все още не разбираше как действа проследяването на успеха им. Трябваше ли да попита? Или той само щеше да се подразни от невежеството ѝ?

— *Най-малкото* дотолкова, че да се придвижи от четвърто на трето място. Може би дори по-високо!

— Толкова се гордея с теб! Забавлявате ли се в Чарлстън? — попита тя бодро.

Настъпи мълчание. За миг тя се паникьоса. Не бяха ли в Чарлстън? Но после той каза:

— Вярваш или не, но тук си скъсваме задниците от работа. Репетираме, изнасяме концерти, грохваме от умора, съвземаме се, отсядаме в различни хотели всяка нощ. Тук всички работят.

За миг Брук мълчеше.

— Не намеквах, че не правите друго, освен да купонясвате. — Успя някак да се въздържи да не му напомни за пианското му, много късно обаждане нощес.

Нола долови погледа на Брук и ѝ даде знак, че ще бъде в другата стая, но Брук махна с ръка и ѝ отправи поглед, който казваше: *Не ставай смешна.*

— Това да не би да е, задето си тръгнах насред партито на баща ти? Колко пъти се извиних за това? Не мога да повярвам, че все още ме наказваш.

— Не, не е за това, макар че — само за протокола — ти си излезе за има-няма шест секунди и не си се прибирал вкъщи оттогава, а това беше почти преди две седмици. — Тя смекчи тона. — Предполагам, мислила съм си, че ще се върнеш за ден-два след снимките, преди да подновиш турнето.

— Що за високомерен тон?

Сякаш ѝ бяха ударили шамар.

— *Високомерен тон?* Наистина ли е толкова ужасно, дето казах, че се надявам да се забавляваш? Или че попитах кога може да се видим? Боже, аз съм ужасен човек.

— Брук, нямам време за истеричен пристъп тъкмо сега.

От начина, по който изрече пълното ѝ име, я побиха ледени тръпки.

— „Истеричен пристъп“, Джулиан? Сериозно? — Тя почти никога не му казваше как се чувства в действителност — той беше прекалено стресиран, прекалено зает, прекалено разсеян или прекалено далече — затова полагаше усилия да не се оплаква. Да бъде бодра и отзивчива, точно както каза майка ѝ, но не беше лесно.

— Е, добре тогава, за какво точно си толкова ядосана? Съжалявам, че не мога да се прибера тази седмица. Колко пъти искаш

да се извиня? Правя това за нас, нали знаеш. Не е зле да си го спомняш понякога.

Брук изпита онова твърде нервно усещане.

— Не мисля, че разбираш — каза тя тихо.

Той въздъхна.

— Ще опитам да си взема една вечер и да се прибера вкъщи преди Маями този уикенд, окей? Това ще подобри ли нещата? Просто не е толкова лесно две седмици след излизането на албума.

Идваше ѝ да му каже да си го начука, но вместо това си пое дълбоко дъх, преброи до три и каза:

— Ще бъде страхотно, ако успееш. Безкрайно ще се радвам да те видя.

— Ще опитам, Рук. Виж, трябва да бягам, но моля те, знай, че те обичам. И ми липсваш. Ще ти се обадя утре, става ли? — Преди тя да успее да каже още нещо, той затвори.

— Той ми затвори! — изкрещя тя, а после захвърли с все сила мобилния си телефон върху покрития с възглавнички диван, където той отскочи от една възглавница, а после се приземи на пода.

— Добре ли си? — Гласът на Нола беше тих и успокояващ. Тя стоеше в рамката на вратата на дневната и държеше няколко менюта на ресторанти с храна за вкъщи и бутилка вино. От телевизора се разнесе „За изгубения“ и Нола и Брук едновременно се обърнаха към екрана.

*Той беше братов блян, той беше шепа пясък,
братко мой, ти се изплъзна с втората вълна...*

— Може ли да го изключиш, моля те? — Брук рухна на дивана и покри очите си с ръка, въпреки че не плачеше. — Какво ще правя? — изстена тя.

Нола бързо смени канала.

— Първо, ще решиш какво искаш — дали пиле с лимонова трева или скариди с къри „Джъмбо“ от вьетнамския ресторант, а после ще ми разкажеш какво става с вас. — Нола, изглежда, си спомни бутилката, която държеше. — Зарежи. Първо ще пием по едно.

Тя бързо сръза станиоловата обвивка с върха на тирбушона и се канеше да го забие в тапата, когато каза:

— Мислех, че си превъзмогнала оная глупава снимка с Лайла.

Брук изсумтя и пое от Нола чаша червено вино, която, в една поизискана компания, можеше да мине за препълнена, но за тази вечер изглеждаше точно както трябва.

— Какво, имаш предвид онази, на която съпругът ми е обвил ръка около шейсет и пет сантиметровата ѝ талия с толкова огромна, толкова блажена усмивка, сякаш бе обзет от оргазъм?

Нола отпи от виното си и облегна крака на масичката.

— Някаква тъпа старлетка се е опитвала да си открадне малко внимание от пресата с първата попаднала ѝ знаменитост. Пет пари не дава за Джулиан.

— Знам. И не е толкова снимката, колкото... Заряза бара на Ник и стаж на половин работен ден заради *това*! Всичко се промени за една нощ, Нола. Не бях готова.

Безсмислено беше да го отрича повече: Джулиан Олтър, нейният съпруг, беше официално и неоспоримо прочут. С разума си, Брук си даваше сметка, че това е бил невероятно дълъг и труден път, толкова много години на всекидневни репетиции и изпълнения, и писане на песни (без да включва в сметката безбройните изпълнения и часове, които Джулиан беше натрупал още преди да се запознаят). Демозаписи, рекламни записи, сингли, които все бяха на косъм от успеха, но така и не го постигнаха. Дори след като беше подписал рискования договор за записи, от който никой не очакваше особени резултати, беше имало седмици и месеци на задълбочено преглеждане на договори, наемане и работа с адвокати в областта на развлекателния бизнес, свързване с по-опитни изпълнители за съвети и възможни наставления. Налице бяха и многобройните месеци, прекарани в студио в Мидтаун, в преработване на партиите на клавишните инструменти и вокалите, стотици, може би хиляди пъти, за да направят звука точно какъвто трябва. Безкрайните срещи с продуценти и хора от отделите за артистите, и репертоара, и страховити изпълнителни директори на звукозаписни компании, които знаеха — и се държаха подобаващо — че държат златните ключове към неговото бъдеще. Налице беше онзи кастинг на „Сони“ за нови членове на групата, а след това — и интервютата, и прослушванията; непрекъснатото пътуване между Лос Анжелис и Ню Йорк, за да се увери, че всичко върви гладко; консултациите с хора от областта на връзките с

обществеността, които можеха да насочат общественото възприятие; и указанията от медийните съветници как да се държи пред камерите. И, разбира се, стилистката, която отговаряше за имиджа на Джулиан.

От години Брук работеше с готовност на две места, за да издържа семейството, въпреки смущаващите леки пристъпи на негодувание, които понякога изпитваше, когато беше изтощена и сама, „студийна вдовица“ в апартамента. Съществуваха и собствените ѝ мечти — засега оставени настрана по неин собствен избор — желанието наистина да си създаде свое местенце в работата, да пътува повече, да има бебе. Налице беше финансовото напрежение, поради факта че трябваше да влагат отново и отново всеки долар в различни аспекти от кариерата на Джулиан. Ужасно дългите часове в студиото. Всички нощи, в които до късно отсъстваха от къщи, когато и двамата бяха в шумни, задимени барове за поредното изпълнение на Джулиан, вместо сгушени на дивана или заминали някъде за уикенда с други двойки. А сега и пътуването! Постоянните, тежки, безкрайни пътувания на Джулиан, местенето от град на град, от едно на друго крайбрежие. И двамата полагаха усилия, наистина, но сякаш ставаше все по-тежко и по-тежко. Напоследък и един телефонен разговор, който да не се наложи да прекъснат, им се струваше истински лукс.

Нола напълни отново чашите и на двете и взе телефона си:

— Какво искаш?

— Всъщност не съм гладна — каза Брук и сама се изненада, че наистина го мислеше.

— Ще поръчам скариди и пиле, които да си поделим, и порция пролетни рулца. Така добре ли е?

Брук размаха чашата си и едва не си разля виното. Беше се справила с първата толкова бързо.

— Чудесно, чудесно. — Замисли се за миг и си спомни, че постъпва с Нола по същия начин, по който Джулиан се държеше винаги с нея самата. — Е, какво става с теб? Нещо ново с...

— Дрю? С него е свършено. Последния уикенд имах едно малко... разсейване и то ми напомни, че има много по-вълнуващи мъже от Дрю Макнийл.

Брук отново покри очите си.

— О, не. Започва се.

— Какво? Просто малко се позабавлявах.

— Кога намери време?

Нола имитира наранено изражение.

— Помниш ли как след вечеря в събота ти искаше да се прибереш, а ние с Дрю щяхме да излизаме?

— О, боже. Моля те, не ми казвай, че е било поредната тройка. Слабото ми сърце не може да понесе още една тройка.

— Брук! Дрю си тръгна веднага след теб, но аз исках да поостана. Изпих още едно питие, а после си тръгнах напълно самотна около един и половина и излязох да си повикам такси.

— Не сме ли малко стари за среднощни обаждания само за секс? Дали хлапетата изобщо още ги наричат така напоследък?

Нола закри очи:

— Боже мой, такава си моралистка. Тъкмо щях да се кача в първото свободно такси от двайсет минути насам, когато този тип се опита да ми го отмъкне. Просто скочи на другата седалка.

— О?

— Да, ами, беше много сладък и ми каза, че може да се качи с мен в таксито, стига аз да сляза първа, и преди изобщо да се усетя, вече се целувахме.

— И после? — попита Брук, макар че знаеше.

— Беше възхитително.

— Знаеш ли му изобщо името?

— Спести си го — каза Нола, като забели очи.

Брук се втренчи в приятелката си, опитвайки се да извика в паметта си спомена за дните, когато беше още необвързана и сама. Беше излизала със сума народ и бе имала краткотрайни връзки с доста, но никога не беше проявявала подобно, подобно... свободомислие в готовността си просто да си легне с някого. Понякога, когато не изпитваше ужас за Нола, Брук ѝ завиждаше за увереността и за агресивния начин, по който подхождаше към сексуалността си. Единствения път, когато беше имала любовна авантюра за една нощ, Брук се бе заставила да го направи, като си повтори многократно, че ще бъде забавно, вълнуващо и освежаващо. Един скъсан кондом, двайсет и четири часова гадене от хапчето за спешна контрацепция, взето на сутринта, шест седмици, докато тестът за ХИВ можеше да се определи като категорично отрицателен, и точно нула обаждания от

така наречения ѝ любовник по-късно, тя знаеше, че не е създадена за този начин на живот.

Пое си дълбоко въздух и изпита облекчение, когато чу звънеца, известяващ, че храната е пристигнала.

— Нола, даваш ли си сметка, че можеше да те...

— Би ли ми спестила лекцията „той можеше да се окаже сериен убиец“, ако обичаш?

Брук вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре, добре. Виж, радвам се, че си се забавлявала. Може би говори просто собствената ми ревност.

При тези думи Нола изписка леко. Вдигна колене на дивана и посегна да хване ръката на Брук, после бързо я шляпна.

— Това пък за какво беше? — попита Брук с наранено изражение.

— Никога повече не казвай, че ревнуваш! — възкликна Нола с разпаленост, каквато Брук рядко виждаше в нея. — Ти си красива и талантива и дори не можеш да си представиш колко е прекрасно, като твоя приятелка, да виждам как те гледа Джулиан. Знам, че невинаги съм му била първа почитателка, но той те обича — това няма как да се отрече. Независимо дали си даваш сметка за това, или не, вие ми действате въодушевяващо. Знам, че са били нужни много усилия от страна и на двама ви, но те се отплащат.

На вратата се почука. Брук се наведе и прегърна Нола.

— Обичам те. Благодаря ти за това — имах нужда да го чуя.

Нола се усмихна, грабна портмонето си и излезе в коридора.

Момичетата се нахраниха бързо и Брук, изтощена от деня и от половин бутилка вино, се измъкна веднага щом приключиха. По навик се отправи решително към влака по линия 1 и се настани на любимата си седалка в края, преди да си спомни, че вече можеше да си позволи да си взема таксата. Докато изминаваше пеша трите пресечки до вкъщи, пренебрегна обаждането на майка си и се отдаде на блянове за ритуала си на необвързано момиче: билков чай, гореща вана, мразовита стая, хапче за сън и безпаметен сън под невероятно пухкавата кувертюра. Може би щеше дори да си изключи телефона, та Джулиан да не я събуди със спорадичните си обаждания, непредсказуеми във всяко отношение, освен факта, че със сигурност щеше да чуе музика, момичешки гласове, или и двете, на заден план.

Потънала в мисли и отчаяно копнееща да влезе вътре и да се разсъблече, Брук видя цветята върху изтривалката едва когато се препъна в тях. Цилиндричната стъклена ваза беше висока колкото току-що проходило дете и обвита с пищно зелени бананови листа. Преливаше от калии, наситено пурпурни и кремавобели на цвят, единственият акцент беше един извисяващ се бамбуков стрък.

От време на време бе имало по някой букет, от онези, които всички жени получаваха в един, или друг момент — слънчогледите от родителите ѝ, когато в първи курс отиде да ѝ извадят мъдреците, задължителните дузина рози от различни гаджета без капчица въображение за Свети Валентин, купените от магазина китки цветя, донасяни от приятели като подарък за домакинята — но никога в живота си не беше получавала нещо подобно. Скулптура. Произведение на изкуството. Брук с усилие го внесе вътре и издърпа миниатюрния плик, дискретно залепен за вазата. Уолтър дотича да подуши тази нова уханна придобивка.

Скъпа Брук,

Толкова ми липсваш. Броя дните до този уикенд,
когато ще мога да те видя.

С обич, Дж.

Тя се усмихна и се наведе напред да помирише великолепните калии — радост, която продължи точно десет секунди, а после всичките ѝ съмнения бурно я връхлетяха. Защо беше написал Брук, когато почти винаги ѝ казваше „Руки“, особено когато се опитваше да бъде романтичен или да прояви интимност? Дали това бе неговият начин да се извини, че се е държал като егоистичен смотаняк през последните няколко седмици, и ако беше така, защо всъщност не беше казал, че съжалява? Можеше ли някой, който се гордее с уменията си да си служи с думите — автор на текстове на песни, за бога — да е написал нещо толкова банално? И най-вече — защо бе избрал тъкмо този момент да ѝ изпрати цветя за пръв път в живота си, когато Брук знаеше колко невероятно омразна му е дори само мисълта за купени от цветарски магазин цветя? Според Джулиан те бяха клиширана, прекалено скъпа, комерсиализирана „емоционална патерица“ за

хората, които не умееха да изразяват емоциите си достатъчно изобретателно или красноречиво, да не говорим за факта, че тези цветя умираха бързо, а що за символ беше това? На Брук никога не ѝ беше пукало особено за това, но разбираше откъде произхожда Джулиан и винаги пазеше и ценеше като скъпо съкровище писмата, песните и стихотворенията, които той така грижливо съчиняваше за нея преди. Така че какви бяха тези глупости с „броенето на дните“?

Уолтър побутна с муцуна коляното ѝ и нададе жален вой.

— Защо не може татко ти да те разходи? — попита Брук, като му сложи каишката с поводата и се върна навън. — О, знам защо. Защото никога не е тук! — Макар да изпитваше огромна вина, че оставя Уолтър сам толкова дълго, тя го завлече обрано вътре в мига, щом той си свърши работата, и го подкупи с допълнителни лакомства за вечеря и един особено дебел морков за десерт. Взе отново картичката, препрочете я още два пъти, а после внимателно я постави най-отгоре на купчината в кофата за смет, а после веднага се върна и я прибра. Може и да не беше най-прекрасното нещо, което Джулиан някога беше писал, но все пак беше жест.

Тя набра номера на мобилния телефон на Джулиан, вече репетирайки какво ще каже, но обаждането веднага беше прехвърлено към гласовата поща.

— Привет, аз съм. Току-що се прибрах и получих цветята. Боже, направо са... невероятни. Просто не знам какво да кажа. — *Поне си честна*, помисли си тя. Мина ѝ през ума да го помоли да ѝ се обади, за да могат да поговорят, но изведнъж ѝ се стори прекалено изтощително. — Добре тогава. Ъм, лека нощ. Обичам те.

Брук напълни ваната с най-горещата вода, която можеше да понесе, грабна последния брой на „Ласт Найт“, който току-що беше пристигнал, и внимателно се отпусна във водата, трябваша ѝ почти пет минути, докато успее да понесе да потопи цялото си тяло. Щом водата заля раменете ѝ, тя изпусна огромна въздишка на облекчение. *Слава богу, че този ден скоро ще свърши.*

В Дните Преди Снимката, нищо не беше по-хубаво от това да се разположи във ваната с чисто нов брой на „Ласт Найт“. Сега винаги изпитваше смътен ужас на какво може да се натъкне, но старите навици се пречупваха трудно. Прелисти първите няколко страници, като спря за миг да се замисли върху факта колко много женени

знаменитости охотно излагаха на показ сексуалния си живот с „бисери“ от рода на: „Нашата тайна за запазване на секси усещането? Той ми носи закуска в леглото в неделните дни, а после аз *наистина* му показвам признателността си“ и „Какво мога да кажа? Аз съм късметлия. Жена ми е истинска тигрица в леглото“. Страницата, на която показваха знаменитости, които правят присъщи за „нормалните хора“ неща, беше необичайно отегчителна: Дакота Фанинг, пазаруваща в някакъв мол в Шърман Оукс, Кейт Хъдсън, увиснала на врата на гаджето си за деня, кадър, на който Камерън Диас се опитваше да измъкне заклецилите се в задника ѝ бикини, Тори Спелинг, стиснала в прегръдките си русо дете и излизаща от някакъв козметичен салон. Имаше доста интересен материал на две страници за това какво е станало с децата — звезди от осемдесетте (кой знаеше, че Уини Купър била математически гений!), но едва когато обърна на така наречената „рубрика за специални представяния“, Брук забрави да диша. Там откри простиращ се на доста страници материал, озаглавен: „Сантиментални текстописци, които разлюляват нашия свят“ и представящ дописки и снимки за вероятно половин дузина изпълнители. Очите ѝ прелетяха по страницата, търсейки напрегнато. Джон Мейър, Гейвин Де Гру, Колби Кайлат, Джек Джонсън. Нищо. Обърна бързо страницата. Бон Айвър, Бен Харпър, Уилко. Пак нищо. Но чакай! О, боже. Там, в най-долния край на четвъртата страница имаше жълто каре. „Кой е Джулиан Олтър?“, крещеше пурпурното заглавие. Онази отвратителна снимка на Джулиан и Лайла Лоусън заемаше горната половина на карето, а долната беше запълнена с текст. О, за бога, помисли си Брук и забеляза по някакъв странно безплътен начин, сякаш се намираще извън тялото си, че сърцето ѝ блъска шумно и че е затаила дъх. Едновременно изпитваше отчаяно желание да го прочете и отчаяно ѝ се искаше текстът да се изпари, напълно да изчезне от съзнанието ѝ завинаги. Дали някой вече го беше прочел? Дали *Джулиан* вече го беше прочел? Брук знаеше, че като абонат, получаваше списанието ден преди то да се появи по павилионите за вестници, но беше ли наистина възможно никой да не е успял да я осведоми за това предварително? Грабна хавлиена кърпа да попие потта от челото си и да си изсуши ръцете, пое си дълбоко въздух и започна да чете:

Джулиан Олтър не само предизвика сензация по-рано това лято с разтърсващо изпълнение в „Лено“ и свръх еротична снимка, но разполага и с доказателства, за да я подкрепи: първият му албум дебютира на четвърто място в класацията на „Билборд“ миналата седмица. Сега всички няма как да не се запитат... кой е той?

Брук се оттласна с крака до нещо по-подобно на седнало положение. Усещаше нарастващо гадене и побърза да припише вината на съчетанието от твърде много вино и вряла вода. *А ако повярваш на това...* помисли си тя. Вдиша дълбоко. Естествено беше да се почувстваш малко странно, прочитайки изненадваща статия за собствения си съпруг в национално списание. С усилие на волята се застави да продължи.

Ранни години: Роден в Горен Ийст Сайд в Манхатън през 1979 г., той посещава престижното училище „Далтън“ и прекарва летата в южна Франция. Разполагащ със заложи да се превърне в съвършения възпитаник на подготвителните училища, интересът на Олтър към музиката не е приет добре от родителите му, радващи се на високо положение в обществото.

Кариера: След като завършва „Амхърст“ през 1999 г., Олтър зарязва следването си в медицинския университет, за да преследва музикалните си амбиции. Подписва със „Сони“ през 2008 г. след двегодишна работа като стажант в отдела за изпълнителите и репертоара. Според проектите първият албум на Олтър трябва да се превърне в един от най-успешните дебюти на годината.

Увлечения: Когато не е в студиото, Олтър обича да прекарва приятни мигове с кучето си, Уолтър Олтър, и да се мотае с приятели. Негови съученици от гимназията твърдят, че е бил истинска тенис звезда в „Далтън“, но вече не играе, защото тенисът „не се връзва с имиджа му“.

Любовен живот: Не се и надявайте на скорошна „заварка“ с Лайла Лоусън! Олтър е женен за отдавнашната си любов Брук вече от пет години, въпреки слуховете за неприятности в рая заради новото напрегнато разписание на Джулиан. „Брук му оказваше невероятна подкрепа, когато той беше никой, но наистина ѝ е трудно да се справи с цялото това внимание“, каза източник, който познава както Джулиан, така и Брук.

Двойката обитава скромно жилище с една спалня близо до Таймс Скуеър, макар техни приятели да казват, че смятат да потърсят по-добро жилище.

В най-долния край на страницата имаше снимка на самата нея и Джулиан, направена от един от професионалните фотографи на партито на „Светлините в петък вечер“ — снимка, която тя още не беше виждала. Очите ѝ я погълнаха жадно и тя изпусна огромна въздишка на облекчение: някак, по някакво чудо и двамата изглеждаха добре. Джулиан се беше навел, целуваше я по рамото и можеше да се види едва доловимата усмивка на лицето му. Брук беше преметнала едната си ръка през врата му, а другата държеше коктейл „Маргарита“ в ярки цветове: леко бе отметнала глава назад и се смееше. Въпреки коктейла, двете каубойски шапки и пакета цигари, завит в ръкава на ризата на Джулиан като част от костюма му, Брук изпита приятна тръпка, задето изглеждаха щастливи и безгрижни, а не пияни или раздърпани. Ако я заставеха да намери нещо нередно в снимката, вероятно щеше да посочи корема си, където, поради рязко и невероятно стечение на обстоятелствата, състоящо се от необичайната изкривена поза на тялото ѝ, сенките, падащи от тъмната стая, и лек полъх на ветрец откъм задния вътрешен двор, карираната ѝ пола се бе издула, сякаш имаше коремче. Нищо особено, просто намек за малка резервна гума, която в действителността не съществуваше. Истината обаче беше, че Брук можеше да преживее едно насочване на камерата под несполучлив ъгъл. Като се имаха предвид всички неща — а имаше безброй други начини, по които всяко от тях можеше да изглежда ужасяващо — тя беше доста доволна.

Но после, налице беше и тази статия. Откъде да започне? Джулиан със сигурност нямаше да е доволен от всичките тези писаници за подготвителните училища. Независимо колко пъти Брук се опитваше да го успокои, че на никого не му пука коя гимназия е завършил някой, той не можеше да понесе дори най-лекия намек, че постиженията му по някакъв начин са резултат от изключително привилегированото му възпитание. Имаше я и онази част как Джулиан отделя време за кучето си — малко унизително за всички участници, като се има предвид, че не споменаваха колко много обича да прекарва времето си с нея или семейството ѝ, нито пък бяха изброени никакви истински хобита. Намекът, че момичетата из цяла Америка са разстроени от факта, че Джулиан и Лайла няма да се съберат скоро, беше и ласкателен, и смущаващ. Ами онзи цитат, че тя е отзивчива, но стресирана от вниманието? Безспорно беше вярно: тогава защо беше формулирано като гадно обвинение? Дали някой от приятелите им наистина беше казал това и го цитираха, или тези списания просто си измислят неща и ги приписват на анонимни източници, когато им изнася? От всичко, написано в цялата статия, единственият ред, от който сърцето ѝ наистина се разтуптя като бясно, беше онази част за това, как се предполагало, че тя и Джулиан смятат да сменят апартамента си с нещо по-престижно. *Какво?* Джулиан знаеше много добре, че Брук отчаяно копнее да се върне в Бруклин, но определено не бяха започнали да оглеждат жилища.

Брук метна списанието на пода, изправи се бавно, за да не ѝ се завие свят от горещата вода, и излезе от ваната. Не беше измила тялото или косата си, но сега това нямаше значение. Единственото важно нещо беше да се свърже с Нола, преди тя да си изключи телефона за през нощта и да си легне да спи. С увита около гърдите хавлиена кърпа и Уолтър, ближещ стичащата се по глезените ѝ вода, Брук грабна портативния телефон и набра номера на Нола по памет.

Нола вдигна след четири позвънявания, точно преди мига, в който обикновено се включваше гласовата поща.

— Какво? Не говорихме ли достатъчно по-рано тази вечер?

— Събудих ли те?

— Не, но съм в леглото. Какво става? Да не си изпълнена със съжаление, задето тази вечер намекна, че съм най-голямата развратница на света?

Брук изсумтя:

— Ни най-малко. Видя ли „Ласт Найт“?

— О, не.

— Абонирана си, нали?

— Каж ми какво пише.

— Моля те, би ли отишла да го вземеш?

— Не ставай смешна, Брук! Буквално съм под завивките, нанесла съм си нощния крем, глътнала съм си приспивателното. Нищо на земята не може да ме убеди да сляза за пощата тъкмо сега.

— На дванайсета страница има огромно каре, озаглавено „Кой е Джулиан Олтър?“ и снимка на двама ни.

— Ще ти звънна пак след две минути.

Въпреки тревогата си, Брук се усмихна на себе си. Едва беше успяла да закачи хавлиената кърпа и да се вмъкне гола под завивките, когато телефонът иззвъня.

— Взе ли го? — попита Брук.

— И още как.

— Сега ти ме влудяваш. Наистина ли е толкова зле?

Мълчание.

— Нола? Каж ми нещо! Започвам да изпадам в паника. По-лошо е, отколкото съм си мислила, нали? Дали ще ме уволнят от болницата, защото ги поставям в неловко положение? Маргарет няма да изпадне във възторг от това...

— Това сигурно е най-страхотното нещо, което съм виждала.

— Една и съща страница ли четем?

— „Кой е този сексапилен певец“? Да, четем едно и също. И е фантастично!

— Фантастично ли? — почти изкрещя Брук. — Какво фантастично има в реда, който гласи, че бракът ни с Джулиан е на път да се провали? Или в онази част, където се твърди, че вече оглеждаме апартаменти, а аз не знам абсолютно нищичко по въпроса?

— Шшшт — каза Нола. — Поеми дълбоко въздух и се успокой. Няма да ти позволя да изопачиш това и да го превърнеш в нещо негативно, както правиш винаги. Дай си само секунда и си спомни факта, че съпругът ти — *съпругът ти* е достатъчно прочут, за да му отделят цяло каре в „Ласт Найт“, и то, по мое мнение, изключително

ласкаво. В общи линии там се казва, че цялата страна го желае, но той е твой. Помисли си за миг за това.

Брук замълча, докато обмисляше казаното. Наистина не беше мислила за това по този начин.

— Погледни голямата снимка тук. Сега Джулиан е истинска знаменитост и не си задръстена или злобна, ако това наистина те стряска.

— Предполагам...

— Знам! Той стигна там, където е сега, до голяма степен благодарение на *теб*. Точно както си говорихме по-рано. Благодарение на *твоята* подкрепа, *твоята* тежка работа, *твоята* любов. Така че не се колебай да се гордееш с него. Вълнувай се от факта, че съпругът ти е прочут и младите момичета из цялата страна ревнуват от теб точно в този миг. Това е напълно в реда на нещата, наистина. Наслаждавай му се!

Брук мълчеше, докато поемаше всичко в съзнанието си.

— Защото всичко друго са пълни глупости. Всъщност няма значение какво пишат, от значение е само фактът, че изобщо го пишат. Ако мислиш, че това е безумие, какво ще стане, когато той се появи на корицата на „Венити Феър“ другия месец? Хм? А какво мисли Джулиан за това? Бас държа, че е в еуфория.

Едва тогава ѝ просветна.

— Още не съм говорила с него.

— Е, в такъв случай, позволи ми да ти дам един съвет. Обади му се и го поздрави. Това е вълнуващо! Това е паметно събитие! Най-ясният признак, че е успял. Не задълбавай в дреболиите, става ли?

— Ще се опитам.

— Вземи списанието, разположи се в леглото и си помисли за факта, че на момичетата в цяла Америка им се иска да можеха да се сменят с теб тъкмо сега.

Брук се засмя:

— Не съм убедена в това.

— Вярно е. Добре, трябва да отивам да спя. Престани да се стресиращ и просто се наслаждавай, става ли?

— Благодаря, ще го направя. Обичам те.

— И аз те обичам.

Брук вдигна списанието и разгледа отново снимката, само че този път се съсредоточи върху Джулиан. Вярно беше, не можеше да се отрече, че в момента, когато беше направена снимката, той изглеждаше, сякаш беше изпълнен с любов към нея, предан, щастлив и мил. Какво повече можеше да иска тя? И макар че никога не би го признала пред никого, беше си доста главозамайващо да се видиш в списание като това и да знаеш, че съпругът ти кара женските сърца да бият лудешки. Нола беше права — Брук трябваше просто да си позволи да се наслади малко на това. Нямахше нищо лошо.

Взе мобилния си телефон и набързо написа съобщение до Джулиан:

Току-що видях „Ласт Найт“ — толкова невероятно.
Толкова се гордея с теб. Благодаря за фантастичните цветя,
обичам ги, обичам те. Любов и целувки.

Ето. Точно от това се нуждаеше Джулиан тъкмо сега — любов и подкрепа, а не още критики и гневни изблици. Горда със себе си, задето се беше преборила с първоначалната си паника, Брук остави телефона си настрана и си взе книгата. Във всеки брак имаше възходи и падения — каза си, докато започваше да чете. Техният несъмнено беше подложен на известно напрежение от необичайните обстоятелства, но с известна отдаденост и усилия от страна и на двамата, не беше нищо, с което да не могат да се справят.

9

СЪС „САМУНЧЕ ВЪВ ФУРНАТА“ И С ПИТИЕ В РЪКАТА

Уолтър Олтър подпря муцуна върху глезена на Брук и въздъхна доволно.

— Удобно е, нали? — попита го тя и той примигна. Когато му подаде едра пуканка, той я подуши, а после внимателно я издърпа с уста от пръстите ѝ.

Беше ѝ толкова хубаво да лежи свита на кълбо на дивана, в очакване на завръщането на Джулиан и на шанса наистина да прекарат известно време заедно, но умът ѝ непрекъснато се връщаше към Кайли. Макар че бяха поддържали редовно връзка през лятото, Брук беше шокирана, когато за пръв път видя пациентката си в началото на учебната година. Оказа се, че Хедър е имала право: Кайли беше отслабнала твърде много, достатъчно, че на Брук да ѝ секне дъхът, когато момичето най-напред влезе в кабинета ѝ. Незабавно бяха провели дълъг разговор за избора на здравословни храни и опасните смазващи диети — разговори, които бяха продължили през последните няколко седмици — и Брук започваше да се надява, че постига напредък.

Мобилният ѝ телефон избръмча и рязко я върна в действителността. Беше текстово съобщение от Джулиан, което гласеше, че е на двайсет минути път от къщи. Тя се втурна в банята, като смъкваше дрехите си тичешком, решена поне да отмие натрапчивия мирис на почистващ препарат от косата и ръцете си след един особено силен, леко преминаващ в обесивно-натрапчивия регистър пристъп на решителност да почисти къщата. Току-що беше застанала под водата, когато чу Уолтър да лае възторжено, което можеше да означава само едно.

— Джулиан? Излизам след две минути! — провикна се тя напразно, знаейки от опит, че той няма да чуе нищо от дневната.

Миг по-късно усети нахлуването на студен въздух още преди да види отварянето на вратата. Джулиан се материализира от парата почти веднага и въпреки факта, че я беше виждал гола хиляди и хиляди пъти преди, Брук изпита силно, почти отчаяно желание да се покрие. Прозрачната найлонова завеса я караше да се чувства толкова изложена на показ, сякаш вземаше душ насред Юниън Скуеър.

— Здравсти, Рук — каза Джулиан, като повиши глас, за да може тя да го чуе над шума на течащата вода и неистовия лай на Уолтър.

Тя първо му обърна гръб, а после се упрекна, че се държи толкова нелепо.

— Привет — каза тя. — Почти приключих. Защо не ме изчакаш... ъъ, защо не си вземеш една кока-кола, а аз идвам веднага.

Той замълча за миг, преди да се съгласи, и Брук знаеше, че вероятно се е обидил. Тя отново си напомни, че ѝ е напълно позволено да изпитва собствени чувства и че не беше нужно да се извинява за тях или да дава обяснения.

— Съжалявам — извика тя, като стоеше с гръб към вратата, макар да усещаше, че Джулиан вече е излязъл. *Не се извинявай!* Тя отново се смъмри.

Изплакна се колкото може по-бързо и се подсуши с кърпата още по-бързо. За щастие, Джулиан не беше в спалнята и Брук крадешком, сякаш в дома им имаше гости, които можеха случайно да влязат всеки момент — намъкна джинси и тениска с дълъг ръкав. Нямаше избор, освен набързо да срещне мократа си коса и да я прибере в конска опашка. Хвърли поглед в огледалото и изпита надежда, че зачервеното ѝ негримирано лице ще се стори на Джулиан сияещо от здраве и щастие, макар да подозираше, че няма такава вероятност. Едва когато влезе в дневната и видя съпруга си, разположил се на канапето, зачетен в рубриката за недвижими имоти на последния неделен брой на „Таймс“, с Уолтър до него, вълнението я завладя.

— Добре дошъл у дома — каза тя, като се надяваше, че не звучи толкова неискрено, колкото ѝ се струваше. Седна до него на дивана. Той я погледна, усмихна се и я прегърна, както ѝ стори, доста хладно.

— Хей, бейби. Толкова съм щастлив, че съм си у дома, че направо не можеш да си представиш. Ако никога повече не видя хотелска стая...

След като си тръгна насред партито за рождения ден на баща ѝ, Джулиан се беше прибрал у дома за две нощи в края на септември, едната, от които прекара в студиото. Беше заминал да представи новия албум, потегляйки на път за още три седмици, и макар че и двамата се бяха старали да поддържат връзка чрез имейл, скайп и телефонни разговори, разстоянието започваше да изглежда непреодолимо.

— Намираш ли нещо хубаво? — попита тя, като седна до него на дивана. Искаше ѝ се да го целуне, но не можеше да превъзмогне витаещата неловкост.

Той посочи обява, озаглавена „Луксозен мезонет в Трайбека“. Тя гордо изтъкваше наличието на три спални, две бани, домашен кабинет, обща веранда на покрива, портиер на пълно работно време и данъчна отстъпка за „Най-добрата в центъра“ цена от 2,6 милиона долара.

— Погледни това. Цените падат като луди.

Брук се опита да определи дали той се шегува, или не. Подобно на всяка нюйоркска двойка, те често участваха в провеждани в неделните сутрини снобарски обиколки на жилища по обяви, които автоматично отпадаха от обхвата на цени, които можеха да си позволят, и се питаха на глас какво ли би било наистина да ги притежават. Но нещо в сегашния случай ѝ се струваше различно.

— Да, абсолютно изгодно. Може би трябва да купим две и да ги съединим. Може би три — засмя се тя.

— Сериозно, Брук, два милиона и шестстотин хиляди долара е много разумна цена за апартамент с три спални и с денонощен портиер в Трайбека.

Тя се втренчи в човека, който седеше до нея, и се запита къде, да му се не види, беше изчезнал съпругът ѝ. Това същият човек ли беше, който десет месеца по-рано се беше борил ожесточено да преподпише договора за наем на апартамента на Таймс Скуеър, който и двамата ненавиждаха, защото не искаше да похарчи допълнителните хиляда долара, които щеше да струва наемането на превоз, за да изнесат мебелите си?

— Знаеш ли, Рук — каза той, като продължаваше да говори въпреки факта, че тя не беше казала нищо. — Знаем, че сигурно ти се струва нереално, когато се замислиш истински за това, но можем да си позволим подобно жилище. Предвид всички парични постъпления, които започваме да получаваме, лесно можем да свалим двайсет

процента. А с всички платени изпълнения, за които имам ангажименти, плюс процента от печалбите за записите, ще е повече от възможно да се справяме с плащането на месечните сметки.

Тя отново не знаеше какво да каже.

— Няма ли страшно да ти хареса да живееш на такова място? — попита той, като посочи снимка на ултрамодерен мезонет с тавани с оголени тръби и цялостно излъчване на индустриален шик. — Адски възхитително е.

Всяка фибра от тялото ѝ искаше да изкрещи: „не“. Не, не искаше да живее в префасониран склад. Не, не искаше да живее в отдалечената, супер модна Трайбека с нейните галерии от световна класа и тузарски ресторанти и нито едно капанче, откъдето да си купиш кафе или прост хамбургер. Не, ако имаше два милиона долара, които да похарчи за апартамент, категорично, безспорно нямаше да избере това. Почти ѝ се струваше, че води този разговор с напълно непознат човек, като се има предвид колко пъти си бяха мечтали заедно да притежават градска къща в Бруклин или, ако това беше непостижимо — а то винаги беше, — то тогава може би цял етаж в градска къща на тиха улица с дървета от двете страни, може би с малка градинка отзад и многобройни великолепни корнизи. Нещо топло и уютно, за предпочитане от преди войната, с високи тавани, с очарование и характер. Дом за семейство в истински квартал с книжарници, които не принадлежат към някоя голяма верига, сладурски кафенета и няколко добри, но евтини ресторанти, на които да бъдат редовни посетители. Тъкмо обратното, всъщност, на онзи стоманено студен мезонет в Трайбека на снимката. Тя не се съдържа и се запита кога идеалът на Джулиан се беше променил така драстично и по-важно: защо.

— Лио току-що се премести в нова сграда на Дуейн стрийт със сауна на верандата на покрива — продължи Джулиан. — Каза, че в целия си живот не е виждал толкова много привлекателни хора на едно място. И се храни в съседния ресторант „Нобу“, кажи-речи три пъти седмично. Можеш ли да си представиш?

— Искаш ли кафе? — изтърси тя, отчаяно изпълнена с желание да смени темата. Всяка произнесена от него дума я разстройваше все повече.

Той бързо вдигна очи към нея и сякаш започна да изучава лицето ѝ.

— Добре ли си?

Тя му обърна гръб и се запъти към кухнята, където сипа голяма лъжица кафе в кафе машината.

— Добре съм — провикна се.

Интернет телефонът на Джулиан издаваше свистящи звуци, докато той изпращаше есемеси или мигновени съобщения от съседната стая. Завладяна от необяснима тъга, Брук се облегна на плота и загледа как кафето капе в каната, малко по малко. Пригответи чашите им както винаги. Джулиан пое кафето, но не вдигна поглед от телефона си.

— Хей! — каза тя, неуспешно опитвайки се да прикрие раздражението си.

— Извинявай, само едно текстово съобщение от Лио. Помоли ме да му се обадя веднага.

— Непременно... — Знаеше, че с тона си е дала да се разбере, че има предвид точно обратното.

Джулиан я погледна с присвити очи и, за пръв път от пристигането си, пъкна телефона в джоба си.

— Не. Сега съм тук. Лио може да почака. Искам да поговорим.

За миг той направи пауза, сякаш я чакаше да каже нещо. Струваше ѝ се като странен ретроспективен спомен за времето, когато най-напред започнаха да излизат заедно, макар че тя изобщо не помнеше да е изпитвала такава неловкост, или дистанцираност преди, дори и в началото, когато бяха почти непознати.

— Цялата съм слух — каза тя: отчаяно ѝ се искаше той да я сграбчи в мечешка прегръдка, да заяви безсмъртната си любов към нея и да обещае тържествено, че животът незабавно ще се върне в нормалното си русло. Отново ще стане скучен, беден и предсказуем. Отново щастлив. И макар че това не беше вероятно — а тя всъщност и без друго не искаше това, тъй като то щеше да означава края на кариерата на Джулиан — щеше да е невероятно доволна той да започне истински разговор за предизвикателствата, пред които бяха изправени, и за стратегията за справяне с тях.

— Ела тук, Рук — каза той толкова нежно, че сърцето ѝ се изпълни с вълнение.

О, слава богу. Той беше наясно, той също чувстваше напрежението от това, че рядко се виждаха, и искаше да си изясни как да поправи нещата. Брук почувства искрица надежда.

— Каж ми какво си мислиш — промълви тя тихо, с надеждата, че звучи откровено и отзивчиво. — Тези няколко седмици бяха тежки, нали?

— Да — съгласи се Джулиан. В очите си имаше онова познато изражение. — И именно затова смятам, че заслужаваме ваканция.

— Ваканция ли?

— Да заминем за Италия! От цяла вечност си говорим да отидем там, а октомври е идеалното време от годината. Мисля, че мога да си взема шест-седем свободни дни. Просто трябва да се върна преди шоуто „Днес“. Ще посетим Рим, Флоренция, Венеция... ще се повозим на гондола и ще се тъпчем до пръсване със спагети и вино. Само ти и аз. Какво ще кажеш?

— Звучи великолепно — каза тя, преди да си спомни, че бебето на Ранди и Мишел трябва да се роди другия месец.

— Знам колко много обичаш пушени меса и сирена. — Той подкачи Брук и я смушка. — Осолени меса и големи парчета пармезан, колкото ти душа иска.

— Джулиан...

— Ако ще го правим, по-добре просто да се захващаме. Мисля, че трябва да летим в първа класа. Бели покривки за маса, реки от шампанско, разтегателни седалки. Истински да се поглезим.

— Звучи невероятно.

— Тогава защо ме гледаш така? — Той смъкна плетената си шапка и прокара пръсти през косата си.

— Защото вече не са ми останали никакви дни от отпуската и се пада точно в средата на семестъра за момичетата от „Хънтли“. Мислиш ли, че можем вместо това да отидем за Коледа? Ако тръгнем на двайсет и трети, ще имаме почти...

Джулиан пусна ръката ѝ и се стовари обратно на дивана, като изпусна шумно и раздражено дъха си.

— Нямам представа какво ще става през декември, Брук. Знаем, че мога да замина сега. Просто не мога да повярвам, че ще допуснеш подобно нещо да провали шанс като този.

Сега беше неин ред да се втренчи в него:

— Нещото по една случайност е работата ми, Джулиан. Тази година съм си взела повече почивни дни от всеки друг. Няма начин просто да вляза там с бодра крачка и да поискам още една свободна седмица. Ще ме уволнят моментално.

Погледът му беше твърд като стомана, когато срещна нейния.

— Това наистина ли ще е чак толкова лошо?

— Ще се престоря, че не си казал това.

— Не, говоря сериозно, Брук. Нима това ще е най-ужасното нещо на света? В „Хънтли“ и в болницата се претрепваш от работа. Толкова ли е ужасно да предложи да си вземеш малко почивка?

Всичко излизаше от контрол с шеметна бързина. Никой не знаеше по-добре от Джулиан, че Брук трябва да изкара още една година, преди евентуално да може да отвори собствена практика. Да не говорим колко се беше сближила с няколко от момичетата, особено с Кайли.

Пое си дълбоко въздух:

— Не е ужасно, Джулиан, но няма да стане. Знаеш, че ми трябва само още една година и после...

— В такъв случай, какво ще кажеш, ако е само временен отдых? — прекъсна я той. — Майка ми смяташе, че вероятно дори ще ти запазят мястото в работата, ако именно това искаш, но не смятам, че е необходимо. Не е като да не можеш да си намериш друга...

— Майка ти? Откога обсъждаш с майка си каквото и да било?

Той я погледна:

— Не знам, просто разказвах на нашите колко тежко е да сме далече един от друг през цялото време и си помислих, че тя има някои добри идеи.

— Че трябва да напусна работа?

— Не непременно да напуснеш, Брук, макар че ако искаш да го направиш, изцяло ще те подкрепя. Но може би почивката е отговорът.

Невъзможно ѝ беше да си го представи. Разбира се, представата да е напълно необременена от разписания и смени и от трупането на възможно най-много часове извънредна работа звучеше божествено — кой не би искал това? Но тя обичаше искрено работата си и се вълнуваше от мисълта някой ден сама да си бъде началник. Вече беше измислила име — „Здрави мама и бебе“ — и идеално си представяше как иска да изглежда уебсайтът ѝ. Дори беше измислила логото: щеше

да представлява два чифта крака, застанали един до друг, едните — очевидно на майка, с протягаща се надолу само една ръка, за да улови ръчичката на невръстно дете.

— Не мога, Джулиан — каза тя, като се пресегна да го хване за ръката въпреки гнева, който изпитваше към него, задето не разбира. — Полагам всички усилия да бъда част от всичко, което се случва в кариерата ти, да споделям цялото вълнение и лудост, но аз също имам кариера.

Той сякаш се замисли за това, но после се наведе и я целуна.

— Помисли си, Рук. Италия! За седмица.

— Джулиан, аз наистина...

— Никакви приказки повече — каза той, като притисна пръсти към устните ѝ. — Няма да заминаваме, щом не искаш — когато видя изражението на Брук, той се поправи — ако не ти е възможно. Ще почакам, докато можем да видим Италия заедно, кълна се. Но обещавах ли, че ще помислиш за това?

Несигурна дали гласът няма да ѝ изневери, Брук кимна.

— Добре тогава. Какво ще кажеш да излезем тази вечер? На някое обикновено, но хубаво местенце. Само ние. Какво ще кажеш?

Очакваше, че ще прекарат първата си вечер заедно вкъщи, но колкото повече мислеше за това, толкова по-трудно ѝ беше да си спомни кога за последен път двамата излизаха сами. Все още имаха да обсъждат толкова много неща, но можеха да го направят на бутилка хубаво вино. Може би тя просто беше твърде сурова към него и щеше да е добре и за двамата, ако можеше просто да се отпусне.

— Добре, да го направим. Само искам да си изсуша малко косата, за да не се накъдри от влагата.

Джулиан засия и я целуна:

— Отлично. Ние с Уолтър ще се обадим тук-там и ще намерим идеалното място. — Той се обърна към Уолтър и целуна и него. — Уолти, момчето ми, къде да заведе жена си?

Брук бързо прокара сешоара през влажната си коса и избра най-сладурските си балетни пантофки. Сложи си набързо малко гланц за устни, добави двуредно златно колие и след известно обмисляне се реши в полза на дълга мека вълнена жилетка вместо един по-обемист блейзър. Външността ѝ далеч не бе ослепителна, но беше най-доброто,

което можеше да постигне, без да се разсъблече изцяло и да започне от нулата.

Когато тя се върна в дневната, Джулиан говореше по телефона, но веднага затвори и се приближи до нея.

— Ела тук, красавице — прошепна той, като я целуна.

— Ммм, имаш приятен вкус.

— А ти — още по-добър вид. Ще хапнем нещо за вечеря, ще пийнем вино, а после какво ще кажеш да се върнем тук и да се запознаем отново?

— Казвам „да“ — каза Брук, отвърщайки на целувката му. Неловкото чувство, което изпитваше от мига, щом Джулиан влезе — усещането, че се случват твърде много неща, твърде бързо, а те не бяха решили нищо — още я гризеше, но тя положи всички усилия да го пренебрегне.

Джулиан беше избрал страхотен малък испански ресторант на Девето авеню, а времето още беше достатъчно топло, за да седнат навън. След като пресушиха половин бутилка вино, двамата се отпуснаха и разговорът отново тръгна непринудено и по-леко. Бебето на Ранди и Мишел трябваше да се роди другата седмица, родителите на Джулиан заминаваха за Нова година и им бяха предложили къщата си в Хамптънс, майката на Брук току-що беше гледала някаква невероятна пиеса далече от Бродуей и настояваше те също да отидат да я гледат.

Едва след като се прибраха вкъщи и се съблякоха, неловкото усещане се завърна с пълна сила. Брук беше очаквала Джулиан да осъществи предложението си за помирителен секс в мига щом влязат в апартамента — в края на краищата, не го бяха правили от три седмици, — но вниманието му беше отвлечено първо от телефона му, а след това — от лаптопа. Когато най-после отиде при нея в банята да си измие зъбите, вече минаваше полунощ.

— В колко часа ще ставаш утре? — попита Джулиан, докато измъкваше контактните си лещи и ги пръскаше с почистващ разтвор.

— Трябва да бъда в болницата в седем и трийсет за съвещание на персонала. А ти?

— Трябва да се срещна със Самара в някакъв хотел в Сохо за фотосесия.

— Ясно. Е, сега ли да си сложа овлажнителя за лице, или по-късно? — обърна се тя към Джулиан, докато той почистваше зъбите си с конец. Тъй като Джулиан мразеше миризмата на нейния нощен крем с интензивно действие и отказваше да се приближава до нея, когато го носи, това беше кодирана формулировка за: „Ще правим ли секс тази вечер?“

— Смазан съм, скъпа. В момента графикът е доста напрегнат. Толкова скоро преди новия сингъл. — Той остави пластмасовата кутийка с конец за зъби на мивката и целуна Брук по бузата.

Тя не можа да се сдържи и се почувства наскърбена. Да, разбираше, че е напълно изтощен след цялото това време на път. Тя също беше доста уморена, след всекидневните си събуждания в шест часа всяка сутрин, за да разходи Уолтър, но Джулиан беше мъж и бяха минали три седмици.

— Ясно — каза тя и незабавно наплеска лицето си с гъстия, жълт крем — същият, за който всички оценители на продукти в сайта beauty.com твърдяха, че е сто процента лишен от аромати, но съпругът ѝ се кълнеше, че може да подуши миризмата му чак от дневната.

Добре, чудесно, нека си признае: тя също изпитваше облекчение. Кое не означаваше, че не обожава да прави секс със съпруга си, защото наистина обожаваше — още от първия път, това беше една от най-хубавите отличителни черти на връзката им и безспорно една от най-трайните. Разбира се, да правиш секс всеки ден (понякога — по два пъти на ден), когато си на двайсет и четири и все още ти се струва леко скандално дори само да преспииш в нечий чужд апартамент, не е нещо, което се случва твърде рядко, но темпото им не се беше забавило твърде много, докато излизаха заедно или дори когато бяха вече женени. Брук с години беше слушала приятелките си да се шегуват за различните методи, с които си служеха, за да се отърват от съпрузите и гаджетата си всяка нощ и се беше смяла заедно с тях, но не разбираше. Защо биха искали да го правят? Да се вмъкне в леглото със съпруга си и да се любят, преди да заспят, едно време беше любимата ѝ част: по дяволите, именно това му беше хубавото да си възрастен и зрял човек в една сериозна връзка.

Е, сега схващаше. Нищо между тях не се бе променило — сексът все още беше точно толкова страхотен, както винаги — но двамата бяха просто толкова изтощени през цялото време. (В нощта, преди да

замине, беше заспал върху нея, наполовина свършил и Брук успя да остане обидена само около деветдесет секунди, преди също да се унесе.) И двамата бяха постоянно в движение, често разделени и изтощени. Тя се надяваше, че е само временно и че щом Джулиан започне да си остава вкъщи по-често, а тя успее по-лесно да определи собственото си разписание, двамата ще се преоткрият.

Тя изгаси лампата в банята и последва Джулиан в леглото, където той се беше разположил с брой на списание „Китарист“ в ръка, с Уолтър, сгушен в свивката на ръката му.

— Виж, бейби. Споменават новата ми песен. — Той ѝ показва списанието.

Тя кимна, но вече се настройваше за сън. Действията ѝ се отличаваха с военна експедитивност, предназначена да я потопи в безсъзнание след възможно най-кратко време. Включи климатика на по-студено въпреки факта, че температурата навън беше приятна — петнайсетина градуса — съблече се гола и се пъкна под невероятно меката пухена завивка. След като взе противозачатъчното си хапче с голяма глътка вода, тя подреди до будилника чифт сини силиконови тапи за уши и любимата си сатенена маска за очи и, доволна, започна да чете.

Когато тя потрепери, Джулиан се наведе и сложи ръка на рамото ѝ.

— Моето лудо момиче — промърмори с престорено раздражение. — Изглежда, никога не осъзнава, че може да ѝ стане по-топло, когато поиска. Само трябва да усили малко отоплението, или — пази боже — да изключи климатика. Или може би да спи с тениска...

— Никакъв шанс. — Брук знаеше, че е хубаво да се спи на хладно, тъмно и тихо: следователно, съвсем ясно беше, че най-добре се спи на смразяващо студено, в непрогледна тъмнина и в пълна тишина. Спеше гола още откакто порасна достатъчно, за да може да си съблече сама пижамата и никога не можеше да спи наистина добре, когато ситуацията (летният лагер, общежитието в първи курс, началото на двайсетте ѝ години, когато оставаше да преспи в домовете на момчета, с които още не беше правила секс) изискваха да носи нощница.

Брук се опита да почете малко, но умът ѝ непрекъснато се отклоняваше към поредица от тревожни мисли. Знаеше, че трябва просто да се сгуши до Джулиан и да го помоли да ѝ разтрие гърба или

да я погали по косата, но преди да се усети, вече изричаше нещо съвсем различно:

— Смяташ ли, че правим достатъчно секс? — попита тя, докато нагласяваше лентата на маската си за очи.

— *Достатъчно* секс? — попита Джулиан. — Според чии стандарти?

— Джулиан, говоря сериозно.

— Аз също. С кого се сравняваме?

— С никого конкретно — каза тя, в тона ѝ ясно започна да се долавя нотка на раздразнение. — Просто, нали се сещаш, нормата.

— Нормата ли? Не знам, Рук, мисля, че създаваме впечатление на съвсем нормални. Ти не смяташ ли?

— Ммм.

— Това заради тази вечер ли е? Защото и двамата бяхме наистина уморени? Сериозно, не ни съди прекалено сурово.

— Не сме го правили от три седмици, Джулиан. Най-дългото време, което сме изкарвали без секс, преди беше пет дни и това беше, когато изкарах пневмония на крак.

Джулиан въздъхна и продължи да чете.

— Рук, ако обичаш, би ли престанала да се тревожиш за нас? Всичко с нас си е наред, гарантирам.

Тя мълча няколко минути, докато мислеше за това, знаейки, че всъщност не иска да прави повече секс — не и сега, не и докато беше толкова уморена — но че ѝ се искаше той да иска.

— Заключи ли входната врата? — попита тя.

— Май да — промърмори той, без да вдига очи. Четеше статия за най-добрите техники за свирене на китара в Америка. Брук знаеше, че той няма абсолютно никакъв спомен дали е заключил вратата, или не.

— Е, да или не?

— Да, определено я заключих.

— Защото ако не си сигурен, ще стана да проверя. Предпочитам да си създам неудобство за трийсет секунди, отколкото да съм мъртва — каза тя с дълбока, драматична въздишка.

— Сериозно? — Той се сгуши по-дълбоко под завивките. — Категорично не съм съгласен.

— Джулиан, сериозно. Онзи човек на нашия етаж умря миналата седмица. Не мислиш ли, че е редно да се опитаме да бъдем малко по-

внимателни?

— Брук, сладурче, той се напил до смърт. Не съм сигурен, че това можеше да бъде предотвратено, ако си беше заключил вратата.

Тя знаеше това, разбира се — знаеше абсолютно всичко, което се случваше в сградата, защото портиерът просто не млъкваше — но толкова ли неимоверно трудно му беше на Джулиан да ѝ обърне малко внимание?

— Мисля, че може да съм бременна — обяви тя.

— Не си — отвърна той автоматично и продължи да чете.

— Е, ами ако бях?

— Но не си.

— И откъде знаеш? Непрекъснато стават грешки. Бих могла да съм. Тогава какво ще правим? — Успя да подсмръкне престорено.

Той се усмихна и най-сетне — най-сетне! — остави списанието.

— О, скъпа, ела тук. Съжалявам. Трябваше да се досетя по-рано. Искаш да се гушкаме.

Тя кимна. Безкрайно незряло, но чувстваше безнадеждност. Той се промъкна до нейния край на леглото и я обгърна в прегръдка.

— А хрумна ли ти за миг да кажеш: „Джулиан, о, мой любящи съпруге, искам да се гушкаме. Ще ми обърнеш ли внимание?“, вместо да подхващаш спорове?

Тя поклати отрицателно глава.

— Разбира се, че не — каза той с въздишка. — Наистина ли се тревожиш за сексуалния ни живот, или всичко това беше част от плана да предизвикаш реакция?

— Да, стремях се само към реакцията — излъга тя.

— И не си бременна?

— Не! — каза тя, малко по-високо, отколкото възнамеряваше.

— Категорично, определено не. — Устоя на порива да го попита дали щеше да е най-ужасното нещо на света, ако наистина беше бременна. Бяха женени от пет години, в края на краищата...

Целунаха се за лека нощ (той изтърпя гъсто нанесения върху лицето ѝ овлажнител, но не и без да сбърчи нос и да издаде силно преувеличен звук, сякаш се задушаваше), а тя изчака задължителните десет минути, докато дишането му стана равномерно, а после си навлече халата и тихо се отправи към кухнята. След като провери дали

входната врата е заключена (беше), тръгна към компютъра за едно бързо сърфиране.

В ранните дни на Фейсбук тя се бе задоволявала да ограничава времето, прекарано онлайн, до всеобхватния свят на „Дебнене на бивши гаджета“. Първо издири няколкото си гаджета от гимназията и колежа, с които беше имала по-дълготрайни връзки, плюс онзи тип от Венецуела, с когото излизаше в продължение на два месеца в университета и отношенията им бяха нещо средно между авантюра и сериозна връзка (само ако английският му беше малко по-добър...), и се запозна с новостите в живота им. Със задоволство беше видяла, че всичките до един изглеждаха по-зле, отколкото по времето, когато ги беше познавала, и многократно се питаше дали същото се върти в ума и на толкова много двайсет и няколко годишни жени: каква точно бе причината, поради която почти всичките ѝ познати момичета изглеждаха по-добре, отколкото в колежа, докато всички мъже изглеждаха по-дебели, по-плешиви и много, много по-стари?

Два месеца бяха минали така, докато тя започне да се интересува и от други неща, освен снимките на близнаците на кавалера си от абитуриентския бал, и не след дълго вече трупаше приятели от всеки важен период от живота си: детската градина в Бостън, докато собствените ѝ родители още пишеха дипломните си работи; лагерът в Поконос; гимназията в предградията на Филадельфия; десетки и десетки приятели и познати от бакалавърската програма в „Корнел“ и магистърската ѝ програма в болницата, а сега — колеги и от двете ѝ работни места: както от болницата, така и от училището „Хънтли“. И макар да бе забравила за съществуването на много от по-ранните си приятели, докато имената им се появиха в папката ѝ за уведомяване, винаги беше изпълнена с нетърпение да възстанови връзката и да разбере какво са им донесли последните десет или дори двайсет години.

Тази вечер не беше различна: прие искане за приятелство от момиче, с което като деца си бяха играли заедно, чието семейство беше заминало, когато бяха в прогимназията, а после жадно разгледа новия профил, отбелязвайки всички детайли (неомъжена, завършила университета в Боулдър, Колорадо, в момента живееща в Денвър, изглежда обича карането на колело по планински терени и дългокосите мъже) и изпрати на момичето бързо, изпълнено с бодряшка любезност

съобщение, като си даваше сметка, че това вероятно ще е началото и краят на „повторното им обединение“.

Щракна бутона за връщане към началната страница и беше препратена обратно към рубриката за „новини на живо“, където набързо прегледа обновяванията в статуса на приятелите си за играта „Каубои“, всекидневните важни постижения на бебетата им, идеите им за костюми за Хелюин, щастието им, че „Слава богу, днес е петък!“ и поместените от тях снимки от различни техни ваканции по цял свят. Едва когато слезе до дъното на втората страница, видя обновяването на информацията на Лио, изцяло с главни букви, разбира се, сякаш крещеше право на нея:

Лио Уолш... ЗАГРЯВАМ ЗА ФОТОСЕСИЯТА НА
ДЖУЛИАН ОЛТЪР УТРЕ! СОХО. ГОТИНИ МОДЕЛИ.
ИЗПРАТЕТЕ МИ СЪОБЩЕНИЕ, АКО ИСКАТЕ ДА СЕ
ОТБИЕТЕ...

Бляк. Бляк, бляк, бляк. За щастие, от нормалната ѝ електронна поща се разнесе звуков сигнал, който успешно отклони вниманието ѝ, преди да успее да се задълбочи върху пошlostта на новата информация на Лио.

Новият имейл беше от Нола. Беше първата вест (е, добре де, всъщност втората: най-първият имейл гласеше просто: „СПАСИ МЕ ОТ ТОЗИ АД!!!“), която Брук получаваше от нея, откакто Нола беше заминала, и тя я отвори нетърпеливо. Може би имаше вероятност Нола да се забавлява? Не, беше невъзможно. Предпочитанията на Нола клоняха повече към ски ваканциите в Швейцарските Алпи, слънчевите бани в Сен Тропе или купонясването в Кабо. Като цяло бяха чести, скъпи и почти винаги включваха мъж, крайно привързан към секса, с когото тя току-що се бе запознала и когото вероятно нямаше да види повече, щом се приберат у дома. Брук буквално не ѝ беше повярвала, когато Нола оповести, че се е записала за групова екскурзия из Виетнам, Камбоджа, Тайланд и Лаос... сама. Щеше да отсяда в двузвездни хотели и хостели и да пътува с автобус. Само с една раница за три седмици. Без никакви изискани ресторанти, удостоени с по няколко звезди в пътеводителя „Мишлен“, лимузини под наем или

педикюр за сто долара. Нулев шанс да купонясва на яхтата на някой нов приятел или да носи един-единствен чифт сандали „Лубутен“. Брук се беше опитала да разубеди Нола, като ѝ показва снимките от собствения си меден месец в Югоизточна Азия, изобилстващи със заснети в близък план насекоми, домашни любимци на вечеря и колаж от всичките схлупени тоалетни с клекало, с които се бяха сблъскали, но Нола до самия край настояваше, че всичко ще е наред. Брук нямаше да ѝ го натяква, но ако съдеше от имейла, нещата вървяха точно според очакванията:

Поздрави от Ханой — толкова многолюден град, че пред него метрото на Ню Йорк сити в пиковия час изглежда като голф ваканция. Едва петият ми ден е, а не съм сигурна, че ще издържа до края. Всъщност разглеждането на забележителностите е страхотно, но тази група направо ме съсипва. Будят се всеки ден направо като нови и изпълнени с енергия — никое пътуване с автобус не е твърде дълго, никой пазар — твърде претъпкан, никоя липса на климатична инсталация не е твърде непоносима за тази тайфа. Вчера се предадох и казах на водача на групата, че искам да платя еднократното допълнение към цената за собствена стая, след като в продължение на пет сутрини съквартирантката ми се будеше с един час и половина по-рано, за да тича шест мили преди закуска. От типа: „Не се чувствам като себе си, ако не тренирам“. Беше отвратително. Деморализиращо. Направо ужасно за самочувствието ми, както можеш добре да си представиш. Така че тя е отстранена, което, според мен, са най-разумно похарчените петстотин долара в целия ми живот. Иначе няма много за разказване. Страната е прекрасна, разбира се, и безкрайно интересна, но, само за сведение, единственият необвързан мъж под четирийсетгодишна възраст в групата ми е тук с майка си (която, по една случайност, много харесвам — може би трябва да премисля решението си??). Бих те попитала какво става там, но тъй като не те е грижа за мен достатъчно, за да ми

пишеш поне един път, откакто заминах, не си представям, че този път ще е различен с нещо. Въпреки това ми липсваш и се надявам, че поне в някое малко, незначително отношение, си прекарваш по-зле от мен. Обич и целувки, аз.

На Брук ѝ отне броени секунди да отговори.

Миличка Нола,

Няма да кажа: „Казах ли ти“. Всъщност забрави — ще го направя, и още как. КАЗАХ ЛИ ТИ АЗ! Какво си въобразяваше, по дяволите? Нима огромната снимка на безцветния скорпион, която ти показах, нямаше никакъв ефект върху теб? Съжалявам, че съм толкова ужасно нередовна в писането. Дори нямам добро оправдание. Тук няма много за разказване. В работата е истинска лудница — поела съм куп смени на хора, които са в отпуск, с надеждата, че мога да събера достатъчно почивни дни, за да заминем по-късно. Джулиан цяла седмица е на път, макар да предполагам, че има резултат, защото албумът върви невероятно добре. Положението е малко странно. Той изглежда дистанциран. Приписвам го на... по дяволите, не знам. Къде е най-добрата ми приятелка, когато имам нужда да измисля правдоподобно обяснение? Хайде, измъкни ме!

Добре, ще изляза от електронната поща и ще избавя и двете ни от страданията. Вече броя дните, докато се прибереш у дома и излезем да хапнем виетнамска храна. Ще донеса термос с мътна вода със загадъчен вид и ще се почувстваш, сякаш още си на почивка. Ще бъде фантастично. Пази се и хапни малко ориз и заради мен. Обич и целувки, аз.

П. П. Намери ли вече приложение на онези ужасни саронги, които настоях да вземеш, само за да ги разкарам от апартамента си?

П. П. П. Само за сведение: силно те насърчавам да се пробваш с онзи, или който и да е тип, който пътува с майка си.

Натисна бутона „Изпрати“ и чу Джулиан да се приближава тихо към нея.

— Скъпа, какво правиш тук? — попита той сънено, докато си наливаше вода. — Фейсбук няма да избяга.

— Не съм във Фейсбук! — възкликна тя възмутено. — Не можах да спя, затова дойдох да пиша на Нола. Мисля, че не е в див възторг от спътниците си.

— Връщай се в леглото. — Той започна да пие водата, докато вървеше обратно към спалнята.

— Добре, идвам веднага — провикна се Брук, но той вече си беше отишъл.

Брук се събуди мигновено от шум в апартамента и веднага се изправи рязко до седнало положение, напълно будна, ужасена, докато си спомни, че всъщност Джулиан си беше вкъщи тази вечер. Не бяха заминали за Италия: вместо това Джулиан беше обикалял из целия град на срещи с големите радиостанции, на срещи с диджеи; правеше кратки студийни изпълнения и отговаряше на въпроси от обаждаци се в студиото слушатели. Отново беше отсъствал цели две седмици.

Тя се наведе да погледне циферблата на часовника до леглото — задача, затруднена от горещия език на Уолтър върху лицето ѝ и факта, че не можеше да си намери очилата. Три и деветнайсет сутринта. Защо, да му се не види, беше буден, когато трябваше да стават толкова рано?

— Добре, ела с мен — изгука тя на Уолтър, който махаше с опашка и подскачаше, развълнуван от това неочаквано нощно оживление. Брук се загърна в халат и отиде тихо в дневната, където Джулиан седеше на тъмно, само по боксерки и със слушалки на ушите, свирейки на синтезатора си. Изглеждаше не толкова сякаш се упражнява, колкото сякаш просто „разпуска“ — забил беше поглед в стената срещу дивана, а ръцете му се движеха по клавишите, сякаш

изобщо не осъзнаваше какво прави. Ако не беше по-опитна, Брук щеше да си помисли, че той ходи насън или се е надрусал. Успя да седне до него, преди той изобщо да осъзнае присъствието ѝ.

— Хей — каза той, смъквайки слушалките около врата си като шал. — Събудих ли те?

Брук кимна:

— Но шумът е приглушен — каза тя, като посочи клавиатурата, която беше свързана към слушалките, — така че не съм сигурна какво чух.

— Тези — каза Джулиан, като вдигна няколко диска. — Съборих ги само преди минута. Съжалявам.

— Всичко е наред. — Брук се сгуши до него. — Добре ли си? Какво става?

Джулиан обгърна раменете ѝ с ръце, но обърканото му изражение не се промени много. Веждите му се сключиха.

— Предполагам, че просто съм адски изнервен. Давал съм много интервюта досега, но никое толкова голямо, както за предаването „Днес“.

Брук сграбчи ръката му, стисна я и каза:

— Ще се справиш страхотно, Джулиан. Сериозно, на теб общуването с медиите ти идва отвътре. — Може би това не беше съвсем вярно — малкото телевизионни интервюта, които беше виждала Джулиан да дава досега, бяха леко неловки — но ако някога имаше подходящ момент да излъже...

— Ти си длъжна да казваш така. Ти си ми съпруга.

— Напълно си прав. Налага ми се да го казвам. Но също така по една случайност наистина го мисля. Ще бъдеш невероятен.

— На живо е и се излъчва в национален мащаб. Милиони хора го гледат всяка божа сутрин. Не е ли ужасяващо?

Брук зарови лице в гърдите му, за да не може той да види изражението ѝ.

— Просто ще излезеш там и ще си направиш изпълнението. Ще са поставили онази сцена отвън и всичките онези туристи ще пицят възторжено, а усещането няма да е с нищо по-различно от представление по време на турне. Само че с далеч по-малка публика.

— По-малобройна.

— Какво?

— По-малобройна. В смисъл че хората ще са по-малко, а не по-малки. — Джулиан се усмихна слабо.

Брук го смушка с юмрук.

— Значи това получавам, задето се опитвам да те утеша, а? Поправки в граматиката? Хайде да се връщаме в леглото.

— Какъв е смисълът? Не трябва ли да сме там вече всеки момент?

Брук хвърли поглед към часовника на дивиди плейъра. Три и трийсет и пет.

— Можем да поспим още, о, да кажем, петдесет минути, преди да започнем да се приготвяме. Ще изпатят кола в пет и петнайсет.

— Божичко. Това е нечовешко.

— Забрави. Мисля, че имаме само четирийсет и пет минути. Не си мисли, че само защото сега си нещо като знаменитост, не трябва да разхождаш собственото си куче.

Джулиан изпъшка. Уолтър изджафка.

— Хайде, ще ти е по-добре, ако легнеш, дори и да не можеш да заспиш — каза Брук, като се изправи и го задърпа за ръката.

Джулиан стана и я целуна по бузата.

— Тръгвай, аз идвам веднага.

— Джулиан...

Той ѝ хвърли нова усмивка, този път истинска.

— Не ставай тиранин, жено. Нужно ли ми е позволение да отида до банята? Идвам веднага.

Брук се престори на подразнена:

— „Тиранин“? Хайде, Уолтър, да се връщаме в леглото и да оставим татко на спокойствие да си седи на тоалетната чиния и да си ровичка телефона. — Тя целуна набързо Джулиан по устните и издаде звук като от целувка, за да накара Уолтър да я последва.

Следващото, за което Брук си даде сметка, беше, че от радиочасовника гръмко звучи „Всички самотни дами“ и се изправи като свещ в леглото, убедена, че някак е пропуснала всичко. Испита облекчение, когато видя, че часовникът показва четири и петнайсет, и се наведе да разтърси Джулиан, но от неговата страна на леглото откри само куп оплетени завивки и проснат отгоре шпаньол. Уолтър се беше разперил по гръб, навирил във въздуха и четирите си лапи, с глава върху възглавницата на Джулиан, точно като човек. Погледна я с едно

око, което сякаш казваше: Бих могъл да свикна с това, а после го затвори отново и изпусна доволна въздишка. Брук зарови лице в шията му, а после отиде на пръсти в дневната, сигурна, че ще намери Джулиан точно където го беше оставила. Вместо това видя тесен лъч светлина под вратата на тоалетната за гости и когато се приближи да го попита дали е добре, чу безпогрешния звук от повръщане. Бедното създание не е на себе си, помисли си тя със съчетание от съчувствие към Джулиан и облекчение, че не тя е тази, която трябваше да дава интервю тъкмо сега. Не се съмняваше, че ако бяха в обратната ситуация, тя щеше да е точно там в същата тази тоалетна, да повръща и да отправя молитви за някаква божествена намеса.

За миг чу шума от течащата вода, а после вратата се отвори, разкривайки бледо, плувнало в пот превъплъщение на съпруга ѝ. Той прокара опакото на ръката си по устата и отправи към Брук поглед с изражение, което бе едновременно отвратено и леко развеселено.

— Как се чувстваш, бейби? Да ти донеса ли нещо? Малко джинджифилова бира, може би?

Джулиан се отпусна тежко в един стол до масата за двама в кухничката им и прокара пръсти през косата си. Брук забеляза, че косата му изглеждаше по-буйна и гъста напоследък, почти сякаш не оредяваше на темето толкова силно, колкото миналата година. Вероятно причината беше в страхотните подстрижки, осигурявани от хората в екипа, грижещ се за косата и грима му, които сигурно бяха открили някакъв начин да прикрият или замаскират плешивината. Каквото и да правеха, то вършеше работа. При положение че малката плешивина я нямаше, за да отвлича вниманието, погледът незабавно биваше привлечен към онези смешни трапчинки.

— Чувствам се адски кофти — заяви Джулиан. — Не мисля, че мога да го направя.

Брук коленичи до него, целуна го по бузата и взе двете му ръце в своите.

— Ще бъдеш страхотен, скъпи. Това ще помогне на теб и албума ти невероятно много.

За секунда си помисли, че Джулиан ще се разплаче. За щастие, той измъкна един банан от фруктиерата върху масичката и задъвка бавно и продължително.

— И наистина мисля, че частта с интервюто ще бъде невероятно лесна. Всички знаят, че си там, за да пееш. Ще изпълниш „За изгубения“, тълпата ще пощурее, ще забравиш напълно присъствието на камерите, а после те ще се качат при теб на сцената и ще те попитат какво е чувството внезапно да се окажеш звезда или нещо от този род. Ти ще кажеш задължителните неща — колко много обичаш и обожаваш всичките си фенове и после ще превключат направо към Ал и прогнозата за времето. Ще бъде лесна работа, убедена съм!

— Мислиш ли?

Умолителният му поглед напомни на Брук колко отдавна не се беше налагало да го успокоява така, колко много ѝ липсваше това. Съпругът ѝ, рок звездата, все още можеше да бъде нейният съпруг, нервното момче.

— Убедена съм! Хайде, да те заведем под душа и да ти направя яйца и препечена филийка. Колата ще бъде тук след половин час и не можем да закъсняваме. Става ли?

Джулиан кимна. Разроши косата ѝ, когато се изправи и тръгна към банята им, без да каже и дума повече. Ставаше нервен преди всяко участие, независимо дали беше обичайно изпълнение в някой колежански бар или малко рекламно представяне в клуб с ограничен брой присъстващи, или огромна тълпа на някой стадион в Средния запад, но Брук не си спомняше някога да го е виждала такъв.

Тя скочи под душа, мислейки си да каже още няколко насърчителни думи, но реши, че малко мълчание ще свърши по-добра работа. Докато тя свърши, Джулиан вече беше излязъл да разходи Уолтър и тя се втурна да намъкне най-лесния за обличане тоалет, който успя да намери, гарантирано удобен, без да е грозен: пуловер с кройка на туника над черен клин, съчетан с боти с нисък ток. Брук доста късно беше възприела клиновете като облекло, но щом се поддаде и купи първия, прекрасно разтеглив и „снизходителен“ към краката ѝ, никога не погледна назад. След толкова много години, в които се мъчеше да се вмъкне в невероятно тесни и опънати джинси с ниска талия, стегнати тесни прави поли и памучни панталони, от които винаги се чувстваше, сякаш талията ѝ е пристегната в менгеме, тя откри, че клиновете са извинението на Бог към всички жени по света. За първи път нещо, което се смяташе за стилно, всъщност идеално успяваше да придаде приятен вид на фигурата ѝ, като скриваше далеч

несъвършените ѝ корем и задник и в същото време подчертаваше доста добре оформените ѝ крака. Всеки ден, когато нахлузваше клин, тя отправяше безмълвна благодарност към онзи, който го беше измислил, и тиха молитва клиновете да останат на мода само още малко.

Пътуването с кола от апартамента им до Рокфелер център мина бързо. Толкова рано сутринта нямаше трафик, а единственият звук идваше от пръстите на Джулиан, потропващи по дървената повърхност на облегалката за ръце. Лио се обади да каже, че ги чака в студиото, но иначе никой не продумваше. Едва когато колата спря успоредно на входа за гостуващи изпълнители, Джулиан стисна ръката на Брук толкова здраво, че тя трябваше да стисне устни, за да се сдържи и да не извика.

— Ще бъдеш страхотен — прошепна му тя, когато един млад мъж с униформа на пиколо и слушалки с микрофон ги поведе към „зелената стая“.

— Предаването е на живо и в национален мащаб — отвърна Джулиан, с очи, приковани право напред. Изглеждаше още по-блед от тази сутрин и Брук се помоли да не повърне отново.

Измъкна пакет дъвчащи таблетки „Пептобисмол“ от дамската си чанта, дискретно отдели две и ги притисна в дланта на Джулиан:

— Сдъвчи тези — каза тихо.

Подминаха няколко студиа, всяко — излъчващо издайническия мразовит въздух, който държеше хладно на водещите под ослепително ярките и горещи светлини на сцената, и Джулиан стисна ръката ѝ по-силно. Завиха зад един ъгъл, минаха покрай някакво пространство, което приличаше на импровизиран козметичен салон, където три жени подреждаха продукти за коса и гримове, и бяха отведени в стая с няколко кресла, две двуместни канапета и малък бюфет със закуски. Брук никога преди не беше виждала каквато и да е официална „зелена стая“ и макар че на вратата на тази пишеше именно това, цялото обзавеждане беше в нюанси на бежовото и бледоморавото. Само Джулиан беше леко позеленял.

— Ето го и него! — избумтя Лио, гласът му прозвуча с поне трийсет децибела по-високо от необходимото.

— Аз, въ, ще се върна да ви отведа за прическа и гримиране веднага щом останалата част от групата се появи — каза пиколото, със

смутено изражение. — Само си вземете кафе или нещо друго. — Той побърза да се измъкне.

— Джулиан! Как сме тази сутрин? Готов ли си? Не изглеждаш готов, човече. Добре ли си?

Джулиан кимна, изглеждаше точно толкова нещастен, че вижда Лио, колкото чувстваше Брук.

— Чудесно — промърмори той.

Лио тупна Джулиан по гърба, а после го дръпна в коридора за няколко насърчителни думи. Брук си наля чаша кафе и седна в ъгъла най-далече от всички. Огледа изучаващо стаята и се опита да прецени останалите гости тази сутрин: малко момиче, което, ако се съди по цигулката, която стискаше, и надменното изражение, най-вероятно беше музикално дете — чудо; редакторът на някакво мъжко списание, преговарящ с агента си десетте съвета за отслабване, които възнамеряваше да обсъжда; известна авторка на книги в стила „чиклит“, която държеше в едната ръка последния си роман, а в другата — мобилния си телефон, с изключително отегчен вид, докато преглеждаше списъка си с обаждания.

Останалите от бенда на Джулиан пристигнаха на малки групи в следващите петнайсет минути: всичките успяваха да изглеждат едновременно изтощени и възбудени. Сърбаха кафе и се редуваха в стаята за прическа и грим и преди Брук да има нова възможност да прецени как е Джулиан, ги изтикаха припряно на подиума да поздравят феновете и да направят последна проверка на озвучаването. Беше прохладна и свежа есенна сутрин и тълпата беше огромна. Когато започнаха представлението, някъде около осем, публиката бе нараснала до повече от хиляда души, почти всичките — жени на възраст между дванайсет и петдесет години, и изглеждаше, сякаш всичките до една крещат името на Джулиан. Брук се втренчи в монитора в „зелената стая“, като се опита да си напомни, че — в същия този миг — Джулиан беше по екраните на всички телевизори в Америка, когато пиколото се приближи и я попита дали иска да гледа интервюто от самото студио.

Брук скочи и последва момчето по едно стълбище и в познатия декор, който разпозна от дългите години, в които бе гледала шоуто. Леденостуденият въздух незабавно я зашемети.

— Уау, прекрасен декор. По някаква причина смятах, че ще го интервюират отвън пред тълпата.

Пиколото вдигна връхчетата на двата си пръста към слушалката в ухото си, заслуша се и кимна. Обърна се отново към Брук, но сякаш не я виждаше наистина.

— Обикновено да, но вятърът днес направо съсипва микрофоните.

— Ясно — каза Брук.

— Може да седнете тук — каза той, като посочи сгъваем стол между две от масивните камери. — Всеки момент ще влязат и ще бъдат в ефир — той погледна хронометъра, окачен на ланец на шията му — само след по-малко от две минути. Мобилният ви телефон е изключен, нали?

— Да, оставих го горе. О, това е просто толкова невероятно! — възкликна Брук. Никога преди не беше идвала на телевизионна снимачна площадка, да не говорим пък за някоя на толкова прочуто предаване. Беше зашеметяващо дори само да си седи там и да гледа как всички оператори, озвучители и продуценти се суетят наоколо с приготвленията. Точно гледаше как един човек смени няколко твърде натъпкани с пълнеж възглавнички с по-малки и по-стегнати, когато изведнъж отвън нахлу силна струя въздух и настъпи силна суматоха. Около дузина души влязоха през вратата на студиото и Брук видя, че от двете страни на Джулиан стоят Мат Лауър и Мередит Виейра. Изглеждаше леко замаян, а на горната му устна се виждаше малка мънистена капчица пот, но се смееше на нещо и клатеше глава.

— Една минута и трийсет секунди! — прогърмя по високоговорителя женски глас.

Групата мина право пред нея и за миг Брук можеше единствено да се взира в познатите лица на телевизионните водещи. Но после Джулиан улови погледа ѝ и ѝ се усмихна нервно. Каза ѝ нещо само с устни, макар че Брук не можа да разбере какво. Тя седна в креслото, което пиколото ѝ беше посочил. Моментално още двама души „нападнаха“ Джулиан, единият — за да му покаже как да урие микрофона отзад на ризата си и да го закопчае на яката си, а другият нанесе слой лека пудра върху лъсналото му лице. Мат Лауър се наведе да прошепне нещо на Джулиан, който се засмя, а после Мат слезе от сцената. Мередит седна срещу Джулиан и макар че Брук не можеше да

чуе какво казват, изглеждаше, че Джулиан се чувства доста спокоен с нея. Опита се да си представи колко ли нервен е точно в този момент, колко ли абсолютно ужасяващо и нереално му се струва цялото преживяване и само мисълта за това беше достатъчна, за да ѝ прилошее. Заби нокти в дланите си и се помоли всичко да мине добре.

— Четирийсет и пет секунди до включването на живо!

Стори ѝ се, че са минали само десет секунди, но над снимачната площадка се разстла дълбока тишина и на мониторите пред себе си Брук видя реклама за тилебол. Рекламата беше вървяла може би трийсетина секунди, когато се разнесоха встъпителните акорди от песента, с която започваше шоуто „Днес“, и гласът по високоговорителя започна да отброява времето. Цялата стая моментално застина неподвижно, с изключение на Мередит, която прегледа набързо бележките си и прокара език по предните си зъби да провери за следи от червило.

— Пет. Четири. Три. Две. И излъчване на живо! — Точно в мига, когато гласът извика думата „и“, някой щракна мощните лампи над главите им в студиото и цялата снимачна площадка се окъпа в силна, гореща светлина. В същия момент Мередит се усмихна широко, обърна се към камерата с мигащата зелена лампичка и зачете от аутокюто:

— Добре дошли отново на всички! За онези от вас, които току-що се присъединяват към нас, имаме късмет да ни гостува една от най-фантастичните млади звезди на музикалната сцена днес, певецът и автор на текстове за песни Джулиан Олтър. Той вече беше на турне с „Маруун 5“, преди да потегли на собствено турне, а първият му албум дебютира на четвърто място в класацията на „Билборд“. — Тя се обърна към Джулиан и усмивката ѝ стана по-широка. — А той току-що ни удостои с фантастично изпълнение на своята песен „За изгубения“. Страхотен беше, Джулиан! Благодаря, че беше с нас днес.

Той се усмихна широко, но Брук видя изопнатите му устни и как лявата му ръка отчаяно стиска страничната облегалка на креслото.

— Благодаря, че ме поканихте. Безкрайно съм развълнуван, че съм тук.

— Трябва да кажа, че тази песен наистина ми хареса много — каза Мередит със силно въодушевление в гласа. Брук беше смаяна как гримът на водещата изглежда небрежно наплескан и фалшив на живо,

но безупречен и прекрасен — на екрана. — Ще ни разкажеш ли малко за това, как я написа?

Лицето на Джулиан мигновено се оживи и той се приведе напред в креслото си. Цялото му тяло сякаш се отпусна, докато описваше какво го е вдъхновило да напише „За изгубения“.

Следващите четири минути изминаха като един миг. Джулиан се справи безпроблемно с въпросите как са го открили, колко време му е отнело да запише албума, дали може да повярва на всичките тези невероятни отзиви и внимание. Наставленията за общуване с медиите определено си бяха казали думата: отговорите му бяха забавни и очарователно самоиронични, без да звучат, сякаш всеки от тях е подготвен по сценарий от цял екип (каквото беше случаят). Успяваше да поддържа добър зрителен контакт, изглеждаше спокоен и отпуснат, без да е непочтителен, а в един момент отпрати такава пленителна усмивка към Мередит Виейра, че самата тя едва сдържа кикота си и каза: „Ясно ми е защо си толкова популярен сред по-младите си фенки“. Едва когато Мередит вдигна един брой от списание с клюки за знаменитости, което сигурно беше лежало с кориците нагоре на масата между тях, и отгърна на предварително отбелязана страница, Джулиан престана да се усмихва.

Брук си спомни вечерта, когато Джулиан се беше прибрал от „лекцията“ за поведението спрямо медиите и ѝ беше казал, че това е най-важното нещо, което е научил.

— Не е задължително да отговориш на въпроса, който ти задават, и ако въпросът не ти харесва, просто караш напред и реагираш на тези въпроси, на които искаш да отговориш. Не е необходимо да има каквато и да е връзка със зададения въпрос. Единственото изискване е да предадеш информация, която искаш да споделиш. Да поемеш отново контрола над интервюто. Да не позволиш да те изнудват да отговориш на някой неприятен или неудобен въпрос. Просто се усмихваш и сменяш темата. На водещия се пада задължението да се погрижи интервюто да върви напред, да направи така, че то да изглежда гладко и плавно, и няма да се заядат с теб, задето отказваш да отговориш на някой въпрос. Това е сутрешна телевизия, не дебати от президентската предизборна кампания, така че стига да си усмихнат и спокоен, ще успееш. Никога няма да те хванат натясно или да те

поставят в неудобно положение, ако отговаряш само на въпросите, които ти харесват.

Струваше ѝ се, че онази вечер е била преди цяла година, и Брук просто се молеше Джулиан да успее да си придаде същата увереност точно сега. *Придържай се към сценария*, призоваваше го тя със силата на волята си, и не ѝ позволявай да те види как се потиш.

Мередит прегъна списанието — сега Брук видя, че е „Ю Ес Уикли“ — и поднесе една страница към Джулиан. Посочи някаква снимка в горния десен ъгъл и това беше първото, което показва на Брук, че не става въпрос за скандалната снимка с Лайла. Джулиан се усмихваше, но изглеждаше смутен.

— А, да — каза той, без да отговаря на конкретен въпрос, тъй като Мередит още не го беше попитала нищо. — Прекрасната ми съпруга.

О, не, помисли си Брук. Мередит сочеше една снимка на Брук и Джулиан, прегърнати, усмихвайки се щастливо за пред камерите. Камерата показва снимката в близък план и сега Брук различи детайлите: дългата ѝ тясна и права рокля, запазена за изпълнения на живо, Джулиан, който явно се чувстваше неудобно в официален панталон и риза с копчета на яката, и двамата, вдигнали чаши с вино... къде бяха? Тя се наведе напред в стола си, взря се в най-близкия монитор и осъзнаването изведнъж я осени. Партието по случай шейсет и петия рожден ден на баща ѝ. Снимката сигурно беше направена точно след като Брук вдигна тост, тъй като тя и Джулиан стояха пред маса, на които всички останали седяха по местата си. Кой, да му се не види, беше направил тази снимка и — по-важното — защо на „Ю Ес Уикли“ им пукаше за нея?

После камерата се придвижи съвсем леко надолу и тя успя да види, че под снимката имаше надпис, който гласеше: „Със «самунче във фурната» и с питие в ръката“. Почувства ужасно, нервно преобръщане в стомаха, когато осъзна, че новият брой на „Ю Ес Уикли“ вероятно беше излязъл същия ден и никой от екипа на Джулиан още не го беше видял.

— Да, четох, че със съпругата ти, Брук, сте женени от — колко, вече от пет години? — попита Мередит, като погледна Джулиан. Той само кимна, явно изнервен от мисълта какво цели подобен въпрос.

Мередит се наклони плътно към Джулиан и с огромна усмивка каза:

— Така че, можеш ли да го потвърдиш първо тук?

В отговор Джулиан примижа към нея, срещайки погледа ѝ, но изглеждаше точно толкова смутен, колкото се чувстваше Брук. Да потвърди какво? Брук знаеше, че не беше схванал цялото това нещо със „самунчето във фурната“ и най-вероятно смяташе, че Мередит го разпитва за състоянието на брака му.

— Извинете? — Не прозвуча съвсем членоразделно, но Брук едва ли можеше да го вини. Какво, точно, питаше Мередит?

— Ами, просто нямаше как да не се запитаме дали тази лека издутинка не е бременното коремче на съпругата ти. — Мередит се усмихна широко, сякаш положителният отговор беше чиста формалност и въпросът беше напълно излишен.

Брук вдиша рязко. Определено не беше каквото очакваше, а вероятността бедният Джулиан да използва фразата „бременно коремче“ беше също толкова голяма, колкото и да отговори на въпроса на руски. Да не говорим, че макар че може и да не беше в най-прекрасната си форма, дяволски сигурно бе, че не изглежда бременна. Това беше просто поредната направена под лош ъгъл снимка, заснета отдолу и излагаща на показ странно бухналия плат около талията, където роклята се затваряше. Така че какво?

Джулиан се присви смутено на стола си, смущението му, изглежда, само потвърди истината във въпроса на Мередит.

— О, хайде, на нас тук можеш да кажеш. Това ще бъде наистина голяма година за теб — дебютен албум и бебе! Сигурна съм, че феновете ще са във възторг да чуят потвърждение...

На Брук ѝ трябваше една секунда, за да осъзнае, че не диша. Това наистина ли се случваше? За кои, по дяволите, ги мислеше тя? Бранджелина? Наистина ли на някого му пукаше дали чакат дете? Влизаше ли им това в работата? Нима наистина изглеждаше толкова огромна на онази снимка, та единственото предположение можеше да бъде, че чака дете? И, най-вече, ако целият проклет свят смяташе да предполага, че е бременна, то онази снимка я правеше да изглежда като бременна жена с алкохолен проблем. Беше почти прекалено неправдоподобно.

Джулиан отвори уста да каже нещо, изглежда, си спомни инструкциите да се усмихва и да отговаря каквото иска и каза:

— Много обичам съпругата си. Нищо от това нямаше да се случи без невероятната ѝ подкрепа.

Нищо от кое? — прииска ѝ се на Брук да изкрещи. Ужасно избраният момент на несъществуващата бременност? Фактът, че съпругата му се наливаше с алкохол по време на измислената си бременност?

Настъпи неловко мълчание, което продължи вероятно само две секунди, но беше сякаш безкрайно, а после Мередит благодари на Джулиан, погледна право в камерата, нареди на всички да си купят новия му албум и превключи на рекламите. Брук смътно си даде сметка, че силните светлини бяха намалени, а Мередит беше откачила микрофона си и се беше изправила. Тя протегна ръка към Джулиан, който имаше вид на човек, изпаднал в шок след продължително участие в бойни действия, каза няколко думи, които Брук не можа да чуе, и бързо се отдалечи от снимачната площадка. Дузина души започнаха да се суетят из студиото, като проверяваха кабели, тикаха камери и сменяха едни клипбордове с други. Джулиан продължаваше да седи там, с вид, сякаш току-що го бяха фраснали с лопата по главата.

Брук се изправи и се канеше да си проправи път до Джулиан, когато Лио се материализира пред нея.

— Нашето момче се справи доста добре, не мислиш ли, Брук? Реагира малко странно на последния въпрос, но нищо сериозно.

— Ммм. — Брук се беше съсредоточила върху намерението си да се добере до Джулиан, но с крайчеца на окото си загледа как Самара, медийният експерт и двама лични асистенти изведоха Джулиан обратно навън да се подготви за следващото си изпълнение. Тепърва му предстоеше да изпее още две песни, една — в осем и четирийсет и пет и една — в девет и трийсет, а после тази ужасна сутрин най-послед щеше да свърши.

— Навън ли искаш да дойдеш, или ще гледаш от „зелената стая“? Може би трябва да си отдъхнеш, нали се сецаш, да си вдигнеш краката нависоко? — Лио се ухили, което точно в този миг се стори на Брук по-отвратително от обикновено.

— Мислиш, че съм бременна? — попита тя невярващо.

Лио рязко вдигна ръце във въздуха:

— Не питам. Това си е твоя работа, нали знаеш? Съгласен съм, че няма да е най-подходящият момент предвид кариерата на Джулиан, но, хей, предполагам, че бебетата идват, когато са готови...

— Лио, наистина ще съм ти признателна...

Мобилният телефон на Лио звънна, той го издърпа от джоба си и го обгърна благоговейно с длан, сякаш беше Библията.

— Трябва да отговоря — каза той и се обърна да излезе навън.

Брук остана като вкопана на мястото си. Не можеше дори да започне да осмисля случилото се. Джулиан на практика бе потвърдил въображаемата ѝ бременност на живо, по националната телевизия. Пиколото, което ги беше посрещнало тази сутрин, изникна до нея.

— Привет! Ще позволите ли да ви отведе обратно до „зелената стая“? Подготвят декорите за следващата част, така че там е малка лудница — каза той, като погледна клипборда си.

— Разбира се, това ще е страхотно. Благодаря — рече Брук с признателност.

Последва го мълчаливо обратно нагоре по стълбите и надолу по дългия коридор. Той отвори вратата на „зелената стая“ и на Брук ѝ се стори, че май каза: „честито“, преди да си тръгне, но не беше сигурна. На нейното място се беше настанил мъж в пълни бели одежди на главен готвач, затова тя седна в единствения останал празен стол.

Детето — чудо с цигулката вдигна поглед към нея.

— Знаете ли какво е? — попита момиченцето, с толкова висок и пронизителен глас, сякаш току-що беше надувало балон с хелий.

— Моля? — Брук хвърли поглед към детето, несигурна дали е чула правилно.

— Попитях — каза развълнувано момичето — дали вече знаете какво ще си имате. Момче или момиче?

Устата на Брук увисна шокирано.

Майката на момиченцето се наведе към него и му прошепна нещо на ухото, вероятно нещо от рода, че въпросът е груб или неуместен, но момичето само я изгледа гневно в отговор.

— Само я попитах какво ще си има! — изписка то.

Брук се опита да се отпусне. Със същия успех можеше и да се позабавлява, — бог знае, че семейството и приятелите ѝ изобщо

нямаше да са толкова развеселени. Огледа набързо стаята да се увери, че никой друг не слуша, и се наведе към детето.

— Ще си имам момиче — прошепна тя, изпитвайки едва доловимото чувство, че постъпва подло, като лъже едно дете. — И мога само да се надявам, че ще бъде точно толкова прекрасно като теб.

Телефонните обаждания от приятели и близки започнаха да ваят като порой, докато пътуваха с колата към къщи, и продължиха нонстоп няколко дни. Майка ѝ заяви, че макар да била огорчена, задето трябвало да научи по телевизията, въпреки това била във възторг, че единствената ѝ дъщеря най-после ще стане майка. Баща ѝ беше възхитен, че снимката от партито за рождения му ден е била показана по националната телевизия и се чудеше как двамата със Синтия не са се досетили по-рано. Майката на Джулиан даде приноса си с очакването: „О, добре! Определено не се чувстваме достатъчно стари да бъдем баба и дядо!“. Ранди любезно предложи да включи бъдещия син на Брук в малкия футболен отбор от деца на семейство Грийн, който съставяше мислено, а Мишел предложи услугите си за украсяването на детската стая на мъничето. Нола беше бясна, че Брук не е споделила първо с нея, макар да призна, че ще е по-склонна да ѝ прости, ако кръстят момиченцето на нея. И всички до един — някои по-тактично от други — коментираха епизода с виното.

Това, че трябваше да убеди цялото си семейство, цялото семейство на Джулиан, всичките си колеги и всички семейни приятели, че, първо, не е бременна, и второ, че никога не би си позволила да пие по време на чисто хипотетичната си бременност, се струваше на Брук нещо повече от обикновена обида. Публично оскърбление. И все още долавяше скептицизъм. Единственото, което подейства — което всъщност накара хората да млъкнат за малко — беше броят на „Ю Ес Уикли“ на следващата седмица, който показваше папарашка снимка на Брук, пазаруваща хранителни продукти в кварталния „Гристедес“. Коремът ѝ несъмнено изглеждаше по-плосък, но не това свърши работа. На снимката тя държеше кошница с банани, опаковка с четири кисели млека, литър минерална вода „Поланд Спринг“, бутилка почистващ препарат и, очевидно, кутийка „Тампакс“. От „перлената серия“, с повишена попивателна способност, ако случайно това представляваше интерес за света, и опаковката бе оградена с тлъст черен маркер и надпис, който направо крещеше:

„Няма бебе за семейство Олтър!“, сякаш чрез умела детективска работа списанието наистина се беше добрало до същината на проблема.

Благодарение на тази звездна журналистика, целият свят знаеше, че тя не е бременна, но наистина има менструални цикли, по-тежки от обичайното. Нола намираще цялата история за невероятно забавна; Брук не можеше да спре да мисли, че всички, от гаджето ѝ от десети клас до деветдесет и една годишният ѝ дядо — да не говорим пък за абсолютно всяка тийнейджърка, домакиня, лоялна клиентка на авиолиниите, купувачка в магазина за хранителни стоки, посетителка на салоните за красота или любителка на маникюра, или жена, абонирана за списанието в цяла Америка — са посветени в подробностите около менструалния ѝ цикъл. Та тя дори не бе видяла фотографа! От този ден нататък поръчваше по интернет всички продукти, свързани със секса, цикъла, или храносмилането ѝ.

За щастие, бебето на Ранди и Мишел, Ела, се оказа съвършеният начин за отклоняване на вниманието. Тя се появи като благословия свише, две седмици след драмата в шоуто „Днес“ и има любезността да пристигне точно на Хелоуин, с което им даде идеално оправдание да откажат поканата за маскения бал на Лио. Брук нямаше как да не изпита огромна признателност към новородената си племенница. Заради всичките преразкази на историята за раждането (как водите на Мишел изтекли, докато с Ранди били излезли на вечеря в италиански ресторант, бясното пътуване към болницата само за да чакат още дванайсет часа, предложението на собственика на „Кампанели’s“ Ела да се храни безплатно в заведението му до края на живота си), уроците по повиване и броенето на пръстите на ръцете и краката, фокусът на вниманието се беше изместил от Брук и Джулиан. Поне в границите на собственото им семейство.

Те бяха образцовите леля и чичо: стигнаха до болницата доста преди да се роди бебето, не забравиха да донесат със себе си две дузини нюйоркски бейгъли и достатъчно пушено филе от съомга, за да нахранят цялото родилно отделение. Дори Джулиан бе изглеждал доволен от цялото събитие, гукайки в ухото на Ела, че миниатюрните ѝ ръчички изглеждат, сякаш са създадени да свирят на пиано. Брук винаги щеше да мисли за бебето Ела като за последното сладко спокойствие преди адската буря, която щеше да се разрази.

10

СЛАДКИ СЕКСИ ТРАПЧИНКИ

Мобилният телефон на Брук извънтя точно когато тя дотътри близо десеткилограмовата пуйка в апартамента и успя да я стовари върху кухненския плот.

— Ало? — каза тя, като започна да разчиства хладилника от всички маловажни продукти, за да направи място за великанската птица.

— Брук? Обажда се Самара.

Това я завари неподготвена. Самара не ѝ се беше обаждала никога, абсолютно никога преди. Дали искаше просто да „влезе в час“ и да разбере какво мислят за корицата на „Венити Феър“ Списанието току-що се беше появило по вестникарските павилиони и Брук не можеше да спре да го гледа. Мислеше за него като за „модния“ Джулиан, в джинси и впитя бяла тениска, който носеше една от любимите си плетени шапки и се усмихваше точно по начина, който излагаше на показ удивително привлекателните му трапчинки. Дотук беше най-големият сладур от всички.

— О, привет! Не изглежда ли просто невероятно на корицата на „Венити Феър“? Искам да кажа, не съм изненадана, но той просто изглежда толкова...

— Брук, имаш ли минутка?

Очевидно това не беше учтиво обаждане по повод корицата на някакво списание и ако тази жена дори смяташе да се опита да каже на Джулиан, че не може да се прибере у дома за най-първия Ден на благодарността, на който те щяха да бъдат домакини, е, Брук щеше да я убие.

— Ъм, да, само почакай секунда. — Брук затвори хладилника и седна на мъничката им маса, което ѝ напомни, че трябва да се обади и да провери какво става с фирмата, от която щеше да вземе маса и столове под наем. — Добре, вече се настаних. Какво става?

— Брук, някой е написал статия, която никак не е приятна — заяви Самара с обичайния си рязък, насечен говор, макар че при подобни новини в него имаше нещо успокояващо.

Брук се опита да отмине казаното със смях:

— Е, изглежда, че напоследък все има някоя статия. А аз съм бременната алкохоличка, забрави ли? Какво каза Джулиан?

Самара прочисти гърло:

— Още не съм му казала. Подозирам, че много ще се разстрои и исках да говоря първо с теб.

— О, Господи. Какво казват за него? За косата ли му се подиграват? Или със семейството му? Или се е появила някоя жадна за внимание жена от миналото му, която претендира, че...

— Не е за Джулиан, Брук. За теб е.

Мълчание. Брук почувства как ноктите ѝ се забиват в дланите, но не можеше съзнателно да попречи това да се случи.

— Какво за мен? — попита накрая тя, с глас, снишен почти до шепот.

— Сбор от оскърбителни лъжи — каза Самара хладно. — Исках да го чуеш първо от мен. И искам също така да знаеш, че юридическият ни екип работи по въпроса, отхвърляйки всички тези лъжи. Приемаме това много сериозно.

Брук не можеше да се застави да проговори. Безспорно трябваше да е доста ужасно, щом Самара си даваше толкова труд заради една дописка в някакъв таблоид. Накрая каза:

— Къде е? Трябва да я видя.

— Ще бъде в утрешния брой на „Ласт Найт“, но можеш да я прочетеш в интернет още сега. Брук, моля те, разбери, че всички тук те подкрепят и обещаваме...

Може би за първи път от тийнейджърските си години насам — и със сигурност за първи път позволяваща си да постъпи така спрямо друг, освен майка си — Брук затвори телефона по средата на изречението и тръгна към компютъра. За секунди намери страницата и се стъписа, когато на огромна снимка върху началната страница видя себе си и Джулиан да вечерят на маса на открито. Започна да си блъска ума, опитвайки се да се сети къде са, а после забеляза на заден план улична табела. Разбира се — испанския ресторант, в който си бяха поделили една порция вечерта, когато Джулиан се прибра за пръв път,

след като си беше тръгнал посред партито за рождения ден на баща й. После започна да чете:

Двамата души, поделящи си блюдо с паеля на маса на открито в Хеле Китчън, може и да изглеждат като всички други, но посветените са разпознали в тяхно лице любимия нов певец и текстописец на Америка Джулиан Олтър и дългогодишната му съпруга Брук. Дебютният албум на Олтър размаза музикалните класации, а сладките му секси трапчинки карат фенките от едното до другото крайбрежие да въздишат замечтано. Но коя точно е жената до него? И как се справят с новооткритата слава на Джулиан? Не добре, според близък до двойката източник. „Оженили са се изключително млади и, да, успели са да изкарат пет години досега, но са на ръба на срива — твърди източникът. — Неговото разписание изисква много време и енергия, а Брук не проявява особена сговорчивост“.

Двамата се запознали скоро след терористичните атаки на 11 септември и се вкопчили един в друг по време на тежките последици, разлюлели Ню Йорк. „Брук на практика дебнеше Джулиан в продължение на месеци, като го следваше из цял Манхатън и седеше сама по време на всичките му редовни участия, докато той вече нямаше друг избор, освен да я забележи. И двамата бяха просто самотни, обясни източникът. Близък приятел на семейство Олтър се съгласява: «Родителите на Джулиан бяха съкрушени, когато той обяви годеща си с Брук, след като бяха излизали заедно в продължение на по-малко от две години. Бяха само по на двацет и четири: закъде се бяха разбързали?» Въпреки това двойката «поема брачния хомот» по време на малка, скромна церемония в семейния дом на Олтър в Хамптънс въпреки факта, че доктор Олтър и съпругата му, също доктор, «винаги подозираха, че Брук, момиче от някакво загубено градче в Пенсилвания, се опитва да засияе в светлината на Джулиан»“.

През последните няколко години Брук работи на две места, за да подпомогне музикалните стремления на съпруга си, но неин приятел обяснява, че: „Брук би направила всичко необходимо да помогне на Джулиан да открие славата, която тя винаги толкова е желала. Работа на две места, работа на десет места — нищо от това няма значение, стига да е омъжена за знаменитост“. Майката на една ученичка от елитното частно училище в Горен Ийст Сайд, където Брук работи като диетолог-консултант, съобщава: „Тя изглежда като доста свестен човек, макар че дъщеря ми наистина ми каза, че тя често си тръгва по-рано или отменя консултации“. Проблемите с работата не спират дотук. Нейна колежка в Медицинския център към Нюйоркския университет обяснява, че: „Едно време Брук имаше най-високите резултати в цялата ни програма, но напоследък наистина снижи представянето си. Независимо дали вниманието ѝ се раздвоява заради кариерата на съпруга ѝ, или просто самата тя е отегчена, резултатът е тъжна гледка“. А какво да кажем за слуховете за бременност, започнати от шоуто „Днес“ и бързо потушени от „Ю Ес Уикли“ миналата седмица с фотографски доказателства, че семейство Олтър не очакват дете? Е, не очаквайте това да се промени в скоро време. Стар приятел на Джулиан твърди, че Брук „наистина иска бебе още от деня, в който се срещнаха, но Джулиан постоянно я отклонява от въпроса, защото още не е сигурен, че тя е Жената“.

И при положение че духовете са толкова неспокойни, кой може да го вини?

„Напълно съм уверен, че Джулиан ще постъпи правилно — каза наскоро източник, близък до Джулиан. — Той е готин младеж с толкова здравомислеща глава на раменете. Ще намери правилния път“.

Не знаеше кога започнаха сълзите, но когато свърши да чете, те се бяха събрали в локвичка до клавиатурата и бузите, брадичката и

устните ѝ бяха влажни от тях. Никакви думи не можеха да опишат какво беше чувството да прочетеш нещо такова по свой адрес, да знаеш, че е очевидно невярно, но да се питаш — защото нима можеше да не се запиташ? — дали няма мънички частици истина. Разбира се, всички тези неща за това как се бяха запознали тя и Джулиан, и защо, бяха нелепи, но дали родителите му наистина я мразеха? Дали репутацията ѝ и на двете ѝ работни места беше компрометирана от многото работни дни, които бе пропуснала? Възможно ли беше да има *някакво* късче истина в намекнатата в статията причина Джулиан да не иска бебе точно сега? Беше невъобразимо ужасяващо.

Брук прочете статията втори, а после — и трети път. Може би щеше да си седи там и да я препрочита цял ден, но телефонът ѝ отново иззвъня. Този път беше Джулиан.

— Рук, не мога дори да ти опиша колко съм бесен! Едно е, ако искат да напишат куп глупости и плява за мен, но когато се захващат с теб...

— Не искам да говоря за това — излъга тя. Нищо не искаше по-силно, отколкото да говори за това, да разпита Джулиан точка по точка дали е съгласен, с което и да е от изопачените твърдения, отправени в статията, но нямаше нужната енергия.

— Вече говорих със Самара и тя ме увери, че юридическият екип в „Сони“ се подготвя да...

— Джулиан, наистина не искам да говоря за това — повтори тя. — То е ужасно и отвратително и напълно невярно — надявам се — и да му се не види, не мога да направя абсолютно нищо по въпроса. Утре ни предстои да посрещнем девет души — като броя и нас — и трябва да започна да се подготвям.

— Брук, не искам да си мислиш дори за секунда, че...

— Добре, знам. Все още смяташ да се прибереш утре, нали? — Тя затаи дъх.

— Разбира се! Имам резервация за първия полет, така че ще кацна около осем и ще дойда направо от „Ла Гуардия“. Трябва ли да взема нещо?

Брук затвори сайта с омразната статия и отвори списъка си за пазаруване за Деня на благодарността.

— Мисля, че имам всичко... всъщност, още две бутилки вино. Може би една — червено и една — бяло.

— Разбира се, скъпа. Ще се прибера у дома съвсем скоро и ще се справим с това, окей? Ще ти звънна по-късно.

— Ммм. Окей. — Гласът ѝ прозвуча студено и дистанцирано, и макар че вината не беше на Джулиан, няма как да не се почувства засегната.

Затвориха и тя си помисли да се обади първо на Нола, а после на майка си, но реши, че единственият начин да се справи с това е да не се занимава с него. Обади се да провери положението с масата под наем, накисна пуйката в марината, изми картофите, за да ги направи на пюре на другия ден, пригответи соса от червени боровинки и почисти аспержите. След това беше време за мащабно почистване на апартамента и за размятане, с които тя се захвана под оглушителните звуци на стар компактдиск с хип-хоп от гимназията. Беше планирала да отиде на маникюр около пет, но когато надникна през прозореца, на улицата отдолу дебнеха най-малко двама, а може би четирима мъже с малки подвижни стълби и камери. Брук хвърли поглед към кожичките на ноктите си и обратно към мъжете: определено не си струваше.

Когато тази вечер се вмъкна в леглото с Уолтър, вече беше успяла да се залъже да повярва, че цялата история просто ще отmine. Макар това да беше първото, което изникна в ума ѝ, когато се събуди сутринта на Деня на благодарността, тя успя да отблъсне мисълта. Имаше толкова много работа по приготвянията, а хората щяха да пристигнат след пет часа. Когато Джулиан се прибра малко след девет, тя настоя да сменят темата.

— Но, Рук, просто смятам, че е нездравословно да не го обсъждаме — каза той, докато ѝ помагаше да изтика всички мебели от дневната до стените, за да направят място за взетата под наем маса.

— Просто не знам какво има за казване. Всичко това е огромен куп лъжи, и, да, разстройващо — унижително — е да чета такива неща за себе си и брака си, но освен ако нещо от това не е наистина вярно, просто не виждам с какво ще допринесе дъвкането и предъвкването на тази история... — Тя го погледна въпросително.

— Нито думичка от това не е вярна. Не и тези глупости за родителите ми, или за това, че не смятам, че ти си „жената на живота ми“ — нищо от това.

— Тогава да се съсредоточим върху днешния ден, окей? Кога казаха родителите ти, че ще си тръгнат? Няма да допусна Неха и Рохан

да дойдат, докато те не си отидат. Просто не мисля, че ще можем да сместим всички по едно и също време.

— Ще дойдат в един за по едно питие и им казах, че до два трябва да са си отишли. Става ли така?

Брук взе купчина списания и ги скри в килерчето в коридора.

— Идеално. Всички други пристигат в два. Кажи ми отново, че не бива да се чувствам виновна, задето ги изритваме.

Джулиан изсумтя:

— Едва ли може да се каже, че ги изритваме. Отиват при семейство Кеймън. Повярвай ми, няма да искат да останат и минута повече.

Не беше нужно да се тревожи. Семейство Олтър пристигнаха точно навреме, съгласиха се да пият само от виното, което бяха донесли (О, милички, запазете си бутилките за останалите гости — защо да не изпием хубавото питие сега?), направиха само един пренебрежителен коментар за апартамента (Безспорно е *очарователен*, нали? Просто е чудно, че вие двамата можете да живеете тук толкова отдавна) и си тръгнаха петнайсет минути по-рано от предвиденото. Трийсет секунди след като си тръгнаха, домофонът избръмча отново.

— Качвайте се — извика Брук в интеркома.

Джулиан стисна ръката ѝ:

— Ще бъде страхотно.

Брук отвори вратата в коридора и майка ѝ връхлетя вътре, без дори да поздрави.

— Малката спи — обяви тя, сякаш оповестяваше пристигането на президента и първата дама. — Къде да я сложим?

— Ами, да видим. След като всички ще се храним в дневната, а предполагам, че не искаш да я натикам в банята, остава само един вариант. Може ли просто да я сложиш на нашето легло? — помоли Брук.

Появиха се Ранди и Мишел, които държаха бебето Ела в преносима детска седалка.

— Още е прекалено малка да се търкаля, така че вероятно това е добре — каза Мишел, като се наведе да поздрави Джулиан с целувка.

— Няма начин! — каза Ранди, влачейки нещо, което приличаше на сгъната палатка. — Тъкмо затова донесох олекотената сгъваема кошарка. Няма да я сложиш на някакво си легло.

Мишел отправи към Брук поглед, който казваше: *Е, кой може да спори с прекалено грижовния татко?* И двете се засмяха. Ранди и госпожа Грийн занесоха Ела обратно в спалнята, а Джулиан започна да налива вино в чашите.

— Е... значи си добре? — попита Мишел.

Брук затвори фурната, включи овлажнителя и се обърна към Мишел.

— Да. Добре съм. Защо?

Снаха ѝ мигновено придоби разкаяно изражение:

— О, съжалявам. Вероятно не биваше да повдигам въпроса, но онази статия беше просто толкова... толкова злобна.

Брук вдиша рязко.

— О, да, предполагам, смятах, че още никой не я е прочел. Тъй като дори не е излязла, нали знаеш?

— О, сигурна съм, че никой друг не е! — каза Мишел. — Една приятелка ми я препрати онлайн, но тя е направо луда по клюкарските уебсайтове. Никой не чете колкото нея.

— Ясно. Хей, имаш ли нещо против да занесеш това в дневната? — попита Брук, като подаде на Мишел плато за сирена с миниатюрни купички смокиново сладко и различни солени бисквити.

— Разбира се — каза Мишел. Брук предположи, че е схванала посланието, но Мишел пристъпи две крачки извън кухнята, обърна се и каза: — Знаеш ли, някой непрекъснато ми се обажда и ми задава въпроси за вас, но ние не казваме нито дума.

— Кой? — попита Брук, гласът ѝ беше изпълнен с паниката, която успешно беше потискала досега. — Не забравяйте — помолих ви да не говорите за нас с никакви репортери. Нито по телефона, нито лично, *никога*.

— О, знаем това. И никога не бихме го направили. Просто си помислих, че трябва да знаеш, че навън дебнат хора.

— Да, ами, ако се съди по точността им, не са се справили особено страхотно с намирането на източници — каза Брук, като си наля нова чаша бяло вино.

Гласът на майка ѝ наруши неловкото мълчание и Мишел забързано излезе със сиренето.

— Какво става тук? — попита майка ѝ, като целуна Брук по косата. — Толкова съм облекчена, че реши да приемеш хората тук! С

течение на годините ставаше самотно, когато вие, всичките деца, ходехте при баща ти.

Брук не ѝ каза, че се беше нагърбила доброволно да приготви вечерята за Деня на благодарността тази година само защото баща ѝ и Синтия заминаваха при родителите на Синтия в Аризона. Освен това беше хубаво да се почувства истински пораснала, дори и само за един следобед.

— Да, добре, да видим дали още ще твърдиш същото, когато опиташ пуйката — каза Брук.

На вратата се позвъни и Ела захленчи от спалнята.

Всички се разпръснаха: Брук и Мишел — да се погрижат за Ела, Джулиан — да отвори нова бутилка вино, а госпожа Грийн — да тръгне след Брук към вратата.

— Припомни ми пак кои са тези приятели? — попита тя. — Знам, че си ми казвала преди, но не мога да си спомня.

— С Неха бяхме състудентки, а сега тя работи като диетолог, специалист по хранене преди раждането, в един гинекологичен кабинет в Бруклин. Съпругът ѝ, Рохан, е счетоводител и живеят в Бостън вече от около три години. Семействата и на двамата са още в Индия, така че всъщност не празнуват Деня на благодарността, но си помислих, че ще е хубаво да ги поканим — прошепна Брук, докато стояха в антрето.

Майка ѝ кимна. Брук знаеше, че тя няма да запомни и половината от чутото и в крайна сметка ще започне отново да разпитва Неха и Рохан за цялата история.

Брук отвори вратата и Неха моментално се наведе да я прегърне силно.

— Не мога да повярвам колко време мина! Защо не се виждаме по-често?

Брук отвърна на прегръдката ѝ, а после се повдигна на пръсти да целуне Рохан по бузата.

— Влизайте. Неха, Рохан, това е мама. Мамо, това са приятели от едно време.

Неха се засмя:

— Тоест, от едно време, когато бяхме по на двайсет и няколко и все още зашеметяващи?

— Да, белите престилки и болничните чехли ни стоят по-добре, отколкото на всеки друг. Дайте да ви взема палтата — каза Брук, докато ги въвеждаше вътре.

Джулиан изникна от миниатюрния кухненски бокс.

— Здравсти, мой човек — каза той, като раздруса ръката на Рохан и го тупна по рамото. — Страхотно е, че те виждам. Как вървят нещата? — Джулиан изглеждаше особено възхитителен в черни джинси, сив кашмирен пуловер с ромбоидна плетка и модни маратонки. Кожата му сияеше с дискретен тен, придобит в Ел Ей, и въпреки че беше изтощен, погледът му беше жив и ясен и той се движеше със спокойна увереност, която Брук беше забелязала едва напоследък.

Рохан хвърли поглед към собствените си тъмносини памучни панталони, официална риза и вратовръзка и почти се изчерви. Между него и Джулиан никога не бе имало близко приятелство — Джулиан смяташе Рохан за прекалено сдържан и консервативен — но винаги бяха успявали да водят вежлив разговор по незначителни теми в присъствието на съпругите си. Сега Рохан едва погледна Джулиан в очите и промърмори:

— О, караме я все така постарому. Нищо толкова вълнуващо като при вас. Всъщност видяхме лицето ти на един билборд онзи ден.

Настъпи неловка пауза, докато се появи Ела, вече престанала да плаче и издокарана в най-сладурското боди с рисунка на крава, което Брук беше виждала, и всички можеха да ѝ се възхитят за малко с охкане и ахкане.

— Е, Неха, как ти харесва Бостън? — попита майката на Брук. Намаза малко парче синьо сирене върху една солена бисквита и я пъхна в устата си.

Неха се усмихна:

— Ами, обожаваме квартала, в който живеем, и се запознахме с някои приятни хора. Много харесвам апартамента. В този град наистина се живее добре.

— Това, което тя иска да каже, е, че е неопикуемо скучно — каза Брук, като набоде с клечка за зъби една маслина.

Неха кимна:

— Права е. Наистина е потискащо.

Госпожа Грийн се засмя и Брук разбра, че майка ѝ е очарована.

— Тогава защо вие двамата не се преместите обратно в Ню Йорк? Знам, че Брук ще бъде много щастлива.

— Рохан приключва с магистратурата си по бизнес администрация догодина и ако имам някакво право на глас във всичко това, ще продадем колата си — мразя шофирането, — ще зарежем прекрасния си апартамент, ще се сбогуваме с изключително вежливите си съседи и ще дотърчим възможно най-бързо обратно тук, където можем да си позволим само жилище без асансьор в някой безличен квартал, заобиколени от груби, агресивни хора. И ще обожавам всяка минута от това.

— Неха... — Рохан дочу последната част и изгледа жена си.

— Какво? Не можеш да очакваш от мен да живея там вечно. — Тя се обърна към Брук и госпожа Грийн и снижи глас: — Той също го мрази, но се чувства виновен, задето го мрази. Кой мрази Бостън — нали се сещате, такива неща?

Когато всички се събраха около застланата с покривка маса за игра на карти, за да започнат вечерята, Брук вече почти беше забравила за ужасната статия. Имаше много вино, а пуйката беше сочна и съвършено приготвена и макар че картофеното пюре бе леко блудкаво, гостите заявиха, че това е най-невероятно вкусното картофено пюре, което са яли. Бъбреха непринудено за новия филм с Хю Грант и за скорошното пътуване до Мумбай и Гоа, което Неха и Рохан планираха през празниците, за да погостуват на семействата си. Вечерта вървеше толкова спокойно, че когато майката на Брук се наведе към нея и тихо я попита как се справя, Брук едва не си изпусна вилицата.

— Ти си я чела? — изсъска Брук, като се взираше в майка си.

— О, миличка, разбира се, че я прочетох. Четири различни жени ми я препратиха тази сутрин. Върли любителки на клюките, всички до една. Дори не мога да си представя колко съкрушително е да прочетеш...

— Мамо, не искам да говоря за това.

— ... нещо подобно за себе си, но всеки, който е срещал двама ви, ще разбере, че това са абсолютни — извини ме за грубия език — фъшкии.

Неха сигурно беше хванала края на репликата, защото също се наведе към тях и каза:

— Сериозно, Брук, беше толкова очевидно, че това са пълни измислици. Искам да кажа, нито дума от това не е вярна. Не мисли за това дори за секунда.

Брук отново се почувства, сякаш я бяха зашлевили. Защо си мислеше, че никой няма да прочете това? Как беше успяла да се заблуди и да повярва, че цялата история просто ще отmine?

— Опитвам се да не мисля за това — каза тя.

Неха кимна и Брук знаеше, че е разбрала. Де да можеше да каже същото и за майка си.

— Видяхте ли онези фотографии отвън, като влизахте? — обърна се госпожа Грийн към Неха и Рохан. — Истински лешояди са.

Джулиан сигурно беше видял как лицето на Брук се изопва, защото се прокашля, но Брук искаше да обясни веднъж завинаги, за да могат да продължат.

— Не е толкова лошо — каза тя, като подаде на Ранди блюдото с аспержи на грил. — Не стоят непрекъснато там и поръчахме да ни инсталират няколко затъмняващи щори, така че те всъщност не могат да заснемат нищо. Премахването на номера ни от телефонния указател също свърши работа. Сигурна съм, че причината е в първоначалното вълнение заради албума. До Нова година напълно ще се отегчат от нас.

— Надявам се, че не — каза Джулиан с усмивка, която разкри трапчинките му. — Лио току-що ми каза, че се опитва да уреди появата ми на наградите „Грами“. Смята, че има доста добър шанс да ме изберат да изпълня нещо.

— Поздравления! — възкликна Мишел с толкова ентузиазъм, колкото не беше показала през целия ден. — Тайна ли е?

Джулиан хвърли поглед към Брук, която срещна погледа му. Той се прокашля:

— Ами, не знам дали е тайна, но ще обявят изпълнителите, които ще участват, чак след Нова година, така че вероятно няма смисъл да казвам нищо.

— Страхотно, човек — каза Ранди и се ухили. — Ако отидеш, всички отиваме. Знаеш го, нали? Това семейство върви в пакет.

Джулиан беше казал на Брук за тази възможност, когато по-рано говориха по телефона, но като чу как казва на всички останали, по някакъв начин го направи по-реално. Беше ѝ трудно дори да го

проумее: нейният съпруг да участва като изпълнител на церемонията за наградите „Грами“, пред цял свят.

Ела проплака от преносимата си люлка до масата и развали магията. Брук се зае да подреди всички домашно приготвени лакомства върху тортени чинии и плата: два домашно приготвени пая от майка ѝ — един с тиква и един с ревен; дузина ореховки с мента от Мишел и една чиния със специалитета на Неха — кокосови сладки, които приличаха малко на оризови бисквити, но на вкус бяха по-скоро като мини чийзкейкове.

— Е, Брук, как върви твоята работа? — попита Рохан с пълна с ореховки уста.

Брук отпи от кафето си и каза:

— Върви добре. Обичам болницата, но се надявам да започна собствена практика в следващите две години.

— С Неха би трябвало да помислите да го направите заедно. Напоследък само за това говори.

Брук погледна Неха:

— Наистина ли? Смяташ да отвориш частна практика?

Неха закима толкова усилено, че конската ѝ опашка се разлюля нагоре-надолу.

— Определено. Родителите ми предложиха да ми заемат част от парите, за да започна, но въпреки това ще ми трябва партньор, за да може да потръгне. Разбира се, мислех да го направя, чак когато се върнем в града...

— Нямах представа! — възкликна Брук, вълнението ѝ нарастваше с всяка секунда.

— Не мога вечно да работя в акушеро-гинекологичен кабинет. Надявам се, че някой ден ще имаме семейство... — нещо в начина, по който Неха погледна Рохан, а той моментално се изчерви и извърна очи, накара Брук да си помисли, че отскоро чакат дете — и ще имам нужда от по-гъвкаво работно време. В идеалния случай — малка частна практика, съсредоточена изключително върху храненето на майките и бебетата преди и след раждането. Може би ще привлече и консултант по кърмене, не съм сигурна.

— Точно това си мислех! — каза Брук. — Трябват ми още девет месеца, до една година, практически клиничен опит, но след това...

Неха деликатно отхапа парченце сладкиш и се усмихна. Обърна се към другия край на масата:

— Хей, Джулиан, мислиш ли, че можеш „да кихнеш“ някой и друг долар, за да помогнеш на жена си да започне това начинание? — попита тя и всички се засмяха.

По-късно, след като гостите се бяха разотишли и те бяха измили съдовете и сгънали столовете, Брук се сгуши до Джулиан на дивана.

— Доста е щуро, че Неха планира точно същото нещо като мен, нали? — попита тя развълнувано. Макар че по време на десерта разговорът естествено и плавно беше преминал към други теми, Брук не беше спряла да мисли за това.

— Звучи абсолютно съвършено — каза Джулиан, като я целуна по темето. Телефонът му не беше спрял да звъни цяла вечер и макар че непрекъснато го изключваше и се преструваше, че всичко е наред, беше явно разсеян.

— Дори още по-съвършено, защото веднага щом успея да заработя там сама, ще имам много повече свободно време да пътувам с теб, много по-гъвкав график от сега. Няма ли да е страхотно?

— Ммм. Определено.

— Искам да кажа, времето и усилието, които ще са нужни, за да правя нещо подобно сама — да не говорим за парите — е толкова смазващо, но ще бъде идеално да го направим двете заедно. Ще можем да се заместваме помежду си и въпреки това да приемаме двойно повече пациенти. Това е буквално идеалният сценарий — каза Брук щастливо.

Това беше добрата новина, от която бе имала нужда. Отсъствията на Джулиан, любопитните репортери, ужасната статия, още я измъчваха, но да има нещо, което да очаква с нетърпение, ѝ помагаше да омаловажи всичко останало.

Телефонът на Джулиан звънна отново.

— Просто го вдигни вече — каза тя, прозвуча по-раздразнено, отколкото беше възнамерявала.

Джулиан се втренчи в името на онзи, който се обаждаше — беше Лио — и натисна копчето за разговор.

— Здравсти, човек, честит Ден на благодарността. — Кимна няколко пъти, засмя се, а после каза: — Разбира се, добре. Да, ще я

попитам, но съм сигурен, че може да успее. Да. Брой ни и нас. До скоро.

Той се обърна и я погледна с огромна усмивка.

— Познай къде отиваме?

— Къде?

— Ние, скъпа моя, сме поканени на ултра ексклузивния ВИП обяд и коктейли на „Сони“. Лио каза, че цял свят отива на партито вечер в града, но само топизпълнителите им са поканени да се присъединят към всичките важни клечки в някаква щура къща за милиард долара в Хамптънс през деня. С изпълнения от изненадващо появили се гости. Ще пътуваме насам-натам с хеликоптер. Нищо не е писано за това парти преди, защото е толкова тайно и толкова ексклузивно. И ние отиваме!

— Уау, звучи невероятно. Кога е? — попита Брук, умът ѝ вече обмисляше варианти за тоалети.

Джулиан скочи и се отправи към кухнята.

— Петъкът преди Коледа. Не знам коя дата е.

Тя грабна телефона му и превъртя до календара.

— Двайсети декември? Джулиан, това е последният ми ден в Хънтли, преди училището да затвори за празниците.

— Е, и? — Той измъкна една бира от хладилника.

— Е, и това е нашето празнично парти. В Хънтли. Помолиха ме да планирам първото им досега здравословно меню от забавни парти лакомства за момичетата. Освен това обещах на Кайли, че ще се запозная с баща ѝ и баба ѝ. Родителите са поканени на партито и тя много се вълнува, че ще ни запознае.

Брук се гордееше с огромния си напредък с момичето през последните два месеца. Като започна да провежда сеансите им често и зададе многобройни недвусмислени и резки въпроси за Уитни Вайс, Брук успя да определи, че Кайли все още се увлича по „прочистванията“, но сега също така беше сигурна, че тя не се вместила в нито един от критериите за човек, страдащ от истинско разстройство в хранителния режим. С много разговори и изслушване и изобилие от допълнително внимание, Кайли си беше върнала отново здравословна част от килограмите, които беше свалила толкова бързо, и изглежда беше развила по-голяма самоувереност, за да продължи с това. Вероятно най-важното от всичко — беше се включила в театралния

клуб и успяла да получи мечтаната роля в тазгодишното представление на „Уестсайдска история“. Най-после имаше приятели.

Джулиан седна до Брук на дивана и включи телевизора. Шум изпълни стаята.

— Би ли го намалил? — попита тя, опитвайки се да прикрие раздразнението в гласа си.

Той се подчини, но едва след като я изгледа странно.

— Не искам да звуча грубо — каза той, — но не можеш ли просто да вземеш болнични? Говорим за хеликоптери и среща с шефа на „Сони Мюзик“. Не мислиш ли, че някой друг може да се погрижи за кексчетата?

Тя не помнеше в никой момент от последните пет години на брака им той да се е държал толкова покровителствено, толкова снизходително. Това, което влошаваше положението, беше начинът, по който я гледаше с присвити очи, в пълно неведение колко противно и егоистично звучи.

— Знаеш ли какво? Напълно съм сигурна, че някой друг може да „се погрижи за кексчетата“, както ти толкова глупаво се изрази. Какво е моята глупава, незначителна работа, в сравнение със световната значимост на твоята, нали? Но забравяш едно. Аз наистина обичам това, което правя. Аз помагам на тези момичета. Инвестирах невероятно много време и енергия в Кайли и познай какво? Вложението се отплаща. Тя е толкова щастлива и здрава, колкото не е била от година. Вече не се самоизмъчва, нито плаче всеки ден. Знаем, че това не може да се сравнява с хит на четвърто място в класацията на „Билборд“ в твоя свят, но в моя е нещо невероятно, неописуемо страхотно. Така че не, Джулиан, няма да дойда с теб на супер фантастичното ти коледно ВИП парти. Защото ще присъствам на собствено парти.

Изправи се и го погледна гневно, в очакване на извинение, нападка, всичко, но не и това, което той правеше: взираше се с празен поглед в телевизора с намален до крайност звук, като клатеше невярващо глава, с изражение, което сякаш казваше: *Женен съм за лунатичка.*

— Е, радвам се, че изяснихме това — каза тя тихо, докато се отправяше тихо обратно към спалнята.

Зачака той да влезе и да поговорят за това, да я прегърне, да ѝ припомни, че никога не си лягат сърдити, но когато се промъкна обратно до дневната след час, той се беше свил на дивана, под пъстрото плетено одеяло, похърквайки тихо. Тя се обърна и се върна в леглото сама.

11

ЗАТЪНАЛ ДО КОЛЕНЕТЕ В ТЕКИЛА И ОСЕМНАЙСЕТГОДИШНИ МОМИЧЕТА

Джулиан се засмя, когато по-тлъстият омар взе преднина.

— Омарът с тегло седемстотин грама току-що поведе. Точно зад ъгъла са, хора — каза той, в най-добрата си имитация на спортен коментатор. — Мисля, че ще спечеля.

Съперникът му, по-дребен омар с лъскава черна черупка и очи, в които — Брук можеше да се закълне в това — се четеше сантиментално изражение — хукна напред, за да затвори пролуката.

— Не толкова бързо — каза тя.

Седяха на кухненския под, с опрени на плота гърбове, насърчавайки съответните си състезатели. Брук се чувстваше смътно виновна, че се опитва да накара своя омар да се надбягва, преди да го метне в тенджерата с вряла вода, но омарите, изглежда, нямаха нищо против. Едва когато Уолтър побутна с нос един от тях и той отказа да помръдне и на сантиметър повече, Брук се спусна и спаси своя от по-нататъшни изтезания.

— Победа чрез капитулация! Приемам — извика Джулиан, като сви юмрук и го размаха във въздуха. После плесна с вдигната длан с пет разперени пръста увитата с гумена лента щипка на своя омар. Уолтър изджафка.

— На победителя се пада да ги пусне във водата — каза Брук, като посочи към тенджерата за варене на раци, която бяха открили в килера на семейство Олтър. — Не мисля, че мога да се справя с това.

Джулиан се изправи и протегна ръка да ѝ помогне.

— Иди да нагледаш огъня, а аз ще се оправя с тези приятелчета.

Тя прие предложението му и се отправи към дневната, където два часа по-рано Джулиан я беше учил да стъква огън. С тази задача винаги се бяха занимавали баща ѝ или Ранди и тя беше във възторг да открие колко удовлетворяващо е да подредиш цепениците

стратегически и с помощта на ръжена да ги наместиш точно както трябва. Грабна една средно голяма цепеница от коша до камината и внимателно постави по диагонал отгоре: отпусна се на дивана, загледана в пламъците, като омагьосана. Чу мобилния телефон на Джулиан да звъни от другата стая.

Той влезе от кухнята с две чаши червено вино и дойде при нея на дивана.

— Би трябвало да са готови след петнайсет минути. Не почувстваха нищичко, гарантирам.

— Аха. Сигурна съм, че просто са били във възторг. Кой се обади? — попита тя.

— Да се е обадил? О, не знам, няма значение.

— Наздраве — каза Брук и чукна чашата му.

Джулиан въздъхна — дълбока, доволна въздишка, която сякаш казваше, че всичко е наред със света.

— Не е ли хубаво? — попита той. Това беше правилната въздишка, правилното чувство, но нещо в него се стори странно на Брук. Джулиан беше *прекалено* мил.

В седмиците преди партито на „Сони“ отношенията им бяха забележимо обтегнати. Джулиан все очакваше Брук да се откаже от отговорностите си в „Хънтли“, а когато тя не го направи — когато той наистина отлетя за Хамптън без половинката си — изглеждаше откровено шокиран от това. В десетте дни след партито бяха обсъдили въпроса възможно най-подробно, но Брук не можеше да се отърве от чувството, че Джулиан все още не разбира гледната ѝ точка, и въпреки че и двамата положиха героично усилие да пренебрегнат станалото и да се държат, сякаш всичко е нормално, още ѝ се струваше, че нещо не е както трябва.

Тя отпи от виното си и изпита познатото стоплящо усещане, когато то попадна в стомаха ѝ.

— „Хубаво“ е слабо казано. Прекрасно е — каза тя с неловко официален тон.

— Не мога да разбера защо родителите ми никога не идват тук през зимата. Великолепно е, когато вали сняг, имат тази възхитителна камина и наоколо няма никой друг.

Брук се усмихна:

— Наоколо няма никой друг — именно това не могат да понесат. Какъв е смисълът да излезеш на вечеря в „Ник и Тони“, когато никой няма да види как получаващ най-добрата маса?

— Да, добре. Ангуила би трябвало да е идеалното място за тази цел. Сигурен съм, че си умират от кеф да се блъскат в тълпите от хора, дошли за празниците. Плюс това, сигурно сега всичко е на двойни и тройни цени, от което те са във възторг. Това ги кара да се чувстват специални. Бас държа, че са невероятно щастливи.

Макар че никой от тях не искаше да го признае, и двамата бяха безкрайно благодарни, че семейство Олтър притежаваха къщата в Ийст Хамптън. Не че се случваше да прекарат някой уикенд там с родителите на Джулиан или се осмеляваха да идват на гости през лятото — дори сватбата им беше в началото на март, когато земята още беше покрита със сняг — но това им осигуряваше безплатно, луксозно бягство от града за цели шест месеца в годината. Често се бяха възползвали от него в първите две години: заминаваха да видят първия пролетен цъфтеж, или да посетят някое местно лозе, или да се разхождат по плажа през октомври, когато времето започваше да застудява, но заради безумно натоварените графици и на двамата, не бяха ходили там повече от година. Идея на Джулиан беше да прекарат там Нова година само двамата и макар да подозираше, че това е по-скоро предложение за мир, отколкото искрено желание да се скрият заедно някъде, Брук прие.

— Ще направя салатата — каза тя, като се изправи. — Искаш ли нещо?

— Ще ти помогна.

— Какво става със съпруга ми?

Телефонът му извънтя отново. Той му хвърли един поглед и го натика обратно в джоба си.

— Кой беше?

— Не знам. Скрит номер. Не знам кой би се обадил сега — каза той, като я последва в кухнята и без тя да го моли, прецеди сварените картофи и започна да ги мачка.

Разговорът им по време на вечерята беше по-непринуден и по-спокоен, вероятно благодарение на виното. Сякаш негласно се бяха разбрали изобщо да не говорят за работа — нито за нейната, нито за неговата: вместо това бърбеха за Нола и повишението, което току-що

беше получила; колко щастлив е Ранди с бебето Ела и дали ще успеят да си откраднат едно пътуване заедно през уикенда до някое топло местенце, преди програмата на Джулиан за турнето през следващата година да стане наистина натоварена.

Какаовите сладки с орехи, които Брук беше направила за десерт, бяха по-кисави, отколкото ѝ се искаше, и увенчани с бита сметана, ванилов сладолед и шоколадови парченца, приличаха повече на горещ какаов бульон с орехи, но бяха вкусни. Джулиан се издокара в пълна екипировка за снежно време, за да изведе Уолтър на последната му разходка, докато Брук разчисти масата и направи кафе. Срещнаха се отново пред огъня. Мобилният му телефон иззвъня, но той отново го изключи, без да погледне дисплея.

— Как се чувстваш, задето няма да свириш довечера? Сигурно е било доста странно да откажеш поканата — попита Брук, като отпусна глава в скута му.

Джулиан беше поканен да изпълни нещо в предпразничната новогодишна програма на MTV на Таймс Скуеър, а след това да бъде домакин на гъмжащо от знаменитости парти в хотела на Ривингтън от полунощ нататък. Беше във възторг, когато Лио му съобщи за това в началото на есента, но с приближаването на въпросната вечер ентусиазмът му намаляваше все повече и повече. Когато миналата седмица най-после инструктира Лио да отмени целия ангажимент, никой не беше по-шокиран — или възхитен — от Брук. Особено когато Джулиан се беше обърнал към нея и я беше попитал дали ще се присъедини към него в Хамптънс за една вечерна „любовна среща“ насаме.

— Не се налага да говорим за всичко това тази вечер — каза Джулиан. Брук разбираше, че той се опитва да прояви деликатност към нея, но беше ясно, че нещо го тормози.

— Знам — каза Брук. — Просто искам да се уверя, че не съжаляваш за това.

Джулиан я погали по косата:

— Луда ли си, жено? След цялата тази драма в шоуто „Днес“, всичките пътувания и очакването колко по-голяма лудница ще е догодина, просто имах нужда да си отдъхна. Ние имахме нужда да си отдъхнем.

— Наистина си отдъгнахме — промърмори тя, изпълнена с такова задоволство, каквото не беше изпитвала от месеци. — Предполагам, че Лио не е във възторг, но аз определено съм.

— Лио скочи на първия полет за Пунта дел Есте. Несъмнено е затънал до колене в текила и осемнайсетгодишни момичета. *Недей* да се чувстваш кофти заради Лио.

Допиха виното си. Джулиан внимателно затвори капака, а после — и стъклените врати над догарящия огън и се качиха горе, хванати за ръце. Този път звънеше стационарният телефон и преди Джулиан да успее да каже и дума, Брук вдигна слушалката на един дериват в стаята за гости, в която тя и Джулиан винаги отсядаха.

— Брук? Самара е. Виж, съжалявам, че звъня тази вечер, но от часове се опитвам да се свържа с Джулиан. Каза, че ще е там, но не си вдига телефона.

— О, здрасти, Самара. Да, тук е. Изчакай секунда.

— Почакай, Брук. Виж, знам, че заради работата не можеш да бъдеш на церемонията за наградите „Грами“ и просто исках да те успокоя, че ще има страхотни последващи партита в Ню Йорк, на които ще се погрижа да присъствате и двамата.

Брук помисли, че не е чула добре.

— Какво?

— Наградите „Грами“. За изпълнението на Джулиан.

— Самара? Би ли изчакала само минутка? — Брук натисна копчето за заглушаване на звука и влезе в банята, където Джулиан пълнеше ваната.

— Кога смяташе да ми кажеш за наградите „Грами“? — попита тя, като се опита да сдържи истерията в гласа си.

Той вдигна поглед към нея:

— Щях да изчакам до утре. Не исках цялата ни вечер да мине под знака на това.

— О, хайде, Джулиан! Не искаш да ходя, затова не каза нищо.

При тези думи Джулиан придоби наистина разтревожено изражение:

— Защо би си го помислила? Разбира се, че искам!

— Е, Самара май не мисли така. Току-що ми каза, че напълно разбира защо съм прекалено заета с работа, за да успея. Ти шегуваш ли

се? Съпругът ми ще пее на церемонията по връчването на Грамитата, а тя смята, че не мога да се освободя от *работа* за това?

— Брук, предполагам, че смята така само защото ти не можеш, въпреки че да се освободиш от работа за коледното парти на „Сони“, нали се сещаш? Но се кълна, че единствената причина, поради която още не бях ти казал, е, защото си помислих, че ще ни дойде добре една вечер, в която да не говорим за работа. Ще ѝ кажа, че ще дойдеш.

Брук се обърна и тръгна обратно към спалнята:

— Сама ще ѝ кажа.

Отново включи звука на телефона и каза:

— Самара? Сигурно е станало някакво недоразумение, защото определено възнамерявам да придружа Джулиан.

Последва дълга пауза, а после Самара каза:

— Знаеш, че е участие, а не номинация, нали?

— Разбирам.

Нова пауза:

— И си сигурна, че собствените ти ангажименти няма да ти попречат този път?

На Брук ѝ идваше да изкрещи на момичето, че не разбира нищо, но се застави да замълчи.

— Е, добре тогава. Ще го организираме — каза Самара.

Брук се опита да пренебрегне колебанието — разочарованието? — в гласа ѝ. Защо трябваше да я е грижа какво мисли Самара?

— Добре, страхотно. Е, какво да облека? Искам да кажа, определено нямам особено изискани тоалети. Мислиш ли, че трябва да взема нещо под наем?

— Не! Остави ни да се оправим с всичко, окей? Просто ще трябва да се появиш шест часа по-рано и ще се погрижим за роклята, обувките, бельото, чантата, бижутата, косата и грима ти. Не си мий косата двайсет и четири часа преди това; никакви посещения в солариума, освен ако нашият стилист не препоръча специално някой специалист по разкрасяване, направи си хубав маникюр и използвай или „Алюр“ на Еси или „Бабъл Бат“ на OPL, направи си цялостна кола маска на краката и ръцете пет до седем дни предварително и иди да ти направят маска на косата седемдесет и два часа по-рано. Колкото до цвета, ще ти изпратят препоръка за салона, с който работим в Ню Йорк. Другата седмица ще започнеш да си правиш кичури.

— О, уау. Добре, ти...

— Не се безпокой, ще ти напиша всичко това в имейл и ще го прегледаме. Слушай, знаеш, че камерите непрекъснато ще следят Джулиан, и знам, че Лио спомена нещо за треньор за вас двамата — имаше ли време да помислиш по въпроса? — така че нека се уговорим да се срещнем на мястото, където правиха зъбите на Джулиан. Човекът е истински гений, изглеждат толкова естествено, че никога няма да познаеш, че са коронки. Ще бъдеш удивена колко голяма е разликата.

— Ъм, добре. Само ще ми кажеш какво...

— Погрижили сме се за всичко. Скоро ще се свържа с теб, Брук. Ще уговорим всичко. Мога ли да говоря с Джулиан? Обещавам, че е само един бърз въпрос.

Брук кимна безмълвно, напълно давайки си сметка, че Самара не може да я види, и подаде телефона на Джулиан, който беше влязъл в спалнята да се съблече. Той каза: „да“, „не“ и: „Звучи добре. Ще ти се обадя утре“, а след това се обърна към Брук:

— Би ли влязла в банята? Моля те?

Изречението му бе умолително и тя се застави да избие наградите „Грами“ от ума си. Прекарвах такава прекрасна вечер, реши, че не бива да позволи никакво витаещо странно усещане да я съсипе. Последва го в банята и се разсъблече.

Никога не спяха в леглото на родителите на Джулиан — беше прекалено смуцаващо — но обожаваха да използват голямата баня. Тя беше истински рай на земята, чист и неподправен лукс. Подово отопление, масивна вана с отделен парен душ и — най-хубавото от всичко — малка газова камина. Въпреки че не можеше да влезе във врялата вода, Джулиан винаги пълнеше ваната за Брук и, след като самият той вземеше душ, включваше камината и се настаняваше на ръба на ваната, загърнат само в една хавлиена кърпа, да й прави компания.

Брук изсипа още малко соли за вана с лавандулов аромат във водата и се облегна на мъхнатата възглавничка за вана. Джулиан се бе отдал на спомени за първата вана, която си бяха взели заедно, по време на едно пътуване за уикенда в началото на връзката им. Припомняше си колко нещастен се беше почувствал от врялата вода, която безмълвно бе изтърпял в опит да направи впечатление и Брук можеше само да се взира в него, докато той говореше, напълно завладяна от

силното отпускане и пълно изтощение, което една гореща вана може да донесе.

След това, увита в огромна мека хавлия, Брук се върна с Джулиан в спалнята им, където той запали по една свещ на всяка от двете нощни масички и пусна релаксираща музика. Любиха се нежно, бавно, като двама души, които са заедно от години и знаят всичко един за друг, и за първи път от цяла вечност заспаха с преплетени тела.

Спаха почти до обяд и когато се събудиха, видяха петнайсетсантиметрова снежна покривка — сигурен знак, че им предстои да прекарат още една нощ в Хамптънс. Възхитена, Брук прибра разчорлената си коса на кок, сложи си ботушите „Угис“ и пухкавото зимно палто и се покатери на пасажерското място на джипа, който семейство Олтър държаха там през цялата година. Джулиан изглеждаше възхитително глупаво с една от зимните шапки на баща си, която беше намерил в дрешника: на върха ѝ имаше плетен помпон, а изпод наушниците се подаваха връзки, които можеха да се завързват под брадичката. Той спря пред „Старбъкс“ в Ийст Хамптън, за да може Брук да изтича за един брой на „Таймс“, но след това се отправиха към кафенето „Голдън Пеър“ за закуска.

Удобно настанена в едно сепаре, обгърнала с длани чаша горещо кафе, Брук въздъхна с блажено задоволство. Ако можеше да напише сценарий за най-съвършената новогодишна вечер на света, тя щеше да изглежда точно като последните им двацет и четири часа. Джулиан ѝ четеше на глас от вестника — статия за някакъв човек, който бил в затвора в продължение на двацет и осем години, преди да бъде оневинен от доказателства, получени от ДНК, когато телефонът ѝ иззвъня.

Джулиан вдигна очи.

— Нола е — каза Брук, като се взираше в екранчето.

— Няма ли да отговориш?

— Нищо против ли нямаш? Предполагам, че ще ми разкаже подробно как е минала вечерта ѝ.

Джулиан поклати глава:

— Хубаво ми е просто да си седя тук и да чета. Наистина нямам нищо против.

— Здравсти, Нол — каза Брук колкото може по-тихо. Не понасяше хора, които крещят в телефоните си.

— Брук? Къде сте?

— Какво искаш да кажеш с това „къде сме“? Знаеш, че сме в Хамптънс. Всъщност, мисля, че с всичкия този сняг, може да се наложи да останем, докато...

— Видя ли вече онлайн изданието на „Ласт Найт“! — прекъсна я Нола.

— „Ласт Найт“! Не, имаше проблем с интернет в къщата. Имам „Таймс“...

— Виж, казвам ти това само защото не искам да го чуеш от другаде. „Ласт Найт“ помести една ужасна дописка тази сутрин, която размишлява върху всички възможни причини Джулиан да отложи изпълнението си в новогодишната програма снощи.

— Те какво!

Джулиан я погледна и вдигна въпросително очи.

— Разбира се, всичките са нелепи. Но помня как каза, че Лио е някъде в Южна Америка, и просто си помислих, че може би ще искате да научите, ако не знаете вече.

Брук си пое дълбоко въздух.

— Страхотно. Това е направо страхотно. Можеш ли да ми кажеш какво пише?

— Само прехвърли разговора на телефона на Джулиан, окей? Наистина съжалявам, че ви развалям сутринта, но там се твърди също и че вие двамата вероятно „се криете“ в Хамптънс, затова исках да ви предупредя, че може да се сдобиете с компания.

— О, не — изстена Брук.

— Съжалявам, скъпа. Кажи ми, ако мога да направя нещо, става ли?

Сбогуваха се и едва след като затвориха, Брук осъзна, че дори не беше попитала Нола как е минала вечерта ѝ.

Още преди да свърши да разказва на Джулиан, той започна да търси „Ласт Найт“ на телефона си.

— Ето. Намерих го.

— Прочети го на глас.

Очите на Джулиан пробягаха напред-назад по материала.

— Уау — промърмори той, като следеше екрана с показалеца си.

— Откъде са взели това?

— Джулиан! Започвай да четеш или ми го дай!

Свенливо момиче, нито ден по-възрастно от шестнайсет години, се появи до масата им с две чинии в ръце. Погледна Джулиан, но Брук не беше напълно сигурна, че го е познала.

— Вегетариански омлет от белтъци с пшеничени кълнове? — попита момичето почти шепнешком.

— Тук — каза Брук, като вдигна ръка.

— Предполагам, това означава, че за вас е комбинираната закуска? — обърна се момичето към Джулиан с толкова огромна усмивка, че вече нямаше съмнение. — Френска препечена филийка с пудра захар, две яйца на очи и препържен бекон. Ще желаете ли още нещо?

— Благодаря, всичко е наред — каза Джулиан, като заби мигновено вилицата си в пухкавата френска препечена филийка. Брук съвсем беше загубила апетит.

Той отпи голяма глътка кафе и вдигна отново телефона си.

— Готова ли си?

Брук кимна.

— Добре. Заглавието е: „Къде е Джулиан Олтър?“, а точно до него има направена бог знае къде моя снимка, на която изглеждам потен и изтощен. — Той ѝ показа екрана.

Брук задъвка сухата си препечена филийка, искаше ѝ се да беше избрала ръжената филийка.

— Разпознавам я. Беше направена трийсет секунди след като отиде зад кулисите след изпълнението си на партито за рождения ден на Кристен Стюарт в Маями. Тогава беше трийсет и пет градуса, а ти беше пял почти час.

Джулиан зачете:

— „Макар наши източници да ни съобщават, че прочутият певец се крие в къщата на родителите си в Ййст Хамптън, след като отложи свое изпълнение в новогодишната програма на MTV снощи, онова, което, изглежда, никой не може да каже със сигурност, е защо. Мнозина подозират неприятности в рая за сексапилния изпълнител на сантиментални песни, който се изстреля към славата с дебютния си албум — «За изгубения». Добре запознат с музикалната индустрия източник твърди, че сега е «време за изкушения», когато толкова много бързо изгряващи звезди се поддават на съблазънта на наркотиците. Макар да няма конкретни сведения за злоупотреба с наркотици,

клиниките за рехабилитация са първото място, към което се насочва погледът ми, когато някой нов изпълнител изчезне от хоризонта“, каза свързаният с музикалната индустрия източник.

Джулиан вдигна поглед към нея, със зяпнала уста, телефонът беше увиснал безжизнено в ръката му.

— Намекват, че съм на рехабилитация! — попита той.

— Не мисля, че намекват, че самият ти си в клиника за рехабилитация — каза Брук, като изричаше с усилие думите. — Всъщност, не съм сигурна какво искат да кажат. Чети нататък.

— „Добре запознат с музикалната индустрия източник“ — прочете отново Джулиан. — Те шегуват ли се?

— Продължавай да четеш. — Брук лапна една хапка омлет и се опита да изглежда спокойна.

— „Други твърдят, че Джулиан и отдавнашната му любов, неговата съпруга диетоложка Брук, напоследък усещат напрежението на славата. «Не мога да си представя никоя двойка да процъфтява при подобни трудни обстоятелства», каза изтъкнатият психиатър от Бевърли Хилс Айра Мелник, който не е лекувал двамата Олтър лично, но има обширен опит с подобни «наполовина прочути двойки» (в които единият е прочут, а другият — неизвестен). «Ако наистина посещават семеен консултант точно сега, продължи доктор Мелник, ще имат поне изглед за успех»“.

— „Изглед за успех“ ли? — изпищя Брук. — Кой, по дяволите, е доктор Мелник, и защо коментира връзката ни, когато никога не сме се срещали с него?

Джулиан поклати глава:

— И кой е казал, че „усещаме напрежението на славата“? — попита той.

— Не знам. Може би имат предвид цялата история с бременността в шоуто „Днес“! Чети нататък.

— Уау — възкликна Джулиан, явно продължил да чете нататък. — Винаги съм знаел, че тези клюкарски парцали са пълни с фъшкии, но това просто става все по-хубаво и по-хубаво. „Макар че рехабилитацията или семейните консултации са най-вероятната причина за изчезването на Джулиан“ — той процеди думата „изчезване“ с глас, пропит със сарказъм, — „има и трети вариант. Според близък до семейството източник, напоследък певецът е

ухажван от известни сциентолози, най-изтъкнатият, сред които е Джон Траволта. «Не знам дали е било просто приятелски жест или опит за вербуване, но мога да кажа без съмнение, че поддържат връзка», каза фамилният източник. Коего кара всички ни да се запитаме: дали Джей Бро ще тръгне по пътя на Том Кат и ще опази вярата? Останете на линия...“

— Правилно ли те чух? Наистина ли току-що каза „Джей Бро“?
— попита Брук, убедена, че си е измислил тази част.

— Сциентология! — почти изкрещя Джулиан, преди Брук да го успокои. — Мислят, че сме сциентолози!

Умът на Брук препускаше бясно, за да възприеме всичко това. Рехабилитация? Семейни консултации? Сциентология? Джей Бро? Това, че всички тези неща бяха лъжи, не беше толкова разстройващо, но какво да каже за мъничките зрънца истина? Кой „семеен източник“ беше споменал каквото и да е за Джон Траволта — с когото Джулиан наистина се беше чул, макар и не във връзка със сциентологията? И кой намекваше — за втори път в същата тази дописка — че тя и Джулиан имат проблеми във връзката си? Брук за малко щеше да попита тъкмо това, но когато видя съкрушеното изражение върху лицето на Джулиан, реши да не утежнява положението.

— Виж, не знам за теб, но предвид сциентологията, световноизвестния психиатър, който никога не се е срещал с нас, и „Джей Бро“, мисля, че ти постигна тотален успех. Искам да кажа... ако това не са показатели за слава, тогава не знам какво е. — Тя се усмихна широко, но Джулиан все още изглеждаше съкрушен.

С крайчеца на окото си Брук видя проблесване на светкавица и за частица от секундата си помисли колко е странно да види светкавица наред с снежна буря. Преди да успее да коментира станалото, младата сервитьорка се появи отново до масата им.

— Аз, тъ, уау — промърмори тя, съумявайки да си придаде едновременно смутен и развълнуван вид. — Съжалявам за фотографите навън... — Гласът ѝ заглъхна навреме, за да може Брук да се обърне и да види четирима мъже с фотоапарати, притиснати към витрината на кафенето. Джулиан сигурно ги беше забелязал преди нея, защото се пресегна, хвана я за ръката и каза: — Да си вървим.

— Тъ, управителят им каза, че не могат да влязат вътре, но не можем да ги принудим да се махнат от тротоара — каза келнерката.

Видът ѝ казваше: *Само след две секунди ще ви поискам автограф и Брук разбра, че трябва да си тръгват незабавно.*

Издърпа две двайсетачки от портмонето си, подаде ги рязко на момичето и каза:

— Има ли задна врата?

Когато момичето кимна, Брук стисна Джулиан за ръката и каза:

— Да вървим.

Грабнаха палтата, ръкавиците и шаловете си и се устремиха към дъното на кафенето. Брук се опита да не мисли колко ужасно изглежда, колко отчаяно не ѝ се иска целият свят да види нейни снимки по гащеризон и с конска опашка, но дори повече от това искаше да защити Джулиан. По някакво щастливо чудо джипът им беше паркиран отзад и успяха да се качат в него, да запалят двигателя и да направят десен завой на излизане от паркинга, преди папараците да ги забележат.

— Какво ще правим? — попита Джулиан с явна паника в гласа.

— Не можем да се върнем в къщата, ще ни последват. Ще разберат къде е.

— Не мислиш ли, че вероятно вече знаят къде е? Не са ли тук именно по тази причина?

— Не знам. Намираме се насред Ийст Хамптън Вилидж. Ако търсиш някой познат посред зима в Хамптънс, това е дяволски подходящо място да започнеш. Мисля, че просто са имали късмет. — Джулиан подкара на изток по път № 27, далече от къщата на родителите си. Преследваха ги поне две коли.

— Можем да се върнем право в града...

Джулиан стовари длан върху волана.

— Всичките ни неща са в къщата. Освен това навън е твърде опасно — ще загинем.

Замълчаха за миг, после Джулиан каза:

— Избери номера за неспешни повиквания на местната полиция и включи телефона на високоговорител.

Брук не беше съвсем наясно какъв е планът му, но не искаше да спори. Набра номера и Джулиан заговори, когато една диспечерка вдигна телефона.

— Ало, казвам се Джулиан Олтър и в момента шофирам на изток по Шосе № 27, точно след Ийст Хамптън Вилидж. Няколко коли —

фотографи — преследват колата ми с опасна скорост. Страхувам се, че ако се прибера къщи, ще се опитат да проникнат със сила в дома ми. Има ли начин някой полицай да ме посрещне при къщата и да им напомни, че ще извършат незаконно влизане в частна собственост?

Жената се съгласи да изпрати някого до двацет минути и след като съобщи адреса на дома на родителите си, Джулиан затвори.

— Това беше хитро — каза Брук. — Как се сети?

— Не съм. Лио ме посъветва да постъпя така, ако сме някъде навън и започнат да ни преследват. Да видим дали наистина действа.

Продължиха да шофират в кръг през всичките двацет минути, а после Джулиан си погледна часовника и зави надясно по по-малкия селски път, извеждащ към откритото пасище, където върху площ от акър и половина беше разположен домът на семейство Олтър. Предният двор беше просторен и добре оформен, но къщата просто не беше разположена достатъчно назад, за да не може да бъде заснета с телескопичен обектив. И двамата изпитаха облекчение, когато видяха полицейска кола, паркирана на пресечната точка между селския път и алеята за коли. Джулиан спря до нея и смъкна прозореца си: двете коли, които ги преследваха, вече бяха станали четири и всичките спряха бавно зад тях. Моментално различиха звука от щракащи фотоапарати, докато полицаят се приближаваше към джипа.

— Здравейте, сър. Аз съм Джулиан Олтър, а това е съпругата ми Брук. Просто се опитваме да се приберем спокойно у дома. Бихте ли ни помогнали, моля ви?

Полицаят беше млад, вероятно към трийсетгодишен, и не изглеждаше особено подразнен, че му прекъсват новогодишната сутрин. Брук отправи безмълвна благодарствена молитва и се улови, че всъщност се надява полицаят да познае Джулиан.

Той не я разочарова.

— Джулиан Олтър, наистина ли? Приятелката ми ви е голяма фенка. И двамата чухме слух, че вашите живеят тук, но не бяхме наистина сигурни. Това тяхната къща ли е?

Джулиан присви очи да види табелката с името му:

— Да, офицер О'Мали — каза той. — Щастлив съм да чуя, че приятелката ви е моя фенка. Мислите ли, че ще се зарадва на един албум с автограф?

Щракането на камерите продължаваше и Брук се запита какви ли надписи щеше да има под тези снимки. „Джулиан Олтър арестуван в преследване заради наркотици“? Или „Полицай към Олтър: Не искаме тук такива като вас“. Или може би любимото на всички: „Олтър се пробва да приобщи полицай към сциентологията“.

Лицето на О’Мали грейна при това предложение.

— Сигурен съм, че да — каза той, като духаше върху ръцете си, които изглеждаха зачервени и напукани. — Мисля, че страшно ще й хареса.

Преди Джулиан да успее да каже и дума, Брук отвори жабката и му подаде един екземпляр от „За изгубения“. Бяха прибрали там един чисто нов екземпляр, за да разберат дали родителите на Джулиан все пак ще го чуят преди следващото лято, но тя си даде сметка, че това ще е далеч по-добра употреба. Зарови в дамската си чанта и измъкна химикалка.

— Името ѝ е Кристи — каза полицаят, произнасяйки го внимателно по букви два пъти.

Джулиан разкъса найлоновата опаковка на компактдиска, измъкна картончето с допълнителната информация отзад и надраска: „На Кристи, с обич. Джулиан Олтър“.

— Благодаря. Тя направо ще откачи от кеф — каза О’Мали, като сложи внимателно диска в страничния джоб на якето си. — Какво мога да направя сега за вас?

— Да арестувате онези типове? — каза Джулиан с лека усмивка.

— Страхувам се, че не мога да направя това, но определено мога да им кажа да се оттеглят и да им напомня правилата за частната собственост. Вие двамата продължавайте смело. Ще уведомя приятелите ви тук. Обадете се, ако има други проблеми.

— Благодаря! — каза Джулиан и Брук едновременно. Сбогуваха се с О’Мали и без да поглеждат назад, вкараха джипа в гаража и затвориха вратата.

— Беше мил — каза Брук, когато влязоха в преддверието и изритаха обувките си.

— Ще се обадя на Лио незабавно — каза Джулиан, вече на половината път към кабинета на баща си в задната част на къщата. — Ние сме под обсада, а той се изтяга на някой плаж.

Брук го проследи как се отдалечава, а после тръгна от стая на стая, като затваряше всички щори. Ранният следобед вече беше станал тъмносив и тя виждаше крушките светкавици, насочени право към нея, докато се движеше от прозорец на прозорец. Надникна към фасадата иззад една от щорите на стаята за гости и едва не изпищя, когато видя мъж с насочен право към нея обектив с променливо фокусиране с големината на футболна топка. Имаше само едно помещение с непокрити прозорци — малка тоалетна стая на третия етаж, която никой никога не използваше — но Брук нямаше никакво намерение да рискува. Със здрава лента изолирбанд залепи върху него здрав и плътен чувал за боклук, а после се отправи обратно нагоре да провери как е Джулиан.

— Добре ли си? — попита тя, като бутна вратата на кабинета и я отвори, след като не получи отговор на почукването си.

Джулиан вдигна очи от лаптопа си:

— Да, чудесно. А ти? Съжалявам за всичко това — каза той, макар че Брук не можеше напълно да определи тона му. — Знам, че това съсипва всичко.

— Нищо не съсипва — излъга тя.

Отново, никакъв отговор. Той продължаваше да се взира в екрана.

— Защо да не стъкна огън за двама ни и да гледаме някой филм. Как ти звучи?

— Чудесно. Добре. Излизам след няколко минути, окей?

— Прекрасно — каза тя с принудена бодрост. Внимателно затвори вратата зад гърба си и безмълвно изруга тези проклети фотографии, онази ужасна дописка в „Ласт Найт“ и — само отчасти — съпруга си, за това, че преди всичко беше прочут. Щеше да направи всичко възможно да бъде силна заради Джулиан, но той беше прав за едно: тяхното блажено спокойно, толкова необходимо оттегляне, беше приключило. Никой не смееше да подкара надолу по алеята за коли или да прекоси моравата, но тълпата на улицата продължаваше да расте. Тази нощ спаха под далечните звуци на мъжки разговори и смях, включване и изключване на двигатели и макар да полагаха всички усилия да не обръщат внимание, никой от двамата не успя. До момента на другия ден, когато снегът се разтопи достатъчно, за да си тръгнат, бяха дремнали само час-два и се чувстваха, сякаш бяха пробягали два

маратона, така че почти не разговаряха по време на обратния път до града. Преследваха ги през целия път до вкъщи.

12

ПО-ДОБРЕ ИЛИ ПО-ЗЛЕ ОТ СНИМКИТЕ НА СИЕНА?

— Ало? — каза Брук в телефонната слушалка.

— Аз съм. Облечена ли си вече? Коя избра? — Гласът на Нола звучеше задъхано и нетърпеливо.

Брук крадешком хвърли поглед към трийсет и няколко годишната жена, застанала до нея, и видя как тя веднага ѝ хвърли в отговор също такъв поглед. Охраната в „Бевърли Уилшър“ полагаше всички усилия да не допуска вътре папараците, но много от репортерите и фотографите бяха заобиколили правилата, като си резервираха стаи в хотела. Беше забелязала същата тази жена да я наблюдава във фоайето преди, когато беше изтичала долу да провери дали в сувенирния магазин продават ментови бонбони за освежаване на дъха, и наистина тя се беше шумугнала в асансьора заедно с Брук точно преди вратите да се затворят. Ако се съдеше по вида ѝ — копринено потниче, пъхнато в добре ушити панталони, скъпи балетни пантофки и елегантно подбрани бижута — Брук заключи, че не е авторка на блог, дописничка на клюкарска рубрика или папарак под прикритие като онзи тип, който седеше пред сградата им, и онзи, който я издебна в супермаркета. Което я превръщаше в нещо още по-плашещо: истинска, жива, мислеща, наблюдателна репортерка.

— Ще си бъда в стаята след минута. Ще ти звънна тогава. — Брук изключи телефона, преди Нола да успее да каже и дума повече.

Жената ѝ се усмихна и разкри прекрасни бисернобели зъби. Беше мила усмивка, такава, която казваше: *Разбирам какво е усещането! И аз имам приятелка, която така ми вади душата по телефона*, но през последните няколко месеца Брук беше усъвършенствала инстинктите си почти до краен предел, въпреки незаплашителната си външност и съчувственото си изражение, тази жена беше хищница, лешояд, който вечно дебнеше да се спусне и да

сграбчи някаква плячка, вампир, който вечно беше нащрек. Останеш ли, ще те ухапе. Брук отчаяно закопня да се измъкне.

— За „Грамитата“ ли сте тук? — попита жената мило, сякаш беше прекалено добре запозната с тръпката от приготвянията за подобно събитие.

— Ммм — промърмори Брук, в нежеланието си да се ангажира с нещо повече. Знаеше, просто знаеше, че тази жена всеки момент ще я обстреля с поредица бързи въпроси — беше виждала тази тактика на обезоръжаване и атака преди, с особено напористата авторка на един блог, която се беше свързала с нея след участието на Джулиан в шоуто „Днес“, преструвайки се на безобидна фенка — но все още не можеше да се застави да се държи обезсърчаващо грубо.

Асансьорът спря на десетия етаж и Брук трябваше да изтърпи един разговор, състоящ се от: „О, нагоре ли отива? Е, аз съм надолу“ между жената и една двойка с издйнически европейски вид (и мъжът, и жената носеха бермуди, неговите по-тесни и впити от нейните и всеки от двамата имаше различна версия на една и съща раница „Инвикта“ в неоновии цветове.) Тя затаи дъх и със силата на волята си призова асансьора да се раздвижи.

— Сигурно е вълнуващо да отивате на първите си „Грамита“, особено като се има предвид, че участието на съпруга ви е очаквано с такова нетърпение.

Ето. Брук издиша шумно и — странно — на мига се почувства по-добре. Беше облекчена, че подозренията ѝ се потвърдиха: сега на никоя от тях не ѝ се налагаше да се преструва. Безмълвно се изруга, че не беше оставила асистентката на Лио да свърши тази работа, но сега поне знаеше какво се очаква от нея. Прикова очи върху таблото с бутоните над вратите и усърдно се престори, че не е чула и дума от това, което бе казала жената.

— Просто се питах, Брук... — при звука на името си, Брук по рефлекс вдигна рязко глава — дали имаш някакъв коментар по последните снимки?

Последните снимки. За какво говореше тя? Брук отново впери поглед във вратите на асансьора и си напомни, че тези хора бяха готови да кажат всичко, за да те накарат да кажеш дори само едно изречение — изречение, което след това щяха да изопачат и преобърнат, за да си

пасне с глупостите, които току-що си бяха съчинили. Зарече се, че няма да падне в капана.

— Сигурно е много трудно да понасяш всичките онези ужасни слухове за твоя съпруг и други жени — не мога дори да си го представя. Мислиш ли, че това ще ти попречи да се наслаждаваш на празненството тази вечер?

Вратите на асансьора най-сетне изсвистяха и се отвориха на най-горния етаж. Брук пристъпи във фоайето, което водеше до техния апартамент с три спални, понастоящем епицентър на лудницата, наречена „подготовка за наградите «Грами»“. Най-силното ѝ желание бе да забели очи и да каже, че ако Джулиан наистина спеше с толкова жени, колкото намекваха таблоидите, не само щеше да е подобрил рекорда на Тайгър, но и нямаше да му остава и секунда да изпълни дори една песен. Искаше ѝ се да каже, че след като си прочела безброй подробни разкази от неназовани източници за това, как съпругът ти се вманиачава по всичко — от татуирани стриптийзьорки до мъже с наднормено тегло — обичайните твърдения за изневери почти не стигат до съзнанието ти. Най-много от всичко ѝ се искаше да каже на тази жена онова, в чиято истинност бе убедена извън всяко съмнение: че съпругът ѝ, макар и невероятно талантлив, а сега и безспорно прочут, все още повръщаше преди всяко участие, видимо се потеше, когато тийнейджърките пицяха в негово присъствие, и необяснимо защо, обичаше да си реже ноктите на краката, докато седи на тоалетната чиния. Той просто не беше от типа мъже, които изневеряват, и това беше очевидно за всички, които наистина го познаваха.

Но, разбира се, тя не можеше да каже всичко това, така че, както обикновено, не каза абсолютно нищо, а просто проследи как вратите на асансьора се затварят.

Няма да мисля за нищо от това тази вечер, нареди си Брук, докато отключваше вратата с електронната си карта. Тази вечер е посветена само на Джулиан. Нищо повече, нищо по-малко. Това беше вечерта, заради която всички нахлувания в личния им живот и ужасните графици, и това, че животът им бе заприличал на маскарад, щяха да си струват. Каквото и да се случеше — нов, злобен слух за Джулиан и други жени, унижителна папарашка снимка, противен коментар, отправен от някого от персонала на Джулиан, в опит да „й

бъде от помощ“ — тя беше твърдо решена да се наслаждава на всяка секунда от такава важна вечер. Само преди два часа майка ѝ се бе отдала на поетични размишления как подобна вечер е „преживяване, което се случва веднъж в живота“ и Брук е длъжна да я изживее възможно най-пълноценно. Брук се зарече да направи точно това.

Влезе бодро в апартамента и се усмихна на един от асистентите — кой можеше да запомни имената на всичките напоследък? — който я настани право в един козметичен стол, без дори да я поздрави. Нервността, увиснала над стаята, не означаваше, че самата вечер няма да бъде невероятна. Нямахше да позволи приготовленията да ѝ смачкат настроението.

— Свръяване на часовниците! — провикна се една от асистентките с дразнещо писклив глас, още по-неприятен заради силния нюйоркски акцент.

— Един и десет! Малко след един! Един и десет! — Трима различни души отговориха едновременно, всичките — с нотка на паника в гласа.

— Добре, хора, да настъпим газта! Остават ни един час и петдесет минути, което, ако се съди от вида на нещата — тя направи пауза и огледа стаята с пресилено завъртане и погледна Брук право в очите, без да откъсва поглед от нея, докато не свърши — тук дори не се *доближаваме* до представителния вид.

Брук предпазливо вдигна глава, като внимаваше да не попречи на двамата души, които работеха по очите ѝ, и направи знак на асистентката да се приближи.

— Да? — попита Наталия, без да се опитва да скрие раздражението си.

— Кога очаквате да се върне Джулиан? Има нещо, което трябва да...

Наталия издаде напред почти несъществуващия си ханш и погледна един прозрачен клипборд.

— Да видим, той тъкмо приключва с релаксацията си масаж и е на път за депилацията. По разписание се връща тук точно в два, но ще трябва да се срещне с шивача, за да се уверим, че най-после сме овладели положението с реверите.

Брук се усмихна мило на разтревоженото момиче и реши да предприеме различен подход:

— Сигурно с нетърпение очакваш края на този ден. Изглежда, че и за миг не си спряла да тичаш насам-натам.

— Това ли е начинът ви да кажете, че изглеждам ужасно? — процеди в отговор Наталия и ръката ѝ автоматично се стрелна към косата ѝ. — Защото ако е така, трябва просто да го кажете.

Брук въздъхна. Защо беше невъзможно да кажеш нещо правилно около тези хора? Само преди петнайсет минути, когато жизнерадостно бе попитала Лио дали хотелът в Бевърли Хилс, в който бяха отседнали, е същият, в който е сниман „Хубава жена“, той троснато бе отговорил, че ще трябва да разглежда забележителностите сама.

— Изобщо не исках да кажа това. Само че знам, че днес е невероятна лудница и мисля, че се справяш възхитително с това.

— Е, все някой трябва да го прави — каза Наталия и си тръгна.

Брук се изкушаваше да я повика да се върне и да проведе с нея един малък разговор за елементарната вежливост, но размисли, когато си спомни репортера, който наблюдаваше всичко от около три метра разстояние. Този, за нещастие, беше получил одобрение да ги следва през часовете преди церемонията по връчване на наградите „Грами“, за да събере материал за подробен профил на Джулиан, който списанието подготвяше. Лио беше договорил нещо като сделка, чрез която щеше да осигури свободен достъп до Джулиан в продължение на цяла седмица, ако списание „Ню Йорк“ му гарантира място на корицата и затова сега, четири дни след началото на седмицата, целият антураж на Джулиан полагаше усилия да поддържа външно поведение в стил „обожаваме работата си“ и да се усмихва непрекъснато — и се проваляше безславно. Всеки път щом Брук зърнеше репортера — доста приятен тип, — започваше да си фантазира как го убива.

Беше впечатлена колко умело можеше един добър репортер да се слее с фона. В дните ѝ на обикновена жена, винаги ѝ се струваше нелепо, че една двойка може да се спречка или да упрекне някой служител или дори да говори по телефона в присъствието на някой журналист, дебнещ за клюки: сега изпитваше единствено съчувствие към „жертвите“. Мъжът от списание „Ню Йорк“ ги следваше като сянка през последните четири дни, но като се правеше на сляп, глух и ням, той ѝ се струваше не по-заплашителен от един тапет. И именно в тези моменти — Брук знаеше това — беше най-опасен.

Чу звънеца на входната врата, но не можеше да се обърне, без да рискува да бъде сериозно осакатена от машината за къдрене.

— Някакъв шанс това да е обявът? — попита тя.

Една от гримьорките отговори:

— Не е твърде вероятно. Изглежда, че церберът, който отговаря за графика, не смята храната за приоритет. Сега — никакви приказки повече, докато обработвам бръчиците около очите ви.

Подобни коментари вече почти не достигаха до съзнанието ѝ: Брук се радваше, че момичето още не я беше попитало дали обмисля изсветляващи процедури, за да махне луничките си — нещо, което, изглежда, беше неизменна тема на обсъждане напоследък. Опитва се да се разсее с „Лос Анжелис Таймс“, но вълнението наоколо ѝ пречеше да се съсредоточи напълно. Брук огледа простирания се на сто деветдесет и пет квадратни метра мезонет — близък и различен две гримьорки, две стилистки, една маникюристка, отговорник за връзки с обществеността, един агент, бизнес мениджър, репортерката от „Ню Йорк“, една от жените за пробите от „Валентино“ и достатъчно асистентки да запълнят Белия дом.

Беше безспорно нелепо, но Брук не можеше да не се почувства развълнувана от цялата история. Беше на церемонията по връчването на наградите „Грами“ — наградите „Грами!“ — готвейки се да придружи съпруга си по червения килим пред целия свят. Да каже, че ѝ се струваше нереално, бе твърде слабо казано: щеше ли подобно събитие някога да ѝ се стори истинско? Още откакто за първи път беше чула Джулиан да свири в онази дупка „Руби’с“ преди близо девет години, тя казваше на всички, които бяха готови да я слушат, че той ще стане звезда. Онова, което никога не си беше представяла, беше реалността на тази дума — „звезда“. Рокзвезда. Суперзвезда. Нейният съпруг, същият човек, който още си купуваше само боксерки „Хейнс“, по три в опаковка, обожаваше гризините в „Олив Гардън“ и си чоплеше носа, когато си мислеше, че тя не гледа, беше международно призната рокзвезда с милиони пищящи, обожавачи го, предани фенове. Не можеше да си представи момент, сега, или в бъдещето, когато ще е способна да осмисли този факт.

На вратата се позвъни втори път, преди една от невъобразимо младите асистентки да изтича да я отвори — и бързо да изпищи.

— Кой е? — попита Брук, която не можеше да отвори очи, докато ги очертаваха.

— Охраната от „Нийл Лейн“ — чу тя отговора на Наталия. — Носи бижутата ти.

— Бижутата ми ли? — попита Брук. Нямахме достатъчно доверие в себе си, за да е сигурна, че няма също да изпищи, затова рязко затвори уста и се опита да не се усмихва.

Когато най-последна стана време да облече роклята си, Брук вече си мислеше, че може да припадне от вълнение (и от глад, но въпреки армията от помощници в този хотелски апартамент, явно никой не се интересуваше от храната). Две асистентки държаха разтворена великолепната рокля на „Валентино“, а друга държеше ръката ѝ, докато Брук се вмъкваше в нея. Ципът на роклята се плъзна гладко нагоре по гърба ѝ и обгърна като прегръдка наскоро оформените ѝ бедра и умело повдигнатия бюст, сякаш бе ушита по поръчка — което, разбира се, беше така. Кройката на роклята, стесняваща се надолу като опашката на русалка, подчертаваше стегнатата ѝ талия, докато напълно прикриваше „приятно закръгления“ ѝ задник, а нацърбеното ѝ съблазнително деколте подчертаваше разстоянието между гърдите ѝ точно както трябва. Ако не се броеше цветът (наситено златист оттенък, не металик, а с вид, сякаш тя имаше блещукащ, съвършен бронзов тен), това беше истински урок колко безкрайно по-добре от разните дипло, мъниста, ръкави, шарфове, пайети, кринолини или кристали, великолепната тъкан и безупречната кройка могат да превърнат една рокля от красива в невероятно забележителна. И жената, дошла от „Валентино“ за пробата, и собствената стилистка на Брук кимнаха одобрително, а Брук бе извън себе си от радост, че беше тренирала с удвоени усилия през последните два месеца. Най-последно усилието се беше изплатило.

Следваха бижутата и това беше почти прекалено, за да го възприеме. Охранителят, мъж, по-нисък от средния ръст, с рамене като на футболен защитник, подаде три кадифени кутии на стилистката, която веднага ги отвори.

— Идеално — обяви тя, като измъкваше бижутата от кадифените им кутии.

— О, божичко — промълви Брук, когато зърна за пръв път обиците. Бяха крушовидни диамантени висулки, деликатно оформени

от монтирани един до друг камъни и имаха излъчването на много стар холивудски блясък.

— Обърнете се — нареди стилистката. Умело прикрепи обиците към ушите на Брук и закопча гривна в подобен стил върху дясната ѝ китка.

— Великолепни са — прошепна Брук, взирайки се в блещукащата купчина диаманти върху ръката си. Обърна се към охранителя: — По-добре да ме последвате в банята довечера. Имам навика непрекъснато да „губя“ бижута! — Засмя се, за да покаже, че се шегува, но охранителят дори не се усмихна.

— Лявата ръка — излая стилистката.

Брук протегна лявата си ръка и преди да осъзнае какво става, жената свали простата ѝ златна венчална халка — онази, върху която Джулиан беше гравирал датата на сватбата им — и я замени с пръстен с диамант, голям колкото бадемова сладка.

Брук рязко дръпна ръка назад, веднага щом осъзна.

— Не, това няма да стане, защото, знаете ли, хм, това, хм...

— Джулиан ще разбере — каза момичето и подчерта решителността си, като затвори с рязко щракване кутийката от пръстена. — Ще отида да взема „Полароида“, за да направим няколко пробни снимки и да се уверим, че всичко ще изглежда добре, когато се заснеме. Не мърдайте.

Най-после оставена сама, Брук се завъртя пред огледалото в цял ръст, донесено специално за случая. През целия си живот не помнеше да се е чувствала дори наполовина толкова красива. Гримът я караше да се чувства като по-красива, но въпреки това истинска версия на самата себе си, а кожата ѝ сияеше от здраве и руменина. Навсякъде искряха диаманти, косата ѝ изглеждаше шик и въпреки това естествена, събрана и навита ниско на тила, а роклята ѝ беше самото съвършенство. Тя се усмихна сияйно на отражението си и грабна телефона до леглото, развълнувана да сподели този миг.

Той извънтя, преди да успее да набере номера на майка си, и Брук почувства познатото нервно присвиване дълбоко в стомаха, когато на екрана се изписа познатият номер на Медицинския център към Нюйоркския университет. Защо, за бога, ѝ се обаждаха? Друга диетоложка, Ребека, се беше съгласила да поеме двете смени, които Брук щеше да пропусне, в замяна на две редовни смени, една по време

на празниците и един уикенд. Беше доста тежка сделка, но какъв избор имаше? Ставаше дума за наградите „Грами“. Друга мисъл проблесна в ума ѝ, преди да успее да я отблъсне: дали Маргарет не се обаждаше да ѝ каже, че ѝ възлага всички смени в педиатрията?

Брук си позволи един миг примесено с надежда вълнение, преди да реши, че просто се обажда Ребека за пояснение по някой график. Прочисти гърло и каза:

— Ало?

— Брук? Чуваш ли ме? — Гласът на Маргарет прогърмя по линията.

— Ало, здравей, Маргарет. Наред ли е всичко? — попита Брук, като се опита да придаде на гласа си възможно най-спокоен и уверен тон.

— О, привет. Сега те чувам. Слушай, Брук, просто се питах дали всичко е наред. Тъкмо започвах малко да се тревожа.

— Да се тревожиш? Защо. Всичко тук е страхотно. — Възможно ли беше Маргарет да е прочела глупостите, за които намекваше репортерката от асансьора? Брук се помоли да не става дума за това.

Маргарет въздъхна тежко, почти печално:

— Слушай, Брук. Знам, че това е изключително важен уикенд за теб, за Джулиан. Не би трябвало да си никъде другаде и ми е много неприятно, че се налага да ти се обадя точно сега.

Но все пак трябва да ръководя персонал, а не мога да го правя, когато не ми достигат хора.

— Не достигат хора ли?

— Знам, че това вероятно е последното, за което си мислела, предвид всичко, което става в момента, но ако ще пропускаш работни дни, е задължително да намериш някой, който да поеме смените ти. Смяната ти започна в девет тази сутрин, а вече минава десет.

— О, боже мой. Толкова съжалявам, Маргарет! Знам, че мога да изясня всичко това. Моля те, дай ми само пет минути. Веднага ще ти звънна пак.

Брук не изчака отговор. Прекъсна връзката и превъртя телефонния си указател, за да намери номера на Ребека. Отправи безмълвна молитва, когато телефонът зазвъня, и почувства как я заля вълна на облекчение, когато чу Ребека да отговаря.

— Ребека? Привет. Обажда се Брук Олтър.

За секунда настъпи колебание.

— О, привет! Как си?

— Добре съм, но току-що се обади Маргарет, която се чудеше къде съм и тъй като за днес с теб се сменихме... — Брук остави думите да заглъхнат недоизречени, боейки се, че ще каже нещо непоправимо грубо, ако продължи.

— О, да, такава беше идеята — каза Ребека бодро, със сладък и енергичен глас, — но ти оставих съобщение, за да ти предам, че в крайна сметка не ми е възможно.

Брук се почувства, сякаш я бяха зашлевили. Чу някакъв млад мъж да крещи радостно от дневната на апартамента и ѝ се прииска да го убие, който и да беше.

— Оставила си ми съобщение?

— Определено. Да видим, днес е неделя... хмм, трябва да съм ти оставила съобщение рано следобед в петък.

— Петък следобед ли? — Брук беше тръгнала за летището около два. Ребека сигурно бе позвънила на домашния ѝ телефон и беше оставила съобщение на телефонния ѝ секретар. Почувства как започва да ѝ се гади по-силно.

— Да, сега си спомням точно. Трябва да е било около два и петнайсет — два и трийсет, защото тъкмо бях взела Брейдън от детската градина, и Бил се обади да разбере дали ще успеем да отидем у свекърва ми в неделя за нещо като семейно събиране. Сестра му и съпругът ѝ щяха да пристигнат с новото си бебе, момиченце, което осиновили от Корея и, ами...

— Ясно — прекъсна я Брук, отново впрягайки всяка частица от силата на волята си, за да се сдържи да не се озъби на Ребека. — Добре, ами, благодаря, че изяснихме това. Съжалявам, че ще затворя, но трябва на минутата да се обадя пак на Маргарет.

Брук отдръпна телефона от ухото си, но не и преди да чуе: „Наистина съжалявам“ от слушалката. После прекъсна разговора.

Да му се не види. Беше още по-лошо, отколкото си мислеше. Застави се да набере номера, тъй като не искаше да пропилява и секунда повече от такава невероятна вечер.

Маргарет вдигна на първото позвъняване:

— Ало?

— Маргарет, наистина ужасно съжалявам и никакви извинения не са достатъчни, но изглежда, че е станало огромно недоразумение. Бях се уговорила с Ребека да ме замести днес — надявам се, знаеш, че никога не бих те оставила в подобно трудно положение — но явно е възникнало нещо спешно в последната минута и не е успяла. Предполагам, че ми е оставила съобщение, но не съм...

— Брук... — Невъзможно беше да не долови печалната нотка в гласа ѝ.

— Маргарет, знам, че това ти създава ужасно неудобство и много съжалявам, но трябва да ми повярваш, когато...

— Брук, съжалявам. Знам, че съм ти казвала преди, но при всички тези съкращения в бюджета, направо ми дишат във врата за представянето и присъствието на персонала. Преглеждат присъствените картони и досиетата на абсолютно всички.

Брук изобщо не си правеше илюзии какво става. Знаеше, че я уволняват и беше напълно ужасена от това, но единствената мисъл, която минаваше през ума ѝ, беше: „Моля те, не го казвай! Докато не го кажеш, това не се случва наистина. Моля те, не го прави сега. Моля те! Моля те! Моля те!“ Вместо това каза:

— Не съм сигурна, че разбирам.

— Брук, моля за оставката ти. Мисля, че честите ти отсъствия и даването на приоритет на личния ти живот попречиха на ангажиментите ти към програмата и смятам, че вече не се вместиш добре в нея.

Възелът в гърлото ѝ почти я задушаваше и тя почувства как една самотна, гореща сълза се плъзва надолу по бузата ѝ. Гримьорката несъмнено щеше да я убие за това прегрешение.

— Мислиш, че вече не ставам? — каза тя. Гласът ѝ ясно даде да се разбере, че плаче. — Аз получих най-висок резултат от целия екип в оценяването от произволно избрани пациенти. Бях вторият човек с най-висок брой точки от завършващите Нюйоркския университет в моя випуск. Маргарет, обичам работата си и мисля, че съм добра в нея. Какво да правя?

Маргарет издиша шумно и за миг Брук си даде сметка, че това е почти толкова трудно за шефката ѝ, колкото и за нея.

— Брук, съжалявам. Поради... смекчаващи обстоятелства... ще се съглася да приема оставката ти и да потвърдя пред евентуалните ти

бъдещи работодатели, че си напуснала, хм, доброволно. Знам, че това едва ли е утешително, но е най-доброто, което мога да направя.

Брук се помъчи да измисли какво да каже. Не съществува сценарий как да приключиш телефонен разговор, след като са те уволнили, особено когато не си позволяваш да изкрещиш: „Начукай си го!“ половин дузина пъти. За дълъг миг настъпи неловко мълчание.

Маргарет се съвзе първа:

— Брук, там ли си още? Защо не поговорим повече, когато дойдеш да си опразниш шкафчето?

Сега сълзите наистина се лееха и единственото, за което Брук можеше да мисли, беше неминуемият гневен истеричен пристъп, в който щеше да изпадне гримьорката.

— Добре, предполагам, че ще намина другата седмица? — Не знаеше какво друго да каже. — Тъ, благодаря за всичко. — Защо благодареше на жената, която току-що я беше уволнила?

— Пази се, Брук.

Тя изключи телефона и се взира в него почти цяла минута, преди да проумее реалността на положението.

Уволнена. За пръв път през целия ѝ живот, включително безбройните пъти, когато беше гледала деца срещу заплащане в прогимназията, краткотрайния ѝ ангажимент като рекламно лице на някаква марка кисело мляко в гимназията, една лятна работа като сервитьорка в заведение от веригата „TGIF“, три семестъра като гид при обиколките на кампуса в Корнел и сякаш поне хиляда часа стаж и практически упражнения като дипломантка.

Сега най-после беше професионалист на пълно работно време, със заплата, а беше безцеремонно уволнена. Забеляза, че ръцете ѝ треперят и с благодарност посегна към чашата с вода наблизко.

Гневни, жестоки мисли изникваха в ума ѝ и я караха да се чувства още по-зле. Нищо от това никога нямаше да се случи, ако не беше Джулиан. Винаги трябваше да го следва, да го придружава, да го подкрепя. Защото алтернативата беше изобщо да не се виждат. Ситуацията беше невъзможна. Тя почувства буца в гърлото си.

Брук пресуши чашата си с вода, остави я и вдиша толкова дълбоко, колкото позволяваше роклята. Другата седмица щеше да отиде в болницата и да настоява, умолява и раболепничи, докато ги убеди, че гледа сериозно на работата си — но засега трябваше с всички

сили да се опита да избие станалото от главата си. Попи разтопената очна спирала с кърпичка и се зарече дори да не намеква на Джулиан, че нещо не е наред. Тази вечер трябваше да уважи успеха му, да сподели вълнението и трепетното му очакване, да се наслаждава на цялото внимание. Трябваше да не забравя да се потопи във всеки миг.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Само минути по-късно вратата към спалнята на хотелския апартамент се отвори и Джулиан се появи. Изглеждаше невероятно стресиран и смутен, вероятно от нерви и от факта, че носеше необикновено лъскав костюм, съчетан с тясна и впита, наполовина закопчана риза, която излагаше на показ обезпокоително голяма част от гърдите му. Брук се насили да се усмихне.

— Привет! — Тя се усмихна широко, правейки малко представление за него. — Какво мислиш?

Джулиан успя да докара една напрегната, разсеяна усмивка.

— Уау. Изглеждаш страхотно.

Брук се готвеше да му напомни, че подобно усилие от нейна страна изискваше далеч повече ентузиазъм от негова, когато се вгледа внимателно в лицето му. Той направи гримаса като от болка и седна на едно кадифено кресло.

— О, сигурно направо изгаряш от нетърпение! — възкликна тя, като се приближи до него. Опита се да коленичи до него, но роклята ѝ не го позволяваше, затова застана до креслото му. — Изглеждаш секси и готин.

Джулиан мълчеше.

— Ела тук, любими — изгука тя, като взе ръката му в своята. Чувстваше се донякъде като измамница, задето се преструваше, че всичко е наред, но си напомни, че е правилно да постъпи така. — Естествено е да си нервен, но тази вечер ще бъде...

Изражението му я накара да млъкне наред изречението.

— Джулиан, какво има? Какво не е наред?

Той прокара пръсти през косата си и си пое дълбоко въздух. Когато най-накрая проговори, от дълбокия му, равен глас я побиха мразовити тръпки.

— Имам да ти съобщя нещо — каза той, забил поглед в пода.

— Добре. Е, кажи ми. Какво има?

Той вдиша и издиша бавно и в този момент Брук разбра, че това няма нищо общо с нервите му. Умът ѝ започна да обмисля всяка ужасна възможност. Той беше болен, имаше рак или мозъчен тумор. Някой от родителите му беше болен. Беше станала ужасна автомобилна катастрофа. Може би ставаше въпрос за нейното семейство? Бебето Ела? Майка ѝ?

— Джулиан? Какво има? Ужасена съм. Трябва да ми кажеш. Просто го кажи.

Най-после той я погледна в очите сякаш с новопридобита решителност. За частица от секундата Брук си помисли, че моментът е отминал и могат да продължат приготовленията си. Но също толкова бързо изражението се върна и Джулиан посочи към леглото.

— Брук, мисля, че трябва да седнеш, за да чуеш това — каза той, като някак успя да направи името ѝ да прозвучи зловещо. — Ще ти бъде много трудно да чуеш това.

— Добре ли си? А родителите ни? Джулиан? — Тя беше в паника, напълно сигурна, че се беше случило нещо твърде ужасно, за да го проумее.

Той вдигна ръка и поклати глава:

— Не, не е нищо такова. Става дума за нас. Какво?

— За нас ли? Какво за нас! — Нима той наистина избираше тъкмо сегашния момент да говори за отношенията им?

Джулиан се втренчи в пода. Брук отдръпна ръка и го смушка в рамото:

— Джулиан, за какво говориш, по дяволите? Дотук с уточненията. Просто го кажи вече, каквото и да е.

— Очевидно на бял свят са излезли някакви снимки. — Изрече го със същия тон, с който би съобщил, че му остават три месеца живот.

— Какви снимки? — попита Брук, но веднага разбра какво имаше предвид той. Умът ѝ светкавично се стрелна към репортерката в асансьора по-рано днес следобед. Беше видяла колко бързо се беше разнесла новината за несъществуващата ѝ бременност. Беше чела за „аферата“ с Лайла Лоусън в продължение на месеци. Но никога преди не беше имало истински снимки.

— Снимки, които не изглеждат добре, но също и не казват истината.

— Джулиан.

Той въздъхна:

— Не са добри.

— По-добри, или по-лоши от снимките на Сиена? — Само две седмици по-рано бяха обсъждали онези злощастни снимки. По ирония, именно Джулиан бе този, който не можеше да разбере как женен баща на четири деца може да бъде сниман на балкона на хотелска стая, с увиснала на шията му гола актриса. Брук беше предложила многобройни напълно логични обяснения как всичко можело да не е каквото изглежда, но в крайна сметка се бе съгласила, че няма оправдана причина, поради която Балтазар Гети да обгръща с длани гърдите на Сиена на едната снимка и да пъха език в гърлото ѝ — на друга. Защо не можеше да си остане в хотела, докато беше полугол, правеше забезки и мамеше жена си?

— Горедолу също толкова ужасни. Но, Брук, кълна ти се, не беше толкова лошо, колкото изглежда.

— Горедолу също толкова ужасни! И какво не е толкова лошо, след като твърдиш, че нищо не се е случило? — Брук се втрени в Джулиан, докато той срещна погледа ѝ. Изражението му бе глуповато.

— Покажи ми — каза тя, като протегна ръка към него да вземе списанието, което той държеше, навито на руло, в здраво свития си юмрук.

Той разви списанието и тя видя, че е брой на „Спин“.

— Не, не е това. Аз, тъ, го четях преди. Би ли ме оставила първо да обясня, Брук? Правени са в „Шато Мармон“, а знаеш колко нелепо...

— Кога си бил в „Шато Мармон“? — процеди Брук, мразейки звука на собствения си глас.

Джулиан придоби вид, сякаш са го зашлевили, очите му бяха широко отворени от неверие (или паника?), а цветът се отдръпна от бузите му.

— Кога съм бил... бях там, чакай да видя, преди четири, пет... миналия понеделник вечер. Помниш ли? Въпросният ден свирихме в Солт Лейк, а после всички се качихме на полет до Ел Ей заедно, понеже щяхме да свирим отново чак в сряда? Казах ти го.

— Миналата седмица изобщо не ми го представи така — каза тя тихо, ръцете ѝ отново започнаха да треперят. — Съвсем ясно си

спомням как каза, че заминаваш за Ел Ей да се срещнеш с някого — сега не помня с кого — но никога не си казал нищо за свободна вечер.

— Хм?

— Е, само защото се кълнеш наляво и надясно, че винаги правиш всичко по силите си да се прибиращ вкъщи, когато можеш — дори да е само за една нощ — но очевидно онази нощ е била изключение.

Джулиан скочи от стола и се приближи до Брук. Опита се да обвие ръце около нея, но тя се отдръпна като подплашена сърна.

— Брук, ела тук. Не съм... правил секс с нея. Не е така, както изглежда.

— Не си правил *секс* с нея? Нима сега се предполага да седя тук и да правя догадки какво всъщност се е случило?

Той зарови ръце в косата си.

— Не е нищо такова.

— Нищо какво? Какво, по дяволите, се случи, Джулиан? Явно *нещо*, защото никога преди не сме водили подобен разговор.

— Просто... много е заплетено.

Тя почувства как дъхът засяда в гърлото ѝ.

— Каж ми, че нищо не се е случило. Каж ми: „Брук, тези снимки са пълна измама, абсолютно изопачена измислица“ и ще ти повярвам.

Погледна го, а той извърна очи. Това беше всичко, което ѝ беше нужно да знае.

По някаква причина, която и сама не разбираше, Брук почувства как цялата ярост изчезва в миг. Не се чувстваше по-добре, нито дори най-малко успокоена, но сякаш някой бе изцедил от нея всичкия гняв и го бе заменил с дълбока, студена обида. Не можеше да се застави да проговори.

Седяха мълчаливо: никой от двамата не смееше да каже и дума. Сега Брук трепереше, тресеше се цялата — ръце, рамене, всичко — а Джулиан беше забил поглед в скута си. Тя си помисли, че ще повърне.

Накрая каза:

— Уволниха ме.

Той рязко вдигна глава:

— Какво?

— Да, току-що. Маргарет каза, че шефовете поставят под въпрос моята „ангажираност с програмата“. Защото все ме няма. Защото през

последните шест месеца съм си вземала повече почивни дни и съм разменяла смените си с други колеги по-често, отколкото хората правят за десет години. Защото съм твърде заета да те следвам из цялата страна, да отсядам в пищни хотелски апартаменти и да нося диаманти.

Джулиан отпусна глава в ръцете си.

— Нямах представа.

На вратата се почука. Когато никой от двамата не продума, Наталия подаде глава вътре.

— Трябва да направим последна репетиция с вас двамата и после да започнем да се готвим за излизане. Трябва да бъдете на червения килим след двайсет и пет минути.

Джулиан кимна и тя отново затвори вратата. Той погледна Брук.

— Толкова съжалявам, Рук. Не мога да повярвам, че наистина, въ, са те уволнили. Имаха късмет, че работиш с тях, и го знаеха.

На вратата се почука отново.

— Излизаме веднага! — извика тя, по-високо, отколкото възнамеряваше.

Въпреки това вратата се отвори и се появи Лио. Брук го загледа как внимателно надява на лицето си изражението на помирител, „ковач на споразумения“, отзивчив довереник в тежки моменти и моментално ѝ се доповръща.

— Лио, би ли ни дал само минутка? — Тя не си направи труда да скрие неприязънта си.

Той влезе и затвори вратата зад гърба си, сякаш не я беше чул.

— Брук, повярвай ми, знам, че едва ли ти е лесно тъкмо сега, но вие двамата трябва да бъдете на червения килим след по-малко от трийсет минути, а моята работа е да се погрижа да сте готови.

Джулиан кимна. Брук можеше само да гледа втренчено.

— Е, разбира се, всички знаем, че онези снимки са просто куп глупости, но докато не успея да стигна до дъното на историята и да принудя списанието да ги изтегли — тук той направи пауза, за да даде възможност на всички да осъзнаят властта и влиянието му — бих искал двамата да сте готови.

— Окей — каза Джулиан и погледна Брук. — Предполагам, че вероятно е добре да подготвим официалния си отговор на всички въпроси като двойка. Да демонстрираме обединен фронт.

Брук осъзна, че гневът, който изпитваше в началото на разговора им, бавно се беше превърнал в дълбока тъга. *Какво се случва, когато вече почти не разпознаваш съпруга си?*, запита се тя. Джулиан, който някога завършваше мислите ѝ, сега сякаш изобщо не можеше да я разбере.

Тя си пое дълбоко въздух:

— Вие двамата можете да разработите свой собствен „официален отговор“, а мен не ме интересува особено какъв е. Веднага ще приключа с обличането. — Тя се обърна към Джулиан и го погледна право в очите. — Ще те придружа тази вечер и ще се усмихвам за пред камерите, ще те държа за ръка на червения килим, но в мига, щом церемонията приключи, си отивам вкъщи.

Джулиан се изправи и дойде да седне до нея на леглото. Придърпа ръцете ѝ в своите и каза:

— Брук, моля те, умолявам те, не позволявай...

Тя издърпа ръцете си и се отдръпна на няколко сантиметра от него.

— Не се *осмелявай* да стовариш това върху мен. Не аз съм причината да се налага да се гушкаме и да правим официално изявление за пресата. Вие двамата се оправяйте с това.

— Брук, наистина, може ли просто да...

— Остави я да прави каквото знае, Джулиан — заяви Лио с глас, наситен с мъдрост и опит, придружен от изражение, което казваше: *Поне се съгласи да отиде — можеш ли да си представиш публичния кошмар, ако се беше отметнала? Отпусни се, дай на лудата съпруга малко пространство и ще си на път към сцената след нула време.* — Направи каквото трябва, Брук. Джулиан и аз ще се оправим с всичко тук.

Брук изгледа втренчено и двамата, преди да се върне в спалнята. Наталия моментално ѝ се нахвърли:

— За Бога, Брук! Какво, по дяволите, е станало с грима ти? Да му се не види, някой да намери Лайънъл! — изкрещя тя, докато препускаше към задната спалня. Брук се възползва от шанса да се шмугне в третата, за щастие празна баня, да заключи вратата и да набере номера на Нола.

— Ало? — Щом чу гласа на приятелката си, на Брук почти ѝ се доплака отново.

— Здравсти, аз съм.

— Облече ли роклята вече? Може ли да помолиш Джулиан да те снима с мобилния ти телефон и да ми изпратиш снимката? Умирам да те видя!

— Слушай, имам само две секунди, преди да ме намерят, затова...

— Да те намерят? Да не те преследва някой убиец, който си търси жертвите на церемониите за награждаване? — засмя се Нола.

— Нола, моля те, просто ме слушай. Всичко се превърна в шоу на ужасите. Снимки на Джулиан и някакво момиче. Не съм ги видяла още, така че всъщност не знам, но звучат зле. И ме уволниха, задето съм отсъствала твърде много от работа. Виж, не мога да обясня всичко сега, но просто исках да ти кажа, че ще се кача на някой късен полет веднага след церемонията и се надявах, че мога да дойда при теб? Имам предчувствие, че нашият апартамент ще е напълно обсаден.

— Брук! Млъкни на минутата. Лично ще се обадя да ти резервирам полет. От един проект, който правих в Ел Ей, си спомням, че последният късен полет до Ню Йорк е в единайсет с „Американ“. Искаш ли него? Времето достатъчно ли е? Освен това ще ти ангажирам и кола до и от летището.

Дори само при нотката на загриженост в гласа на Нола сълзите на Брук започнаха да се леят отново.

— Благодаря. Ще съм ти признателна. Ще ти се обадя, когато всичко свърши.

— Не забравяй да разбереш дали Фърги изглежда толкова стара и на живо, колкото на всички снимки...

— Мразя те.

— Знам. И аз те обичам. Не се страхувай да направиш тайно няколко снимки и да ми ги изпратиш. Особено ми се ще да видя няколко на Джош Гробан...

Въпреки волята си Брук се усмихна и затвори. Погледна отражението си в огледалото в банята и събра достатъчно смелост да отвори вратата. Наталия изглеждаше готова да припадне от ужас: буквално се хвърли върху Брук.

— Осъзнаваш ли, че имаме само дващест минути, а трябва изцяло да преправят външността ти? Да му се не види, кой плаче, след

като са му нанесли грима? — Промърмори последната част, но беше достатъчно високо, че Брук да я чуе.

— Знаеш ли от какво имам нужда точно сега, Наталия? — попита тя, като посегна да докосне ръката на момичето над лакътя: гласът ѝ беше нисък, но едва прикриваше бурната ѝ ярост.

В отговор Наталия я погледна с широко отворени очи.

— Имам нужда да ми оправиш грима, да ми намериш обувките, да ми поръчаш една водка с мартини и една таблетка „Адвил“ от обслужването по стаите. И да направиш тези три неща, без да говориш. Нито една-едничка дума. Мислиш ли, че можеш да се справиш с това?

Наталия я зяпна.

— Отлично. Просто си знаех, че можем да се разберем! Много ти благодаря за помощта.

И с тези думи, изпитвайки съвсем мъничко задоволство, Брук се върна в спалнята. Щеше да се справи с това.

13

БОГОВЕТЕ И МЕДИЦИНСКИТЕ СЕСТРИ НЕ СА ОТ ЕДИН СВЯТ

— Не забравяйте, вие двамата: дръжте се за ръце, усмихвайте се и се отпуснете. Вие сте щастливи и влюбени и очевидно не се притеснявате от някаква пресметлива и хитра, стремяща се към славата уличница. Въобще не ви интересува. Готови ли сме? — почти им изкрещя Лио от мястото си на три стъпки от тях в дъното на лимузината.

— Готови сме — промърмори Джулиан.

— Надъхани ли сме? Трябва да сме надъхани! А вие двамата чувствате ли го? — Той надникна през прозореца да види дали жената с клипборда, която отчиташе времето на пристигане на изпълнителите, вече им прави знак. По програма Джулиан трябваше да тръгне по червения килим точно в четири и двацет и пет следобед, което, според телефона на Брук, беше след една ужасяваща минута.

Как точно да се чувства?, идваше ѝ на Брук да попита. Отвратително? Сякаш всеки миг ще тръгна доброволно към смъртта и ако знам какво е добро за мен, незабавно щях да се обърна и да си тръгна, но съм твърде лишена от склонност към конфликти, за да правя подобни изпълнения, така че вместо това просто ще застана кротко пред палача? Така че, да, кретен такъв, предполагам, че мога „да го почувствам“.

— Няма да ви лъжа, хора — те ще бъдат като истински пирани. — Лио вдигна ръце, с издадени навън длани. — Просто ви казвам, така че да сте подготвени. Но не им обръщайте внимание, усмихвайте се и се наслаждавайте на момента. Ще бъдете страхотни. — Телефонът му избръмча и след като му хвърли поглед за частица от секундата, той щракна бутона за отключване на вратите и се обърна към Брук и Джулиан.

— Време е. Да го направим! — извика Лио, отвори със замах вратата на лимузината и преди Брук дори да успее да схване какво става, беше заслепена от фотографски светкавици. И макар проблясващите светлини да бяха пронизващи и болезнени, те не бяха нищо в сравнение с въпросите.

— Джулиан! Какво е усещането да присъстваш на първата си церемония по връчване на наградите „Грами“?

— Брук! Имаш ли някакъв коментар за снимките в последния брой на „Ласт Найт“?

— Джулиан! Погледни насам! Насам! Имаш ли любовна връзка?

— Брук! Обърни се насам! Насам, към тази камера! На кой дизайнер е тоалетът ти?

— Брук! Ако можеше да кажеш едно нещо на онази празноглава кукличка от „Шато“, какво щеше да бъде?

— Джулиан! Вляво от теб! Да, точно така! Ще запазиш ли брака си?

— Джулиан! Нереално ли е да вървиш по червения килим, когато преди година никой не знаеше името ти?

— Брук! Мислиш ли, че вината е твоя, задето не се вписваш физически в холивудската норма?

— Какво би казала на всички млади жени, които гледат точно сега?

— Джулиан! Искат ли ти се съпругата ти да пътува по-често с теб?

Сякаш светлините на стадиона внезапно бяха запалени в спалнята ѝ в три сутринта: очите ѝ не искаха — не можеха — да се приспособят, а всяко усилие само водеше до още по-голямо неудобство.

Тя за кратко се обърна с гръб към свободното от камери пространство зад тях и зърна Никол Кидман и Кийт Ърбан да слизат от дълъг черен кадилак. *Защо говорите с нас, когато тук има истински знаменитости?* — прииска ѝ се да изкрещи. Едва когато се обърна отново и очите ѝ най-после бяха в състояние да издържат зашеметяващите проблясващи светлини, видя пред тях безкрайно червено море. Цяла миля ли беше дълъг килимът? Две? Десет? Хората, които се бяха придвижили по-нагоре по килима, изглеждаха спокойни, дори небрежни. Стояха наоколо в групички от по трима или петима,

като бърбеха небрежно с репортерите или позираха опитно пред камерите, като раздаваха ослепителни, професионално отработени усмивки във всички посоки. Възможно ли беше да бъде като тях? Можеше ли тя също да се справи с това? По-важно: имаше ли изобщо шанс да оцелее, докато измине следващата безкрайна „отсечка“ от килима?

А после тръгнаха. Тя държеше единия си обут в сандал крак точно пред другия, с високо вдигната брадичка, най-вероятно с пламнали бузи, а Джулиан я водеше през тълпите. Когато бяха изминали половината разстояние до входа, Лио сложи гореща, потна длан на рамото на всеки от двамата, наведе глава между техните и каза:

— Точно вдясно от вас се задават журналисти от развлекателните рубрики. Ако се обърнат към вас за интервю, спрете да поговорите с тях.

Брук погледна надясно и видя тила на нисък рус тип. Беше протегнал микрофон към трио младежи в черни костюми, никой, от които не изглеждаше на повече от петнайсет години. Тя започна да си блъска ума, опитвайки се да си спомни имената им, и когато най-накрая си спомни, че това са „Джонас Брадърс“, се почувства ужасно стара. Помисли си, че бяха сладки — в смисъла, в който същото можеше да се каже за коалите, но секси? Съблазнителни? Способни да докарат милиони тийнейджърки почти до несвяст само като се усмихнат? Абсурд. Помисли си, че всичките тези пищящи момичета трябва да се върнат към старите снимки от „Тайгър Бийт“ на Кърк Камерън и Рики Шрьодер, ако искат да видят няколко истински разбивачи на тийнейджърски сърца. Поклати глава в отговор на собствените си мисли. Наистина ли през ума ѝ току-що мина думата „разбивач на сърца“? Добави това към мисления списък от неща, които да каже на Нола.

— Джулиан Олтър? Може ли да поговорим с вас? — Ниският рус мъж най-после се беше сбогувал с момчетата от „Джонас Брадърс“ и се обърна към Брук и Джулиан. Сийкрест! Изглеждаше точно толкова загорял, колкото винаги в „Айдъл“, с топла и приветлива усмивка. На Брук ѝ идваше да го целуне.

— Привет — каза Джулиан, по чието изражение точно в същия миг стана ясно, че го е познал. — Тъ, разбира се. С удоволствие.

Сийкрест направи знак на оператора зад гърба си и се разположи леко вляво от Брук и Джулиан. Кимна и операторът включи мощна ярка лампа, от която на мига лъхна изненадваща горещина. После заговори в микрофона, докато гледаше в камерата.

— Към мен точно сега се присъединяват Джулиан Олтър и прекрасната му съпруга Брук. — Обърна се към тях и размаха свободната си ръка с широк жест. — Благодаря на двама ви, че отделихте един миг да ни кажете „здрости“. Признавам, че и двамата изглеждате страхотно тази вечер.

По рефлекс и двамата успяха да докарат фалшиви усмивки. За един кратък миг Брук бе обзета от паника, когато си спомни, че милиони хора гледаха това точно сега — из цялата страна и може би по цял свят.

— Благодаря, Райън — каза Джулиан и Брук изпита облекчение, че се беше сетил да се обърне към него на малко име. — И двамата много се вълнуваме, че сме тук.

— Е, кажи ми, Джулиан. Първият ти албум стана платинен за по-малко от осем седмици. Към днешна дата — той направи пауза и хвърли поглед към малко квадратче хартия, което някой пъхна в дланта му — в цял свят са продадени четири милиона екземпляра. Сега участваш с изпълнение в церемонията по връчване на наградите „Грами“. Кажи ми, какви мисли ти минават през ума?

Той тикна микрофона пред устата на Джулиан и се усмихна. Джулиан, толкова хладнокръвен, по-хладнокръвен, отколкото Брук го беше виждала някога, се усмихна в отговор и каза:

— Е, Райън, трябва да призная, че е адски невероятно преживяване. Бях зашеметен от начина, по който се прие албумът, а сега — и това. Каква чест. Каква наистина феноменална чест.

Това явно допадна на Сийкрест и той ги възнагради с нова усмивка и вежливо кимване.

— Джулиан, в музиката си пишеш много за любовта. Дори „За изгубения“, която на пръв поглед изглежда като възпоменание за починалия ти брат, всъщност е песен за спасителната сила на любовта. Какво е твоето вдъхновение?

Удар право в целта, като от точно запратена топка. Брук се съсредоточи върху задачата да не откъсва поглед от Джулиан, с надеждата, че успява да изглежда като любяща, отзивчива, грижовна

съпруга, която с трепет чака да чуе всяка негова дума, вместо като пълната развалина, каквато всъщност беше в момента.

Джулиан се спусна право към „топката“ и я отби с лекота.

— Знаеш ли, Сий... Райън, странно е. Когато най-напред започнах, много голяма част от музиката ми беше мрачна, доста тежка. Самият аз минавах през доста тежки преживявания, а, разбира се, смятам, че музиката винаги е огледално отражение на това, което изживява изпълнителят. Но сега? — С тези думи той се обърна да погледне Брук в лицето, взря се право в очите ѝ и каза: — Сега е напълно различно. Благодарение на прекрасната ми съпруга, както животът, така и музиката ми са безкрайно по-добри. Тя е нещо повече от мое вдъхновение — тя ме мотивира, тя ми влияе, тя... е всичко за мен.

Въпреки всичко случило се в хотела, въпреки изгубената работа и предполагаемо ужасните снимки, въпреки тихичкото гласче в дъното на ума ѝ, което се питаше дали той просто се преструва заради публиката, Брук почувства прилив на обич към съпруга си. В този миг, пред камерите и облечена в нелепи дрехи, докато я цитираха, снимаха и я принуждаваха да празнува, тя изпитваше към Джулиан точно същото, както в деня, когато се запознаха.

Сийкрест възкликна възхитено, а после благодари на двамата, задето са си побъбрили с него, и пожела късмет на Джулиан. В мига щом се обърна към следващия си гост — жена, която изглеждаше точно като Шакира, макар Брук да не можеше да е сигурна, че е тя — Джулиан се обърна към нея и каза:

— Виждаш ли? Сийкрест дори не си направи труда да попита за онези тъпи снимки. Всеки сериозен журналист знае, че това са пълни глупости.

Дори само споменаването на онези снимки я върна веднага в хотелската стая, заличавайки всичките ѝ любящи чувства. Без да знае какво друго да направи и остро давайки си сметка, че по всеки квадратен сантиметър от червения килим са разпрострени камери и микрофони, тя просто се усмихна без определена причина и кимна. Не след дълго Лио отново провря лице между техните — Брук едва не подскочи, когато усети ръката му на тила си.

— Джулиан, Лайла Лоусън е точно ей там напред. Искам да я поздравя с целувка по бузата, а после да я представиш на Брук. Брук,

ще ни бъде от голяма помощ, ако можеш да си дадеш вид, че се радваш да я срещнеш.

Брук вдигна поглед и забеляза Лайла Лоусън в изненадващо елегантна къса черна рокля, увиснала на ръката на Кид Рок.

Според таблоидите, които Брук четеше, Кид беше просто приятел, тъй като Лайла не излизаше често на срещи след ужасната раздяла с гаджето си — прочут куотърбек — преди година. Преди да успее да каже нещо заядливо на Лио, бяха стигнали до двойката. Избухнаха мощни фотографски светкавици, проблясващи като пламъчета от изстрели.

— Джулиан Олтър! — Лайла изписка и се метна на врата на Джулиан. — Едва ще дочакам изпълнението ти!

Брук мислеше, че ще почувства нещо, когато срещне това момиче, към което изпитваше неприязън от толкова дълго, но трябваше да признае, че на живо Лайла излъчваше определено очарование, което не се предаваше толкова добре по телевизията, или на страниците на клюкарските списания. Дори както бе притиснала здраво тялото си към това на Джулиан, у нея имаше нещо трогателно, нещо по-мило и по-уязвимо — може би дори малко по-скучно, което също нямаше да навреди — което мигновено успокои Брук.

Джулиан положи всички усилия да се изтръгне от прегръдката на Лайла и изглеждаше смутен, когато я представи на Брук.

— Привет! — поздрави тя с наситения си, меден южняшки акцент. — Огромно удоволствие е най-накрая да те срещна.

Брук се усмихна и подаде ръка, но Лайла вече беше разтворила обятия за прегръдка.

— О, ела тук, скъпа. Имам чувството, че те познавам от цяла вечност! Съпругът ти е късметлия!

— Благодаря — каза Брук, на мига почувствала се нелепо, задето някога се е чувствала застрашена. — Обожавам роклята ти.

— О, кукличка, толкова си мила. Хей, всички, искам да се запознаете с приятеля ми Кид. — С тези думи тя го сграбчи за ръката и се опита да насочи вниманието му към Брук и Джулиан, но той, изглежда, се беше разсеял от малка армия модели (поддържащи изпълнителки? танцьорки? придружителки на знаменитите си половинки?), които минаваха като шествие покрай тях. След един

неловко дълъг миг, лицето му просветва в знак, че го е разпознал, и той потупа Джулиан по гърба.

— Пич, готин албум — каза той, като стисна с две ръце тези на Джулиан, както правеха всички политици. — Поздравления! Слушай, чудех се дали може да те попитам кого използваш да...

Брук не успя да чуе какво пита Кид Рок съпруга ѝ, защото Лайла я буташе настрани и се навеждаше към нея толкова плътно, че Брук усещаше цитрусовия аромат на парфюма ѝ.

— Започвай да харчиш онези пари незабавно — каза Лайла право в ухото на Брук. — Всяка стотинка от тях е точно толкова твоя, колкото и негова — по дяволите, той вероятно нямаше да има и пукнат петак, ако не беше ти, права ли съм? — така че недей да вредиш на себе си в опит да накажеш него.

— Пари ли? — беше всичко, което Брук успя да каже.

— Брук, скъпа, именно за това най-много съжалявам в цялата тази ситуация с Патрик. Изтърпях докрай стотици мачове по колежански и професионален футбол, летях до всеки забравен от бога, леденостуден стадион в тази страна, подкрепях го през всичките тези глупости, докато той най-после подписа онзи договор за осемдесет милиона долара. После, когато той ми изневери с онази, онази порнозвезда, именно аз си мислех, че е прекалено грубо да си купя прилична къща. Е, поучи се от моите грешки, скъпа. Купи проклетата къща. Ти си я заслужи.

Преди Брук изобщо да успее да реагира, Джулиан и Кид Рок бавно се приближиха отново до нея и Лайла и четиримата автоматично застанаха рамо до рамо, усмигнаха се и помахаха на камерите.

Брук дори не успя да заговори отново Лайла, преди Лио припряно да ги избута по-близо до входа на „Стейпълс Сентър“. Тя точно се канеше да се поздравя, че е оцеляла на червения килим, когато една жена с обсипана с пайети къса рокля и смъртоносно високи токчета тикна микрофон под брадичката ѝ и почти изкрещя:

— Брук Олтър, какво е чувството да видиш снимки на съпруга си с друга жена, след като си го подкрепяла толкова дълго?

Наоколо се възцари тишина. В двете секунди, нужни на жената да зададе този въпрос, сякаш всички други изпълнители, монтажисти, журналисти, водещи, оператори и фенове бяха потънали в гробно мълчание. Само за миг Брук се запита дали оглушителната тишина не

е знак, че ще припадне, но веднага осъзна, че няма този късмет. Видя как десетки — стотици? — глави се обръщат да гледат, точно в същия момент, когато почувства как Джулиан стисна ръката ѝ толкова силно, че беше сигурна, че множество кости се чупят под този натиск. Изпита странно усещане: едновременно ѝ се прииска да изпищя и да се разсмее. Запита се как ли ще реагират всички, ако просто се усмихне и каже: *Ами, знаете ли, странно е, че попитахте. Защото всъщност усещането е прекрасно. Искам да кажа, кое момиче няма да е във възторг да му кажат, че съпругът му вероятно има връзка с друга жена и цялото това нещо се излъчва по националната телевизия благодарение на хора като вас? Има ли и други гениални въпроси, които бихте искали да зададете, преди да влезем вътре? Не? Е, добре тогава, за мен беше удоволствие да се запознаем.* Тази мисъл беше последвана от продължила само един миг фантазия как орязва с ножица пайетите на жената, а после я цапва по главата със собствените ѝ остри токчета. Едва дишаше.

Но, разбира се, не изпищя, нито повърна, нито се засмя или нападна някого. Вдиша през носа, положи усилие да се престори, че никой друг не гледа, и спокойно каза:

— Изключително се гордея със съпруга си заради неговите постижения и съм безкрайно развълнувана да бъда тук тази вечер, за да гледам изпълнението му. Желая му късмет! — Тя веднага стисна ръката на Джулиан в отговор и без да има понятие как беше успяла да запази такова самообладание, се обърна към него и каза: — Ще вървим ли?

Джулиан я целуна, галантно ѝ предложи ръка и преди някой друг да успее да се появи пред тях, тя, Джулиан и Лио минаха през входните врати.

— Брук, беше блестяща! — възкликна тържествуващо Лио, като стисна тила ѝ с все още потната си ръка.

— Сериозно, Брук, това беше първокласна разправа с медиите — съгласи се Джулиан. — Справи се съвършено с тази кучка.

Брук пусна ръката му. От начина, по който я поздрави, ѝ се догади.

— Отивам до тоалетната.

— Чакай! Брук, трябва да се настаним веднага по местата си, за да може Джулиан да отиде зад кулисите да загрява с...

— Рук? Би ли почакала само...

Тя заряза и двамата, без дори да ги погледне втори път, и си проправи път през тълпите от бляскави и великолепно облечени хора. Успокои се с мисълта, че никой не знае коя е, че независимо колко силно ѝ се повдигаше, никой не я зяпаше, нито говореше за нея. Насочи се право към знака за тоалетната, отчаяно копнееща да се скрие и да се съвземе само за няколко минути. Дамската тоалетна бе изненадващо обикновена — точно каквото човек би очаквал от „Стейпълс Център“, но едва ли подобаваща за церемонията по връчване на наградите „Грами“ — и Брук се постара да не докосва нищо, докато затваряше вратата на кабинката зад гърба си. Съсредоточи се да си поеме няколко пъти дълбоко дъх, докато останалите жени в тоалетната бърбеха.

Една жена разказваше някаква безкрайна история за това как забелязала Тейлър Суифт и Кание Уест да си говорят встрани от червения килим и просто не можела да разбере защо сладката малка Тейлър изобщо си прави труда да поздравява Кание — „този некадърен тъпак!“. Приятелката ѝ правеше сравнения дали Тайлър, или Майли изглеждат по-добре в почти еднаквите си черни рокли (мненията бяха разединени) и всяка от тях посочи избора си за най-готиния присъстващ тип (едната избра Джей Зи, другата настояваше на Джош Дюамел). Една се зачуди кой ли наглежда сина на Дженифър Хъдсън. Друга искаше да знае защо именно Кейт Бекинсейл присъства, след като нито тя, нито съпругът ѝ имаха нещо общо с музикалната индустрия. Това беше точно небрежният начин, по който тя и Нола щяха да си бърбят, ако стояха в онази тоалетна, и на Брук това ѝ се стори странно утешително. Точно до момента, в който жените подхванаха следващата си тема.

— Е, видя ли вече снимките на Джулиан Олтър? — попита онази с дразнещия глас приятелката си.

— Не, наистина ли са толкова ужасни?

— Бога ми, и още как. Това момиче направо се е впило в него. На някоя от тези снимки може направо да правят секс под полата ѝ.

— Коя е? Разбраха ли?

— Някакво незначително същество. Обикновено момиче. Просто една от ония, дето пърхат като пеперудки от парти на парти, решила да си изкара добре в „Шато“.

Сякаш за хиляден път тази вечер Брук спря да диша. В умивалнята пред тоалетните беше шумно и оживено — непрекъснато влизаха и излизаха жени, миеха ръцете си, наместваха въображаеми измъкнали се кичури и освежаваха и без друго вече съвършеното си червило — но тя чуваше само тези два гласа. Идеята беше лоша, но любопитството бе по-силно от нея. Като провери отново вратата на кабинката, за да се убеди, че е заключена, тя приближи очи на нивото на пролуката покрай пантите и надникна навън. До мивката стояха две жени, и двете вероятно в средата или края на двайсетте, вероятно „старлетки“, макар че никоя от тях не й изглеждаше позната.

— Какво си е въобразявал, да направи това в „Шато“? Искам да кажа, ако ще изневеряваш на жена си, не е ли редно поне да се опиташ да бъдеш дискретен?

Другата изсумтя насмешливо.

— О, както и да е. Сякаш има някакво значение къде го правят! Винаги ги хващат. Я виж Тайгър! Мъжете просто са толкова глупави.

При тези думи другата се засмя.

— Джулиан Олтър не е Тайгър Уудс и, повярвай ми, жена му не е шведски супермодел.

Брук знаеше много добре, че не е шведски супермодел, но не й беше нужно да чува други да го казват. Отчаяно й се искаше да си тръгне, но изпитваше точно толкова силен ужас да се върне при Джулиан и Лио, колкото и да продължи да подслушва в тоалетната. Жената извади цигара.

— Мислиш ли, че тя наистина ще го напусне? — обърна се момичето с твърде късите модни плитчици към приятелката си, Скрибуцащия глас.

Чу се изсумтяване.

— Не мисля, че ще отиде някъде... освен ако той не й каже.

— Каква е — учителка или нещо такова?

— Медицинска сестра, май.

— Можеш ли да си представиш? Един ден си просто обикновено цивилно момиче, а на следващия съпругът ти е суперзвезда.

При тези думи Скрибуцащия глас се изсмя особено силно.

— Не виждам Мартин да е изложен на риск да стане супер какъвто и да било. Предполагам, тогава цялата задача се пада на мен, а?

Онази с плитчиците изпусна едно последно колелце дим и загаси цигарата си в мивката.

— С връзката им е свършено — обяви тя, с увереността на човек, който е виждал всичко, бил е навсякъде, срещал се е с всички. — Тя е сладка и плаха, а той е бог. Боговете и медицинските сестри не са от един свят.

Диетоложка! — прииска ѝ се да изкрещи. — *Да му се не види, поне си проверете информацията, когато разнищвате брака ми и правите убийствени характеристики на личността ми!*

И двете предпазливо пъгнаха късчета дъвка между устните си с току-що положен гланц, затвориха дамските си чанти и излязоха, без да кажат и дума повече. Облекчението на Брук бе осезаемо — толкова силно, че когато най-после излезе от кабинката, дори не забеляза жената, която се беше облегла в далечния край на мивката, с гръб към огледалото, пишейки нещо на клавишите на телефона си.

— Извинете, че се натрапвам, но вие ли сте Брук Олтър?

Брук си пое рязко въздух, когато чу името си. Точно в този момент би предпочела наказателен взвод, вместо още един разговор.

Жената се обърна да я погледне в лицето и да протегне ръка и Брук веднага разпозна в нейно лице уважавана и изключително прочута филмова и телевизионна актриса. Опита се да прикрие факта, че знае всичко на света за тази жена — от всички роли, които беше играла в романтични комедии през годините, до ужасния факт, че съпругът ѝ я беше зарязал, когато беше бременна в шестия месец, заради една, едва навършила пълнолетие професионална тенисистка — но беше безполезно да се опитва да се преструва, че не е познала Картър Прайс. Нима някога се случваше хората да не разпознаят Дженифър Анистън, или Рийз Уидърспун? Хайде, стига.

— Аз съм Брук — каза тя толкова тихо и така смирено, че прозвуча тъжно дори на самата себе си.

— Аз съм Картър Прайс. О, боже... дори нямах представа... О, толкова съжалявам...

Ръцете на Брук моментално политнаха към лицето. Картър се взираше в нея с толкова съчувствено изражение, че тя беше сигурна, че нещо никак не е наред.

— Чухте всичко, което казаха онези крави, нали?

— Аз, въ, аз всъщност не...

— Не можете да ги слушате, не можете да слушате никои, подобни на тях! Те са дребнави, глупави, смешни хора и си мислят, че разбират, мислят си, че имат дори най-малка представа какво е бракът ти да се разнищва публично, но не знаят и едно проклето нещо. За каквото и да било.

Хм. Не точно каквото очакваше, но много добре дошло.

— Благодаря — каза Брук, като посегна и взе предложената от Картър хартиена кърпичка. Каза си да не забрави да съобщи на Нола, че Картър Прайс ѝ е дала хартиена кърпичка, а после веднага се почувства глупаво, че си го е помислила.

— Вижте, вие изобщо не ме познавате — каза Картър, както жестикулираше с дългите си, изящни пръсти във въздуха, — но ми се ще някой да ми беше казал, че нещата наистина се оправят. Всяка история, независимо колко пикантна, или ужасна е, в крайна сметка отминава. Лешоядите винаги имат нужда от свежо нещастие, с което да се хранят, така че ако просто запазвате хладнокръвие и отказвате да коментирате, положението наистина ще се подобри.

Брук толкова се бе съсредоточила върху факта, че Картър Прайс стоеше до нея и споделяше с нея подробности за отношенията с бившия си — вероятно най-великолепният, най-талантливият, най-обожаван актьор от тяхното поколение — че забрави да говори.

Сигурно беше мълчала по-дълго, отколкото си даваше сметка, защото Картър се обърна отново към огледалото, с флакончето коректор за лице в ръка и каза:

— Господи, това изобщо не ми влизаше в работата, нали? — докато попиваше въображаем тъмен кръг под лявото си око.

— Не! Това ми помогна толкова много и съм ви толкова благодарна — каза Брук, давайки си напълно сметка, че звучи като задръстена тийнейджърка.

— Ето — каза Картър, като ѝ подаде все още пълна чаша шампанско. — Имате по-голяма нужда от това, отколкото аз.

При всякакви други обстоятелства Брук щеше любезно да откаже, но тази вечер се съгласи с Картър, изключителната филмова звезда, и с лекота пресуши чашата на една глътка. Не можеше да опише какво би платила за още една — някъде от порядъка на сумата, достатъчна за нова кола.

Картър я изгледа одобрително и кимна:

— Човек има чувството, че сякаш цял свят е поканен в дома му и всеки има какво да каже по въпроса.

Беше толкова мила! Толкова естествена! Брук се почувства виновна за всичките пъти, когато бе обсъждала с Нола дали опърничавостта на Картър или провалът ѝ със силиконовите гърди бяха тласнали бившия ѝ в обятията на онази тенисистка.

Никога вече нямаше да си позволява подобни прибързани преценки за човек, когото не познава.

— Да, точно — каза Брук, като удари с длан по мивката, за да подчертае довода си. — А най-лошата част е, че според тях всичко е вярно. Просто автоматично да предполагаш, че всичко, което се печата в тези издания, е вярно... е, това е просто нелепо.

При последното изречение Картър спря да кима и наклони глава. Миг по-късно върху лицето ѝ се изписа разбиране.

— О, не си давах сметка.

— Не си давахте сметка за какво?

— Че ти смяташ, че не го е направил. Скъпа, онези снимки... — Тя млъкна, без да довърши изречението си. — Виж, знам, че е съкрушително — повярвай ми, преживяла съм всичко това преди, — но с нищо не си помагаш, като живееш в отрицание.

Брук се почувства, сякаш Картър Прайс я беше ударила с юмрук в корема.

— Вижте, дори още не съм виждала снимките, но познавам съпруга си и...

Вратата на банята се отвори рязко и се появи млада жена. Носеше шикозен костюм с пола, блутут слушалка и табелка на верижка на шията.

— Картър? Трябва да те настаним веднага. — Обърна се и погледна Брук. — Вие Брук Олтър ли сте?

Брук само кимна, надявайки се, че тази жена няма да добави и своята лепта за Джулиан. Не можеше да понесе още едно мнение.

— Мениджърът на Джулиан ме помоли да ви кажа, че е трябвало да заведат Джулиан зад кулисите, но вие трябва да заемете мястото си сред публиката, а той ще изпрати някой да ви вземе точно преди Джулиан да излезе на сцената.

— Благодаря — каза тя. Беше облекчена, че няма да види Лио, или Джулиан, но нервна, че ще влезе в залата сама.

Не беше нужно да се тревожи.

— Ще придружа и двете ви сега, ако сте готови.

Картър стрелна Брук с бърз поглед и огромна усмивка.

— Готови сме — каза тя, като хвана Брук под ръка и преплете ръката ѝ със своята. — Нали?

Беше нереално. В продължение само на една минута една от най-прочутите актриси на земята беше обявила, че според нея съпругът на Брук я мами, а после я беше хванала под ръка, за да минат бавно през тълпата заедно, сякаш бяха приятелки от двайсет години. Смущението, гаденето и цялостното неудобство, което Брук изпитваше, сигурно бяха проличали по лицето ѝ, когато разпоредителката посочи на Брук мястото ѝ на четвъртия ред от сцената, Картър се наведе към нея и прошепна:

— Беше наистина приятно да се запознаем. И ти обещавам, че ще преживееш това. Щом аз мога, всеки може. Колкото до шоуто точно сега, не забравяй да се усмихваш непрекъснато. Камерите ще те следят непрекъснато тази вечер и просто ще дебнат да рухнеш, така че не им доставяй това удоволствие, окей?

Брук кимна. Повече от всичко ѝ се искаше да може да натисне едно вълшебно копче и да се пренесе обратно при Нола и Уолтър и любимите си мъхести панталони. Вместо това зае мястото си. И се усмихна.

Хилеше се маниакално по време на встъпителния монолог на Джими Кимел, изпълнението на Кари Ъндъруд, един песенно-танцов дует с Джъстин Тимбърлейк и Бионсе, предварително записан видеомонтаж, и едно чудновато кратко изпълнение на Кати Пери. Мускулите на бузите ѝ започваха да пулсират, когато момичето, което седеше до нея — стори ѝ се, че е една от сестрите Кардашиян, макар да не ги различаваше, нито пък знаеше защо са известни — се наведе към нея и каза:

— Изглеждаш фантастично, за сведение. Не допускай онези снимки да те смачкат.

Беше ѝ се струвало достатъчно невъзможно дори когато бяха само тя и Джулиан, сами в хотелска стая, но това? Това беше непоносимо.

Чу конферансието да съобщава, че прекъсват за реклами и преди да успее да реагира на коментара на момичето, Лио се материализира в

края на пътеката, където седеше тя, като се движеше приведен, за да не пречи на другите да виждат, и ѝ направи знак да го последва. *Разбираш, че положението е напечено, когато си щастлива, че го виждаш*, помисли си тя. Като не спираше да се усмихва по целия път, макар да изпитваше странно замайване, Брук пренебрегна потенциалната представителка на сестрите Кардашиян и вежливо се извиняваше, докато се катереше по краката на други хора (Сийл ли беше този, върху когото едва не седна?) и последва Лио зад кулисите.

— Той как се справя? — Отчаяно ѝ се искаше да не ѝ пука, но като познаваше Джулиан и сценичната му треска, не можеше да не му съчувства. На мига, въпреки всичко случило се, тя се пренесе обратно към безбройните пъти, когато му беше държала ръката, беше му разтривала гърба и го бе уверявала, че ще бъде страхотен.

— Повърна само около седемнайсет пъти, така че мисля, че е готов за подвизи.

Тя гневно изгледа Лио, който зяпаше задника на някакво изключително младо момиче, докато водеше Брук към местата за зрители в левия край на сцената.

— Наистина ли?

— Добре е. Малко нервен, но е добре. Тази вечер ще се представи невероятно.

За частица от секундата тя зърна Джулиан пред един личен асистент, който напрегнато слушаше в една слушалка, кимна и леко побутна Джулиан по рамото. Джулиан и членовете на оркестъра му бързо заеха местата си при инструментите. Още бяха зад завесата и Брук чуваше как Джими Кимел се шегува със зрителите, подгръвайки ги по време на рекламната пауза. На монитора в пространството за зрителите започна да тече обратното двайсетсекундно преброяване и ръката, с която Джулиан бе обгърнал микрофона, видимо трепереше.

Точно когато Брук си мислеше, че не издържа повече, Джими Кимел обяви името на Джулиан и завесата се вдигна от всички страни, разкривайки толкова огромна и шумна тълпа от хора, че Брук се запита дали Джулиан изобщо ще може да ги накара да го чуят. Но после барабанистът започна с леко потупване по барабаните, китаристът изсвири няколко скръбни ноти, а Джулиан притисна микрофона към устните си и запя думите, които го бяха направили прочут. Звукът на

баритоновия му глас отекна из залата и накара публиката да притихне почти незабавно, на Брук ѝ се стори като истински електрически шок.

Спомените ѝ светкавично се върнаха към първия път, когато беше чула Джулиан да изпълнява „За изгубения“, в онази блажена вечер в бара на Ник. Вече беше изсвирил любимите кавър версии на Брук плюс две-три от оригиналните си песни, но когато засвири съвсем новата си песен за първи път, Брук я побиха тръпки. Оттогава беше гледала безброй негови изпълнения, но нищо не можеше да я подготви за това преживяване — да гледа съпруга си да излива сърцето си в песен пред милиони хора.

Сякаш само секунди по-късно тълпата беше избухнала във възторжени, почти безумни аплодисменти. Джулиан се кланяше и правеше благодарствени жестове към членовете на оркестъра си, а още в следващия миг вече отиваше зад кулисите, все още стиснал микрофона в ръка. Брук виждаше, че той е обзет от тържествуващ възторг, разтреперан от вълнението и гордостта на човек, постигнал огромен успех, засенчвайки колегите си и своите герои. Очите му блеснаха и той се приближи да прегърне Брук.

Тя се отдръпна и той придоби изражение, сякаш някой го беше зашлевил.

— Ела с мен — каза той, като я хвана за ръка. Хората зад кулисите кръжаха около него, поднасяха му поздравленията и възхищението си, но Джулиан стисна ръката на Брук и я въведе в гримьорната си. Затвори вратата зад тях и се усмихна широко.

Брук го погледна право в очите:

— Трябва да поговорим за онези снимки. Знам, че моментът не е подходящ, но ми е непоносимо да продължавам да се чудя. Ако можеше да чуеш какво говорят хората... какво ми казват...

— Шшт — каза той, като сложи пръст върху устните ѝ. — Ще поговорим за всичко, ще го изясним. Нека сега се насладим на настоящия момент. Да отворим едно шампанско! Лио каза, че ни е уредил покани за партито след церемонията в „Гейша Хаус“, и ти казвам, че ще е невероятно.

Милион образи се мярнаха в ума ѝ едновременно и всичките включваха репортери, светлини на камери и постоянно сменяща се върволица от противни жени, предлагащи ѝ непоискани съвети как да преживее поражението и унижението. Преди да успее да каже на

Джулиан, че ѝ е необходимо да чуе истината, и то още сега, на вратата се почука.

Никой от двамата не каза: „Влез“, но въпреки това Лио влезе. До него стоеше Самара. И двамата гледаха Брук с присвити очи.

— Хей, Брук, добре ли си? — попита Самара без ни най-малка следа от загриженост в гласа.

Брук се усмихна фалшиво.

— Слушайте, хора, Си Би Ес иска да направи едно интервю след изпълнението.

— Самара... — започна Джулиан, но Лио го прекъсна.

— С *двамата* — каза той, сякаш току-що бе обявил датата на екзекуцията им.

— О, хайде, хора...

— Знам, Джулиан, и се извинявам, но се боя, че трябва да настоя да излезеш там. Брук може сама да реши дали да се присъедини към теб — Самара направи многозначителна пауза и погледна Брук, — но нека да отбележа, че всички в „Сони“ *наистина* ще са ѝ признателни, ако направи това. Очевидно съществува голям интерес към онези снимки. Вие двамата трябва да излезете и да покажете на света, че всичко е наред.

За момент всички мълчаха, докато Брук осъзна, че гледат към нея.

— Сигурно се шегувате с мен. Джулиан, кажи им, че... Джулиан не реагира. Когато Брук събра смелост да го погледне, той беше забил поглед в ръцете си.

— Не — каза Брук.

— Още пет минути солидарност? Ще излезем там, ще се усмихнем, ще им кажем, че всичко е страхотно, а после ще бъдем свободни.

Лио и Самара кимнаха на благоразумието и здравия разум на Джулиан.

Брук забеляза, че роклята ѝ е силно измачкана. Главата я болеше адски. Изправи се, но все още се сдържаше да не се разплаче.

— Брук, ела тук, да поговорим за това — каза Джулиан с тон в стил „трябва да се справя с лудата си съпруга“.

Тя подмина Самара и се изправи лице в лице с Лио на вратата на гримьорната.

— Извини ме — каза тя. Когато той не се отдръпна, тя извъртя тяло и се плъзна покрай него да отвори вратата. За последен път през този ден почувства потната му ръка да докосва кожата ѝ.

— Брук, изчакай минутка, окей? — Раздразнението му беше непогрешимо. — Не можеш да си тръгнеш така. Точно пред центъра има десет хиляди камери. Жива ще те изядат.

Тя се обърна и застана с лице към него, като сдържа дъха си, докато лицето ѝ се доближи само на сантиметри от неговото.

— Като се има предвид какво е тук, мисля, че ще рискувам. Сега си свали противната ръка от врата ми и се махни от пътя ми.

И без да каже и дума на някого, тя си тръгна.

СВАЛЯНЕТО НА ДРЕХИТЕ

Нола беше уредила колата да чака на една определена пресечка зад Стейпълс и по някакво чудо — или благодарение на факта, че хората обикновено не си тръгваха наред церемонията — Брук успя да се измъкне отзад и да влезе в чакащата кола незабелязано от папараците. Куфарът ѝ беше отворен на задната седалка и всичко беше прилежно сгънато, благодарение на една отзивчива служителка от персонала в „Бевърли Уилшър“. Шофьорът заяви, че ще ѝ осигури малко усамотение, докато смени роклята си отново с обичайните дрехи.

Тя бързо се преоблече и набра номера на Нола.

— Как организира всичко това? — попита, без да я поздрави. — Имаш изключително светло бъдеще като асистентка. — Беше по-лесно да се шегува, отколкото да се опита да обясни как всъщност беше минала вечерта.

— Слушай, не мисли, че ще ти се размине — искам да чуя всичко — но възникна промяна в плана.

— Промяна в плана ли? Моля те, не ми казвай, че трябва да остана тук тази вечер.

— Не е нужно да оставаш там, но не можеш да дойдеш тук. Папараците напълно са обсадили къщата ми. Трябва да са поне осем, може би десет. Вече изключих стационарния телефон от контакта. Ако това е в моя апартамент, не мога дори да си представя как изглежда твоят. Определено не мисля, че искаш да се занимаваш с това.

— Нола, толкова съжалявам.

— О, моля те! До момента това е най-вълнуващото нещо, което ми се е случвало някога, така че просто млъкни. Съжалявам само, че няма да те видя. Направих ти резервация за полет на „Ю Ес Еървейс“ направо до Филадельфия и се обадох на майка ти да ѝ кажа. Заминаваш в десет тази вечер и пристигаш малко преди шест сутринта. Тя ще те посрещне на летището. Надявам се, че това е окей?

— Благодаря ти. Безкрайно съм ти благодарна. Това е идеално.

Шофьорът още стоеше отвън пред колата, разговаряйки по мобилния си телефон, а Брук искаше да тръгват, преди някой да ги е забелязал.

— Не забравяй да си сложиш сладурски чорапи за момента, когато свалиш обувките си при проверката за сигурност, защото гарантирам, че ще има някой, който снима. Усмивхай се възможно най-много, а после се настани в салона за бизнес класа — има вероятност да не са успели да се настанят там.

— Добре.

— О, и остави всичките неща, които си взела назаем, на задната седалка на колата. Шофьорът ще върне всичко в хотела, а оттам ще се погрижат да върнат нещата на стилистката.

— Не знам как да ти благодаря.

— Стига, Брук. Ти би направила точно същото за мен, ако съпругът ми стане мегазвезда за една нощ и папараците ме преследват. Разбира се, това щеше да означава, че наистина имам съпруг, което — и двете знаем — е твърде невероятно, и че хипотетичният ми съпруг ще има зрънце талант, което е дори още по-малко вероятно...

— Твърде уморена съм да споря, но за сведение, в момента шансовете ти за щастие и успешна връзка превишават моите вероятно в съотношение едно на десет хиляди, така че спри да се заяждаш. Обичам те.

— И аз те обичам. Не забравяй — сложи си сладурски чорапи и ми се обади.

Прекара пътуването с колата от „Стейпълс“ до летището, като опакова внимателно роклята си в предоставената чанта за дрехи, пхна обувките си в торбичката им и спретнато подреди бижутата си и чантичката портмоне в подплатените с кадифе кутии, натрупани на седалката до нея. Едва когато измъкна пръстена с огромен диамант от безименния пръст на лявата си ръка, осъзна, че простата ѝ венчална халка още беше при стилистката, и си отбеляза да напомни на Джулиан да я прибере от момичето. Устоя на импулса да възприеме това като някакъв знак.

Два изпити по време на полета коктейла „Блъди Мери“ и едно хапче ѝ осигуриха изключително необходимия петчасов безпаметен сън, но както стана ясно от реакцията на майка ѝ при лентата за

багажа, не направиха чудеса за външността ѝ. Брук се усмихна и помахна, когато забеляза майка си в края на ескалатора и едва не събори мъжа, който стоеше пред нея.

Майка ѝ я прегърна силно, после я отдалечи на една ръка разстояние от себе си и я погледна. Обхвана с поглед мъхнатия гащеризон на Брук, маратонките и конската опашка и заяви:

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря, мамо. Освен това се чувствам доста скапано.

— Да те прибираме къщи. Имаш ли да прибираш някоя чанта?

— Не, само тази — каза Брук, като посочи към малкия си куфар на колелца. — Когато се наложи да върнеш роклята, обувките, чантата, бижутата и бельото си, не остава много за опаковане.

Майка ѝ започна да се провира с криволичене през хората към асансьора.

— Обещах си, че няма да задам нито един въпрос, докато не си готова да говориш за това.

— Благодаря, оценявам го.

— Така че...

— Така че какво? — попита Брук. Слязоха от асансьора. Студеният филаделфийски въздух я лъхна силно, все едно ѝ трябваше нещо, което да ѝ напомни, че вече не е в Калифорния.

— Така че... ще бъда на твое разположение и ще чакам, ако искаш да поговорим. За каквото и да е.

— Страхотно, благодаря.

Майка ѝ рязко вдигна ръце във въздуха, преди да отвори вратата на колата.

— Брук! Изтезаваш ме!

— Изтезвам те? — Брук имитира невярващ тон. — Възползвам се от изключително милото ти предложение да си отдъхна за малко.

— Знаеш прекрасно, че предложението не беше искрено!

Брук вдигна куфара си, сложи го в багажника и се настани на пасажерското място.

— Мога ли да си отдъхна само по време на пътуването с колата, преди да започне разпитът? Повярвай ми, веднъж щом ме накараш да се разприказвам, няма да можеш да ми затвориш устата.

Изпита облекчение, когато майка ѝ продължи да бърби по време на цялото пътуване с колата до апартамента си в центъра, като ѝ

разказа най-подробно за хората, с които се беше запознала в клуба си по джогинг. Дори щом паркираха колата в подземния гараж на сградата и се качиха с асансьора до апартамента ѝ с две спални на петия етаж, госпожа Грийн не прекъсна постоянния си, жизнерадостен монолог. Едва след като влязоха вътре и затвориха вратата, тя се обърна към Брук, която се напрегна.

В рядък миг на близост майка ѝ обгърна бузата на Брук в свитата си длан.

— Първо ще вземеш душ. В банята има чисти хавлиени кърпи, ще сипя във ваната малко от новия лавандулов шампоан, в който съм влюбена. След това ще ядеш. Ще ти приготвя омлет — само от белтъци, знам — и препечена филийка. А после ще се напиш. Късните полети са истински ад, а предполагам, че не си спала кой знае колко в самолета. Втората спалня е напълно готова и вече съм включила климатика на най-високата степен. — Тя отдръпна ръка и се отправи към кухнята.

Брук издиша шумно, дотъркаля куфара си до спалнята и рухна на леглото. Заспа, преди да успее да си свали обувките.

Когато най-после се събуди с толкова силна нужда да се изпишка, че вече не можеше да я пренебрегва, слънцето вече беше заело късното си следобедно положение зад сградата. Часовникът показваше четири и четирийсет и пет и тя чуваше как майка ѝ изпразва съдомиялната. Трябваша ѝ само десет секунди споменът за нощта да се върне стремглаво в ума ѝ. Грабна мобилния си телефон и беше едновременно удивена и изпълнена със задоволство да види дванайсет пропуснати обаждания и също толкова текстови съобщения, всички до едно — от Джулиан, започващи около единайсет часа калифорнийско време снощи и продължаващи през цялата нощ и следващата сутрин.

Измъкна се от леглото и се отправи първо към банята, а после към кухнята, където майка ѝ стоеше пред съдомиялната, взирайки се в малкия телевизор, монтиран под един шкаф. Опра прегръщаше непознат гост, докато майката на Брук клатеше глава.

— Здравсти — каза Брук, питайки се за кой ли път какво ще прави майка ѝ, когато предаването на Опра най-после падне от ефир. — Кой гостува?

— Макензи Филипс — каза тя. — Отново. Можеш ли да повярваш? Опра разговаря с нея, за да види как се справя след

първоначалното съобщение.

— И как се справя?

— Тя е възстановяваща се хероиново зависима наркоманка, която е имала десетгодишни сексуални отношения с баща си. Знаеш ли, не съм психиатър, но не бих казала, че прогнозата ѝ за трайно възстановяване е страхотна.

— Съвсем честно. — Брук грабна съдържащ сто калории пакет бисквити „Орео“ от килера и го разкъса. Пъхна две бисквити в устата си. — Боже, хубави са. Как може да са само сто калории?

Майка ѝ изсумтя:

— Защото ти дават само няколко нещастни трохи. Трябва да изядеш пет пакета, за да се почувстваш приблизително доволна. Цялото това нещо е такава измама.

Брук се усмихна.

Майка ѝ изключи телевизора. Обърна се с лице към Брук:

— Нека сега да ти приготвя онези яйца с препечена филийка, какво ще кажеш?

— Разбира се. Звучи добре. Направо умирам от глад — каза Брук, като изсипа остатъка от бисквитите „Орео“ в устата си.

— Помниш ли, когато бяхте малки и аз ви приготвих за вечеря храна, която обикновено се яде за закуска, по два пъти в месеца? И двамата я обожавахте. — Тя измъкна тиган за пържене от едно плъзгащо се чекмедже и го напръска така щедро с олио, че той доби вид, сякаш е потопен във вода.

— Ммм, определено си спомням. Само че съм напълно сигурна, че го правеше два-три пъти на седмица, не на месец, и съм убедена, че ми харесваше единствено на мен. Ранди и татко си поръчваха пица всеки път, когато приготвяше яйца вечер.

— О, хайде, Брук, не беше толкова често. Непрекъснато готвех.

— Аха.

— Приготвих огромна тенджера пуешко чили всяка седмица: това всички го обожавахте. — Тя счупи половин дузина яйца в една купа и започна да ги разбива. Брук отвори уста да възрази, когато майка ѝ добави в сместа обявения от самата нея за „специален“ сос — щедра доза соево мляко с аромат на ванилия, което придаваше на яйцата отблъскващо сладникав вкус — но размисли. Щеше просто да ги залее обилно с кетчуп и да ги преглътне с усилие, както обикновено.

— Беше от полуготова смес! — възкликна Брук, като отвори нов пакет бисквити „Орео“. — Всичко, което правеше, беше да добавиш пуйка и буркан доматиен сос.

— Беше вкусно и ти го знаеш.

Брук се усмихна. Майка ѝ си знаеше, че е отвратителна готвачка, никога не твърдеше, че е нещо друго, освен ужасна, и двете се наслаждаваха на тази малка размяна на реплики.

Госпожа Грийн изстърга яйцата с ванилово соево мляко от незалепащия тиган с метална вилица и ги раздели в две чинии. Измъкна четири филии хляб от тостера и раздели и тях, като не забеляза, че изобщо не беше натиснала бутона за изпичане. Подаде чиния на Брук и посочи към малката маса.

Занесоха чиниите си на масата и се настаниха на обичайните си места. Майка ѝ се стрелна обратно към кухнята и се върна с две кутии диетична кока-кола, две вилици, един нож, дъвен буркан с гроздово желе и бутилка маслен спрей: всичко това стовари безцеремонно на масата.

— Бон апети! — изчурулика тя.

— Ммм, вкусно! — възкликна Брук, като побутваше из чинията яйцата си с аромат на ванилия. Сложи върху не препечения си хляб малко масло и вдигна кутийката си с кока-кола. — Наздраве!

— Наздраве! За... — Брук видя как майка ѝ се спря насред изречението, вероятно въздържайки се да вдигне тост за това, че са заедно, или за новите начала, или някаква друга не твърде уместна препратка към Джулиан. Вместо това каза: — За изисканите ястия и добрата компания!

Нахраниха се бързо и Брук беше приятно изненадана, че майка ѝ все още не ѝ задава никакви въпроси. Разбира се, това постигна желанието ефект да изпълни Брук с отчаяно желание да обсъди положението — нещо, което майка ѝ сигурно беше предвидила. Независимо от това, Брук направо се втурна да включи електрическия чайник. Когато и двете се настаниха на дивана с големи чаши „Липтън“ и план да изгледат по видеото последните три епизода на „Братя и сестри“, Брук вече си мислеше, че ще експлодира.

— И така, вероятно си умираш да разбереш какво стана снощи — каза тя, след като отпи една глътка.

Госпожа Грийн извади чаената торбичка, остави я да капе за секунда, а после я положи върху една салфетка на масата. Брук разбираше, че тя полага огромни усилия да не гледа право към нея. *Положението сигурно е лошо*, помисли си тя. Майка ѝ определено не беше от типа хора, които не упражняват натиск.

— Когато си готова — каза тя уклончиво, като махна с ръка в напълно неправдоподобен жест, казващ: *Мога да чакам спокойно*.

— Ами, предполагам... боже мой, дори не знам откъде да започна. Цялата история е такава каша.

— Започни от началото. За последно говорих с теб около обяд твоє време и ти се приготвяше да облечеш роклята. Тогава звучеше, сякаш всичко е страхотно. Така че какво се случи?

Брук се облегна назад на дивана и подпря единия си крак на ръба на стъклената масичка за кафе.

— Да, горе-долу тогава всичко отиде по дяволите. Точно бях сложила роклята и бижутата и всичко, когато се обади Маргарет.

— Добре...

— Ами станала е огромна издънка, в която не си струва да задълбавам точно сега, но накратко казано, тя ме уволни.

— Тя какво! — Майка ѝ се сепна и застана нащрек. Имаше същото изражение, което се появяваше на лицето ѝ едно време, когато Брук се прибираще от началното училище и обясняваше как лошите момичета са се подигравали с нея през междучасието.

— Уволни ме. Каза ми, че вече не могат да разчитат на мен. Че в болницата не са убедени в отдадеността ми към кариерата.

— Какво?

Брук се усмихна и въздъхна:

— Вярно е.

— Тази жена трябва да си е загубила ума — каза майка ѝ, като стовари ръка върху масата.

— Е, оценявам този вот на доверие, мамо, но трябва да призная, че тя има основание. През последните няколко месеца не показвам точно блестящо представяне.

Майка ѝ замълча за миг, сякаш се опитваше да прецени какво да каже. Когато проговори, гласът ѝ бе нисък и овладян.

— Знаеш, че винаги съм харесвала Джулиан. Но няма да лъжа — като видях онези снимки, ми се прииска да го убия с голи ръце.

— Какво каза? — прошепна Брук, чувствайки се, сякаш е попаднала в засада. Не можеше да се каже, че беше забравила за снимките — онези, които собственият ѝ съпруг беше описал като подобни на снимките на Сиена и Балтазар — но беше успяла да изтика мисълта за тях в най-затънтените кътчета на ума си.

— Съжалявам, скъпа. Знам, че изобщо не ми влиза в работата и се зарекох пред себе си, че няма да казвам нищо, но не можеш просто да се правиш, че нищо не е станало. Трябва да получиш някои истински отговори.

Брук се подразни:

— Мисля, че е напълно ясно, че с него имаме да изясняваме много неща. Вече не познавам този Джулиан и то не само заради някакви ужасни папарашки снимки.

Погледна майка си и зачака отговор, но майка ѝ мълчеше.

— Какво? — попита Брук. — Какво мислиш?

— Още не си ги виждала, нали?

Брук замълча за миг, а после каза:

— Искам, но не мога. Всичко ще стане толкова реално в мига щом ги видя...

Госпожа Грийн подгъна крака под тялото си и се пресегна през канапето да хване ръката на Брук.

— Скъпа, чувам какво казваш. Наистина. Усещането сигурно е сякаш си на перваза на висока сграда. И за мен е направо убийствено, че трябва да кажа това, но... мисля, че трябва да погледнеш.

Брук се обърна и се втренчи в майка си.

— Наистина ли, мамо? Нима не си именно ти тази, която винаги ме съветва да пренебрегвам подобни глупости? Нима не ми напомняш винаги, кажи-речи всеки път, щом се разстроя от нещо, което съм прочела, че деветдесет и девет процента от онова, което се пише в таблоидите, са лъжи и изопачени измислици?

— Има един брой на нощната ми масичка.

— На нощната ти масичка? — изпищя Брук, мразейки звука на собствения си глас — съчетание от шок и паника. — Откога се абонираш за „Ласт Найд“? Мислех, че този дом стриктно се придържа само към списанията „О“ и „Нюзуик“.

— Започнах да се абонирам, когато ти и Джулиан започнахте да се появявате редовно в него — каза майка ѝ тихо. — Беше вълнуващо и

искаха да знам какво имат предвид всички, когато говорят за него.

Брук се засмя безрадостно.

— О, и не си ли щастлива, че разбра? Не е ли просто извор на очарователна информация?

— За мен е убийствено да правя това, но предпочитам да ги видиш за пръв път тук. Ще те чакам тук. Върви.

Брук погледна майка си и видя болката, изписана върху лицето ѝ. Надигна се с усилие от дивана и се опита да пренебрегне смазващите чувства на страх и ужас. Пътят от дневната до спалнята на майка ѝ сякаш ѝ отне цяла вечност, но преди още да си даде сметка какво става, Брук седна на ръба на леглото. На корицата се мъдреха усмихнатите лица на Джъстин Тимбърлейк и Джесика Бийл с дълга, назъбена пукнатина, минаваща през тях. Думите: „Свършено е!“ бяха изписани с яркочервени букви напреки отгоре.

Утешена от факта, че Джулиан още не беше достатъчно важен да си осигури място на корицата, Брук отгърна на съдържанието, с намерението да прегледа набързо заглавията. Не беше необходимо. Най-горе на страницата, заемайки повече от полагаемото ѝ се място, имаше снимка на Джулиан на маса във вътрешния двор на „Шато Мармон“. Момичето, което седеше до него, беше почти закрито от огромно саксийно растение, но се виждаше профилът ѝ, докато тя се навеждаше към Джулиан, с наклонена глава и отворена уста, сякаш точно се канеха да се целунат. Той държеше бира в едната си ръка и се усмихваше на момичето, разкривайки трапчинките си. Брук почувства как я връхлита пристъп на гадене, последван бързо от осъзнаването, че тези списания никога не пропиляват най-пикантните снимки за първата страница. Най-лошото тепърва предстоеше.

Пое си дълбоко въздух и обърна на осемнайсега страница. Който твърдеше, че за възприемането на ужасните неща е нужно известно време, очевидно никога не се беше сблъсквал с простираща се на две страници двойно увеличена снимка на съпруга си с друга жена. Умът на Брук възприе всичко наведнъж. Без ни най-малко усилие тя видя друга версия на първата снимка, само че на тази Джулиан, изглежда, слушаше внимателно, докато момичето шепнеше нещо в ухото му. Времето, отпечатано отдолу, беше единайсет и трийсет и осем минути вечерта. На следващата снимка, върху която в неоновото червено беше отпечатано времето — дванайсет и двамайсет и две минути вечерта, се

виждаше той, отметнал глава назад, докато се смееше; момичето също се смееше и сега беше притиснало здраво длан към гърдите му. Дали закачливо го отблъскваше? Просто си търсеше оправдание да го докосне? Третата и последна снимка от лявата страна на страницата беше най-ужасната: на нея се виждаше момичето, притискащо се към Джулиан, отпивайки от нещо, което приличаше на шампанско розе. Джулиан още държеше бутилката си с бира в едната ръка, но другата, изглежда, шареше нагоре по роклята на момичето. От ъгъла, под който беше извита ръката му, беше ясно, че не прави нищо по-непристойно от това, да докосва горната част на бедрото ѝ, но не можеше да се отрече, че както ръката, така и китката, бяха затъмнени от тъканта на дрехата. Джулиан намигаше на момичето, като му отправяше онази своя дяволита усмивка, която Брук обичаше толкова много, докато момичето бе вперило кафявите си очи в него с обожание. Беше един часът и три минути сутринта.

А после — най-лошото, несъмнено най-голямата гордост на „Ласт Найт“. Отдясно на страницата имаше простираща се от единия до другия край снимка, която със същия успех можеше да е с големината на билборд. Означеното време беше шест часът и осемнайсет минути сутринта. И на нея се виждаше момичето, облечено в точно същата скучна синя рокля от преди няколко часа, излизащо от бунгало край някакъв басейн. Косата ѝ беше ужасно разчорлена и тя изглеждаше като олицетворение на махмурлука. Притискаше чантата към гърдите си, сякаш се опитваше да се предпази от изненадващата фотографска светкавица, а очите ѝ бяха широко отворени, шокирани, но имаше и още нещо. Гордост? Радост от постижението? Каквото и да беше, очевидно не беше срам.

Брук не можа да се въздържа и прегледа всяка снимка внимателно като учен, който изследва образец, търсейки улики, знаци и модели. Това ѝ отне още няколко противни минути, но след като се взря напрегнато в последната снимка, Брук разбра какво я безпокоеше най-много. Момичето не беше прочута актриса или супермодел, или попзвезда, поне не доколкото Брук виждаше. Изглеждаше обикновена. Имаше безжизнено отпусната малко прекалено дълга червеникавокафява коса, безлична синя рокля и толкова незапомняща се — толкова зашеметяващо обикновена — фигура, че на Брук почти ѝ секна дъхът, когато осъзна: момичето донякъде изглеждаше като нея.

От двата излишни килограма до неумело положената очна линия и не твърде подходящите сандали (с токове, съвсем малко по-дебели от подходящото за една вечер навън и съвсем леко поизносена кожа), момичето, което Джулиан бе „забърсал“ в „Шато“ и Брук можеха да са направо сестри. И, което беше почти най-разстройващото от всичко, Брук беше почти сигурна, че щяха да сметнат именно нея за по-привлекателна.

Всичко беше прекалено странно. Ако съпругът ти смяташе да те мами с някаква непозната, която е срещнал в холивудски хотел, не можеше ли поне да има самоуважението да избере някое горещо маце? Или, най-малкото, някое пластично и изкуствено разкрасено момиче? Къде бяха огромните изкуствени цици и впитите джинси, с кройка, която те прави да изглеждаш направо кльоцава? Изкуственият тен и изрусените кичури за петстотин долара? Как изобщо се беше добрала до „Шато“?, зачуди се Брук. Може би един прочут музикант невинаги успяваше да свали модел от ранга на Жизел, но не можеше ли поне да си намери някоя, която изглежда по-добре от собствената му съпруга! Брук отвратено захвърли списанието. Беше по-лесно да се съсредоточиш върху абсурдността на факта съпругът ти да ти изневерява с по-непривлекателна версия на самата теб, отколкото да признаеш истинската част с *изневярата*.

— Добре ли си? — Гласът на майка ѝ я изненада. Госпожа Грийн стоеше облегната в рамката на вратата, върху лицето ѝ беше изписано същото измъчено изражение както преди.

— Ти беше права — каза Брук. — Нямахте да е забавно да видя това във влака на „Амтрак“ на път за вкъщи утре.

— Толкова съжалявам, миличка. Знам, че сигурно точно сега ти се струва невъзможно, но мисля, че трябва да изслушаш Джулиан.

Брук изсумтя:

— Имаш предвид, да изслушам нещо от рода на: „Скъпа, технически можех да се прибера вкъщи и да прекарам тази нощ с теб, но вместо това се запилях нанякъде и прекарах нощта с твоята по-непривлекателна сестра близначка? О, и съвсем случайно ме фотографираха, докато го правя?“. — Брук долови гнева в гласа си, процеждащия се от него сарказъм и се изненада, че не ѝ се иска да заплаче.

Госпожа Грийн въздъхна и седна до нея на леглото.

— Не знам, скъпа. Той определено трябва да се държи по-добре. Но нека сме наясно за едно: тази повлекана не е твоя близначка. Тя е просто някакво жалко момиче, което се е хвърлило на врата на съпруга ти. Ти я засенчваш във всяко възможно отношение.

От другата стая се разнесе звънът на телефона ѝ — сингълът на Джулиан „За изгубения“. Майката на Брук я погледна въпросително.

— С тази мелодия ми звъни телефонът — каза Брук, като се надигна. — Свалих я преди няколко седмици. Сега мога да прекарам цялата нощ в опити да разбера как да я махна.

Откри телефона си в спалнята за гости и видя, че се обаждат Джулиан. Искаше ѝ се да пренебрегне обаждането му, но не можеше.

— Здравсти — каза тя, като зае същата поза на това легло.

— Брук! Боже мой, изпаднах в паника. Защо не отговаряше на обажданията ми? Дори не знаех дали си успяла да се прибереш вкъщи, или не.

— Не съм вкъщи. При мама съм.

Стори ѝ се, че чу приглушена ругатня, а после той каза:

— При майка ти? Мислех, че каза, че се прибираш вкъщи?

— Да, ами, такъв ми беше планът, докато Нола ми съобщи, че апартаментът ни е под обсада.

— Брук? — Тя чу как някъде на заден план изсвири клаксон. — По дяволите, едва не се блъснахме в колата пред нас. Мой човек, какво му става на тоя тип зад нас?

После, към нея:

— Брук? Съжалявам, за малко щях да загина.

Тя не каза нищо.

— Брук...

— Да?

Настъпи пауза, а после той каза:

— Моля те, изслушай ме.

За един миг отново настъпи тишина. Брук знаеше, че той я чака да каже нещо за снимките, но не можеше да му достави това удовлетворение. Което, между другото, беше разстройващо само по себе си. Колко тъжно е да играеш подобни пубертетски игрички, в които се стремиш да не показваш чувствата си, със собствения си съпруг!

— Брук, аз... — Той млъкна и се прокашля. — Аз, въ, не мога дори да си представя колко тежко ти е било да гледаш онези снимки. Колко абсолютно, напълно ужасно трябва да е било...

Ръката ѝ стисна телефона толкова силно, че се изплаши да не го счупи, но не можеше да се застави да каже нищо. Изведнъж гърлото ѝ се беше присвило и затворило и сълзите рукнаха по лицето ѝ.

— А когато всички онези ужасни хора от медиите задаваха всички онези въпроси снощи на червения килим... — Той се закашля отново и Брук се запита дали се е задавил или просто се разболява от простуда. — За мен беше брутално, а мога само да си представя какъв ад е било за теб и...

Той млъкна, като явно чакаше тя да каже нещо, да го спаси от самия него, но задавена от безмълвните сълзи, тя не можеше да оформи изречение.

Останаха да седят цяла минута, може би две, а после той каза:

— Скъпа, плачеш ли? О, Рук, толкова, толкова съжалявам.

— Видях снимките — прошепна тя, а после направи пауза. Знаеше, че трябва да попита, но част от нея продължаваше да си мисли, че е по-добре да не знае.

— Брук, изглеждат ужасно по-зле от действителността.

— Прекара ли нощта с тази жена? — попита тя. Усецаше устата си като покрита с вълна.

— Не беше нищо такова.

Мълчание. Тишината по телефона ѝ се струваше като жива. Тя зачака и се замоли той да каже, че всичко е било огромно недоразумение, постановка, медийна манипулация. Вместо това той не каза нищо.

— Е, добре тогава — чу се да казва тя. — Това до голяма степен обяснява станалото. — Последните ѝ две думи бяха задавени, приглушени.

— Не! Брук, аз... не съм правил секс с това момиче, кълна ти се.

— Тя излизаше от стаята ти в шест сутринта.

— Казвам ти, Брук, не сме правили секс. — Той звучеше нещастно, гласът му беше умолителен.

И тогава тя най-после разбра.

— Значи всъщност не си правил секс с нея, но се е случило нещо друго, нали така?

— Брук...

— Имам нужда да знам какво е станало, Джулиан. — Идваше ѝ да повърне от ужас, че води със съпруга си този разговор, тази причудливо ужасна версия на „до коя база стигна“?

— Имаше сваляне на дрехи, но след това просто заспахме. Нищо не се случи. Кълна ти се, Брук.

Сваляне на дрехи. Това беше толкова странен начин да облече в думи станалото. Толкова дистанциран. Почувства как в гърлото ѝ се надигна жлъчка при представата как Джулиан лежи гол в леглото с друга жена.

— Брук? Там ли си още?

Знаеше, че той говори, но не чуваше какво казва. Отдръпна телефона от ухото си и погледна дисплея: на погледа ѝ отвърна снимка на Джулиан с лице, притиснато към муцуната на Уолтър.

Тя продължи да седи на леглото още десет, може би двадесет секунди, като гледаше снимката на Джулиан и слушаше как тонът му ту се повишава, ту се понижава. Пое си дълбоко въздух, поднесе микрофона към устните си и каза:

— Джулиан, затварям. Моля те, не ми се обаждай пак. Искам да бъда сама. — Преди да успее да изгуби самообладание, тя изключи телефона, извади батерията и прибора и двете отделно в чекмеджето на нощната масичка. Тази вечер нямаше да има повече разговори.

15

НЕ СЪМ ОТ ТЕЗИ, ДЕТО ПОДСМЪРЧАТ ПОД ДУША

— Сигурна ли си, че не искаш да влезем, дори само за няколко минути? — попита Мишел, като измери с поглед микробусите със затъмнени стъкла, редящи се по пресечката пред входа на жилищната сграда на Брук.

— Абсолютно — отговори Брук, като се опита да прозвучи категорично. Двучасовото пътуване с кола от дома на майка ѝ до Ню Йорк с брат ѝ и Мишел, ѝ беше дало повече от достатъчно време да ги осведоми за ситуацията с Джулиан, като бяха пристигнали в Манхатън точно когато започнаха да задават онзи тип въпроси за Джулиан, на които тя не бе готова да отговори.

— Защо само не ти помогнем да влезеш вътре? — попита Ранди. — Винаги съм искал да цапна някой папарак.

Тя стисна зъби и се усмихна.

— Благодаря ви, но мога да се справя с това. Вероятно седят тук още от Грамитата насам и не мисля, че ще си тръгнат скоро.

Ранди и Мишел се спогледаха скептично, затова Брук продължи да упорства:

— Чуйте ме и двамата, сериозно говоря. Имате най-малко още три часа път, а става късно, така че по-добре да тръгвате. Аз ще мина надолу по пресечката, ще се правя, че не ги виждам, и ще си държа главата високо изправена. Няма дори да кажа: „Без коментар“.

Ранди и Мишел отиваха на сватба в Бъркшайърс и планираха да пристигнат ден-два по-рано за първото си пътуване без бебето. Брук отново хвърли тайно поглед към впечатляващо стегнатия корем на Мишел и зачудено поклати глава. Беше си истинско чудо, особено защото бременността беше заместила нейното преди спретнато, стегнато тяло с ниска, набита фигура, без да остави никакво разграничение между гърдите и талията, или талията и бедрата. Брук

мислеше, че ще минат години, преди Мишел да успее да си върне предишната фигура, но само четири месеца след раждането на Ела тя изглеждаше по-добре от всякога.

— Е, добре... — каза Ранди, като повдигна вежди. Питаше Мишел дали иска да изтича в апартамента на Брук и да отиде до тоалетната.

Брук посърна. Умираще да остане няколко минути насаме, преди да пристигне Нола и да започне вторият рунд от инквизицията.

— Не, добре съм — отговори Мишел и Брук въздъхна с облекчение. — Ако трафикът ще е толкова лош, по-добре да тръгваме. Сигурна ли си, че ще се справиш?

Брук се усмихна широко и се наведе навътре към пасажерското място да прегърне Мишел.

— Със сигурност. Повече от добре съм. Моля ви, просто гледайте да си поспите и да пийнете колкото може повече, окей?

— Рисуваме да проспим направо цялата сватба — промърмори Ранди, като се надвеси през прозореца откъм шофьорското място, за да целуне Брук.

Изведнъж наблизко ярко блеснаха фотографски светкавици. Мъжът, който снимаше от отсрещния край на улицата, очевидно ги беше забелязал преди всички останали, въпреки че Ранди беше паркирал почти на цяла пресечка от входа. Носеше тъмносин суитчър с качулка и панталони в цвят „каки“ и явно не правеше ни най-малко усилие да прикрие намеренията си.

— Уау, биваше си го този, нали? Не изгуби дори един миг — каза брат й, като се надвеси от прозореца да огледа по-добре фотографа.

— Всъщност съм го виждала преди. Гарантирам ти, че в следващите четири часа ще видиш наша снимка, на която се целуваме, със заглавие от рода на: „Зарязаната съпруга светкавично си намира нов любим“ — каза тя.

— Ще споменат ли, че съм ти брат?

— Категорично не. А колкото до факта, че съпругата ти седи до теб в колата... всъщност определено има вероятност да го нарекат „тройка“.

Ранди се усмихна тъжно.

— Гадна работа, Брук. Съжалявам. За всичко.

Брук стисна ръката му.

— Престани да се тревожиш за мен. Приятно пътуване!

— Обади се, ако имаш нужда от нещо, нали?

— Дадено — каза тя, с по-силна престорена бодрост, отколкото смяташе за възможно. — Карай внимателно! — Тя остана да стои и да маха, докато завиха зад ъгъла, после се насочи право към входната врата. Едва беше изминала десетина стъпки, когато останалите фотографии — без съмнение предупредени от другите светкавици — сякаш излетяха право от различни микробуси и се събраха в шумна, ръкомахаща група точно пред вратата на жилищната ѝ сграда.

— Брук! Защо не придружи Джулиан на нито едно парти след церемонията?

— Брук! Изхвърли ли Джулиан?

— Знаеше ли, че съпругът ти има връзка?

— Защо съпругът ти още не се е прибрал вкъщи?

Добър въпрос, помисли си Брук. Значи ставаме двама, които се питат едно и също. Те крещяха и тикаха фотоапарати в лицето ѝ, но тя отказваше да погледне в очите, когото и да било от тях. Преструвайки се на спокойна, каквато всъщност изобщо не беше, тя първо отключи външната врата, дръпна я да я затвори зад гърба си, а после отключи вратата към фойето. Фотографските светкавици продължиха да проблясват, докато вратата на асансьора се затвори зад гърба ѝ.

Апартаментът беше зловецъ тих. Честно казано, беше си позволила да храни безумната надежда, че Джулиан ще зареже всичко и ще долети у дома, за да обсъдят нещата. Знаеше, че дните му са запълнени до крайност и невероятно трудни — като една от одобрените членове, включени в списъка му за препращане на електронни съобщения, тя всяка сутрин получаваше по електронната поща дневните му разписания, информацията за контактите и плановете за пътуване — и *знаеше*, че му е невъзможно да отмени, която и да е добра възможност за срещи с пресата след наградите „Грами“, за да се прибере вкъщи два дни по-рано. Но това не променяше факта, че въпреки всичко отчаяно ѝ се *искаше* той да го направи. При сегашното разписание, той трябваше да кацне на летище „Кенеди“ след още два дни, в четвъртък сутринта, за нова поредица интервюта с нюйоркски медии и токшоута и тя се опитваше да не мисли какво щеше да стане тогава.

Имаше време само за един бърз душ и торбичка приготвени в микровълновата фурна пуканки, преди домофонът да иззвъни. Нола и Уолтър нахълтаха през миниатюрното антре, щастливо оплетени в палта и каишки, и Брук се засмя за първи път от дни, когато Уолтър скочи вертикално на метър и двайсет във въздуха и се опита да я близне по лицето. Когато най-после го улови в обятията си, той заквича като прасенце и покри лицето ѝ с целувки.

— Не очаквай същото посрещане от мен — каза Нола, като сбърчи отвратно лице. После омекна и прегърна силно Брук и заедно с Уолтър, тримата заприличаха на нещо като смешна малка палатка. Нола целуна Брук по бузата, а Уолтър — по носа, а после тръгна право към кухнята да налее водка с лед и маслинов сок.

— Ако това, което става пред апартамента ти точно в момента, дори малко напомня за това, какво е било в Лос Анжелис, мисля, че може би ще имаш нужда от това — каза Нола, като подаде на Брук чаша мътна водка. Седна срещу нея на канапето. — Е... готова ли си да ми разкажеш какво се случи? — попита тя.

Брук въздъхна и отпи от питието си. Течността беше остра, но затопли гърлото ѝ и остави в стомаха ѝ учудващо приятно усещане. Не можеше да се застави да изживее наново цялата история, точка след ужасна точка, и знаеше, че макар и да прояви съчувствие, Нола никога не би могла да разбере наистина колко ужасна беше вечерта.

Така че тя разказа на Нола за всички асистенти, кръжаци наоколо, за великолепия хотелски апартамент, за златистата рокля на „Валентино“. Разсмя я с историята за служителя от охраната на „Нийл Лейн“ и се похвали колко свършени са били косата и ноктите ѝ. Смекчи историята с обаждането на Маргарет, като каза, че шефовете в болницата са полудели и че наистина е пропуснала ужасно много работни дни и в отговор на шокираното изражение на Нола махна пренебрежително с ръка, засмя се и отпи от чашата си. Най-прилежно описа подробностите по преживяванията си на червения килим („толкова по-невероятно и фантастично, отколкото си мислех — едва когато стъпиш там, осъзнаваш колко много светлини блестят право в лицето ти“) и как са изглеждали звездите на живо („в повечето случаи — по-слаби, отколкото на снимките и почти без изключение — по-възрастни“). Отговори на въпросите на Нола за Райън Сийквест („чаровен и възхитителен, но знаеш, че съм почитателка и ревностна

обожателка на Сийкрест“), дали в реалния живот Джон Мейър е достатъчно мил и сладък, за да заслужава вниманието на всички жени, които е изредил („Честно казано, мисля, че Джулиан е по-сладък, което, като се замисля сега за това, наистина не е на добро“) и изказа изключително безполезно мнение по въпроса дали Тейлър Суифт изглежда по-добре от Майли Сайръс, или не („Още не съм напълно сигурна дали мога да ги различа“). Без всъщност да е сигурна защо, тя нарочно изпусна срещата с Лайла Лоусън, жените в тоалетната и лекцията от Картър Прайс.

Онова, което не каза на Нола — колко напълно съкрушена беше, когато затвори телефона, след като я уволниха. Не описа колко ледено бе държанието на Джулиан, когато ѝ каза за снимките, как именно фактът, че Джулиан се съсредоточи върху „справянето с тяхното отражение“ и „недопускането това да го отклони от целта му“, я разстрои най-много. Изпусна онази част, в която, докато вървяха по червения килим, папараците ги обстрелваха с унизителни въпроси за снимките и крещяха обиди, надявайки се да ги накарат да се обърнат към обектива. Как можеше да се надява да обясни на когото и да било как се чувстваше, когато слушаше как Кари Ъндъруд изпълнява „Преди той да изневери“, като се питаше дали всички присъстващи до един ги зяпат и се подсмивват тайно — а после се опитваше да не остане с каменно изражение, когато Кари изпя припева на песента. „Защото следващия път, когато изневери, няма да съм тази, която ще лее сълзи“.

Изпусна частите за това как хълцаше в колата на път за летището и се молеше Джулиан да започне да я умолява да остане, категорично да ѝ забрани да си тръгне, как вялите му, неубедителни възражения бяха съкрушителни. Брук не можеше да признае, че се беше качила в самолета последна, с жалката надежда, че Джулиан ще се появи тичешком на изхода, като във филм, и ще я умолява да остане, или как, когато накрая мина през ръкава и видя как вратата се затваря зад гърба ѝ, тя го мразеше повече заради това, че я беше оставил да си отиде, отколкото заради идиотското престъпление, което беше извършил, на първо място.

Когато най-после свърши, тя се обърна към Нола и я погледна очаквателно:

— Това добро обобщение ли беше?

Нола просто поклати глава:

— Хайде, Брук. Каква е истинската история?

— Истинската история ли? — Брук се засмя, но смехът ѝ прозвуча глухо и нещастно. — Можеш да прочетеш истинската история на осемнайсета страница от тазседмичния брой на „Ласт Найт“. — Уолтър скочи на дивана и опря муцуна на бедрото на Брук.

— Брук, помисляла ли си изобщо, че има логично обяснение?

— Става все по-трудно и по-трудно да обвиняваш таблоидите, когато съпругът ти всъщност го потвърждава.

Изражението върху лицето на Нола излъчваше неверие.

— Джулиан е признал...

— Да.

Нола остави питието си и се втренчи в Брук.

— Мисля, че точният цитат беше „сваляне на дрехи“. Сякаш няма представа как се е случило *точно* това, но сваляне наистина е имало.

— О, боже.

— Твърди, че не е спал с нея. Сякаш от мен се очаква да повярвам на това. — Мобилният ѝ телефон звънна, но тя веднага го спря. — О, Нола, просто не мога да си избия от главата представата за тях двамата *голи* заедно! И искаш ли да чуеш най-откачената част? Фактът, че тя е обикновена, ме кара да се чувствам още по-зле. Един вид, той не може дори да твърди, че е бил тооолкова пиян и тази знойна моделка просто се хвърлила в леглото му. — Тя вдигна един брой на „Ласт Найт“ и го разтърси. — Искам да кажа, тя е средна хубост. В най-добрия случай! И нека не пренебрегваме факта, че той е прекарал цяла вечер да я *ухажва*. Да я прелъстява. Очакваш да повярвам, че всъщност не е спал с нея?

Нола сведе поглед към скута си.

— Дори да не е, очевидно се е опитвал. — Брук стана и закрочи из стаята. Чувстваше се едновременно изтощена и напрегната и ѝ се гадеше. — Той има връзка, или иска да има. Ще бъда истинска глупачка да не приема това.

Нола продължаваше да мълчи.

— Почти не се виждаме, а когато все пак се видим, се караме. Вече почти не правим секс. Докато пътува, той все е някъде навън, на заден план се чува музика и момичешки смях и никога не знам къде.

Има *толкова много слухове*. Знам, че всяка зарязана съпруга на планетата иска да вярва, че нейното положение е различно, но ще съм глупачка да си мисля, че това не би могло да се случи на мен. — Тя издиша шумно и поклати глава. — Боже мой, точно като моите родители сме. Винаги си мислех, че ще бъдем различни, а ето ни...

— Брук, трябва да говориш с него.

Брук отчаяно вдигна ръце:

— Напълно съм съгласна, но къде е той? Похапва суши в Западен Холивуд, преди поредицата от изяви в късни вечерни токшоута? Не е ли трудно да пренебрегна дребния, простиച്ък факт, че ако наистина *искаше*, той щеше да е тук сега?

Нола разклати чашата си така, че съдържанието ѝ се завихри, и сякаш се замисли за това.

— Дали би могъл?

— Разбира се, че би могъл! Той не е президентът, не извършва животоспасяваща операция и не насочва космическата совалка през атмосферата, за да се приземи благополучно. Той е певец, за бога, и мисля, че би могъл да се справи.

— Е, кога *ще* се върне?

Брук сви рамене и почеса Уолтър по врата.

— Вдругиден. Не заради мен, забележи. Ню Йорк вече е в разписанието. Очевидно разпадането на брака ти не е гаранция, че ще можеш да го вместиш в разписанието.

Нола остави питието си и се обърна към Брук:

— *Разпадането на брака ти?* Това ли в действителност се случва тук?

Фразата увисна във въздуха.

— Не знам, Нола. Наистина се надявам, че не. Но не знам как ще преодолеем това.

Брук се опита да потисне пристъпа на гадене, който я връхлетя. При всичките си приказки през последните два дни за това, как „си дава време“, „нуждае се от пространство“ и „изяснява нещата“, никога не си беше позволила да обмисли възможността двамата с Джулиан да не успеят да се справят с това.

— Виж, Нол, омразно ми е, че правя това, но сега те изритвам оттук. Трябва да поспя.

— Защо? Ти си безработна. Какво толкова, да му се не види, имаш да правиш утре?

Брук се засмя:

— Благодаря за съпричастността и разбирането. За твое сведение, не съм безработна, само *недостатъчно ангажирана с работа*. Все още имам дващестте часа седмично в „Хънтли“.

Нола си наля още един пръст водка и този път не си направи труда да слага маслини.

— Трябва да си там чак утре следобед. Наистина ли ще си легнеш да спиш още в тази минута?

— Не, но имам нужда от два часа, за да се наплача едно хубаво под душа, да се опитам да не издирвам в „Гугъл“ онова момиче от „Шато“, а после да плача, докато заспя, когато все пак си легна — отговори Брук. Главно се шегуваше, разбира се, но в крайна сметка не прозвуча така.

— Брук...

— Шегувам се. Всъщност не съм от онези, дето подсмърчат под душа. Освен това, вероятно ще си взема вана.

— Няма да те оставя в това състояние.

— Е, тогава ще спиш на дивана, защото аз се отправям към леглото. Сериозно, Нола, наистина съм добре. Мисля, че ще ми се отрази добре да остана за малко сама. Майка ми се държа стряскащо ненатрапчиво, но все още не съм имала и една секунда за себе си. Не че няма да има безкрайно много време за това...

Трябваша ѝ още десет минути да убеди Нола да си тръгне и когато тя най-после го направи, Брук не се почувства така облекчена, както бе предполагала. Взе си вана и си сложи най-сладката памучна пижама и най-опърпания халат и се покатери върху завивките, като дръпна лаптопа в леглото със себе си. Още в началото на брака си се бяха разбрали никога да не слагат телевизор в спалнята — пренесоха това правило и върху компютрите — но предвид факта, че Джулиан го нямаше никакъв, ѝ се струваше почти правилно да си свали „27 рокли“, или нещо също толкова съзливо романтично и да се откъсне напълно от всичко наоколо. За кратко си помисли дали да не си вземе сладолед в леглото, но реши, че просто е твърде в стила на Бриджет Джоунс. Филмът се оказа отлично средство за разсейване, благодарение най-вече на това, че съумя твърдо да не откъсва очи от

екрана и не позволи на ума си да се отклонява, но веднага щом филмът свърши, тя допусна съществена грешка. Две, всъщност.

Първото ѝ катастрофално решение беше да си прослуша гласовата поща. Отне ѝ почти двайсет минути да прегледа трийсет и трите съобщения, оставени след деня на „Грамитата“. Промяната от неделя, когато приятели и близки се обаждаха да ѝ пожелаят късмет, до днес — когато почти всяко съобщение звучеше като съболезнователно обаждане — беше зашеметяваща. Повечето бяха от Джулиан и всичките включваха някакъв апатичен вариант на: „Мога да обясня“. Макар да бяха подобаващо умолителни, забележително беше, че нито едно не включваше „обичам те“. Имаше по едно от Ранди, баща ѝ, Мишел и Синтия и четирите — предлагащи подкрепа и насърчения; четири от Нола в различно време, с въпроси какво става и нови сведения за Уолтър; и едно от Хедър — консултантката от „Хънтли“, на която се беше натъкнала в италианската пекарна. Останалите бяха от стари приятели, (бивши) колеги и случайни познати и всички правеха станалото да звучи, сякаш някой е умрял. Макар че преди да ги прослуша, не ѝ се плачеше, когато свърши, в гърлото ѝ вече се беше образувал възел.

Вторият ѝ и може би по-лош, необмислен ход, беше да провери Фейсбук. Беше предполагала, че много от приятелите ѝ сигурно са поместили развълнувани въпдейти на статуса във връзка с изпълнението на Джулиан — не се случваше всеки ден някой, когото познават от гимназията или колежа, да пее на церемонията по връчване на наградите „Грами“. Онова, което не беше предвидила, може би от наивност, беше подкрепата, изляла се към нея: „стената“ ѝ беше осеяна с всякакви съобщения от „Ти си силна, ще превъзмogneш това“ от майката на нейна приятелка, до „това просто идва да покаже, че всички мъже са задници, не се тревожете, госпожо, ние всички ви подкрепяме!!!“ от Кайли. При всякакви други, не така унижителни обстоятелства, щеше да е прекрасно да почувства толкова много обич и насърчение, но това беше просто напълно смазващо. С него вървеше и неоспоримото доказателство, че личното ѝ нещастие се раздухва съвсем открито, и то не само пред непознати. В известно отношение, което тя не можеше напълно да обясни, ѝ беше по-лесно да мисли за множествата безименни, безлики американци, които разглеждат снимките на нейния съпруг и онова момиче от „Шато“, но в мига, щом

си даде сметка, че същото правят приятелите и близките ѝ, колегите и познатите ѝ, стана почти непоносимо.

Двойната доза амбиен, която взе профилактично тази нощ, беше достатъчна да я накара да се почувства изтощена и с махмурлук на другия ден, но не и достатъчно силна да я запрати в дълбокия безпамятен сън, за който така отчаяно копнееше. Сутринта и ранният следобед минаха в мъгла, прекъсвана само от Уолтър и постоянното (но пренебрегвано) звънене на телефона, и ако не изпитваше ужас да не изгуби и работата в „Хънтли“, Брук щеше сериозно да обмисли възможността да се обади да каже, че е болна. Вместо това тя се насили да вземе душ, да изяде един сандвич от препечена филийка пълнозърнест хляб с фъстъчено масло и да се отправи към метрото достатъчно рано, за да стигне до Горен Ийст Сайд в три и половина. Пристигна в училището петнайсет минути по-рано и, след като само за миг се възхити на обвитата в бръшлян фасада на голямата къща, забеляза някаква голяма суматоха вляво от входа.

Имаше малка групичка фотографи и двама души с вид на репортери (единият — с микрофон, другият — с бележник), наобиколили дребничка руса жена с дълго до глезените палто от овча вълна, спретнат кок и грозна гримаса. Фотографите така се бяха съсредоточили върху жената, че не забелязаха Брук.

— Не, не бих казала, че е нещо лично — каза жената, докато клатеше глава. Заслуша се за момент, а после я поклати отново. — Не, никога не съм имала контакти с нея — дъщеря ми няма нужда от съвети относно храненето, но...

Брук спря и се заслуша за частица от секундата, когато осъзна, че непознатата говори за нея.

— Позволете ми да кажа, че не съм единствената, която мисли, че подобно внимание е неуместно в училищна среда. Дъщеря ми би трябвало да се съсредоточава върху алгебрата и хокея на трева, а вместо това отговаря на обаждания от репортери, които искат от нея да прави коментари за някакъв национален клюкарски таблоид. Това е неприемливо и именно затова Асоциацията на родителите призовава за незабавната оставка на госпожа Олтър.

Брук ахна. Жената улови погледа ѝ. Около дузината други хора в кръга — сега видя, че с русата жена стоят още две майки — до един я погледнаха. Виковете започнаха незабавно.

— Брук! Срещата ли си жената, която се появи на снимките с Джулиан?

— Брук, смяташ ли да напуснеш Джулиан? Виждаше ли си го след неделя вечерта?

— Какво мислиш за това, че от Асоциацията на родителите в „Хънтли“ призовават за оставката ти? Обвиняваш ли съпруга си за това?

Сякаш церемонията по връчване на наградите „Грами“ се повтаряше отново, съвсем отначало, само че този път без роклята, без съпруга или въжето, което я отделяше от папараците. За щастие, разполагаше с охранителя на училището — вежлив и добродушен мъж в края на шейсетте, който беше висок едва към метър и шейсет и пет, но въпреки това вдигна ръка към хората в тълпата и им нареди да се отдръпнат, напомняйки на всички, че макар тротоарът да е обществена собственост, стълбите, които водеха нагоре към входната врата, не са. Брук го стрелна с признателен поглед и се втурна вътре. Беше еднакво ядосана и потресена, ядосана главно на себе си, че не беше предвидила — защото никога не го беше подозирала — че цялото това кошмарно, нежелано внимание ще я последва и до училището.

Пое си дълбоко въздух и се запъти право към кабинета си на приземния етаж. Роузи, административната асистентка за всички консултантски програми, вдигна поглед от бюрото си, когато Брук влезе в преддверието към онази част от сградата, където се намираха нейният кабинет, този на Хедър и другите трима консултанти. Роузи никога не се беше отличавала със завидно умение да не се меси в чуждите работи, но Брук предположи, че днес ще е по-ужасно от обикновено. Напрягна се да посрещне неизбежното споменаване на снимките на Джулиан, на тълпата отвън или и двете.

— Здравсти, Брук. Кажи ми, като се посъвземеш от цялата тази, хм, лудница навън. Ронда иска да намине за няколко минути, преди да започнат часовете ти с пациенти — каза Роузи, като прозвуча достатъчно нервно, че да накара и Брук да изпита нервност.

— Наистина ли? Някаква представа защо?

— Не — отвърна Роузи, очевидно лъжеше. — Помоли ме да й кажа, когато дойдеш.

— Добре, може ли само да си сваля палтото и да проверя телефонния секретар? Две минути?

Влезе в кабинета си, голям само колкото да побере бюро, два стола и закачалка за палта, и тихо затвори вратата. През остъклената врата видя как Роузи вдигна телефона, за да съобщи на Ронда, че е пристигнала.

Бяха минали едва трийсет секунди, когато Брук чу почукване.

— Влез! — провикна се тя, като се опита да прозвучи приветливо. Искрено харесваше и уважаваше Ронда и макар че едно посещение от шефката изобщо не беше нещо необичайно, тя се беше надявала да избегне всякакви ненужни контакти този ден.

— Радвам се, че си тук. Искам да ти съобщя последни сведения за Лизи Стоун — каза Брук, с надеждата да поеме контрола върху разговора, като повдигне въпроса за една от ученичките, на които даваше съвети относно храненето. Брук заговори бързо. — Не мога да повярвам, че грижата за тези момичета е поверена на треньора Демишев. Искам да кажа, страхотно е, че може да създава олимпийски състезатели кажи-речи от въздуха — няма игра на думи — но наистина е въпрос на време някоя от тях да умре от глад.

— Брук — каза Ронда, като произнесе името ѝ необичайно провлечено. — Искам да чуя това, може би можеш да ми напишеш една паметна бележка. Но трябва да поговорим.

— О? Наред ли е всичко? — попита тя. Сърцето ѝ заблъска шумно в гърдите.

— Страхувам се, че не. Толкова съжалявам, че се налага да ти кажа това...

Разбра от изражението на Ронда. Разбира се, че решението не било нейно — каза Ронда: може и да била директорка, но отговаряла пред още толкова много хора, особено родителите, които смятали, че цялото това внимание, което Брук получава, не се отразява добре върху училището. Всички разбирали, че вината не е на Брук, че тя, разбира се, едва ли е доволна от вторачването на медиите в нея и именно по тази причина искали тя да си вземе малко отпуск — платен, разбира се — докато всичко се успокои.

Когато Ронда каза: „Наистина се надявам да разбираш, че това е само временно и е крайна мярка, която не се харесва на никого от нас“, Брук вече мислено беше излязла. Не намекна на Ронда, че в момента тази, която привличаше цялото внимание на медиите, беше не тя, а враждебно настроената майка, която ораторстваше пред журналистите

отвън. Въздържа се да напомни на директорката, че нито веднъж, в нито едно интервю, не беше споменала училището по име и никога, абсолютно никога, не беше нарушавала правото на ученичките на личен живот дори с обяснение пред някой извън най-тесния си кръг от приятели и близки за това, какво представляват отговорностите ѝ. Вместо това включи на автопилот, за да даде най-уместния отговор, като увери Ронда, че разбира, че знае, че това не е нейно решение, че ще си тръгне веднага щом приключи с някои недовършени задължения. След по-малко от час Брук излезе отново в преддверието, вече облякла палтото си и преметнала чантата си на рамо, и се сблъска с Хедър.

— Хей, приключи ли вече за днес? Ревнувам.

Брук почувства как в гърлото ѝ се надига буца и се прокашля:

— По-скоро приключих за обозримото бъдеще.

— Научих какво е станало — прошепна Хедър, въпреки че бяха сами в помещението. Брук се запита как така тя вече знае и си спомни колко бързо се разнасяха слуховете в една гимназия.

Сви рамене:

— Да, ами, това е част от сделката. Предполагам, че ако аз бях родител, който плаща по четирийсет бона на година, за да праща дъщеря си на училище тук, нямаше да съм преизпълнена с радост, ако всеки път, щом пристъпи навън, върху нея връхлитат папараци. Ронда ми каза, че с някои от момичетата са се свързали репортери от таблоидите, които са ги открили чрез профилите им във Фейсбук и са питали как се държа в училище и дали някога говоря за Джулиан. Можеш ли да си представиш? — Тя въздъхна. — Ако нещата наистина стоят така, редно е да ме отстранят.

— Отвратително. Това са абсолютно отвратителни хора. Слушай, Брук, наистина мисля, че е добре да се срещнеш с приятелката ми. Тази, за която ти разправях — чийто съпруг спечели „Американ Айдъл“, сецаш ли се? Предполагам, че малцина са наясно какво изживяваш, но, повярвай ми, тя напълно разбира... — Гласът на Хедър заглъхна и тя придоби тревожно изражение, сякаш се боеше, че е прекалила.

Брук не проявяваше никакъв интерес да се среща със значително по-младата приятелка на Хедър от Алабама и да сравняват проблемите със съпрузите си, но кимна:

— Разбира се, дай ми имейла ѝ и ще ѝ драсна няколко реда.

— О, не се тревожи за това. Аз ще ѝ кажа да се свърже с теб, ако това те устройва?

Категорично не я устройваше, но какво можеше да каже? Просто искаше да се махне оттам, преди да се сблъска с още някого.

— Разбира се, звучи добре — каза тя неловко.

Брук се насили да се усмихне и да помаха леко и се устреми към външната врата. В коридора подмина групичка момичета и едно от тях я повика по име. Помисли си да се престори, че не е чула, но не можеше просто да го пренебрегне. Когато се обърна, Кайли вървеше към нея.

— Госпожо О.? Къде отивате? Нямаме ли уговорен час днес? Чух, че навън има цяла тълпа репортери.

Брук погледна момичето, което, както обикновено, нервно навиваше къдрави кичури коса около пръстите си и почувства как я залива вина.

— Здравей, миличка. Така изглежда, да, ами, ще си взема малко почивка. — Когато лицето на Кайли посърна, тя припряно продължи: — Но не се тревожи, сигурна съм, че е само временно, а ти се справяш толкова страхотно.

— Но, госпожо О., не мисля, че...

Брук я прекъсна и се наведе плътно към нея, за да не може никоя от другите ученички да ги чуе:

— Кайли, ти вече постигна много отвъд онова, което аз мога да ти дам — каза тя с нещо, което, надяваше се, бе успокояваща усмивка. — Ти си силна и здрава и знаеш — вероятно по-добре от всяко момиче тук — как да се грижиш за себе си. Не само се вписваш, а и си една от звездите на училищната пиеса. Изглеждаш страхотно и се чувстваш страхотно... по дяволите, не знам какво повече мога да постигна с теб.

Кайли ѝ се усмихна в отговор и се наведе към нея за прегръдка.

— Няма да кажа на никого, че току-що изругахте — каза тя.

Брук перна ръката на момичето и се ухили, макар да усещаше как гърлото ѝ се присвива.

— Пази се. И се обади, ако имаш нужда от нещо. Но, повярвай ми, няма да се отървеш от мен толкова бързо. Ще се върна скоро!

Кайли кимна и Брук се опита да не заплаче.

— И ми обещавай: повече никакви идиотски прочиствания, нали? Приключихме с това!

— Приключихме с това — каза Кайли с усмивка.

Брук ѝ помаха леко и се насочи отново към изхода на сградата, твърдо решена да продължи да върви покрай няколкото останали фотографии, които се впуснаха в неистови викове, и задаване на въпроси, когато я видяха, и не забави ход, докато не стъпи на Пето авеню. Погледна да се увери, че никой не я е последвал, а после се опита да махне на едно такси — напълно безплодно усилие в четири следобед. След двайсет вбесяващи минути, скочи в един градски автобус на Осемдесет и шеста улица и се отправи на запад към спирката на метрото, където изпита благодарност, когато успя да си намери място в най-последния вагон на влака.

Затвори очи и се облегна назад, без да я е грижа, че косата ѝ се допира до мястото на стената, където се бяха докосвали мазните коси на толкова много хора. Значи такава беше усещането да те уволнят неведнъж, а два пъти в една и съща седмица. Тъкмо започваше да изпитва истинско съжаление към себе си, когато отвори очи и видя Джулиан да ѝ се усмихва от една реклама.

Беше същата увеличена рекламна снимка, която беше виждала хиляда пъти, обрамчена от снимка на корицата на албума му и заглавието „За изгубения“, но никога преди не я беше виждала в метрото и не беше забелязала как очите му сякаш се взираха право в нейните. Иронията на това, че беше с нея там, в това метро, въпреки че никога не беше заедно с нея *където и да е*, не ѝ убягна. Брук отиде до отсрещния край на вагона и седна на място, където единствените реклами бяха за козметични стоматологични процедури и часове по английски за емигранти. Тайно хвърли поглед назад към Джулиан и почувства как стомахът ѝ се разбунтува, когато той отново отвърна на погледа ѝ. Накъдето и да се обърнеше или да погледнеше, очите му винаги намираха нейните и заедно с усмивката и трапчинките му, я правеха още по-нещастна. На следващата спирка Брук бързо се прехвърли в друг вагон, избирайки един, в който съпругът ѝ не присъстваше.

ГАДЖЕ С ВИЛА И СИН

— Брук, дори да не чуеш нищо друго, което ще кажа тази вечер, моля те, чуй следното: мисля, че си струва да се борим за това. — Джулиан се пресегна през дивана и взе ръката ѝ в своята. — Аз ще се боря за нашия брак.

— Силен встъпителен ход — каза Брук. — Добра работа.

— Хайде, Руки, сериозен съм.

В ситуацията очевидно нямаше нищо забавно, но тя отчаяно искаше да разведри настроението, дори само за малко. През десетте минути, откакто Джулиан се беше прибрал, се бяха държали като напълно непознати. Вежливи, предпазливи, напълно дистанцирани непознати.

— Аз също говоря сериозно — каза тя тихо. А после, когато той не каза нищо, тя попита: — Защо не се прибра вкъщи по-рано? Знам, че имаше ангажименти с медиите, но вече е четвъртък. Нима това просто не беше достатъчно важно?

Джулиан я погледна изненадан:

— Как можа да си го помислиш, Рук? Имах нужда от малко време да помисля. Всичко се случва толкова бързо, имам чувството, че всичко се развива...

Чайникът запищя. Без да пита, Брук знаеше, че Джулиан няма да иска чая с лимон и джинджифил, който тя приготвяше за себе си, но вероятно щеше да изпие чаша обикновен зелен чай, ако тя му го приготви. Изпита мъничка частица задоволство, когато той прие с благодарност чая и отпи.

Той обви ръце около чашата.

— Виж, дори не мога да ти опиша колко съжалявам. Като си помисля как ли си се почувствала, когато си видяла...

— Въпросът не е в снимките! — изкрещя тя, по-остро, отколкото възнамеряваше. За миг направи пауза. — Да, беше отвратително и

мъчително, и смуцаващо, няма съмнение. Но това, което намирам за по-разстройващо, е защо съществуват тези снимки.

Когато той не реагира, тя каза:

— Какво, по дяволите, се случи онази нощ?

— Рук, казах ти, беше глупава, еднократна грешка и аз категорично не съм правил секс с нея. С никоя — припряно добави той.

— Тогава какво си правил?

— Не знам... Започна като голяма сбирка на вечеря, а после няколко души си тръгнаха, а после — и още няколко и предполагам, че малко по-късно тя и аз бяхме единствените, останали на масата.

Само като чу Джулиан да казва „тя и аз“ за някого, на Брук ѝ прилоша.

— Дори не знам коя е, откъде е...

— Не се тревожи за това — каза Брук саркастично. — Цялата страна е щастлива да ти помогне в решаването на тази загадка. Жанел Модър, двайсет и четири годишна, от някакво градче в Мичиган. Била в Ел Ей за моминското парти на някаква приятелка. Наистина голямата мистерия е как, по дяволите, в крайна сметка са се озовали в „Шато“.

— Не съм...

— А в случай че се интересува — макар че вероятно можеш да се произнесеш по въпроса по-авторитетно от „Ласт Найт“ — истински са.

Джулиан изпусна дълга въздишка.

— Прекалих с пиенето и тя предложи да ме изпрати до стаята ми. — Той млъкна и прокара пръсти през косата си.

— И после?

— Почнахме да се натискаме и тя си свали дрехите. Просто застана и се разсъблече, все едно да покаже, че изобщо не се преструва. Това рязко ме върна в реалността. Казах ѝ да се облече. Кое то тя направи, но започна да плаче и каза, че била ужасно обърквана. Затова се опитах да се успокоя и си взехме нещо за пиене от минибара — в момента наистина не помня точно какво — и следващото, което си спомням, е как се събудих напълно облечен, а нея я нямаше.

— Нямаше я? А ти просто си заспал?

— Беше си отишла. Нямаше нито бележка, нито нищо. И докато ти не ми каза, не можех да си спомня името ѝ.

— Знаеш ли колко е трудно това за вярване?

— Тя се съблече — аз изобщо не съм. И, Брук, не знам как иначе да го кажа, или как иначе да те убедя. Кълна се в твоя и моя живот и в живота на всички, които обичаме, че именно това е, което се случи.

— Защо го направи? Защо я покани вътре и я целуна? — попита тя, неспособна да го погледне в очите. — Защо нея?

— Не знам, Брук. Както казах преди — твърде много пиене, лоша преценка, чувство за самота. — Той млъкна и разтри слепоочията си. — Беше тежка година. Ти си толкова заета, аз отсъствам толкова често, двамата никога нямаме време да бъдем заедно. Това не е извинение, Брук, и знам, че прецаках всичко — повярвай ми, знам го, — но моля те, повярвай ми, когато ти казвам, че никога не съм съжалявал повече за нещо, отколкото за онази нощ.

Тя подпъкна ръце под бедрата си, за да възпре треперенето им.

— Какво ще правим оттук нататък, Джулиан? Не само с това, а с всичко. Това, че никога не се виждаме? Фактът, че всеки от нас води напълно отделен живот? Как ще се справим с *това*!

Той се промъкна по-близо до нея на дивана и се опита да обвие ръце около нея, но Брук се вцепени.

— Предполагам, че за мен беше трудно да виждам колко тежко се отразява това на *теб*, след като си мислех, че това е каквото и двамата искахме — каза той.

— Може и да е каквото и двамата искахме. И аз съм искрено, истински щастлива за теб. Но това не е *мой* успех. Това не е *моят* живот. Дори не е *нашият* живот. Това е само *твоят* живот.

Той отвори уста да каже нещо, но тя вдигна ръка.

— Нямах представа какво ще бъде, не можех да си представя нищо от това, когато ти беше в студиото всеки ден, за да записваш албума си. Шансът беше едно на милиард, независимо колко си талантилив и какъв късмет имаш, но се случи. Струва ми се, че се случи се на *теб*.

— И в най-безумните, и в най-необузданите ми фантазии, или кошмари никога не е изглеждало като нещо такова — каза той.

Тя отново си пое дъх и се застави да каже онова, което си мислеше вече от три дни:

— Не съм сигурна, че мога да направя това.

Продължително мълчание последва думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джулиан сякаш след цяла вечност. — Наистина, *какво говориш?*

Тя заплака. Не истерични, бурни ридания, а бавен, тих плач.

— Не знам дали мога да живея така. Не съм сигурна как се вписвам, нито дори дали искам да се впиша. И преди беше достатъчно трудно, а сега, когато се случва нещо такова... и знам, че ще продължи да се случва отново и отново.

— Ти си любовта на живота ми, Брук. Ти си най-добрият ми приятел. Няма такова нещо като вписване — ти си всичко.

— Не. — Тя избърса буза с опакото на ръката си. — Няма връщане назад.

Той изглеждаше изтощен.

— Няма винаги да бъде така.

— Разбира се, че ще бъде, Джулиан! Кога ще спре? С втория албум? С третия? Ами когато поискат да започнеш международни турнета? Ще отсъстваш месеци наред. Какво ще правим тогава?

При тези думи на лицето му се появи разбиращо изражение. Сега той доби вид, сякаш също щеше да се разплаче.

— Ситуацията просто е безизходна. — Тя се усмихна леко и изтри една сълза. — Хората като теб не се женят за хора като мен.

— Какво означава това? — попита той с напълно съкрушено изражение.

— Знаеш какво означава, Джулиан. Сега ти си знаменитост. Аз съм обикновена жена.

Седяха там и се гледаха в продължение на десет секунди, после — трийсет секунди, после — минута. Нямахше нищо повече за казване.

Когато чу почукването на входната врата в десет часа в събота сутринта, седмица и половина по-късно, Брук предположи, че е домоуправителят на сградата, най-послед дошъл да поправи запушения канал на душа. Сведе поглед към избелелите си, изпоцапани памучни панталони, останали от студентството ѝ в „Корнел“ и осеяната с дупки тениска и реши, че господин Финли ще трябва да го преживее. Дори опита да си лепне една вежлива усмивка, когато отвори вратата.

— Мили боже — възкликна ужасено Нола, когато огледа Брук от глава до пети. Подуши из апартамента и направи гримаса. — Май ще

повърна.

Нола, както обикновено, изглеждаше фантастично в ботуши на висок ток над вталени джинси, впит кашмирен пуловер с поло яка и едно от онези скъпи пухкави палта, което някак успяваше да я направи да изглежда слаба и стилна, вместо да ѝ придаде вид на жена, която просто се е увила в луксозен спален чувал. Бузите ѝ блестяха от студа навън, а вълнистата ѝ руса коса изглеждаше разрошена от вятъра и сексапилна.

— Тъх, наистина ли трябва да се появяваш тук в такъв вид? — попита Брук, като в отговор също я огледа от глава до пети. — Как изобщо влезе, между другото?

Нола се провря покрай нея, изхлузи палтото си и седна на дивана в дневната. Направи гримаса, когато отблъсна с връхчетата на пръстите си една купичка със застояли овесени ядки.

— Още имам ключ от дните, когато наглеждах Уолтър. За бога, още по-лошо е, отколкото си представях.

— Нола, моля те, не искам да слушам това. — Брук си наля чаша портокалов сок, пресуши го на една глътка и не предложи на приятелката си. — Може би трябва да си вървиш.

Нола изсумтя:

— Повярвай ми, бих искала. Но няма да стане. Ние с теб ще се измъкнем оттук днес и ще го направим заедно.

— Как ли пък не. Няма да тръгна. — Брук събра мазната си коса в конска опашка и седна в малкото кресло срещу дивана. Онова, което тя и Джулиан бяха купили на един пазар за вещи с колекционерска стойност в Лоуър Ийст Сайд, защото Джулиан каза, че кадифето с цвят на червена боровинка му напомняло за косата на Брук.

— О, да, ще тръгнеш, и още как. Виж, не си давах сметка, че положението е толкова лошо. Трябва да изтичам до офиса за два часа — Нола си погледна часовника, — но ще се върна тук в три и излизаме на обяд. — Брук отвори уста да възрази, но Нола я прекъсна рязко: — Първо, почисти тая кочина. Второ, почисти себе си. Започваш да изглеждаш направо като излязла от кастинг за ролята на ужасно депресираната зарязана любовница.

— Благодаря.

Нола вдигна в ноктите си празна кутия от сладолед „Хагендаз“ и я поднесе към Брук с унищожителен поглед.

— Вземи се в ръце, чуваш ли? Оправи се с всичко това и ще се видим след няколко часа. Ако дори ти хрумне да не ме послушаш, вече не си ми приятелка.

— Нола... — Прозвуча като хленчене, но изпълнено с признание за поражението ѝ.

Нола вече се беше върнала до входната врата.

— Ще се върна. И вземам ключа с мен, така че не си мисли, че можеш да избягаш или да се скриеш. — И с тези думи тя си отиде.

След като научи за принудителния си отпуск от „Хънтли“ и оцеля след отвратителния разговор с Джулиан, Брук беше пропъзляла в леглото и почти не беше излязла оттам цяла седмица. Устрои си „пълна програма“ — старите броеве на „Космо“, огромните количества сладолед, цяла бутилка вино за една нощ и безкрайното гледане на всичките три сезона на „Частна практика“ на лаптопа си и по някакъв странен начин почти беше изпитала наслада от това. Не се беше размотавала и глезила толкова много от първия си семестър в „Корнел“, когато се беше разболяла от мононуклеоза и се беше наложило да прекара цялата петседмична зимна ваканция в леглото. Но Нола беше права и освен това тя започваше да се отвращава от себе си. Беше време да стане.

Устоя на порива да пропъзли обратно под завивките, нахлузи стария си мъхест клин за бягане и маратонките и излезе за едно почти двукилометрово бягане покрай река Хъдсън. Беше необичайно топло за първата седмица на февруари и цялата сива киша от бурята предната седмица се беше разтопила. Чувствайки се освежена и горда от мотивацията си, тя си взе дълъг, горещ душ. След това се възнагради с двайсет минути блажено излежаване под завивките, като остави косата си да изсъхне сама, докато тя прочете две глави от книгата си, а след това си приготви здравословна закуска: купичка нарязани плодове, четвърт чаша хубаво сирене и препечен пълнозърнест английски мъфин. Едва тогава започна да се чувства достатъчно силна да се заеме с апартамента.

Щателното чистене отне три часа и се отрази на психическото състояние на Брук по-добре от всичко друго, което можеше да си представи. За пръв път от месеци тя избърса праха, пусна прахосмукачката и изгърка подовете, кухненските плотове и баните. Сгъна отново всички дрехи в шкафа си (но пренебрегна тези на

Джулиан), изхвърли от общия им дрешник старите дрехи и онези, които вече не носеха, подреди както дрешника за палта в коридора, така и чекмеджетата на бюрото в дневната и накрая — струваше й се, чак след години на протакане — смени касетата с мастило на принтера, обади се на доставчика на безжичен интернет заради една грешка в сметката и си отбеляза да си насрочи дата за годишен гинекологичен преглед, часове за зъболекарски преглед за двамата (независимо колко разстроена беше, все пак не пожелаваше на Джулиан да се сдобие с кариеси) и час при ветеринаря за ваксиниране на Уолтър Олтър.

Чувствайки се като богиня на експедитивността и организираността, тя отвори със замах вратата, когато чу почукване точно в три, и поздрави Нола с огромна усмивка.

— Уау, отново приличаш на човешко същество. Това червило ли е?

Брук кимна, доволна от реакцията. Загледа как Нола инспектира апартамента ѝ.

— Впечатляващо! — Нола подсвирна. — Трябва да призная, че не хранех голяма надежда за теб и наистина се радвам, че сгрехих. — Тя измъкна черно вълнено палто от дрешника в коридора и го подаде на Брук. — Хайде, да те поразведем да видиш как изглежда външният свят.

Брук последва приятелката си надолу до улицата, на задната седалка на едно такси, и накрая, на огромна маса в „Кукшоп“.

— Едно от любимите им заведения за късна закуска в Западен Челси. Нола поръча за двете кафе и „Блъди Мери“ и настоя Брук да отпие по три глътки от всяко, преди да я остави да каже и дума.

— Ето — каза тя с успокоителен тон, когато Брук се подчини. — Така не е ли по-добре?

— Да — каза Брук, внезапно завладяна от порив да се разплаче. Вече от седмица периодично избухваше в плач и всичко — или нищо — можеше да задейства пристъпите на плач. Сега причината бе гледката на двойка приблизително на нейната възраст, която си поделеше френска препечена филийка. Биеха се на шега за всяко парче, всеки се преструваше, че се кани да набоде някоя хапка, преди другият да успее да доближи вилицата си до нея. После се размиваха и си разменяха онзи поглед. Онзи, който казваше: *На света не*

съществува никой друг. Онзи, който сега Джулиан отправяше към непознати жени в хотелски стаи.

И тя се появи отново. Представата за Джулиан и Жанел, преплетени в гола прегръдка, целуващи се страстно. Той нежно смучеше долната устна на онова момиче, точно както би го направил с...

— Добре ли си? — попита Нола, като се пресегна през масата, за да сложи длан върху ръката на Брук.

Брук се опита да потисне сълзите, но не успя. Почти на мига горещи, едри капки започнаха да се стичат по бузите ѝ и макар че не хълцаше, нито се задъхваше или трепереше, Брук имаше чувството, че може никога да не успее да спре.

— Съжалявам — каза тя нещастно, като ги избърса възможно най-деликатно със салфетката си.

Нола побутна коктейла „Блъди Мери“ по-близо до нея.

— Още една глътка. Така. Това трябва да се очаква, скъпа. Излей си мъката докрай.

— Съжалявам, толкова е унижително — прошепна Брук. Хвърли поглед наоколо и изпита облекчение, че явно никой не я гледаше.

— Разстроена си. Съвсем естествено е — каза Нола, толкова тихо, колкото Брук не си спомняше да е говорила някога. — Говорила ли си с него напоследък?

Брук издуха носа си възможно най-деликатно, незабавно почувствала се виновна, че го прави с платнената салфетка от ресторанта.

— Говорихме онази вечер. Той беше в Орландо, правеше нещо за Дисни Уърлд, мисля, и се готви да замине за Англия за една седмица. Май за платено изпълнение и някакъв много голям музикален фестивал. Не съм сигурна.

Устата на Нола се стегна.

— Именно аз му казах, че ни трябва време, Нол. Аз го помолих да си тръгне онази вечер и казах, че ни трябва малко пространство, за да изясним нещата. Той замина само защото аз настоях — каза Брук, като се питаше защо още защитава Джулиан.

— Е, кога ще се видите отново? Той ще благоволи ли да се прибере вкъщи след Англия?

Брук пренебрегна намека.

— След Англия се връща в Ню Йорк, да, но няма да се прибере вкъщи. Казах му, че трябва да отседне другаде, докато изясним какво става с нас.

Сервитьорът дойде да вземе поръчката им и за щастие не им обърна особено внимание. Когато той си тръгна отново, Нола каза:

— Е, за какво говорихте? Постигнахте ли някакъв напредък? Брук пхна в устата си бучка захар и се наслади на усещането, когато тя се разтопи върху езика ѝ.

— Дали сме постигнали някакъв напредък? Не, не бих се изразила така. Имахме кавга заради сватбата на Трент.

— Какво за нея?

— Джулиан смята, че трябва да откажем поканата в последната минута, от уважение към Трент и Фърн. Смята, че ще „засенчим“ техния голям ден с всичките наши драми. Просто не иска да се справи с факта, че ще трябва да види цялото си семейство и всички хора, с които е израснал. Което аз разбирам на теория, но това е нещо, с което той трябва да се справи. Това е сватбата на първия му братовчед.

— И какъв е изходът?

Брук въздъхна:

— Знам, че се е обадил на Трент и са говорили за това, но не знам крайния резултат. Предполагам, че няма да отиде.

— Е, това, най-малкото, е добра новина за теб. Сигурна съм, че това е последното нещо на земята, което искаш да правиш тъкмо сега.

— О, аз отивам. Сама, ако трябва.

— Хайде, стига, Брук. Това е нелепо. Защо се подлагаш на това?

— Защото така е правилно и просто не мисля, че можеш да отклониш покана за сватбата на свой близък само седмица преди събитието, без основателна причина. С Джулиан дори нямаше да се познаваме днес, ако не беше Трент, така че мисля, че трябва да го преглътна.

Нола разбърка малко мляко в чашата с кафе, която сервитьорката беше допълнила.

— Не знам дали това е смело, или възхитително, или просто адски глупаво. Предполагам, всичко гореизброено.

Поривът да заплаче отново я връхлетя — този път подтикнат от представата да присъства на сватбата на Трент сама — но Брук прогони мисълта от ума си.

— Може ли да говорим за нещо друго? За теб, може би? Добре ще ми дойде малко разсейване.

— Хмм, да видим. — Нола се ухили. Явно беше чакала встъпителен въпрос.

— Какво? — попита Брук. — Или би трябвало да попитам „кой“?

— Другата седмица заминавам за дълъг уикенд на Бахамските острови.

— Бахамите? Откога? Не ми казвай, че отиваш по работа. Боже мой, определено съм си сбъркала професията.

— Не по работа. За забавление. За секс. Отивам с Андрю.

— О, вече е Андрю, така ли? Колко зряло. Това значи ли, че е сериозно?

— Не. С Дрю скъсахме. Андрю е онзи от таксито.

— Престани.

— Какво? Говоря сериозно.

— Излизаш с типа, с когото си се изучкала след срещата ви в някакво такси?

— Какво му е толкова странното на това?

— Нищо толкова странно няма в това, просто е невероятно! Ти си единствената жена на планетата, която може да го постигне. Тези типове не се обаждат на следващия ден...

Нола се усмихна дяволито:

— Дадох му добра причина да се обади на следващия ден. И на по-следващия. А също и на още по-следващия.

— Харесваш го, нали? О, боже мой, наистина го харесваш. Изчервяваш се. Не мога да повярвам, че се изчервяваш заради момче. Млъкни, сърце.

— Добре де, добре де, харесвам го. Голяма работа. Хлътнала съм. Засега. И много си падам по идеята за островите.

Отново ги прекъсна сервитьорът, който този път им донесе китайските салати с кълцано пилешко. Нола се нахвърли на храната си, но Брук просто побутваше своята из чинията.

— Окей, разкажи ми как стана. Какво — просто си лежахте в леглото една вечер и той каза: „Хайде да заминем заедно“?

— Нещо такова. Той всъщност си има местенце там. Вила на Аман. Води сина си там доста редовно.

— Нола! Кучка такава! Не ми каза нищо от това!

Нола се престори на невинна:

— Нищо от кое?

— Фактът, че имаш гадже, което пък има вила и син!

— Не съм сигурна, че бих го нарекла мое гадже...

— Нола!

— Виж, забавно е. Много спокойно. Опитвам се да не мисля за това твърде много, а на теб доста ти се събра напоследък...

— Почвай да говориш!

— Добре, той се казва Андрю — тази част я знаеш. Има кестенява коса, отлично играе тенис, а любимата му храна е гуакамоле.

— Давам ти десет секунди.

Нола плесна с ръце и леко подскочи в стола си:

— Толкова е забавно да те изтезвавам...

— Девет, осем, сед...

— Добре! Висок е метър и седемдесет и пет, може би метър и седемдесет и осем, когато е във форма, има стегнати коремни мускули, което намирам повече за плашещо, отколкото за привлекателно. Подозирам, че си шие по поръчка всички ризи и костюми, но нямам потвърждение за това. В колежа е бил в отбора по голф и е обикалял няколко години из Мексико като инструктор по голф, след което основал интернет компания, пуснал акциите ѝ на фондовата борса и се оттеглил на двайсет и девет годишна възраст, макар да изглежда, че още предоставя доста консултантски услуги, каквото и да значи това. Живее в голяма градска къща в Горен Уест Сайд, за да бъде близо до сина си, който е на шест и живее с бившата му съпруга. Има апартамент в Лондон и онази вила на Бахамските острови. И е абсолютно, напълно неизтощим в леглото.

Брук се хвана за сърцето и се престори, че пада назад на дивана.

— Лъжеш — изпъшка тя.

— За коя част?

— За всичко.

— Не — каза Нола с усмивка. — Всичко е вярно.

— Искам да бъда щастлива за теб, наистина искам, но изглежда, не мога да преодолеея собствената си горчивина.

— Не се отнасяй в мечти. Той все пак е на четирийсет и една, разведен и баща. Не е точно като в приказка. Но ще кажа, че е доста

свестен тип.

— Моля те. Освен ако не бие теб или хлапето, той не може да направи нищо лошо. Каза ли вече на майка ти? Може да се гътне и да умре на място.

— Ти майтапиш ли се? Направо го чувам сега. „Какво ти казах, Нола? Точно толкова лесно е да се влюбиш в богат мъж, колкото и в беден...“ Ъх, осъзнаването колко щастлива ще я направи това ми изсмуква цялата радост.

— Е, без да гарантирам напълно, мисля, че от теб ще излезе страхотна мащеха. Направо ще ти дойде отвътре — размишляваше Брук на глас.

— Дори няма да удостоя това с отговор — каза Нола, като забели очи.

Когато приключиха, вече се стъмваше, но щом Нола понечи да махне на едно такси, Брук прегърна приятелката си и каза:

— Ще се прибера пеша.

— Наистина ли? Навън е толкова отвратително. Дори в метрото ли не искаш да се качиш?

— Не, иска ми се да походя пеша. — Тя хвана Нола за ръката. — Благодаря, че ме накара да направя това, Нол. Имах нужда от един ритник по задника и се радвам, че си го получих точно от теб. Обещавам, че ще се върна в земята на живите. И толкова се вълнувам за теб и за твоя възлюбен от таксито.

Нола я целуна по бузата и скочи на задната седалка.

— Ще ти звънна по-късно! — каза тя, докато таксито потегляше и Брук отново остана сама.

Тръгна по Десето авеню, като спря за миг да погледа как си играят кучетата на малката алея за кучешки разходки на Двайсет и трета улица, а после мина направо до Девето авеню, където се върна няколко пресечки назад, за да се поглези с едно кексче с глазура и още една чаша кафе, преди да продължи обратно към жилищната част на града. Беше започнало да вали и когато се прибра, вълненото ѝ палто вече беше подгизнало, а ботушите ѝ бяха покрити с типичната за града смесица от сол, мръсотия и киша, затова тя се разсъблече в коридора и веднага се уви във виолетовото кашмирено одеяло, което майка ѝ беше изплела преди години. Беше шест часът в неделя вечер, тя нямаше

какво да прави през остатъка от вечерта и — още по-странно — нямаше къде да ходи на другата сутрин. Сама. Безработна. Свободна.

С Уолтър, свит на кълбо и притиснал се към хълбока ѝ, Брук извади компютъра си и набързо прегледа електронната си поща. Нищо интересно, освен имейл от някоя си Амбър Бейли, която ѝ звучеше познато. Брук кликна върху съобщението и зачете.

Скъпа Брук,

Привет! Мисля, че приятелката ти Хедър те е предупредила, че ще вляза във връзка с теб, или поне се надявам, че го е направила! Знам, че това е наистина в последната минута (и вероятно ти се струва последното нещо на земята, което искаш да правиш точно сега), но с една групичка приятелки се събираме за вечеря утре вечер. Ще обясня допълнително, ако проявяваш интерес, но като цяло те са група удивителни жени, които срещнах и всички са имали... о, нека да кажем „опит“ в излизането, или брака с много известни мъже. Нищо официално, в общи линии се събираме веднъж на всеки два месеца и пием много! Надявам се, че ще дойдеш с мен? Събираме се в осем вечерта на 128 Западна и 12 улица. Моля те, ела! Наистина е забавно.

Обич и целувки, Амбър Бейли

Като оставеше настрана прекалено ентусиазираната употреба на удивителни знаци, Брук смяташе, че имейлът звучи изключително мило. Прочете го още веднъж, а после, без да помисли или без да си позволи да изброява всичките хиляда и една причини, поради които не биваше да ходи, натисна „Отговор“ и написа:

Скъпа Амбър,

Благодаря за поканата. Звучи точно като това, от което имам нужда. Ще се видим там утре.

Най-добри пожелания, Брук

— Може и да се окаже провал, Уолтър, но определено нямам нищо по-добро за правене — каза тя, като затвори рязко лаптопа и придърпа шпаньола на скута си. Той се втренчи в нея и задиша тежко: дългият му, розов език висеше от устата.

Изведнъж, съвсем неочаквано, той се наведе към нея и я близна по носа.

— Благодаря, приятелче — каза тя, като го целуна в отговор. — И аз те обичам.

ДОБРИЯТ СТАР ЕД СИ ПАДАШЕ ПО ПРОСТИТУТКИ

Когато Брук се събуди на другата сутрин и видя, че е девет и половина, сърцето ѝ запрепуска бясно и тя изскочи от леглото. А после си спомни: не закъсняваше за нищо. Точно в този момент не се налагаше да бъде абсолютно никъде и макар че такъв сценарий не беше идеален — нито можеше да поддържа дълго — тя беше твърдо решена да не мисли за него като за края на вселената. Освен това имаше план за деня, което беше първата стъпка към установяване на рутина (рутинните действия бяха много важни, според една неотдавнашна статия в „Гламър“ относно това да бъдеш безработен).

Препоръка номер едно в задължителния списък на „Гламър“ беше: „Справете се първо с най-омразните задачи“ и затова, още преди да си свали халата и да се преоблече, Брук се застави да вдигне телефона и да набере номера на Маргарет. Знаеше, че бившата ѝ шефка току-що ще е приключила понеделнишката сутрешна оперативка и ще се е върнала в кабинета си, за да работи по графика за следващата седмица. Разбира се, тя вдигна още на първото позвъняване.

— Маргарет? Как си? Обажда се Брук Олтър. — Сърцето ѝ така блъскаше в гърдите, че ѝ беше трудно да говори.

— Брук! Радвам се да те чуя! Как вървят нещата?

Това определено не беше многозначителен въпрос — Маргарет просто водеше любезен разговор — но Брук се паникьоса за секунда. Дали Маргарет имаше предвид как вървят нещата с Джулиан? С онази история с момичето от „Шато“? С всичките намеци на медиите за брака им? Или просто проявяваше любезност и си служеше с елементарни клишета?

— О, всичко е страхотно. Нали знаеш — каза тя, веднага почувствала се нелепо. — Вие как сте?

— Ами, справяме се. Провеждам интервюта с кандидати за мястото ти и трябва да го кажа отново, Брук: съжалявам за онова, което се случи.

Брук изпита искрица надежда. Дали Маргарет искаше да каже, че тя може да си поиска обратно работата? Защото Брук беше готова да умолява да си я получи обратно, да направи всичко, абсолютно всичко, за да се докаже пред Маргарет. Но не, трябваше да бъде разумна: ако бяха готови да я наемат отново веднага, Маргарет преди всичко нямаше изобщо да я уволни. *Просто се дръж нормално. Кажу онова, за което се обади и затваряй телефона.*

— Маргарет, знам, че едва ли съм в позиция да ти искам услуга, но... питам се дали можеш да ме имаш предвид за някоя възможност, която ти попадне? Не в Нюйоркския университет, разбира се, но ако научиш за нещо друго...

Настъпи кратка пауза.

— Добре, Брук. Определено ще си държа очите отворени за теб.

— Ще ти бъда изключително признателна! Изгарям от нетърпение да започна отново работа и ти обещавам — и съм готова да обещавам на всеки бъдещ работодател, — че кариерата на съпруга ми вече няма да бъде проблем.

Макар че може и да беше любопитна, Маргарет не зададе никакви допълнителни въпроси. Побъбриха за незначителни неща още минута-две, преди да затворят и Брук изпусна огромна въздишка на облекчение. Неприятна задача номер едно — изпълнена.

Неприятна задача номер две — обаждане до майката на Джулиан, за да обсъдят подробностите около пътуването за сватбата на Трент другия уикенд — съвсем нямаше да е толкова лесна. Свекърва й беше започнала да се обажда на Брук почти всеки ден от Грамитата насам, за да й изнася дълги и непоискани монолози как да бъде отзивчива и опрощаваща съпруга. Те обикновено включваха примери за прегрешенията на бащата на Джулиан (вариращи по сериозност от флиртуване с всички служителки на рецепцията и сестринския персонал, до това да я оставя сама през много уикенди от годината, за да ходи на излети с приятели да играят голф и да правят „Бог знае още какво“), и винаги подчертаваха огромното търпение и разбиране на Елизабет Олтър спрямо мъжете като вид. Клишетата от рода на „момчетата са си момчета“ и „зад всеки успял мъж стои жена“

започваха да ѝ се струват не само повтарящи се и изтъркани, но и откровено потискащи. Хубавото беше, че иначе Брук и за милион години не би предположила, че на майката на Джулиан изобщо ѝ пука дали ще останат женени, ще се разведат или просто ще изчезнат напълно. За щастие попадна на гласовата поща на свекърва си и успя да ѝ остави съобщение с молба да ѝ изпрати по имейла плановете им за пътуване, тъй като нямаше да е на разположение за разговори до края на деня.

Канеше се да зачеркне следващата точка от списъка си, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Неха! Здравей, скъпа! Как си?

— Брук? Привет! Имам страхотни новини: с Рохан определено ще се местим обратно в Ню Йорк. До лятото!

— Невъзможно. Това е такава страхотна новина! Рохан да не е получил предложение от нюйоркска фирма? — Умът на Брук вече обмисляше всички възможности: как щяха да нарекат компанията, как да наберат първите си клиенти, всички различни идеи за реклама, които имаше в ума си. А сега това беше с една стъпка по-близо до случването.

— Всъщност, аз получих предложение. Много е щуро, но една моя приятелка тъкмо се кандидатира да замести една щатна диетоложка, която е в едногодишен отпуск по майчинство. Е, приятелката ми не може да работи точно сега, тъй като се грижи за болната си майка, затова ме попита дали би представлявало интерес за мен. Познай за кого е!

Брук прехвърли набързо един списък от знаменитости, просто уверена, че Нола ще назове Гуинет или Хайди, или Жизел: вече тъгуваше за начинанието, което нямаше да се осъществи.

— Не знам. За кого?

— „Ню Йорк Джетс!“ Можеш ли да повярваш? Ще бъда съветник по диетология на отбора за сезона от 2010 до 2011 година. Имам по-малко от нулеви познания за хранителните нужди на стокилограмовите футболни защитници, но предполагам, че ще трябва да се науча.

— О, Неха, това е невероятно! Каква възхитителна възможност — каза Брук и наистина го мислеше. Трябваше да признае, че ако изникнеше подобно нещо, тя щеше в миг да зареже всичко останало.

— Да, много съм развълнувана. А пък трябва да видиш Рохан. В мига, щом му казах, беше готов да хукне за билетите. Вече е разпечатал цялото разписание и го е закачил на хладилника ни.

Брук се засмя:

— Направо си те представям с внушителния ти ръст от метър и шейсет, как вървиш през съблекалнята с тефтер и мегафон в ръка и избиваш хамбургери „Бит мак“ и тубички с майонеза от KFC от огромните им ръчища.

— Знам, нали? Един вид: „Извинете ме, мистър Футболна знаменитост от Националната лига, със скромния доход от осемдесет милиарда долара на година, но ще трябва да ви помоля да се въздържате малко с този царевичен сироп с високо съдържание на фруктоза“. Ще бъде невероятно!

Когато затвори телефона няколко минути по-късно, Брук нямаше как да не изпита чувството, че кариерата на всички, освен нейната, върви като по мед и масло. В крайна сметка нямаше да създадат съвместна компания. Телефонът ѝ веднага иззвъня отново. Със сигурност се обаждаше отново Неха, за да ѝ съобщи още някоя подробност. Брук вдигна слушалката и каза:

— Какво точно планираш да направиш, когато някой от тях те удари?

Чу прокашляне, а после мъжки глас попита:

— Брук Олтър ли е?

Само за миг — и то без каквато и да е основателна причина — тя бе убедена, че някой се обажда да съобщи, че Джулиан е претърпял ужасна катастрофа, или е болен, или...

— Брук, обажда се Арт Мичъл от списание „Ласт Найт“. Питам се дали имаш някакъв коментар за дописката в „Пейдж Сикс“ тази сутрин?

Прииска ѝ се да изпищи, но за щастие успя да остане спокойна за достатъчно време, за да затвори телефона и да го изключи. Ръцете ѝ трепереха, когато го остави на масичката за кафе. Никой, освен семейството и най-близките ѝ приятели, нямаше новия ѝ частен номер. Как се беше случило това?

Въпреки това нямаше никакво време да мисли за това, тъй като вече бе взела лаптопа си и с бясно чаткане по клавиатурата беше въвела уеб адреса на „Пейдж Сикс“. И ето я там, в най-горната част на

страницата, заемаща почти целия екран на компютъра ѝ. Две снимки: на едната — тя, разплакана, предния ден в „Кукшоп“ с Нола, като очевидно бършеше сълзите си със салфетката, а другата — на Джулиан, излизащ от някаква лимузина — ако се съдеше по старомодното такси на заден план, вероятно в Лондон — оставяйки на задната седалка изключително привлекателна млада жена. Надписът под нейната снимка гласеше: „Брук Олтър оплаква края на брака си по време на късна момичешка закуска вчера“, а около ръката, с която си бършеше сълзите, беше изрисувано кръгче, вероятно за да посочи отсъствието на брачна халка. Дописката продължаваше с думите: „Между тях е свършено“, твърди източник, много близък до госпожа Олтър. „Тя дори отива сама на сватбата на близък роднина следващия уикенд“. Надписът, който придружаваше снимката на Джулиан, беше не по-малко очарователен: „Скандалът не може да го забави! Олтър пренася партито в Лондон, след като съпругата му го изхвърля от манхатънския им апартамент“.

Нямаше как да спре ужасното съчетание от гняв и гадене, което сега ѝ се струваше толкова познато, но Брук се опита да диша дълбоко и да го обмисли. Подозираше, че има напълно логично обяснение за онова момиче — независимо дали си въобразяваше разни неща или не, тя беше категорично убедена, че Джулиан никога не би се държал толкова непочтително или просто откровено глупаво — но останалото беше вбесяващо. Тя отново погледна снимката си и от ъгъла на заснемане и зърнестия образ осъзна, че вероятно е била заснета с мобилен телефон от някого от останалите посетители в заведението. Отвратена, тя стовари юмрук върху дивана толкова силно, че Уолтър изскимтя и скочи долу.

Стационарният телефон иззвъня и на дисплея се изписа номерът на Самара.

— Самара, вече не издържам на това! — възкликна Брук вместо поздрав. — Не се ли очаква от теб да се справяш с публичността му? Не можеш ли да направиш нещо по въпроса с подобни неща? — Брук никога преди не беше проявявала дори намек за грубост към момичето, но не можеше да мълчи и секунда повече.

— Брук, разбирам защо си разстроена. Всъщност се надявах да се свържа с теб, преди да видиш материала, но...

— Преди да я видя? — изпищя Брук. — Някакъв противен тип вече позвъни на мобилния ми телефон, за да ме попита как ще я коментирам. Откъде имат този номер?

— Виж, трябва да ти кажа две неща. Първо, онова момиче отзад в лимузината на Джулиан беше стилистката, която се грижи за прическата и грима му. Полетът му от Единбург се забави и нямаше време да го гримират преди участието му, затова тя работеше по него в колата. Ужасно погрешно представяне на нещата.

— Добре — каза Брук. Изненада се колко силно облекчение почувства, предвид увереността ѝ, че има логично обяснение.

— Второ, не мога да направя много, когато вашите хора говорят с пресата. Имам само ограничен контрол и той със сигурност не се простира до бърбривите приятели и близки.

Брук се почувства, сякаш я бяха зашлевили.

— Какво искаш да кажеш?

— Че някой очевидно разпространява невключения ти в указателя номер, знае за сватбата този уикенд и публично обсъжда живота ви. Защото мога да те уверя, че това не идва от наша страна.

— Но това е невъзможно. Знам със сигурност, че...

— Брук, не искам да бъда груба, но ме търсят на другата линия и трябва да бягам. Говори с твоите хора, става ли? — И с тези думи Самара затвори.

Твърде изнервена, за да се съсредоточи върху каквото и да било — камо ли пък да се чувства виновна, че не го е направила по-рано — Брук сложи повода и каишката на Уолтър, измъкна от дрешника в коридора ботушите си „Уг“ и някакви ръкавици и почти затича по тротоара. Не знаеше дали причината беше в плетената шапка с пискюл, или в обемистото пухкаво палто, но никой от двамата папараци, които зърна на ъгъла, дори не погледна в нейната посока и тя почувства прилив на гордост заради тази малка победа. Стигнаха до Единайсето авеню, а после — до жилищната част на града, толкова бързо, колкото можаха сред делничните тълпи. Тя спря за миг само колкото да остави Уолтър да пийне от малък шадраван пред един магазин за козметични продукти и той вече се задъхваше, когато излязоха на Шейсет и шеста улица. Брук обаче едва започваше.

В рамките на двамадесет минути тя успя да остави полуистерични съобщения на майка си, баща си, Синтия, Ранди и Нола (отговори

единствено Нола, чиято реакция беше: „За бога, Брук, ако наистина смятах да клюкарствам с пресата за живота ти, щях да споделя много по-сочни истории, отколкото идиотската сватба на Трент и стажант Фърн. Хайде, стига!“) и се приготвяше да избере номера на мобилния телефон на Мишел.

— О, здрасти, Мишел — каза тя след сигнала на гласовата поща. — Тъ, не съм сигурна къде си, но просто исках да те попитам какво знаеш за една дописка в „Пейдж Сикс“ от тази сутрин. Знам, че с теб сме говорили за това много пъти, но наистина се тревожа, че може случайно, хм, да си отговорила на въпросите на някой репортер, или може би да си разказала на приятелите си нещо, което е стигнало до погрешния човек? Не знам, но те моля — всъщност, умолявам те — ако обичаш, просто да затваряш телефона, ако някой се обади да задава някакви въпроси за Джулиан или мен, и да не обсъждаш личния ни живот с никого, окей? — Тя замълча за миг, като се запита първо дали е била достатъчно твърда, а после — дали не е била прекалено твърда, реши, че вероятно е изложила ясно мнението си, и затвори.

Завлече Уолтър вкъщи и прекара остатъка от деня, като приключи с автобиографията си, която вече бе писала и преписвала безброй пъти, с надеждата, че скоро ще започне да я разпраца. Беше разочароващо, че Неха вече не беше вариант за потенциално партньорство, но Брук нямаше да остави това да ѝ провали плановете: още шест месеца, до година, клиничен опит и след това — евентуално шанс да започне собствена практика.

Около шест и трийсет Брук се замисли дали да не се обади да отмени срещата с Амбър тази вечер — идеята да се срещне с напълно нова група от жени изведнъж ѝ се стори много неудачна — но когато осъзна, че дори няма номера ѝ, се насили да вземе душ и да си сложи „униформата“ от джинси, ботуши и блейзър. В най-лошия случай всички ще са противни и ужасни и ще си измисля някакво извинение и ще си тръгна, помисли си тя, докато таксито се придвижваше от Таймс Скуеър до централната част на Вилидж. Поне ще изляза от апартамента си вечер: нещо, което не се е случвало от много отдавна. Мислеше си, че се е успокоила, но почувства как я заля пристъп на нервност, когато слезе от таксито на Дванайсета улица и видя хубавичко момиче с изрусена късо подстригана коса, което пушеше цигара на площадката отпред.

— Брук? — попита момичето, като изпусна струйка дим, която сякаш увисна в студения, влажен въздух.

— Здравсти. Вие Амбър ли сте? — Тя внимателно прекрачи натрупалата се на бордюра киша. Амбър стоеше на две стъпала над нея, но въпреки това Брук беше поне с пет сантиметра по-висока от нея. С изненада видя, че изпод палтото на Амбър се подава огненочервено трико, увенчано от чифт ботуши с невъзможно високи токчета. Това, в съчетание с цигарата, не беше каквото очакваше от направеното от Хедър описание на нейната наивна, сладка, редовно ходеща на църква приятелка.

Амбър сигурно я беше забелязала, че гледа.

— О, тези ли? — попита тя, макар че Брук не беше казала и дума. — Джузепе Заноти. Наричам ги „моите ботуши за мачкане на мъже“. — Южняшкият ѝ акцент беше сладък, почти лепкав като сироп в своята мудност, напълно в разрез с външния ѝ вид.

Брук се усмихна:

— Кажи ми, ако решиш да ги даваш под наем.

Амбър ѝ направи знак да я последва нагоре по стълбите.

— Направо ще се влюбиш във всички — каза тя, като отвори вратата към малко фойе с малък персийски килим. — Това е страхотна група жени. Допълнителният бонус е, че винаги, когато си помислиш, че си изпатила зле, се оказва, че някоя тук е преживяла много по-лоши неща.

— Боже, това е страхотно, предполагам? — каза Брук, като се качи след Амбър в малък асансьор. — Макар че след онази дописка в „Пейдж Сикс“ тази сутрин, не съм толкова сигурна...

— О, онази глупава малка дописка с онези аматьорски снимки? Стига, моля те! Почакай, докато се запознаеш с Изабел. Бяха заградили с кръг целулита на бедното момиче в нейна снимка по бикини на цяла страница. Ето това вече е гадно.

Брук се усмихна едва-едва:

— Да, това определено е гадно. Значи, ти, въ, си видяла дописката в „Пейдж Сикс“?

Вратите на асансьора се разтвориха в застлан с луксозен килим коридор, меко осветен от стенни лампи от затъмнено стъкло, и двете излязоха навън.

— О, скъпа, всички са я чели. Всички сме съгласни, че това беше едно нищо, просто временно явление. Онази снимка, на която си заедно с приятелката си и плачеш, безспорно ще предизвика съчувствие — всички жени могат да разберат това — а какво да кажем за онзи нелеп намек, че съпругът ти се натиска с някаква жена на задната седалка на лимузина на път за участие пред публика? Хайде, стига. Всички знаят, че това трябва да е била агентката му или момичето, което се грижи за косата и грима му. Не бих се тревожила за това дори за секунда.

С тези думи Амбър отвори вратата на апартамента, за да разкрие просторна открита стая, която имаше твърде голяма прилика с... баскетболно игрище? В далечния край имаше нещо, което приличаше на истински баскетболен кош, допълнен с лъскав под от твърдо дърво, странични линии и линия за свободно хвърляне. Най-близката до тях стена изглеждаше боядисана за ракетбол или може би скуош и едно огромно кошче с топки и ракети заемаше страната откъм улицата между два прозореца, високи от пода до тавана. На единствената останала стена висеше шейсетинчов телевизор с плосък екран, а точно пред него се мъдреше дълъг зелен диван, на който седяха двама тийнейджъри с мрежести шорти и кестеняви коси. Ядяха пица и играеха футболна видеоигра, която Брук би трябвало да може да разпознае, и двамата изглеждаха невероятно отегчени.

— Хайде — каза Амбър, като прекосяваше баскетболното игрище. — Всички останали са вече горе.

— Я ми припомни, чий е този апартамент?

— Знаеш ли Даяна Улф? Съпругът ѝ беше конгресмен — не помня от кой избирателен район, но май някъде в Манхатън — и освен това оглавяваше Комисията по етика, разбира се.

Брук се качи по откритото стълбище зад Амбър.

— Добре — каза тя, макар че знаеше точно накъде отива този разговор. Човек трябваше да е живял в пещера в продължение на шест седмици миналото лято, за да не знае накъде отива този разговор.

Амбър спря, обърна се към Брук и снижи гласа си до шепот:

— Да, ами, помниш ли, че добрият стар Ед си падаше по проститутки? Дори не елитни компаньонки, имай предвид, а най-долнопробни уличници. Още по-пикантно, защото Даяна се беше

кандидатирала за поста на главен прокурор на града. Ситуацията никак не беше приятна.

— Добре дошли! — изчурулика от горния край на стълбите жена в началото на четирийсетте. Носеше безупречно ушит бледоморав костюм с пола, наистина великолепни черни високи обувки от змийска кожа и най-елегантния наниз от масивни перли, който Брук беше виждала.

Амбър стигна до най-горния край на стълбите.

— Брук Олтър, това е Даяна Улф, стопанката на този прекрасен дом. Даяна, това е Брук Олтър.

— М-много ви благодаря, че ме поканихте — заекна Брук, за миг стресната от тази по-възрастна, изключително добре поддържана жена.

Даяна отмина думите ѝ с махване на ръка:

— Моля ви, без такива официалности. Влезте, вземете си нещо за гризкане. Както Амбър със сигурност ви е осведомила, моят съпруг има — имаше — или, по-скоро, не знам дали трябва да си служи със сегашно, или с минало време, тъй като той вече не ми е съпруг, но старите навици умират трудно, така че — съпругът ми има слабост към проститутките.

Брук явно не успя да прикрие шока си, защото Даяна се засмя:

— О, скъпа, не ти казвам нищо, което да не е вече известно на цялата страна. — Тя се наведе и докосна Брук по косата. — Всъщност, не съм сигурна дали всички знаеха колко много обичаше червенокоси жени. Господи, самата аз нямах представа, докато не видях видеокасетите, заснети от ФБР под прикритие. След първите двама и пет момичета, или някъде там наистина започваш да откриваш някои повтарящи се модели и Ед определено е имал свой тип.

Даяна се засмя на собствената си шега и каза:

— Кения е в дневната. Изабел не може да дойде, защото детегледачката отменила уговорката. Идете да кажете „здрости“, аз ще дойда след минута.

Амбър влезе първа в обзаведената изцяло в бяло дневна и Брук веднага разпозна в лицето на изваяната като статуя афроамериканка в зашеметяващи кожени панталони и скъпа кожена жилетка Кения Дийн, бивша съпруга на ослепителния актьор и любител на непълнолетни момичета Куинси Дийн. Кения веднага се изправи и прегърна Брук.

— Толкова се радвам да се запознаем! Хайде, сядай — каза тя, като дръпна Брук до себе си на бялото кожено диванче.

Брук се канеше да ѝ благодари, когато Амбър ѝ наля чаша вино и ѝ я подаде. Тя с благодарност отпи дълга глътка.

Даяна влезе в стаята, като носеше голямо блюдо с пресни морски дарове върху лед: коктейли от скариди, стриди, всички до една различно големи, рачешки щипки, опашки от омари и миди, придружени от малки купички с масло и коктейлен сос. Остави го в средата на масичката за кафе и каза:

— Да не си посмяла да тормозиш Брук с разпити! Сега, защо не започнем поред и да ѝ разкажем малко за преживяванията си, за да може да се почувства уютно? Амбър, защо не започнеш ти?

Амбър загриза една едра скарида:

— Всички вече знаят моята история. Омъжих се за гаджето си от гимназията — който, между другото, тогава беше абсолютен задръстеняк и зубрач, който не общуваше с никого — и в годината, след като се оженихме, той спечели „Айдъл“. Нека просто да кажем, че Томи побърза да се отдаде на насладите от новопридобитата си слава и докато приключи обиколката си из Холивуд, вече беше спал с повече момичета, отколкото са на брой пуловерите с шпиц деколте на Саймън. Това обаче всъщност беше просто загривка, защото ако трябваше да правя предположения, бих казала, че настоящата му бройка се измерва в трицифрени числа.

— Много съжалявам — промърмори Брук, тъй като наистина не знаеше какво друго да каже.

— О, недей — каза Амбър, като се пресегна за още една скарида. — Трябваше ми известно време да го осъзная, но съвсем пределно съм си по-добре без него.

Даяна и Кения кимнаха. Кения допълни чашата си с вино и отпи.

— Да, ще трябва да се съглася, макар да не мисля, че щях да го направя, когато все още бях такава новачка в тези неща като теб — каза тя, като погледна настоятелно Брук.

— Какво имаш предвид? — попита Брук.

— Ами, само това, че след първото момиче не мислех, че това ще се случи отново — нито дори, че е направил нещо погрешно. Мислех си, че може би някоя жадна за слава нещастница се опитва да го натопи. Но после, тъй като обвиненията продължаваха да се трупат, а

после дойдоха арестите, а момичетата ставаха все по-млади с всяка секунда — по на шестнайсет, петнайсет години... нека просто да кажем, че е по-трудно да се отрече.

— Бъди честна, Кения. Ти беше като мен — не повярва, че нещо не е наред, след като Куинси беше арестуван за пръв път — каза услужливо Даяна.

— Вярно е. Платих му гаранцията и го измъкнах. Но когато „48 часа“ показва заснети със скрита камера кадри, на които съпругът ми буквално провали футболния мач с някакви гимназистки, като се опитваше да ги сваля, започнах да го приемам.

— Уау — възкликна Брук.

— Не беше най-страхотното преживяване на света. Но поне по-голямата част от медийното шоу на ужасите беше съсредоточена върху обясненията какъв абсолютен и пълен боклук е той. На Изабел Принс — тя не е тук тази вечер — не ѝ се размина толкова леко.

Брук знаеше, че тя има предвид секс касетата, която съпругът на Изабел, световноизвестният рапър Мейджър К., умишлено бе разпространил публично. Джулиан я беше гледал и я беше описал на Брук. Очевидно на нея се виждаха Изабел и Мейджър К. в голяма вана на покрива, голи, пияни, надрусани и без задръжки... заснета с професионалната видеокамера на Мейджър К. и скоро след това — изпратена лично от Мейджър до всички медии в континенталната част на Съединените щати. Брук си спомни как беше чела интервюта, в които го питаха защо е предал доверието на съпругата си, а той беше отговорил: „Тя е адски знойна и страстна, човече, и мисля, че всеки заслужава да изживее веднъж онова, което аз имам късмета да изживявам всяка нощ“.

— Да, тя наистина беше смазана — каза Амбър. — Помня, че заграждаха с кръгове целулитата ѝ на стопирани кадри от онази касета. Всички водещи на късни шоуа си правеха шеги с това в продължение на седмици. Сигурно е било ужасно за нея.

За момент настъпи мълчание, докато всички мислеха за това, и Брук осъзна, че започва да се чувства задушена, хваната в капан. Просторният апартамент сега ѝ се струваше повече като клетка, а тези мили жени — толкова приветливи и дружелюбни само преди няколко минути — я караха да се чувства още по-самотна и неразбрана. Съжаляваше за проблемите им и ѝ се струваха много мили, но тя

изобщо не беше като тях, а най-голямото престъпление на Джулиан беше една пиянска забегка с обикновено момиче на неговата възраст — нищо, дори доближаващо се до касетите със сексуални изпълнения, пристрастеността към секса, похищението на малолетни, или проститутки.

Нещо в изражението ѝ сигурно беше издало мислите ѝ, защото Даяна изцъка с език и каза:

— Мислиш си колко е различно положението ти от нашето, нали? Знаем, че е трудно, скъпа. Съпругът ти е имал една-две тайни срещи в хотелски стаи, а кой ли мъж не е имал такива, нали така? Но, моля те, не се заблуждавай. Може би така се започва — тя направи пауза и размаха ръка в полукръг около дивана, — но така свършва.

Край. Стигаше ѝ толкова.

— Не, не е това, просто... хм, виж, изключително съм ти благодарна за гостоприемството и за това, че ме покани тук тази вечер, но мисля, че сега трябва да си вървя — каза Брук: гласът ѝ заседна в гърлото, докато си вземаше чантата и избягваше погледите на всички. Знаеше, че се държи грубо, но трябваше да се махне оттам на минутата.

— Брук, надявам се, че не съм те обидила — каза Даяна с помирителен тон, макар Брук да видя, че се е подразнила.

— Не, не, съвсем не. Съжалявам, просто не съм... — Гласът ѝ заглъхна. Вместо да измисли нещо, за да запълни мълчанието, тя стана и се обърна с лице към всички.

— Ние дори не ти дадохме шанс да ни разкажеш историята си! — възкликна Амбър с разстроен вид. — Казах ти, че говорим твърде много.

— Толкова съжалявам. Моля те, не си мислете, че е заради нещо, което някой е казал. Просто, въ, предполагам, просто още не съм готова за това. Благодаря отново на всички ви. И съжалявам — тя вече мъкнаше, стиснала палтото и дамската си чанта, стигнала до най-горния край на стълбището, където видя как един от тийнейджърите слиза надолу. През ума ѝ мина откачената мисъл, че той ще се опита да я задържи. Докато се провираше покрай него малко по-грубо от необходимото, го чу да казва: „Кофти“, а после, миг по-късно: „Хей, мамо, има ли още кока-кола? Дилън я изпи всичката“. Това беше последното, което чу, докато прекосяваше баскетболното игрище и

слизаше по стълбите на сградата, вместо да вземе асансьора, а после се озова навън, мразовитият въздух заплющя по кожата ѝ и тя почувства, че отново може да диша.

Покрай нея мина свободно такси, а после — още едно и макар че температурите навън бяха минусови, тя не обърна внимание на нито едно от тях и тръгна пеша, почти тичешком, към апартамента си. Умът ѝ препускаше, като премисляше всяка история, която беше чула тази вечер, и я отхвърляше, пренебрегваше я, намирайки празнините или детайлите, които не пасваха на нейната история с Джулиан. Беше нелепо да мисли, че тя и Джулиан ще свършат по този начин, просто заради една забелка, заради една-единствена грешка. Те се обичаха. Само защото положението беше трудно, това по никакъв начин не означаваше, че са обречени. Нали?

Брук прекоси Шесто авеню, а после — Седмо, а после — Осмо. Пръстите и бузите ѝ започваха да се вкочаняват от студа, но не я беше грижа. Беше се махнала от онова място и беше избягала далече от всички онези отвратителни истории, далече от всички онези предричания за брака ѝ, които нямаха никакво основание. Онези жени не познаваха нея или Джулиан, нито знаеха нещо за тяхното положение! Успя да се успокои, забави ход, пое си дълбоко въздух и си каза, че всичко ще бъде наред.

Само да можеше да се отърве от онази дребна, упорита мисъл в самото дъно на ума си: *Ами ако са прави?*

18

ЩЕ ОБЕЗУМЕЕМ ПО ВРЕМЕ НА РЕГИСТРАЦИЯТА ЗА ПОЛЕТА

Телефонът до леглото иззвъня и Брук се запита за хиляден път защо хотелите не предоставяха услугата за разпознаване на номера на обаждащия се. Но тъй като всеки друг щеше да се обади на мобилния ѝ телефон, тя се наведе, измъкна безжичната слушалка от гнездото ѝ и се напрегна да посрещне нападението.

— Здравей, Брук. Чу ли се с Джулиан? — Гласът на доктор Олтър се носеше плавно през телефонната слушалка, сякаш той беше в съседната стая, а въпреки всички старания на Брук, той беше именно там.

Тя се насили да се усмихне в слушалката, за да не каже нещо наистина неприятно.

— О, привет! — възкликна тя бодро. Някой, който наистина я познаваше, на мига щеше да разпознае това като престорения ѝ приятелски/професионален тон. Както правеше през последните пет години, тя не си послужи с никакво обръщение, когато заговори с бащата на Джулиан. „Доктор Олтър“ беше прекалено официално за един свекър, „Уилям“ някак ѝ се струваше твърде фамилиарно, а той определено никога не я беше подканил да го нарича „татко“.

— Да, чух се — каза Брук с равен тон за стотен път. — Още е в Лондон и вероятно ще бъде там до началото на другата седмица. — Те бяха наясно с тази информация. Беше им я казала в мига, щом бяха връхлетели върху нея на рецепцията. Те на свой ред казаха на Брук, че макар от хотела да са се опитали да ги настанят от отсрещната страна на разполагащия с двеста стаи хотел (по молба на Брук), те настояли да бъдат в съседни стаи „заради удобството“.

Ред беше на свекър ѝ да изцъка неодобрително с език.

— Не мога да повярвам, че пропуска сватбата! Двамата са родени с по-малко от месец разлика. Израснали са заедно. Трент

произнесе изключително затрогваща реч на вашата сватба, а сега Джулиан дори няма да бъде на неговата.

Тя се принуди да се усмихне на иронията в тази ситуация. Беше наговорила на Джулиан цял куп сърдити приказки, задето пропускаше сватбата, като му каза много от същите неща, които баща му току-що беше казал на нея, но в мига, щом доктор Олтър ги изрече, тя се почувства длъжна да се хвърли в защита на Джулиан.

— Всъщност е много важно събитие. Той ще пее пред някои невероятно важни хора, включително министър-председателя на Англия. — Изпусна онази част, че на Джулиан ще му платят двеста хиляди долара за едно четиричасово участие. — Не иска да отвлича вниманието от булката и младоженеца, предвид, въ, всичко случващо се напоследък.

Това беше най-близкото подобие на признание, което някой от двамата правеше, по въпроса за настоящото положение.

Бащата на Джулиан изглежда беше доволен да се преструва, че всичко е наред, че не е видял онези прословути снимки, нито е чел статиите, описващи в подробности очевидното разпадане на брака на сина му. А сега, макар че дузина пъти му бе съобщено, че Джулиан няма да идва на сватбата на Трент, той отказваше да повярва.

Брук чу на заден план как свекърва ѝ се провикна:

— Уилям! Защо говориш с нея по телефона, когато тя е в съседната стая?

След няколко мига на вратата се почука.

Тя се надигна с усилие от леглото и вдигна двата си средни пръста към вратата, докато безмълвно крещеше: „Мамка ви!“, после внимателно докара усмивка върху лицето си, откачи веригата на вратата и каза:

— Привет, съседе!

За първи път, откакто Брук познаваше свекърва си, тя имаше смутен, може би дори нелеп вид. Вталената тясна кашмирена рокля беше в красив, наситен патладжанен нюанс и изглеждаше като ушита по поръчка за дребната ѝ спретната фигура. Беше я съчетала с дълги чорапи в идеалния бледолилав нюанс и убийствени боти на висок ток, които, макар и остри, не създаваха впечатление, че се престарава. Масивното ѝ златно колие беше прекрасно, но дискретно, а гримът ѝ изглеждаше професионално положен. Като цяло, тя беше

олицетворение на светска изтънченост, образец как трябва да се стремят да изглеждат жените на петдесет и пет. Проблемът беше шапката. Периферията ѝ беше с обиколката на поднос за сервиране; макар че цветът ѝ беше напълно в тон с роклята, беше трудно да забележиш друго, освен щръкналите пера, китките изкуствени цветя и грубата материя, която се опитваше да мине за нежно и ефирно цветче на гипсофила, всичките закрепени с обемиста копринена флъонга. Шапката се крепеше несигурно на главата ѝ, периферията се спускаше надолу, за да закрие изкусно лявото ѝ око.

Челюстта на Брук увисна смаяно.

— Какво мислиш? — попита Елизабет, като докосна периферията. — Не е ли убийствена?

— Уау — прошепна Брук, несигурна как да реагира. — Тъъ, за какво е?

— Какво искаш да кажеш с това „за какво е“? За Тенеси! — засмя се свекърва ѝ, преди да превключи на най-добрата си имитация на южняшки акцент, която звучеше като причудлива комбинация от говор на човек, за когото английският е втори език, и каубой от стар уестърн. — Намираме се в Чаа-таа-нуга, Бруук! Трябва да знайш, че истинските южнячки носят тъкмо таквиз шапки.

На Брук ѝ се прииска да се свие на кълбо под завивките и да умре. Това беше невероятно унижително.

— Наистина ли? — изписка тя. Това беше всичко, което успя да каже.

За щастие, Елизабет се върна към нормалното си, леко носово нийоркско произношение.

— Разбира се, че да. Никога ли не си гледала Дербито на Кентъки?

— Ами, да, но ние не сме в Кентъки. И не се ли изисква, един вид, специална ситуация, за да се носят такива шапки? Не съм сигурна, че това важи и за други, въ, светски събития... — Тя остави гласа си да заглъхне, за да смекчи думите си, но свекърва ѝ почти не забеляза.

— О, Брук, нямаш представа за какво говориш. Сега сме в Юга, скъпа! Шапката, която си донесох за самата сватба, е още по-хубава. Утре ще имаме много време да отидем да ти купим една, така че не се

тревожи за нищо. — Тя направи пауза и, все още застанала на прага, огледа Брук от глава до пети. — Още ли не си облечена?

Брук хвърли поглед първо към памучните си панталони, а после — към часовника си.

— Мислех, че тръгваме чак в шест.

— Да, но вече е пет. Изобщо не си си оставила достатъчно време.

— Боже, права си! — възкликна Брук с престорена изненада в гласа. — Трябва да побързам. Хайде да скачам под душа.

— Добре, почукай, когато си готова. Още по-добре — отбий се да изпием по един коктейл. Уилям поръча да донесат малко сваятна водка, така че няма да ти се наложи да пиеш онази противна хотелска мътилка.

— Защо просто не се срещнем във фойето в шест? Както виждаш — Брук отстъпи назад и посочи дрипавата си тениска и разчорлената коса — предстои ми доста работа.

— Ммм — изсумтя свекърва ѝ, очевидно в знак на съгласие. — Добре тогава. Ще се видим в шест. И, Брук? Може би... да помислиш за малко грим на очите? Прави чудеса за лицето.

Горещият душ и епизодът от „Брак с милионер“, който беше пуснала като фон, не ѝ помогнаха да се почувства кой знае колко по-добре, макар че бутилчицата бяло вино от минибара свърши добра работа. Не за дълго обаче. Докато облече запазената си за официални случаи черна загръщаща се около тялото рокля, сложи си малко сенки за очи като покорна снаха и се отправи към фойето, вече беше започнала отново да се чувства изключително стресирана.

Пътят с кола до ресторанта беше само три километра, но ѝ се стори като цяла вечност. Доктор Олтър се оплакваше горчиво през цялото време: що за хотел е този, та няма пиколо, как можело в „Херц“ да дават под наем само американски коли, кой насрочвал вечеря за шест и трийсет вечерта, за бога, след като тогава на практика било време за обяд? Дори успя да се оплаче, че в Чатануга няма достатъчно трафик като за петък вечер — в края на краищата, кой достоен за уважение град имал незадръстени улици и свободни места за паркиране в изобилие? Къде другаде, да му се не види, другите шофьори бяха толкова дяволски любезни, как можеше всички да стоят по десет минути на знака „Стоп“, като трескаво си ръкомахаха, давайки си взаимно път? Никъде, където *той* искаше да бъде — това

беше сигурно. Истинските големи градове имаха задръствания, мръсотия, тълпи, сняг, сирени, дупки по пътищата и други отбрани вбесяващи качества — настояваше той в най-нелепата тирада, която Брук беше чувала. Докато тримата успеят да влязат вътре, вече ѝ се струваше, че са били навън цяла нощ.

За нейно огромно облекчение родителите на Трент стояха точно до вратата. Брук се запита какво ли мислеха за абсурдната шапка на свекърва ѝ. Бащата на Трент и бащата на Джулиан бяха братя, изключително близки въпреки голямата разлика във възрастта, и четиримата незабавно се оттеглиха при бара в далечния край на помещението. Брук се извини с думите, че отива да се обади на Джулиан. Забеляза облекчените изражения: жените, които се обаждаха на съпрузите си само да кажат „здрости“, не можеха просто в следващия миг да захвърлят всичко и да се разведат с тях, нали така?

Огледа се из стаята за Трент или Фърн, но не ги видя. Навън беше около десет градуса, което, в сравнение с февруари в Ню Йорк, си беше направо тропическа жега и тя дори не си направи труда да си закопчае отново палтото. Беше сигурна, че Джулиан няма да отговори — в Обединеното кралство бе полунощ и той сигурно току-що беше приключил изпълнението си — но въпреки това набра номера и се изненада, когато чу гласа му.

— Привет! Толкова се радвам, че се обади — каза той, звучеше толкова шокиран, колкото се чувстваше тя. На заден план не се чуваше шум. Тя долови вълнението в гласа му. — Точно си мислех за теб.

— Така ли? — попита тя, подразнена от нотката на неувереност в гласа си. През последните две седмици разговаряха по веднъж на ден, но всеки път Джулиан започваше пръв.

— Направо ме убива мисълта, че си на онази сватба без мен.

— Да, тази мисъл е убийствена и за родителите ти.

— Подлудяват ли те?

— Твърде меко казано. Полудяхме още при първата среща. В момента сме на път да се самоунищожим.

— Съжалявам — каза той тихо.

— Мислиш ли, че постъпваш правилно, Джулиан? Още не съм видяла Трент или Фърн, но не знам какво ще кажа.

Джулиан се прокашля, за да прочисти гърлото си:

— Просто им кажи отново, че не съм искал да превръщам специалната му вечер в медиен цирк.

Брук замълча за миг. Ако трябваше да се хване на бас, щеше да предположи, че Трент по-скоро би рискувал да се сблъска с един-двама нахални репортери, вместо да приеме неговият братовчед и стар приятел да пропусне сватбата му, но не каза нищо.

— Е, хм, как мина тази вечер?

— О, боже, Рук, беше невероятно. Просто невероятно. Близко до имението има някакво градче, а нагоре на хълма има невероятен средновековен стар град, откъдето се разкрива гледка към съвременния град отдолу. Единственият начин да се качим там беше да вземем малка въжена железница до върха, по петнайсет души наведнъж, а после, на слизане, е като лабиринт — всички онези огромни каменни стени с факли отгоре и малки ниши, в които се гушат магазини и домове. Точно в средата имаше древен амфитеатър с най-невероятните гледки към обширните шотландски хълмове и аз изнесох концерт в тъмнината, докато всичко се осветяваше само от свещи и факли. Поднесоха онези горещи лимонови напитки, а в студения въздух, горещите напитки и странното осветление имаше нещо... не го обяснявам добре, но беше невероятно.

— Звучи великолепно.

— Наистина беше! А после, когато свърши, отведоха всички обратно в хотела... курорта? Провинциалното имение? Не знам как да го нарека, но това място също е невероятно. Представи си много стара ферма, заобиколена от цели акри вълнисти хълмове, но с всичките му там телевизори с плоски екрани, подови отопления в баните и най-щурия огромен басейн, който си виждала. Стаите струват от порядъка на две хилядарки на нощ и всяка си има собствена камина с отделна малка библиотека, и всяка стая върви с личен иконом. — Той замълча за миг, а после каза, с много сладък тон: — Щеше да е абсолютно съвършено, ако и ти беше тук.

Беше хубаво да го чуе толкова щастлив — наистина беше хубаво — и толкова приказлив. Очевидно беше решил да възприеме подхода на споделянето: може би наистина го мъчеха угризения на съвестта заради разговорите им напоследък. Но ѝ беше малко трудно да го преглътне, предвид собственото ѝ положение в момента: придружена от свекъра и свекърва си, вместо от държавни глави или международно

известни супермодели; стриптийз клубове, вместо идилични провинциални поля; безлична хотелска стая в местния „Шератон“, без помен от личен иконом. И на всичко отгоре, присъстваше на сватбата на неговия братовчед — сама. Така че, макар да беше страхотно да чуе, че той си изкарва толкова приятно, нямаше да има нищо против да не научава твърде големи подробности за разточителното великолепие, с което е заобиколен.

— Виж, трябва да бягам. Репетицията за празничната вечеря ще започне всеки момент.

Една двойка приблизително на нейната възраст мина покрай нея на път към входа на ресторанта и всички си размениха усмивки.

— Сериозно, как са родителите ми?

— Не знам, изглеждат добре.

— Държат ли се прилично?

— Опитват се, предполагам. Баща ти е бесен заради колата под наем — не питай — а майка ти, изглежда, мисли, че това е бал с маски, но да, добре са.

— Ти си истинска героиня, Брук — каза той тихо. — Правиш безкрайно повече от това, което изисква дългът ти. Сигурен съм, че Трент и Фърн го оценяват.

— Така е правилно.

— Но това не значи, че много хора биха го направили. Надявам се, че и аз постъпих правилно.

— Не става въпрос за нас и за онова, през което преминаваме — каза тя тихо. — Длъжни сме да се престорим на щастливи и да отпразнуваме тяхната нощ. И именно това ще се опитам да направя.

Отново я прекъсна друга двойка, която мина покрай нея. Нещо в начина, по който я гледаха, показваше, че са я познали. Щом всички видеха, че е там сама, щяха да започнат да се сипят предположения.

— Брук? Съжалявам, наистина. Но ми липсваш и нямам търпение да те видя. Наистина мисля, че...

— Трябва да бягам — каза тя, давайки си сметка, че я слушат други хора. — Ще говорим по-късно.

— Добре — каза той и тя долови, че се е обидил. — Поздрави всички от мен и се опитай да се забавляваш тази вечер. Много ми липсваш и много те обичам.

— Аха. Подобно. Чао. — Тя прекъсна разговора и бе посрещната от твърде познато чувство: идваше ѝ да се свие на пода и да заплаче, и може би щеше да напрани тъкмо това, ако Трент не беше излязъл навън. Носеше дрехи, които Брук възприемаше като „пансионерски шик“: бяла риза, син блейзър, вратовръзка с цвят на червена боровинка, мокасини и — като знак на почит към променящите се времена — предизвикателно изглеждащ панталон в цвят каки (прав, вместо с басти). Дори сега, след всичките тези години, в паметта ѝ пак проблесна светкавично споменът за срещата им в безвкусния италиански ресторант и онова напрегнато, подобно на пърхане чувство, което изпита, когато Трент я заведе до бара, където зърна Джулиан.

— Хей, чух слух, че си тук — каза той, като се наведе към нея да я целуне по бузата. — Това Джулиан ли беше? — Той кимна към телефона.

— Да, в Шотландия е. Знам, че би предпочел да е тук — каза тя немощно.

Трент се усмихна:

— Е, тогава трябваше да бъде. Хиляда пъти се опитах да му кажа, че това е частна резиденция и с радост ще наемем охрана, за да държим надалеч всякакви папараци, но той упорито настояваше, че не искал да предизвиква истински цирк. Никакви мои думи не можаха да го убедят. Така че...

Брук взе ръката му:

— Наистина съжалявам за всичко това — каза тя. — Моментът е ужасно избран от наша страна.

— Влизай вътре и да ти налеем едно питие — каза Трент.

Тя стисна ръката му над лакътя:

— Да вземем едно питие на теб. — Тя се усмихна. — Това е *твоята* нощ. А и още не съм поздравила прекрасната ти булка.

Брук мина през вратата, която Трент задържа отворена за нея. Сега стаята бръмчеше оживено: четирийсетина души се разхождаха наоколо с коктейли в ръце, водейки обичайните любезни разговори на незначителни теми. Единственият човек, когото разпозна, ако не се брояха свекър ѝ, свекърва ѝ, булката и младоженецът, беше по-малкият брат на Трент, Тревър — второкурсник в колежа, който в момента се бе сгърбил в ъгъла, в поза, която просто умоляваше никой да не

приближава до него, напрегнато забил поглед в телефона си. Стори ѝ се, че, с изключение на Тревър, за частица от секундата сякаш цялата стая спря да се движи и вдигна поглед, когато влязоха: нейното присъствие — и отсъствието на Джулиан — бяха забелязани.

Несъзнателно стисна ръката на Трент. В отговор той стисна нейната и Брук каза:

— Върви да се срещнеш с публиката си! Наслади се — моментът отминава наистина бързо.

Останалата част от вечерята, за щастие, премина без особени събития. Без Брук да я моли, Фърн се бе показала достатъчно любезна да промени местата и да настави Брук далече от семейство Олтър и да я сложи до себе си. Брук веднага я хареса: тя разказваше възхитителни истории и шеги, задаваше въпроси на всички за живота им и беше свела самоиронизирането до наука. Успя дори да се справи с неловката ситуация, когато един от приятелите на Трент от медицинския факултет се впусна в пиянска възхвала на някогашната страст на Трент към момичета с изкуствени гърди, като се засмя и отдръпна роклята си от гърдите, като хвърли поглед надолу и каза: „Е, със сигурност я е преодолял!“.

Когато вечерята приключи и семейство Олтър дойдоха да вземат Брук, за да я закарат обратно до хотела, Фърн я хвана под ръка, преплете ръката ѝ със своята, изпърха с клепки към бащата на Джулиан и пусна в ход южняшкия си чар:

— О, не, дума да не става! — каза тя с преувеличено провлачен тон, както развеселено забеляза Брук. — Тя остава тук с нас. Ще изпратим всички вас, изкуфелите старци, обратно в стаите ви, а ние ще останем и ще си направим малко парти. Ще се погрижим тя да се прибере благополучно.

Семейство Олтър се усмигнаха и изпратиха въздушни целувки на Фърн, а после — на Брук. В мига, след като те излязоха от трапезарията, Брук се обърна към Фърн:

— Ти ми спаси живота. Щяха да ме накарат да изпия едно питие с тях, като се приберем в хотела. После щяха да влязат право в стаята ми да ме заспят с още шест хиляди въпроса за Джулиан. Твърде вероятно беше тя да пусне някой коментар за теглото ми, за брака ми, или за двете. Не знам как да ти се отблагодаря.

Фърн пренебрегна думите ѝ с махване на ръка:

— Моля те. Не можеш да те оставя да си тръгнеш с жена, която носи такава шапка. Ами ако хората те видят? — Тя се засмя и Брук беше по-очарована от всякога. — Освен това от чисто егоистични подбуди се радвам, че можеш да останеш. Всичките ми приятели те обожават.

Брук знаеше, че Фърн каза това, само за да я накара да се почувства по-добре — в края на краищата, тя почти не беше имала възможност да говори с никого през цялата вечер, макар че всички приятели на Трент и Фърн изглеждаха мили — но на кого всъщност му пукаше? Действаше. Тя се чувстваше добре. Достатъчно добре да изпие една текила с Трент „в чест на Джулиан“ и все още достатъчно добре, за да обърне два лимониви коктейла с Фърн и момичетата от нейния женски клуб (които, по една случайност, носеха на пиене повече от всички други жени, които беше виждала). Още се чувстваше добре, когато около полунощ светлините бяха изгасени и някой измисли как да включи телефон в стереосистемата на ресторанта, чувстваше се добре през цялото време в продължение на още два часа, преминали в пиене, танцуване и — ако трябваше да е напълно честна — забавно, старомодно флиртуване с един от колегите стажанти на Трент. Напълно невинно, разбира се, но беше забравила какво е усещането някой изключително мил и сладък тип да ѝ посвещава вниманието си през цялата вечер, да ѝ носи питиета и да се опитва да я разсмее: това също беше хубаво усещане.

Онова, което не беше приятно усещане, естествено, беше мъчителният махмурлук на другата сутрин. Въпреки че се беше прибрала в стаята си почти в три часа, тя се събуди в седем и се втренчи в тавана, знаейки, че със сигурност ще повърне и питайки се колко ли щеше да се наложи да страда, преди това да се случи. Половин час по-късно беше на пода в банята, като се задъхваше и се молеше семейство Олтър да не почукат. За щастие успя да пропълзи обратно под завивките и да заспи отново до девет.

Въпреки смазващото главоболие и противния вкус в устата, Брук се усмихна, когато отвори очи и провери телефона си. Джулиан се беше обаждал и пращал съобщения половин дузина пъти, като непрестанно питаше къде е тя и защо не си вдига телефона — той беше на път към летището за полета до вкъщи, тя му липсваше и той я обичаше и нямаше търпение да я види отново в Ню Йорк. Беше хубаво

да види ролите разменени, макар и само за една нощ. Накрая тя беше онази, която бе пила твърде много, бе останала будна до твърде късно и се беше забавлявала твърде дълго.

Брук взе душ и се отправи към лоби бара за кафе, като се молеше да не се натъкне на семейство Олтър, докато излизат. Предната вечер ѝ бяха казали, че планират да прекарат деня с родителите на Трент: жените си бяха взели час за фризьор и гримьор, а мъжете щяха да играят скуош. Когато Елизабет покани Брук да ги придружи, тя безцеремонно беше излъгала, като каза, че мисли да се отбие в къщата на Фърн и да обядва с нея и шаферките. Тъкмо се беше разположила с вестника и едно огромно кафе с мляко, когато чу името си. До масата ѝ стоеше Айзък, симпатичният стажант, с когото беше флиртувала снощи.

— Брук? Привет! Как си? Надявах се да те видя!

Тя не можа да не се почувства поласкана при тези думи.

— Привет, Айзък. Радвам се да те видя.

— Не знам за теб, но аз се чувствам доста омаломощен след снощи.

Тя се усмихна:

— Да, малко попрекалихме снощи. Но си изкарах страхотно.

Беше съвсем сигурна, че това прозвуча толкова невинно, колкото беше възнамерявала — в края на краищата флиртуването беше забавно, но тя беше омъжена — затова, просто за всеки случай, изтърси:

— Съпругът ми ще е много разстроен, че го е пропуснал.

На лицето му се появи странно изражение. Не изненада, а по-скоро облекчение, че най-после беше казала нещо. После тя разбра.

— Значи, съпругът ти е Джулиан Олтър, нали? — попита той, като седна до нея. — Чух всички да говорят за това снощи, но не бях сигурен дали е вярно.

— Единственият и неповторим — каза Брук.

— Това е невероятно! Направо не мога да ти опиша. Следвам го на всичките му изпълнения, още откакто едно време свиреше в бара на Ник в Горен Ийст Сайд. После изведнъж той беше навсякъде! Не можех да отворя списание или да включа телевизора, без да видя Джулиан Олтър. Уау. Сигурно си толкова развълнувана.

— Преизпълнена с вълнение — каза тя автоматично: осъзнаването я осени в един ужасен миг. Запита се колко трябваше да изчака, преди да може да стане, без да прояви изключителна грубост, и определи минимум от три безкрайни минути.

— Следователно, наистина се надявам, че нямаш нищо против да попитам...

О, не! Канеше се да я попита за снимките, сигурна беше в това. Беше прекарала осемнайсет блажени часа, в които никой не ги бе споменал, а сега Айзък щеше да провали всичко.

— Не искаш ли кафе? — избълва Брук в отчаян опит да отклони вниманието му от неизбежното.

За миг той придоби объркано изражение, а после поклати отрицателно глава. Пъхна ръка в брезентовата куриерска чанта, подпряна в краката му, извади кафяв пощенски плик и каза:

— Питам се дали ще имаш нещо против да предадеш това на Джулиан от мое име? Искам да кажа, направо не мога да си представя колко е зает и така нататък — и нека кажа веднага, че изобщо не съм толкова талантлив като него — но посвещавам малкото си свободно време на музиката си и, ами... много бих искал да чуя какво мисли. — С тези думи, той бръкна в плика, измъкна компактдиск в прозрачна опаковка и го подаде на Брук.

Тя не знаеше да се смее ли, или да плаче.

— Ъм, разбира се, ще... всъщност, защо не ти дам адреса му в студиото? Можеш да му го изпратиш лично по пощата.

Лицето на Айзък светна:

— Сериозно? Това е страхотно. Просто мислех, че, ъъ, при всичко, което става в момента, ами, не бях сигурен дали той ще...

— Да. Още е там през цялото време, работи по следващия си албум. Слушай, Айзък, трябва да изтичам горе и да се обадя по телефона. Ще се видим довечера, нали?

— Разбира се, звучи добре. О, Брук? Едно последно нещо. Приятелката ми — тя ще дойде чак довечера — всъщност има блог. Отразява, един вид, материали за знаменитости и светски събирания, такива неща. Във всеки случай, знам, че ще е във възторг да направи интервю с теб. Каза ми да те попитам, в случай че търсиш честно и безпристрастно място, за да разкажеш своята част от историята. Във всеки случай, знам, че тя ще е просто във възторг да...

Ако не си тръгнеш в този миг, Брук щеше да каже нещо ужасно.

— Благодаря, Айзък. Наистина мило от нейна страна да се сети за мен. Засега съм добре, но благодаря. — И преди той да успее да каже и дума повече, тя се втурна към асансьора.

Когато се върна, камериерката чистеше стаята ѝ, но Брук не можеше да рискува да слезе отново във фоайето. Усмихна се на жената, която и без друго имаше вид, сякаш е изтощена и се нуждае от почивка, и ѝ каза да пропусне останалото. След като жената си събра нещата и си тръгна, Брук се стовари върху неоправеното легло и се опита да събере енергия да свърши нещо. Трябваше да започне да се приготвя едва след шест часа и беше решена да прекара времето в проучване на обяви за работа, изпращане на автобиографията си и писане на няколко шаблонни мотивационни писма, които можеше да персонализира по-късно.

Започна да настройва радиото, докато намери радиостанция с класическа музика — дребен бунт срещу Джулиан, който беше напълнил плейъра и телефона ѝ не само със собствената си музика, но също и на всеки друг изпълнител, когото според него тя би трябвало да слуша — и се закотви пред бюрото. През първия час беше изключително съсредоточена — немалък подвиг, като се имаше предвид дебнешото главоболие — и успя да изпрати автобиографията си във всички големи сайтове за търсене на работа. През втория час поръча салата от пиле на грил от обслужването по стаите и се загледа в стар епизод на „Бягство от затвора“ на лаптопа си. После си дремна трийсет минути. Когато малко след три мобилният ѝ телефон иззвъня и на екранчето се изписа „Извън зона“, тя едва не го пренебрегна, но отговори, с мисълта, че може да е Джулиан.

— Брук? Обаждат се Маргарет. Маргарет Уолш.

Беше толкова удивена, че за малко не изпусна телефона. Първата ѝ реакция беше страх — пак ли пропускаше смяната си? — но после логиката се върна и тя си спомни, че най-лошото вече се беше случило. Независимо защо се обаждат Маргарет, Брук можеше да каже с пълна сигурност, че не е, за да я уволни.

— Маргарет! Как си? Всичко наред ли е?

— Да, всичко е наред. Слушай, Брук, съжалявам, че те безпокоя през уикенда, но не исках това да чака до другата седмица.

— Изобщо не ме безпокоиш! Всъщност точно в момента разпращам автобиографията си — с усмивка каза тя в слушалката.

— Е, хубаво е да го чуя, защото мисля, че мога да ти предложа място, където да я изпратиш.

— Наистина ли?

— Току-що ми се обади една моя колежка, Анита Мур. Всъщност, тя е бивша моя служителка, но от преди много години. Работила е в „Маунт Синай“ с години, но наскоро напусна и отваря собствена практика.

— О, това звучи интересно.

— Ще оставя тя да ти съобщи подробностите, но разбрах, че е получила федерални средства, за да открие нещо като център за ранна интервенция в рисков квартал. Търси да назначи логопед, който да е специализиран в занимания с деца, и щатен диетолог, който има опит с храненето по време на бременността и кърменето, храненето на младите майки и новородените бебета. Ще обслужва общност, която няма редовен достъп до специализирани грижи преди раждането, пациентки, които не знаят абсолютно нищо за храненето, така че несъмнено голяма част от това ще включва елементарни обяснения — буквално убеждаване на жените защо имат нужда от фолиева киселина, такива неща — но мисля, че по този начин работата ще бъде предизвикателна и удовлетворяваща. Тя не иска да отмъква никой от настоящите диетолози от „Маунт Синай“, затова се обади да ме пита дали имам да ѝ препоръчам някого.

— И ти ме препоръча?

— Да. Ще бъда честна, Брук: казах ѝ всичко за Джулиан, за пропуснатите работни дни, за трескавото разписание, но ѝ казах също и че си една от най-умните и най-добрите служители, които съм вземала на работа. По този начин всички влизат в начинанието съвсем запознати със ситуацията.

— Маргарет, звучи като невероятен шанс. Не знам как да ти благодаря, че си ме препоръчала.

— Брук? Моля те само за едно. Ако мислиш, че трескавият ти начин на живот ще продължи така, че редовно да се отразява на работата ти, моля те, бъди честна с Анита. Онова, което се опитва да прави, е твърде трудно без персонал, на който не може да разчита.

Брук закима ожесточено:

— Съвсем наясно съм, Маргарет. Кариерата на съпруга ми вече няма да се отразява на моята собствена. Мога да обещая това на теб и на Анита.

Едва сдържайки се да не запищи от радост в слушалката, Брук внимателно си преписа координатите на Анита и обсипа Маргарет с благодарности. Като отвори нова кутия с диетична кока-кола от минибара — главоболието ѝ беше изчезнало като с магия — тя натисна клавиша за ново съобщение на електронната си поща и започна да пише. *Щеше* да получи тази работа.

19

ТАНЦЪТ НА СЪЖАЛЕНИЕТО

Брук се усмихна изнурено на доктор Олтър, докато той задържа за нея задната врата на взетата под наем кола и галантно махна с ръка.

— След теб, скъпа — каза той. За щастие, изглежда, че беше превъзмогнал насочения си към „Херц“ гняв от предишния ден и пътуването премина почти без гневни изблици.

Брук се гордееше със себе си, че не беше коментирала по никакъв начин шапката на Елизабет, която днес се състоеше от поне половин килограм захваната с карфици тафта и цял букет изкуствени божури. В съчетание с шикозна вечерна рокля на Ив Сен Лоран, изключително елегантна чанта „Шанел“ и великолепни обсипани с мъниста обувки „Маноло Бланик“. Тази жена беше пълна откачалка.

— Чу ли се с Джулиан? — попита я свекърва ѝ, когато свърнаха по алеята към дома.

— Не днес. Оставил е няколко съобщения снощи, но се прибрах прекалено късно, за да отговоря на обажданията му. Боже мой, тези студенти по медицина умеят да купонясват и определено не ги е грижа дали една жена е омъжена, или не.

През страничното огледало, в което Елизабет надзърташе, Брук видя как веждите ѝ се вдигнаха рязко и почувства лек прилив на радост от дребната си победа. Пътуваха мълчаливо през остатъка от пътя. Когато спряха пред внушителната готическа порта, която заобикаляше дома на семейство Фърн, Брук видя как свекърва ѝ кима почти недоловимо с одобрение, сякаш за да каже: „Ами, да, ако трябва да живееш извън Манхатън, това е точно правилният начин да го направиш“. Пътят от портата до къщата се виеше покрай достигнали зрелостта си японски вишневи дървета и извисяващи се дъбове и беше достатъчно дълъг, за да позволи имотът да се определи по-скоро като „имение“, отколкото „дом“. Макар че беше февруари и бе мразовито, всичко изглеждаше тучно и зелено — някак здравословно. Камериер в смокинг се погрижи за колата им, а прекрасна млада жена ги придружи

вътре: Брук видя как момичето крадешком хвърли поглед към шапката на свекърва ѝ, но беше прекалено вежливо, за да зяпа.

Брук отправи молитва семейство Олтър да я оставят на мира и в мига, щом зърнаха барманите с папийонки зад масивен махагонов бар, те не я разочароваха. В ума ѝ бързо възкръснаха дните ѝ на необвързана. Беше странно колко бързо човек забравя какво е усещането да си сам на сватба или на парти, където всички останали бяха по двойки. Това ли беше новото нормално?

Почувства телефонът да вибрира в дамската ѝ чанта и като взе бързо чаша шампанско от един преминаващ поднос, за да се подкрепи, се шмугна в една тоалетна стая наблизо.

Беше Нола.

— Как върви? — Гласът на приятелката ѝ се стори на Брук като топло, удобно одеяло в това леденостудено, стряскащо имение.

— Няма да излъжа. Доста е напечено.

— Е, това и аз можех да ти го кажа. Все още не разбирам защо ти е да се подлагаш на това...

— Не знам какво съм си мислила. Боже мой, не съм била сама на сватба от шест, или седем години. Това просто е ужасно.

Нола изсумтя:

— Благодаря, приятелко. Да, наистина е кофти. Не беше нужно да отиваш там, за да го разбереш сама — определено можех да ти кажа.

— Нола? Какво правя? Не само тук, а изобщо? — Брук долови, че гласът ѝ е станал висок и леко паникьосан и забеляза, че телефонът започва да се хлъзга в потната ѝ ръка.

— Какво искаш да кажеш, миличка? Какво не е наред?

— Какво не е наред ли? А какво е наред? Намираме се в тази странна ситуация — да не знаем какво да направим в следващия момент, да сме неспособни просто да простим и да забравим; нямаме никаква представа дали можем да продължим напред. Обичам го, но му нямам доверие и се чувствам наистина отдалечена от него. И не е само заради момичето, макар че това ме подлудява, а всичко.

— Шшт, успокой се, успокой се. Утре ще си бъдеш у дома. Ще те посрещна на входната ти врата — никого не обичам достатъчно, че да го посрещна на летището — и ще поговорим за всичко. Ако изобщо е възможно ти и Джулиан да изясните това, да поправите нещата, ще го

направите. А ако решиш, че не е възможно, аз ще съм до теб през всяка стъпка от пътя. А също и много други хора.

— О, боже мой, Нола. — Мисълта за това я правеше толкова нещастна, че тя изстена. Фактът, че някой допускаше, че тя и Джулиан може и да не се справят, беше ужасяващ.

— Стъпка по стъпка, Брук. Тази вечер единственото, което трябва да направиш, е да стиснеш зъби и да се усмихваш по време на церемонията, коктейла и предястието. В момента щом разчистят съдовете от вечерята, си повикай такси и се спасявай в хотелската си стая. Чуваш ли ме?

Брук кимна.

— Брук? Да, или не?

— Да — каза тя.

— Слушай, излез от тоалетната и следвай инструкциите ми, окей? Ще се видим утре. Всичко ще бъде наред, обещавам.

— Благодаря, Нол. Само ми кажи набързо. Как върви всичко при теб? Нещата с Андрю още ли са добре?

— Да, всъщност, точно сега съм с него.

— Точно сега си с него? Тогава защо ми се обаждаш?

— В момента има антракт и той е в тоалетната...

Нещо в тона на Нола звучеше подозрително.

— Какво гледате?

Настъпи пауза.

— „Цар Лъв“.

— Гледате „Цар Лъв“? Сериозно? О, чакай, това е, за да тренираш за ролята на мащеха, нали така?

— Да, затова сме взели хлапето с нас. И какво от това? Сладък е.

Въпреки волята си, Брук се усмихна:

— Обичам те, Нола. Благодаря ти.

— И аз те обичам. А ако кажеш на някого за това...

Брук още се усмихваше широко, когато излезе и се блъсна право в Айзък — и приятелката му, която имаше блог.

— О, здрасти! — възкликна Айзък с лишения от всякакви сексуални нотки ентузиазъм на човек, прекарал цялата предишна вечер, флиртувайки с някого с напълно егоистична цел. — Брук, бих искал да те запозная със Сузана. Мисля, че по-рано ти разказвах колко много би искала да...

— Да взема интервю от теб — каза Сузана, като протегна ръка. Момичето беше младо, усмихнато и доста хубавичко и Брук не можеше да преглътне това дори за миг повече.

Брук призова в себе си отдавна забравен запас от увереност и самообладание, погледна Сузана право в очите и каза:

— За мен е голямо удоволствие да се запозная с вас и наистина много се надявам, че ще ми простите за грубостта, но просто трябва да предам съобщение на свекърва си.

Сузана кимна.

Стиснала високата си тясна чаша с шампанско като спасително въже, Брук изпита почти облекчение, когато откри семейство Олтър в шатрата за церемонията: бяха ѝ запазили място.

— Не обожаваш ли сватбите? — попита Брук възможно най-жизнерадостно. Това бяха глупости, но какво друго можеше да каже?

Свекърва ѝ се взря в огледалцето си с пудриера и потупа с пухчето невидимо петънце на брадичката си.

— Намирам за просто удивително, че повече от половината от всички бракове ще се провалят и въпреки това абсолютно всяка двойка младоженци, които тръгнат надолу по тази пътека, си мислят, че няма да се случи на тях.

— Ммм — промърмори Брук. — Колко прекрасно да обсъждаш статистиката на разводите точно по време на сватбена церемония.

Това вероятно беше най-грубото нещо, което беше казвала на свекърва си, но тя дори не трепна. Доктор Олтър вдигна поглед от блекбърито си, където проверяваше цените на акциите, но когато видя, че съпругата му не реагира, отново заби поглед в екрана.

За щастие, засвири музиката и всички в стаята притихнаха. Трент и родителите му влязоха в шатрата първи и Брук се усмихна, когато видя колко искрено щастлив — и ни най-малко нервен — изглеждаше той. След тях в колона по един влязоха шаферките, шаферите и момичетата, които носеха цветята, а после Фърн с родителите си от двете страни, сияеща точно както се полага на една булка. Церемонията беше безупречна смесица от еврейски и християнски традиции и въпреки че беше потисната, на Брук ѝ беше приятно да види как Фърн и Трент се взират един в друг с онзи многозначителен поглед.

Едва когато равинът започна да обяснява на публиката символизма на покривалото *чула*, как този воал символизира новия дом, който двойката ще създаде заедно, как ще ги защитава и закриля от външния свят и въпреки това е открито от четирите страни, за да приеме приятелите и близките им, Брук се просълзи. Това беше любимата ѝ част от собствената ѝ сватбена церемония и от всички сватби, на които двамата с Джулиан бяха присъствали, именно в този момент двамата стисваха ръцете си и си разменяха същия многозначителен поглед, който сега Трент и Фърн си отправяха. Сега тя не само беше сама там, но и беше невъзможно да не признае очевидното: апартаментът им отдавна не ѝ се струваше като дом, а тя и Джулиан може би бяха на път да станат част от статистиката на свекърва ѝ.

По време на приема, една от приятелките на Фърн се наведе и прошепна нещо на съпруга си, при което той ѝ отправи поглед, сякаш казваше: *Сериозно?* Момичето кимна и Брук се запита за какво ли си говорят, докато съпругът изведнъж се появи до стола ѝ, подаде ръка и покани Брук на танц. Танцът на съжалението. Тя го познаваше добре: често сама бе смушквала Джулиан, подсещайки го да покани на танц жени, дошли сами на някоя сватба, като си мислеше, че върши добро дело. Е, сега, когато знаеше какво е усещането да се налага да приемаш подобно благоволение, тя се закле, че няма да го направи никога повече. Благодарил многословно на съпруга, но се извини, като каза нещо от рода на това, че трябва да си намери хапче против главоболие, и забеляза облекчението му. Този път, когато се отправи към любимата си тоалетна в коридора, не беше сигурна, че ще се застави да излезе отново навън.

Погледна си часовника. Девет и четирийсет и пет. Обеща си, че ако семейство Олтър не си тръгнат до единайсет, ще си повика такси. Вмъкна се обратно в коридора, който беше ветровит и, за щастие, пуст. Една бърза проверка на телефона разкри, че няма нови гласови, или текстови съобщения, макар че дотогава Джулиан трябваше вече да се е прибрал. Запита се какво ли прави, дали вече беше прибрал Уолтър от кучкаря и се бяха сгушили заедно на дивана. Или може би беше отишъл направо в студиото. Тя още не искаше да се връща на приема, затова известно време остана да крачи насам-натам, като първо провери Фейсбук, а после погледна номера на една местна

таксиметрова компания, просто за всеки случай. Изразходила вече всичките си оправдания и начини за разсейване, Брук пусна телефона в чантичката си, скръсти двете си голи ръце на гърдите, и се отправи към музиката.

Почувства една длан да обгръща рамото ѝ и още преди да се обърне, преди той да успее да каже дори една дума, разбра, че това беше ръката на Джулиан.

— Рук? — Гласът му беше питащ, неуверен. Не беше сигурен как ще реагира тя.

Тя не се обърна веднага — беше почти изплашена, че греша, че това не е той — но когато все пак го направи, пристъпът на емоции я удари като камион. Ето го, застанал точно пред нея, носеше единствения си костюм и ѝ се усмихваше свенливо, нервно, с изражение, което сякаш казваше: *Моля те, прегърни ме*. И въпреки всичко, което се беше случило, и цялата дистанцираност между тях през последните седмици, това беше всичко, което Брук искаше да направи. Невъзможно беше да го отрече: изпита спонтанен, инстинктивен възторг да го види.

След като рухна в обятията му, тя не можа да проговори почти трийсет секунди. Докосването му беше топло, уханието — точно каквото трябва и той я прегръщаше толкова силно, че тя заплака.

— Надявам се, че това са сълзи от радост?

Тя ги избърса: даваше си сметка, че гримът ѝ се е размазал, но изобщо не я беше грижа.

— Радост, облекчение и още около един милион неща — каза тя.

Когато най-накрая се отдръпнаха един от друг, тя забеляза, че Джулиан носи маратонки „Конвърс“ с костюма си.

Той проследи погледа ѝ надолу към обувките му.

— Забравих да си сложа в багажа официални обувки — каза, като присви леко рамене. Посочи към главата си, на която не носеше шапка. — А косата ми е пълна скръб.

Брук се наведе към него и го целуна отново. Усещането беше толкова хубаво, толкова нормално! Искеше да се ядоса, но беше толкова дяволски щастлива да го види.

— О, на никого не му пука. Те просто ще бъдат щастливи, че си тук.

— Ела с мен. Хайде да намерим Трент и Фърн. После двамата с теб можем да си поговорим.

Нещо в начина, по който той каза това, я успокои. Той беше там, поемаше контрола, а тя беше просто толкова щастлива да го следва. Той я поведе надолу по коридора, където няколко от гостите на сватбата — сред които Айзък и приятелката му, забеляза със задоволство тя — се дръпнаха стъписано, а после право навън до шатрата. Оркестърът си почиваше, докато всички ядяха десерта, така че нямаше начин да се вмъкнат незабелязано. Когато влязоха, промяната, настъпила в помещението, бе осезаема. Хората се втренчиха в тях, зашепнаха помежду си, а едно малко момиче на десетина-единайсет години направо посочи Джулиан и извика името му към майка си. Брук чу свекърва си, преди да я види.

— Джулиан! — изсъска Елизабет, сякаш появила се от нищото. — Какво носиш!

Брук поклати глава. Тази жена винаги я удивяваше.

— Здравсти, мамо. Къде е...

Доктор Олтър се появи само секунди след жена си.

— Джулиан, къде беше, по дяволите? Пропускаш репетицията за сватбената вечеря на собствения си братовчед, оставяш жена си съвсем сама цял уикенд, а сега се появяваш в такъв вид? Какво те е прихванало?

Брук се подготви за спречкване, но Джулиан просто каза:

— Страхотно е да ви видя, мамо, татко. Но сега моля да ме извините.

Джулиан я отведе забързано до Трент и Фърн. Те бяха заети да обикалят всички маси и Брук чувстваше как стотици очи са приковани върху нея и Джулиан, докато те се приближаваха към щастливата двойка.

— Трент — каза Джулиан тихо, като сложи длан на гърба на братовчед си.

Върху лицето на Трент се изписа шок, а после — радост, когато се обърна. Двамата се прегърнаха. Фърн се усмихна на Брук и цялата тревога на Брук дали Фърн им е сърдита за внезапната поява на Джулиан се изпари.

— Първо и преди всичко, поздравления за вас двамата! — каза Джулиан, като тупна отново Трент по гърба и се наведе да целуне

Фърн по бузата.

— Благодаря, приятел — каза Трент, явно щастлив да види Джулиан.

— Фърн, изглеждаш прекрасно. Не знам какво е направил този тип, че да те заслужи, но има дяволски голям късмет.

— Благодаря, Джулиан — каза Фърн с усмивка. Пресегна се и хвана ръката на Брук. — С Брук най-после успяхме да прекараме известно време заедно този уикенд и бих казала, че ти също си извадил голям късмет.

Брук стисна ръката на Фърн.

Джулиан се ухили на Брук:

— И аз така мисля — каза той. — Слушайте, хора, много съжалявам, че изпуснах всичко.

Трент го прекъсна с махване на ръка:

— Не се безпокой за това. Радваме се, че успя.

— Не, не, трябваше да бъда тук за целия уикенд. Наистина съжалявам.

За минута Джулиан изглеждаше, сякаш ще се разплаче. Фърн се надигна на пръсти да го прегърне и каза:

— Това не е нищо, което два билета за следващото ти шоу в Ел Ей да не могат да поправят. Не е ли така, Трент?

Всички се засмяха и Брук видя как Джулиан пъкна в ръката на Трент сгънат лист хартия:

— Това е тостът, който трябваше да произнеса на репетицията за тържествената вечеря. Съжалявам, че не можах да го прочета снощи.

— Можеш да го направиш сега — каза Трент.

Джулиан изглеждаше слисан:

— Искаш да го прочета сега?

— Това е тостът ти, нали така?

Джулиан кимна.

— Тогава мисля, че говоря от името и на двама ни, когато казвам, че с огромно удоволствие ще го чуем. Ако нямаш нищо против...

— Разбира се, че нямам нищо против — каза Джулиан. Почти в същия миг някой се появи с микрофон: след няколко прозвънтявания на чаши и няколко знака за тишина, шатрата притихна. Джулиан прочисти гърло, взе микрофона и сякаш на мига се отпусна. Брук се запита дали всички в стаята мислеха колко естествено изглежда той с

микрофон в ръка. Напълно спокоен и абсолютно възхитителен. Тя почувства прилив на гордост.

— Привет на всички — каза той с усмивка, от която на бузите му се появиха трапчинки. — Казвам се Джулиан и с Трент сме първи братовчеди, всъщност родени само с шест месеца разлика, така че, мисля, може честно да се каже, че се знаем от доста отдавна. Тъж, съжалявам, че ви прекъсвам забавлението, но просто исках да пожелаая на братовчед си и прекрасната му младоженка цялото щастие на света.

Той замълча за миг и се заигра с листа, но след като очите му пробягаха бързо по няколко думи, той сви рамене и го натъпка обратно в джоба си. Вдигна поглед и направи пауза.

— Чуйте всички: познавам Трент от много време и мога със сигурност да кажа, че никога, абсолютно никога не съм го виждал толкова щастлив. Фърн, ти си добре дошло допълнение към нашето лудо семейство и глътка свеж въздух.

Засмяха се всички, без майката на Джулиан. Брук се ухили.

— Това, за което може би не всички си дават сметка, е колко много дължа на Трент. — Джулиан се прокашля и стаята притихна още повече. — Преди девет години той ме запозна с Брук, моята съпруга, любовта на живота ми. Непоносимо ми е дори да помисля какво щеше да се случи, ако тяхната „сляпа среща“ онази вечер беше минала добре — още смях, — но аз лично съм вечно благодарен, че това не е станало. Ако вечерта на собствената ми сватба ми бяхте казали, че днес ще обичам съпругата си още повече, нямаше да повярвам, че е възможно, но докато стоя тук тази вечер и я гледам, мога да ви кажа, че е така.

Брук почувства как цялата стая обръща поглед в нейната посока, но тя не можеше да откъсне очи от Джулиан.

— Пожелавам ви да се обичате все повече с всеки изминал ден и да знаете, че каквито и препятствия да постави животът на пътя ви, ще преминете през тях заедно. Тази вечер е само началото за вас двамата и знам, че говоря от името на всички тук, когато казвам каква чест е за мен да я споделя с вас. Моля, да вдигнем чаши за Трент и Фърн!

Тълпата нададе буен ликуващ възглас, докато всички чукнаха чашите си и някой се провикна:

— Бис, бис!

Джулиан се изчерви и се наведе към микрофона.

— Всъщност, сега ще поздравя щастливата двойка с едно специално изпълнение на „Вятър под крилете ми“. Вие двамата нямате нищо против, нали?

Той се обърна да погледне Трент и Фърн: и двамата изглеждаха ужасени. За частица от секундата настъпи мълчание, а после Джулиан разчупи напрежението:

— Само се шегувам! Разбира се, ако наистина искате да го направя...

Трент в миг се изправи на крака, преструвайки се, че ще нападне Джулиан, а миг по-късно Фърн се присъедини към него и, просълзена, целуна Джулиан по бузата. Всички в стаята отново избухнаха в смях и аплодисменти, а Джулиан прошепна нещо в ухото на братовчед си и двамата се прегърнаха. Оркестърът засвири като фон някаква тиха музика, а Джулиан се приближи до Брук, поведе я през тълпата и я измъкна отново в коридора.

— Това беше прекрасно — каза тя и гласът ѝ, ѝ изневери.

Той сложи двете си длани върху лицето ѝ и я погледна право в очите:

— Наистина мислех всяка дума.

Тя се наведе към него да го целуне. Продължи само миг, но тя се запита дали това не се класира като най-хубавата целувка във връзката им. Тъкмо щеше да обвие ръце около шията му, когато той я издърпа през входната врата и попита:

— Имаш ли палто?

Брук измери с поглед групичката пушачи в другия край на коридора, които гледаха право към тях, и каза:

— Дадох го на гардероб.

Джулиан свали якето си и ѝ помогна да го облече.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита той.

— Къде отиваме? Мисля, че хотелът е малко прекалено далече, за да вървим пеша дотам — прошепна му тя, когато минаха бавно покрай пушачите и завиха отстрани покрай къщата.

Джулиан сложи ръка отзад на кръста ѝ и я побутна към задния двор.

— Трябва да влезем отново вътре, но не мисля, че някой ще възрази, ако се измъкнем за малко.

Поведе я през двора и надолу по една пътека към някакво езерце и ѝ направи знак да седне на каменна пейка с лице към водата.

— Добре ли си? — попита.

Усещаше камъка като леден блок през прозрачната материя на роклята си, а пръстите на краката ѝ започваха да изтръпват.

— Малко ми е студено.

Той обви ръце около нея и я стисна.

— Е, какво правиш сега, Джулиан?

Той взе ръката ѝ.

— Още преди да замина, знаех, че това е ужасна идея. Опитах се да си внуша, че е по-добре да оставя всички на мира, но не беше. Бях имал много време да мисля и не исках да чакам и минута повече да поговоря с теб за това.

— Добре...

Той хвана ръката ѝ.

— Седях до онзи певец, Томи Бейли, сещаш ли се, онова хлапе, което спечели „Американ Айڈъл“ преди две години?

Брук кимна. Не спомена, че се е свързала с Амбър, или факта, че вече знаеше за Томи всичко, което трябваше да знае.

— Та, ние, значи, сме кажи-речи единствените двама души, които седят в първа класа. Аз очевидно заминавам там по работа, но той е тръгнал на почивка. Има две свободни седмици, в които няма турнета, и е наел някаква гадна вила наблизо. И изведнъж ми просветва — той отива сам.

— О, моля ти се, само защото е летял сам, не означава, че ще бъде сам, когато пристигне.

Джулиан вдигна ръка:

— Не, напълно си права. Той направо не можеше да млъкне — все дърдореше за всичките момичета, които го чакат там, отбиват се при него, какво ли не. Агентът и мениджърът му щели да наминат, също и няколко така наречени приятели, които бил събрал, като им платил билетите. Звучеше някак жалко, но не бях сигурен — може би на него много му харесва цялата тази постановка. На мнозина вероятно им харесва. Но после той започва да пие, ама наистина да пие здравата, и докато прекосим половината Атлантик, вече се е просълзил — буквално, плаче — за това, колко му липсва бившата му съпруга, семейството му и приятелите, с които са израснали заедно. Как в

живота му няма никой, когото да познава от повече от две години, и никой, който да не иска нещо от него. Той е развалина, Брук, напълно съсипан и всичко, за което можех да мисля, беше: *Не искам да бъда такъв.*

Брук най-после издиша шумно. Не го беше осъзнавала, но непрекъснато беше сдържала дъха си, откакто започнаха този разговор. *Той не иска да бъде такъв.* Няколко простишки думи, а от толкова отдавна чакаше да ги чуе.

Тя се обърна да го погледне:

— Аз също не искам да се превръщаш в този тип, но не искам и да съм съпругата, която те възпира, която постоянно роптае, заяжда се, отправя заплахи и пита кога ще си бъдеш вкъщи.

Джулиан я погледна и вдигна вежди:

— Моля те. Ти обожаваш това.

Брук си даде вид, че обмисля чутото:

— Да, прав си. Наистина обожавам това.

И двамата се усмигнаха.

— Виж, Рук, просто непрекъснато прехвърлям това из ума си. Знам, че ще отнеме време, преди да ми имаш отново доверие, но ще направя каквото е нужно. Тази странна ничия земя, в която се намираме... това е ад. Дори да не чуеш нищо друго тази вечер, моля те, чуй това: няма да се откажа от нас. Нито сега, нито никога.

— Джулиан...

Той се наведе плътно към нея:

— Не, слушай. Ти работеше до изнемога на тези две места толкова време. Аз просто... не виждах колко е тежко за теб и...

Тя хвана ръката му.

— Не, съжалявам за това. Исках да го правя, за теб, за нас, но не биваше да настоявам толкова да запазя и двете, след като нещата с кариерата ти започнаха да потръгват. Не знам защо го направих: започнах да се чувствам изолирана, изоставена, сякаш всичко излизаше шеметно от контрол, и се опитвах да поддържам някаква нормалност. Но аз също мислих много за това и трябваше да напусна поне „Хънтли“, когато излезе албумът ти. Вероятно трябваше да помоля да бъда на половин работно време в болницата. Може би тогава щяхме да постигнем някаква гъвкавост в графициите си, за да се виждаме. Но дори ако сега се върна само на непълно работно време,

или евентуално открия собствена практика, все още... не знам как може да се получи.

— Трябва да се получи! — възкликна той с настойчивост, която толкова отдавна не беше долавяла в него.

Той пъкна ръка в джоба на панталона си и извади пакет сгънати листове.

— Това да не са... — Тя едва не избълва „документи за развод“, но успя да се спре. Запита се дали звучеше толкова обезумяла, колкото се чувстваше.

— Това е нашият план за действие, Рук.

— Нашият план за действие ли? — Виждаше дъха си във въздуха и започваше да трепери неконтролируемо.

Джулиан кимна:

— Това е само началото — каза, като прибра косата ѝ зад ушите. — Ще се отървем от отровните хора веднъж и завинаги. Първо от кого? Лио.

Само при звука на името тя се присви отвратно.

— Какво общо има той с нас?

— Много, всъщност. Той е абсолютно зловреден, във всички отношения, които можеш да си представиш. Нещо, което ти вероятно знаеше през цялото време, но аз бях твърде голям задник, за да го видя наистина. Подхвърлял е много информация на пресата, уредил е да вкарат папараците от „Ласт Найт“ в „Шато“ и именно той е изпратил онова момиче на моята маса — всичко, с нелепия довод, че всяко отразяване в пресата е добре за имиджа ми. Организирал е цялата история. Бях виновен — категорично — но Лио...

— Отвратително — каза тя, като клатеше глава.

— Уволних го.

Главата на Брук рязко се вдигна и тя видя, че Джулиан се усмихва.

— Наистина ли го направи?

— О, направих го, и още как. — Той ѝ подаде сгънат лист хартия. — Ето, това е стъпка втора.

Единичният лист изглеждаше като разпечатка от уебсайт. На него се виждаше голяма снимка на мил възрастен господин на име Хауърд Лиу, адресът и телефоните му и справка за апартаментите, които беше продал през последните две години.

— Трябва ли да познавам този Хауърд? — попита Брук.

— Много скоро ще се запознаеш с него — каза Джулиан с усмивка. — Хауърд е новият ни брокер. И ако това те устройва, първата ни работа в понеделник е да се срещнем с него.

— Вземаме си апартамент?

Той ѝ подаде нов сноп листове:

— Ще огледаме тези. И всичко друго, което искаш да погледнеш, разбира се.

Тя се взря в него за миг, разгъна листовите и ахна. Бяха още разпечатки, само че на тези се виждаха красиви градски къщи в Бруклин, може би общо шест или седем, всяка със снимки и планове на етажите и списък с отличителни черти и удобства. Очите ѝ се приковаха върху последната — четириетажната сграда от кафяв камък с предната веранда и малкия отделен с порта преден двор, покрай която тя и Джулиан бяха минавали стотици пъти.

— Тази ти е любимата, нали? — попита той, като я посочи.

Брук кимна.

— Така си мислех. Нея ще я видим последна. И ако ти хареса, ще направим оферта за цена още там, на момента.

— О, божичко. — Беше твърде много, за да го смели. Свършено беше с всички приказки за шикозни мезонети в Трайбека, или за ултрамодерните тузарски апартаменти. Той искаше дом — истински дом — толкова много, колкото и тя.

— Ето — каза той, като ѝ подаде лист хартия.

— Има още?

— Просто го отвори.

Беше поредната разпечатка. На нея се виждаше голяма снимка на усмихнат мъж на име Ричард Голдбърг, който изглеждаше около четирийсет и пет годишен и работеше за компания, наречена „Ориджинъл Артистс Мениджмънт“.

— А този прекрасен господин? — попита тя с усмивка.

— Това е новият ми мениджър — каза Джулиан. — Обадох се на няколко места и намерих някой, който разбира какво се надявам да постигна.

— Смя ли да попитам какво? — запита тя.

— Начин да имам успешна кариера, без да изгубя онова, което е най-важно за мен: теб — каза той тихо. Посочи снимката на Ричард. —

Говорих с него и той веднага разбра. Нямам нужда да увеличавам финансовия си потенциал — имам нужда от теб.

— Все още можем да купим онази голяма къща в Бруклин, нали? — попита тя с усмивка.

— Да. Определено можем. А очевидно, ако съм готов да се откажа от няколко чека, мога да реша да правя турнета само веднъж годишно, а дори и тогава да не се увличам много. По шест, най-много осем седмици.

— А как се чувстваш по този въпрос?

— Чувствам се добре. Ти не си единствената, която мрази турнетата ми — това не е приятен начин на живот. Но мисля, че и двамата можем да се примирим с по шест, или осем седмици веднъж на дванайсет месеца, ако иначе това ще ни даде свобода. А ти?

Брук кимна:

— Да, мисля, че това е добър компромис. Стига да нямаш чувството, че мамиш себе си...

— Не е идеално — нищо никога няма да бъде — но мисля, че звучи като дяволски добро начало. И само за сведение, не очаквам да зарязваш всичко, за да идваш с мен. Знам, че дотогава вече ще имаш друга работа, която обичаш, може би бебе... — Той вдигна вежди към нея и тя се засмя. — Мога да направя звукозаписно студио в мазето, за да бъда вкъщи при семейството ни. Проверих и всяко от жилищата в тези оферти има и мазе.

— Джулиан. Боже мой, това... — Тя махна с ръка към всички разпечатки и се удиви колко време и мисъл беше вложил в това. — Дори не знам какво да кажа.

— Кажй „да“, Брук. Можем да се справим. Знам, че можем. Чакай — още не казвай нищо. — Той разтвори якето, с което тя се беше загърнала плътно, и бръкна във вътрешния джоб. В разтворената му длан имаше кадифена кутийка за бижута.

Ръката ѝ се стрелна към устата. Канеше се да попита Джулиан какво има вътре, но преди да е успяла да каже и дума, той забързано стана от пейката и коленичи до нея, отпуснал другата си ръка върху коляното ѝ.

— Брук, ще ме направиш ли най-щастливия мъж на света и ще се омъжиш ли за мен отново?

Той отвори рязко кутийката. Вътре нямаше нов натруфен годежен пръстен с огромен диамант или чифт искрящи клипсове, както тя подозираше. Между две гънки кадифе се гушеше обикновената златна венчална халка на Брук — онази, която стилистката беше изтръгнала от пръста ѝ в нощта на наградите „Грами“, същата халка, която тя беше носила всеки ден в продължение на цели шест години, но си мислеше, че може би няма да види никога повече.

— Нося я на верижка още от мига, в който я получих обратно — каза той.

— Нямах намерение да ти я връщам — побърза да каже тя. — Просто се изгуби в цялата суматоха. Кълна се, че не е било някакъв символ...

Той се протегна и я целуна.

— Ще ми окажеш ли честта да я носиш отново?

Тя се хвърли на шията му, отново разплакана, и кимна. Опита се да каже „да“, но не можеше да изрече нищо. Той се засмя, залюля я и отвърна на прегръдката ѝ.

— Ето, погледни — каза, като измъкна пръстена от кутийката. Посочи към долната страна, където, точно до датата на сватбата им, беше гравирал днешната дата. — Така че никога няма да забравим, че взаимно си обещаваме да започнем отново. — Хвана лявата ѝ ръка, плъзна собствената ѝ брачна халка на пръста ѝ и едва когато халката беше отново на мястото си, Брук осъзна колко гола се беше чувствала без нея.

— Хей, Рук, не ми се ще да се придържам толкова строго към формалностите на церемонията, но ти всъщност още не си се съгласила. — Той я погледна смутено и тя видя, че още е малко нервен.

Прие това като много добър знак.

Не можеха да решат всичко в един разговор, но тази вечер не я беше грижа. Още се обичаха. Невъзможно беше да знае какво щяха да им донесат следващите месеци или години, нито дали плановете им щяха да проработят, но знаеше — за първи път от много, много време — че иска да опита.

— Обичам те, Джулиан Олтър — каза тя, като посегна да хване ръцете му. — И да, ще се омъжа отново за теб. Да, да, да.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо и преди всичко искам да благодаря на агента си, Слоун Харис. Задължена съм му за вечни времена за неуморната подкрепа, безценните съвети и спокойния, разумен и практичен начин, по който той се справя с всяка ситуация, която поставям пред него. Всеки ден се събуждам, изпълнена с благодарност, че съм в екипа на Слоун. Освен това дълбоко се възхищавам на начина, по който може да вмести думата „кабуки“ в почти всеки разговор.

Благодарности на скъпия ми редакторски екип — истински „отбор на мечтите“, по реда на появяването: Мариз Ручи, Лин Дрю и Гриър Хендрикс. Всеки автор би трябвало да узнае какво е усещането да бъдеш получател на подобни остроумни, тактични и разумни съвети. Изпращам специална прегръдка на Лин за нейното надминаващо всичките ми очаквания пътуване през Атлантика (ежегодна традиция?)

Благодарности на Джудит Кър, чиято енергия и ентузиазъм са заразителни, и на Дейвид Розентал за това, че винаги вярва в мен (и със сигурност ненавижда фразата „винаги вярва в мен“). Огромно „благодаря“ на всички в Атрия, особено на: Каролин Рийди, Крис Лореда, Джоан Лий, Лиза Сиамбра, Мелъни Торес, Сара Кантин, Лиза Кийм, Нанси Инглис, Кимбърли Голдстайн, Аджа Полък, Рейчъл Бостик, Натали Уайт, Крейг Дийн и целия екип по продажбите. Безкрайно се радвам да бъда част от семейството!

Бетси Робинс, Вивиан Шустър, Алис Мое, Кейт Бърк, Кейти Глийсън, Софи Бейкър, Кайл Уайт и Людмила Севорова: благодаря ви. Просто обожавам всички ви. Специални благодарности на Кристин Кийн, за това, че предлагаше разумни и навременни съвети за всичко от развитието на сюжета до тънките остри точета. Ти беше винаги права. Голяма прегръдка на Кара Уайзбъргър за гениалните „сеанси за раждане на идеи“. Благодаря на Деймиън Бендърс за сведенията относно музикалната индустрия и на Виктория Стайн за това, че ме

просвети във всичко, свързано с диетологията. Всички грешки в тази област са изцяло по моя вина.

Благодаря на моето невероятно семейство. На мама, татко, Дана, Сет, баба, дядо, Бърни, Джуди, Джонатан, Брайън, Линдзи, Дейв, Алисън, Джаки и Мел, че изтърпяха безкрайни часове бърбрене за тази книга и че го направиха с такава любов и подкрепа. Нани, знам, че четеш това някъде и ми липсваш толкова много.

И последно, най-големи благодарности на моя съпруг, Майк. Този роман (или моята нормалност) нямаше да съществува без него. Обсъждахме героите на закуска, сюжета — на обяд и структурата — на вечеря и той не само никога не ме заплаши с развод, а и също ме разсмиваше на всяка стъпка от пътя. МК, обичам те.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.